Autorul bestsellerelor internaționale
UN GENTLEMAN LA MOSCOVA & *REGULILE JOCULUI*

Amor Towles

Autostrada Lincoln

BABEL

BESTSELLER
THE NEW YORK TIMES

NEMIRA

BABEL

Amor Towles s-a născut în 1964 la Boston, unde și-a petrecut copilăria. A absolvit Yale College și apoi a studiat literatura engleză la Stanford University. În anul 2011 a publicat *Regulile jocului* (*Rules of Civility*), primul său roman, devenit bestseller The New York Times și inclus pe lista celor mai bune cărți din 2011, realizată de The Wall Street Journal. Cartea urmează să fie ecranizată. *Un gentleman la Moscova* (Editura Nemira, 2018; *A Gentleman in Moscow,* 2016) este al doilea roman al autorului. Cartea a stat peste 40 de săptămâni pe lista de bestselleruri The New York Times și a fost considerată una dintre cele mai importante apariții editoriale ale anului de *The Chicago Tribune, The Washington Post, The San Francisco Chronicle* și *The Philadelphia Inquirer*. Va fi ecranizată într-o miniserie, cu Kenneth Branagh în rolul principal. Acesta este cel mai recent roman al său, *Autostrada Lincoln* (*The Lincoln Highway,* 2021). După o carieră de douăzeci de ani în domeniul investițiilor, în prezent Amor Towles își dedică tot timpul scrisului, la New York, unde locuiește împreună cu soția și cei doi copii.

Amor Towles

Autostrada Lincoln

Redactor-șef: Alina SÂRBU
Coperta: Adnan VASILE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Filip StANdavid
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Rodica CREȚU
ISBN 978-606-43-1600-4
Amor Towles
the Lincoln highway
Copyright © 2021 by Cetology, Inc.
All rights reserved.
Copyright © Nemira, 2023
Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

Pentru fratele meu Stokley și sora mea Kimbrough

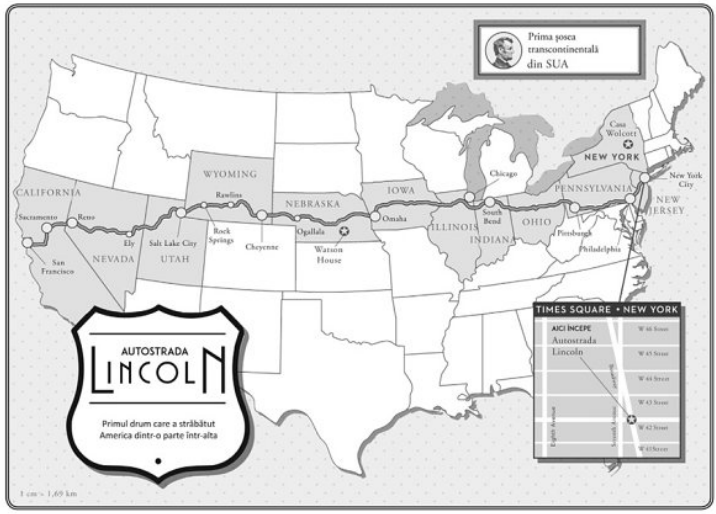
Prima șosea transcontinentală din SUA
Casa Wolcott
NEW YORK
New York City
Chicago
WYOMING
Rawlins
CALIFORNIA
Sacramento
Reno
Ely
Salt Lake City
NEVADA
UTAH
San Francisco
Rock Springs
Cheyenne
NEBRASKA
Ogallala
Watson House
Omaha
IOWA
South Bend
ILLINOIS
INDIANA
OHIO
PENNSYLVANIA
Pittsburgh
Philadelphia
NEW JERSEY
AUTOSTRADA
LINCOLN
Primul drum care a străbătut America dintr-o parte într-alta
TIMES SQUARE • NEW YORK
AICI ÎNCEPE
Autostrada Lincoln
W 46 Street
W 45 Street
W 44 Street
W 43 Street
W 42 Street
W 41 Street
7th Avenue
Broadway
Seventh Avenue
1 cm = 1,69 km

„Seara și câmpia
Bogată și sumbră și mereu tăcută;
Kilometri de pământ proaspăt arat,
Greu și negru, plin de forță și asprime;
Grâul în creștere, buruienile în creștere,
Caii de povară, oamenii obosiți;
Drumurile lungi și pustii,
Mohorâtele focuri ale apusului, pălind,
Cerul veșnic, fără răspuns.
De cealaltă parte, Tinerețea…“
Willa Cather, O Pioneers!

ZECE

Emmett

12 iunie 1954 – drumul de la Salina la Morgen a durat trei ore și, în mare parte din el, Emmett nu a scos niciun cuvânt. În prima sută de kilometri, sau cam așa, directorul Williams se străduise să poarte o conversație prietenoasă. Spusese câteva povești despre copilăria lui din Est și pusese câteva întrebări despre cea a lui Emmett de la fermă. Dar aceasta era ultima dată când se mai vedeau, iar Emmett nu prea înțelegea ce rost are să mai discute despre toate acestea acum. Așa că, atunci când au trecut granița din Kansas în Nebraska și directorul a pornit radioul, Emmett a privit preria pe fereastră, păstrându-și gândurile pentru sine.

La vreo opt kilometri de sudul orașului, Emmett a arătat spre parbriz:

— Să faceți prima la dreapta, apoi opriți la casa albă, după încă vreo șase-șapte kilometri de mers în față.

Directorul a încetinit și a luat curba. Au trecut cu mașina pe lângă ferma lui McKusker, apoi pe lângă casa familiei Andersen, cu cele două hambare mari și roșii ale lor. Câteva minute mai târziu au zărit casa lui Emmett, aflată lângă un mic pâlc de stejari, la vreo treizeci de metri de drum.

Pentru Emmett, toate casele din această parte a țării arătau de parcă ar fi fost căzute din cer. Casa Watson părea doar că a avut o aterizare mai dură. Linia acoperișului se înclina de o parte și de alta a coșului de fum, iar cercevelele ferestrelor erau suficient de înclinate încât jumătate dintre ferestre să nu se deschidă bine, iar cealaltă jumătate să nu se închidă deloc aproape. Încă o clipă și ar fi văzut cum vopseaua se desprinde de pe scândură. Dar, când au ajuns la mai puțin de o sută de metri de alee, directorul a oprit la marginea drumului.

— Emmett, a zis el, cu mâinile pe volan, înainte de a intra pe alee, aș vrea să-ți spun ceva.

Faptul că directorul Williams avea ceva de spus nu a fost o surpriză prea mare. Când Emmett ajunsese prima dată la Salina, director era un localnic pe nume Ackerly, care nu părea dispus să pună în cuvinte un sfat care putea fi oferit mai eficient cu un băț. Dar Williams era un om modern, cu masterat, cu intenții bune și cu o fotografie înrămată a lui Franklin D. Roosevelt atârnată în spatele biroului său. Stăpânea noțiuni pe care le adunase din cărți și experiență și avea la îndemână o mulțime de cuvinte de transformat în sfaturi.

— Pentru unii dintre tinerii care vin la Salina, a început el, indiferent de circumstanțele care i-au adus în sfera noastră de influență, acesta nu e decât

începutul unei lungi călătorii printr-o viață plină de probleme. Sunt băieți cărora în copilărie nu li s-a insuflat prea mult simțul binelui sau al răului și care nu au prea multe motive pentru a-l învăța acum. Orice valori sau ambiții pe care încercăm să le insuflăm vor fi, cel mai probabil, date deoparte în momentul în care ei vor ieși de sub supravegherea noastră. Din păcate, pentru acești băieți este doar o chestiune de timp până când se vor trezi în penitenciarul din Topeka, sau chiar mai rău.

Directorul s-a întors spre Emmett.

— Ce vreau să spun, Emmett, este că tu nu te numeri printre ei. Noi nu ne cunoaștem de mult, dar, din timpul petrecut cu tine, îmi dau seama că moartea băiatului ăluia îți apasă greu pe conștiință. Nimeni nu-și imaginează că tot ce s-a întâmplat în acea noapte reflectă fie răutatea, fie o trăsătură a caracterului tău. Ai avut parte de ghinion. Dar, ca o societate civilizată, noi cerem ca până și cei care au avut o contribuție neintenționată la nenorocirea altora să ispășească o parte din pedeapsă. Bineînțeles, pedeapsa se ispășește mai degrabă pentru a-i mulțumi pe cei care au suferit cel mai mult de pe urma nenorocirii – cum ar fi familia acestui băiat. Dar noi cerem, de asemenea, ca aceasta să fie ispășită în beneficiul tânărului care a fost agentul nenorocirii. Pentru ca, având posibilitatea de a-și plăti datoria, să găsească și el o consolare, un sentiment de ispășire și… și astfel să înceapă procesul de reabilitare. Mă înțelegi, Emmett?

— Da, domnule.

— Mă bucur să aud asta. Știu că de-acum încolo trebuie să ai grijă de fratele tău și că viitorul imediat poate părea descurajant, dar ești un tânăr inteligent și ai toată viața înainte. După ce ți-ai plătit datoria în întregime, sper doar că vei profita la maximum de libertate.

— Asta intenționez să fac, domnule.

Și, în acel moment, Emmett chiar credea ce spune. Pentru că era de acord cu cea mai mare parte din cuvântarea directorului. Știa, era convins că are toată viața înainte și mai știa că trebuie să aibă grijă de fratele său. Știa și că fusese mai degrabă un agent al nenorocirii decât autorul ei. Dar nu era de acord că datoria lui fusese plătită în întregime. Pentru că, indiferent de cât de mare fusese rolul întâmplării, când cu mâinile tale ai pus capăt timpului petrecut de un alt om pe pământ, va trebui să te căiești tot restul vieții tale pentru a-I dovedi Atotputernicului că ești demn de mila Lui.

Directorul a băgat mașina în viteză și a intrat pe aleea pe care era casa familiei Watson. În luminișul de lângă veranda din față se aflau două mașini – o berlină și o camionetă. Directorul a parcat lângă camionetă. Când el și Emmett au coborât din mașină, un bărbat înalt cu o pălărie de cowboy în mână a ieșit pe ușa din față și a coborât de pe verandă.

— Bună ziua, Emmett.

— Bună ziua, domnule Ransom.

Directorul i-a întins mâna fermierului.

— Sunt directorul închisorii, Williams. Drăguț din partea dumneavoastră că v-ați deranjat să ne întâmpinați.

— Nu a fost niciun deranj, domnule director.

— Înțeleg că îl cunoașteți de mult pe Emmett.

— Din ziua în care s-a născut.

Directorul a pus o mână pe umărul lui Emmett.

— Înseamnă că nu trebuie să vă explic ce tânăr de treabă este. Tocmai îi spuneam în mașină că, după ce își va fi plătit datoria față de societate, are toată viața înainte.

— Așa este, a fost de acord domnul Ransom.

Cei trei bărbați au rămas în picioare, fără să vorbească.

Directorul locuia în Vest de mai puțin de un an, dar știa, din alte dăți în care stătuse în pragul verandelor unor case de țară, că, atunci când conversația ajunge în acest punct, e foarte probabil să fii invitat înăuntru și să ți se ofere ceva răcoritor de băut; iar când primeai invitația, trebuia să fii pregătit să accepți, pentru că ar fi fost considerat nepoliticos să refuzi, chiar dacă aveai de condus trei ore după aceea. Dar nici Emmett și nici domnul Ransom nu au dat vreun semn că ar fi vrut să-l invite să intre.

— Bine, a spus el după un moment, cred că ar trebui să mă întorc.

Emmett și domnul Ransom i-au adresat o ultimă mulțumire, i-au strâns mâna, apoi l-au privit cum se urcă în mașină și pleacă. Directorul era la vreo jumătate de kilometru distanță când Emmett a făcut semn cu capul spre berlină.

— Domnul Obermeyer?

— Așteaptă în bucătărie.

— Și Billy?

— I-am spus lui Sally să-l aducă puțin mai târziu, ca tu și Tom să vă rezolvați treburile.

Emmett a dat aprobator din cap.

— Ești gata să intri? a întrebat domnul Ransom.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, a răspuns Emmett.

L-au găsit pe Tom Obermeyer așezat la măsuța din bucătărie. Purta o cămașă albă cu mâneci scurte și cravată. Dacă avea și o haină de costum, trebuie să o fi lăsat în mașină, pentru că nu era așezată pe spătarul scaunului.

Când Emmett și domnul Ransom au intrat pe ușă, se pare că l-au luat prin surprindere pe angajatul băncii, pentru că a împins subit scaunul în spate, s-a

ridicat în picioare și a întins mâna, totul dintr-o singură mișcare.

— Ei, bună ziua, Emmett! Mă bucur să te văd!

Emmett i-a strâns mâna fără să răspundă.

Aruncând o privire în jur, Emmett a observat că podeaua era măturată, blatul, șters, chiuveta, goală, dulapurile, închise. Bucătăria părea mai curată decât în orice alt moment de care Emmett și-ar fi putut aminti.

— Iată, a spus domnul Obermeyer, arătând spre masă. Ce-ar fi să ne așezăm cu toții?

Emmett s-a așezat pe scaunul din fața angajatului băncii. Domnul Ransom a rămas în picioare, sprijinindu-se cu umărul de cadrul ușii. Pe masă se afla un dosar maro plin cu hârtii, dar nu la îndemâna tipului de la bancă, ca și cum ar fi fost lăsat acolo de altcineva. Domnul Obermeyer și-a dres glasul.

— Mai întâi de toate, Emmett, lasă-mă să-ți spun cât de rău îmi pare pentru tatăl tău. A fost un om bun și prea timpuriu răpus de boală.

— Mulțumesc.

— Înțeleg că, atunci când ați venit la înmormântare, Walter Eberstadt a avut ocazia să stea de vorbă cu tine și să discute despre averea tatălui tău.

— A făcut-o, a spus Emmett.

Angajatul băncii a dat din cap, privindu-l cu înțelegere și cu compasiune.

— Atunci, bănuiesc că Walter ți-a explicat că, în urmă cu trei ani, tatăl tău a contractat un nou împrumut pe lângă cel vechi. La vremea respectivă a spus că este pentru a-și moderniza echipamentul. De fapt, bănuiesc că o bună parte din împrumut a fost folosită pentru a plăti niște datorii mai vechi, deoarece singura piesă nouă de echipament agricol pe care am găsit-o pe proprietate a fost tractorul John Deere din hambar. Dar presupun că acest lucru nu e atât de important acum.

Emmett și domnul Ransom păreau să fie de acord că nu e important, pentru că niciunul dintre ei nu a făcut vreun efort să răspundă. Tipul de la bancă și-a dres din nou glasul.

— Ceea ce vreau să spun este că, în ultimii ani, recolta nu a fost așa cum spera tatăl tău; iar anul acesta, din cauza morții lui, nu va mai fi deloc. Așa că nu am avut de ales decât să cerem rambursarea împrumutului. Știu că este o chestiune neplăcută, Emmett, dar vreau să înțelegi că nu a fost o decizie ușor de luat pentru bancă.

— Înclin să cred că trebuie mai degrabă să fi fost o decizie destul de ușor de luat pentru tine, a replicat domnul Ransom, având în vedere cât de obișnuit ești s-o iei.

Angajatul băncii i-a aruncat o privire fermierului.

— Ei, Ed, nu-i corect ce spui. Nicio bancă nu acordă un împrumut

gândindu-se că se va termina cu o executare silită.

Apoi s-a întors spre Emmett.

— Prin natura sa, un împrumut presupune rambursarea dobânzii și a valorii nominale în timp util. Cu toate astea, când un client solvabil rămâne în urmă, facem tot ce putem pentru a-l ajuta. Prelungim termenele și amânăm încasările. Tatăl dumneavoastră este un exemplu perfect. Când a început să rămână în urmă, i-am acordat mai mult timp. Iar când s-a îmbolnăvit, i-am dat și mai mult. Dar, uneori, ghinionul unui om devine prea mare pentru a fi depășit, oricât timp îi acorzi.

A întins brațul spre dosarul maro, revendicându-l în sfârșit ca fiind al său.

— Am fi putut să evacuăm proprietatea și să o scoatem la vânzare acum o lună, Emmett. Era dreptul nostru s-o facem. Dar nu am făcut-o. Am așteptat ca tu să-ți termini perioada de detenție de la Salina și să vii acasă să dormi în patul tău. Am vrut să ai ocazia de a umbla prin casă cu fratele tău, fără grabă, pentru a vă pune în ordine bunurile personale. Ce naiba, am pus chiar și compania de electricitate să dea drumul la gaz și la electricitate pe cheltuiala noastră!

— Este foarte drăguț din partea dumneavoastră, a spus Emmett.

Domnul Ransom a mârâit.

— Dar acum, că ești acasă, a continuat tipul de la bancă, probabil că este mai bine pentru toți cei implicați dacă ducem acest proces până la capăt. În calitate de succesor testamentar al averii tatălui tău, va trebui să semnezi câteva acte. Și în câteva săptămâni, îmi pare rău să spun, va trebui să faci aranjamentele pentru ca tu și fratele tău să vă mutați.

— Dacă aveți ceva ce trebuie semnat, haideți să semnăm.

Domnul Obermeyer a luat câteva documente din dosar. Le-a întors cu fața spre Emmett și a desprins paginile, explicând scopul fiecărei secțiuni și subsecțiuni, traducând terminologia, arătând unde trebuiau semnate documentele și unde trebuiau parafate.

— Aveți un stilou?

Domnul Obermeyer i-a întins lui Emmett stiloul. Emmett a semnat și a parafat hârtiile fără să stea pe gânduri, apoi le-a pus înapoi pe masă.

— Asta e tot?

— Mai este un lucru, a adăugat tipul de la bancă după ce a pus documentele în siguranță în dosarul lor. Mașina din hambar. Când am făcut inventarul de rutină al casei, nu am găsit nici certificatul de înmatriculare, nici cheile.

— Pentru ce aveți nevoie de ele?

— Al doilea împrumut contractat de tatăl tău nu a fost pentru anumite mașini agricole. A fost pentru orice echipament nou achiziționat pentru fermă și mă tem că acest lucru se extinde și la vehiculele personale.

— Nu și la mașina aia.

— Ei, Emmett…

— Nu, pentru că acel echipament nu este al tatălui meu. E al meu.

Domnul Obermeyer s-a uitat la Emmett cu un amestec de scepticism și simpatie – două emoții care, în opinia lui Emmett, nu aveau ce căuta pe aceeași față simultan. Emmett și-a scos portofelul din buzunar, a extras din el actele mașinii și le-a pus pe masă.

Domnul Obermeyer le-a luat și le-a analizat.

— Văd că mașina este pe numele tău, Emmett, dar mă tem că, dacă a fost cumpărată de tatăl tău în numele tău…

— Nu a fost.

Domnul Obermeyer s-a uitat la domnul Ransom, căutând sprijin. Nu a găsit, așa că s-a întors spre Emmett.

— Vreme de două veri, a continuat Emmett, am lucrat pentru domnul Schulte ca să câștig banii necesari pentru a cumpăra acea mașină. Am construit case. Am pus șindrilă pe acoperișuri. Am reparat verande. De fapt, am ajutat chiar și la instalarea dulapurilor noi din bucătăria dumneavoastră. Dacă nu mă credeți, puteți să-l întrebați pe domnul Schulte. Dar, oricum, nu vă atingeți de mașina aia.

Domnul Obermeyer s-a încruntat. Dar, când Emmett a întins mâna pentru a cere înapoi actele, i le-a dat fără să protesteze. Iar când a plecat cu dosarul, nu a fost deloc surprins că nici Emmett, nici domnul Ransom nu s-au deranjat să-l însoțească până la ușă.

După ce angajatul băncii a plecat, domnul Ransom a ieșit să-i aștepte pe Sally și pe Billy, lăsându-l pe Emmett să umble singur prin casă.

La fel ca bucătăria, Emmett a găsit camera din față mai ordonată decât de obicei – cu pernele așezate în colțurile canapelei, cu revistele într-un mic teanc ordonat pe măsuța de cafea și cu capacul rabatabil al biroului tatălui său lăsat în jos. La etaj, în camera lui Billy, patul era făcut, colecțiile de capace de sticle și pene de pasăre erau aranjate frumos pe rafturile lor, iar una dintre ferestre fusese deschisă pentru a lăsa să intre puțin aer. O fereastră trebuie să fi fost deschisă și de cealaltă parte a holului, fiindcă se simțea un curent care agita avioanele de vânătoare atârnate deasupra patului lui Billy: replici ale unui Spitfire, ale unui Warhawk și ale unui Thunderbolt.

Când le-a văzut, Emmett a schițat un zâmbet.

Construise acele avioane când era cam de vârsta lui Billy. Mama lui îi dăduse setul de machete în 1943, pe când Emmett și prietenii lui nu vorbeau decât despre bătăliile care se desfășurau în teatrele de operațiuni din Europa și din

Pacific, despre Patton în fruntea Armatei a Șaptea, care lua cu asalt plajele din Sicilia, și despre escadrila Black Sheep a lui Pappy Boyington, care își bătea joc de inamic deasupra Mării Solomon. Emmett asamblase machetele pe masa din bucătărie cu o precizie de inginer. Pictase însemnele și numerele de serie pe fuzelaje cu patru sticluțe mici de vopsea emailată și o pensulă cu păr fin. După ce terminase, Emmett le aliniase pe biroul său în diagonală, exact așa cum ar fi stat pe puntea unui portavion.

Billy le admira de pe la vârsta de patru ani. Uneori, când Emmett se întorcea de la școală, îl găsea pe Billy stând pe un scaun lângă birou și vorbind singur cu limbajul unui pilot de vânătoare. Așa că, atunci când Billy a împlinit șase ani, Emmett și tatăl său au atârnat avioanele de tavan, deasupra patului lui Billy, ca o surpriză de ziua lui.

Emmett a înaintat pe hol până în camera tatălui său, unde a găsit aceeași ordine: patul făcut, fotografiile de pe birou șterse de praf, perdelele legate cu o fundă. Emmett s-a apropiat de una dintre ferestre și a privit spre pământul tatălui său. După ce fuseseră arate și semănate timp de douăzeci de ani, rămăseseră neîngrijite doar vreme de un sezon și deja se vedea avansul neobosit al naturii de pe câmpuri – tufișuri de salvie, ambrozie și rânduniță se instalau printre ierburile de prerie. Dacă ar fi fost lăsate neîngrijite încă vreo câțiva ani, nimeni nu și-ar mai fi dat seama că aceste hectare fuseseră cultivate vreodată.

Emmett a clătinat din cap.

Ghinion…

Așa îl numise domnul Obermeyer. Un ghinion prea mare pentru a fi depășit. Și avea dreptate, dar până la un punct. Când venea vorba de ghinion, tatăl lui Emmett avea întotdeauna destulă baftă. Însă Emmett știa că nu asta era problema. Pentru că, atunci când era vorba de hotărâri pripite, Charlie Watson fusese un mare expert.

Tatăl lui Emmett venise din Boston în Nebraska în 1933, împreună cu noua sa soție și cu visul de a lucra pământul. În următoarele două decenii încercase să cultive grâu, porumb, soia, chiar și lucernă, dar efortul îi fusese zădărnicit la fiecare pas. Dacă într-un an alegea să cultive ceva ce necesita multă apă, în următorii doi ani era secetă. Când trecuse la o cultură care avea nevoie de mult soare, norii de furtună se adunaseră în vest. Natura este nemiloasă, ați putea spune. Este indiferentă și imprevizibilă. Dar un fermier care schimbă cultura o dată la doi sau la trei ani cum este? Chiar și când era copil, Emmett știa că ăsta e semnul unui om care nu știe ce face.

În spatele hambarului se afla un utilaj special importat din Germania pentru recoltarea sorgului. Considerat la un moment dat esențial, devenise în curând

inutil, iar acum nu mai era de folos – pentru că tatăl său nu avusese bunul-simț să îl revândă după ce nu mai cultivase sorg. Îl lăsase pur și simplu să stea în luminișul din spatele hambarului, expus ploii și zăpezii. Când Emmett era de vârsta lui Billy și prietenii lui veneau de la fermele vecine să se joace – băieți care, în plin război, erau dornici să se urce pe orice utilaj și să pretindă că e un tanc –, nici măcar nu puneau piciorul pe secerătoare, simțind instinctiv că era un fel de semn rău, că în carcasa ei ruginită se afla o moștenire a eșecului, de care trebuia să te ferești, fie din politețe, fie din instinct de conservare.

Așa că, într-o seară, când Emmett avea cincisprezece ani și anul școlar era pe sfârșite, mersese cu bicicleta în oraș, bătuse la ușa domnului Schulte și îi ceruse o slujbă. Domnul Schulte fusese atât de uimit de cererea lui Emmett, încât îl așezase la masă și îi adusese o felie de plăcintă. Apoi îl întrebase de ce naiba un băiat crescut la fermă ar vrea să-și petreacă vara bătând cuie.

Emmett nu voia acest lucru pentru că îl știa pe domnul Schulte ca fiind un om prietenos sau pentru că domnul Schulte locuia într-una dintre cele mai frumoase case din oraș. Emmett se dusese la el pentru că se gândea că, orice s-ar întâmpla, un tâmplar va avea întotdeauna de lucru. Oricât de bine le-ai construi, casele se strică. Balamalele se slăbesc, podelele se uzează, plăcile acoperișului se desprind. Nu trebuia decât să te plimbi prin casa Watson pentru a fi martor al nenumăratelor moduri în care timpul își poate pune amprenta asupra unei gospodării.

În lunile de vară existau nopți marcate de trosnetul tunetului sau de șuieratul unui vânt arid, în care Emmett îl auzea pe tatăl său agitându-se în camera alăturată, incapabil să doarmă – și nu fără motiv. Pentru că un fermier cu o ipotecă era ca un om care merge pe balustrada unui pod cu brațele întinse și cu ochii închiși. Era un mod de viață în care diferența dintre abundență și ruină putea fi măsurată prin câteva picături de ploaie sau câteva nopți de ger.

Dar un tâmplar nu stătea treaz noaptea îngrijorat de vreme. El întâmpina cu bucurie fenomenele extreme ale naturii. Primea cu bucurie viscolele, ploile torențiale și tornadele. Saluta apariția mucegaiului și atacurile insectelor. Acestea erau forțele naturale care, încet, dar inevitabil, subminau integritatea unei case, slăbindu-i fundațiile, făcându-i grinzile să putrezească și distrugându-i tencuiala.

Emmett nu spusese toate acestea când domnul Schulte îi pusese întrebarea.

Lăsând furculița jos, răspunsese simplu:

— După cum îmi dau seama, domnule Schulte, Iov a avut boii, iar Noe a avut ciocanul.

Domnul Schulte râsese și îl angajase pe loc.

Dacă băiatul cel mare al oricărui fermier din regiune ar fi venit acasă într-o seară cu vestea că s-a angajat la un tâmplar, ar fi avut parte de un perdaf pe care să

nu-l uite niciodată. Apoi, ca să fie treaba treabă, fermierul ar fi mers cu mașina până la casa tâmplarului și i-ar fi spus vreo două – vreo două pe care să le țină minte data viitoare când o să-i mai treacă prin minte să se amestece în educația băiatului altui om.

Dar în noaptea în care Emmett venise acasă și îi spusese tatălui său că obținuse o slujbă la domnul Schulte, tatăl său nu se supărase. Îl ascultase cu atenție. După ce se gândise puțin, spusese că domnul Schulte e un om bun și că tâmplăria e o îndeletnicire folositoare. Apoi, în prima zi de vară, îi pregătise lui Emmett un mic-dejun consistent, îi împachetase prânzul și îl trimisese, cu binecuvântarea lui, să învețe meseria altui om.

Și poate că și asta a fost tot o hotărâre pripită.

Când Emmett s-a întors jos, l-a găsit pe domnul Ransom stând pe treptele verandei, cu brațele pe genunchi și cu pălăria încă în mână. Emmett s-a așezat lângă el și amândoi și-au aruncat privirile peste câmpurile neînsuflețite. La câteva sute de metri în depărtare se putea distinge gardul care delimita ferma bătrânului. La ultima socoteală a lui Emmett, domnul Ransom avea peste nouă sute de vite și opt oameni în slujba sa.

— Vreau să vă mulțumesc că l-ați primit pe Billy, a zis Emmett.

— Măcar atât puteam face pentru Billy. În plus, îți poți imagina ce mult s-a bucurat Sally. Îi ajunsese să aibă grijă de casă în locul meu, dar să aibă grijă de fratele tău e o altă poveste. Cu toții mâncăm mai bine de când a venit Billy.

Emmett a zâmbit.

— Oricum, a contat foarte mult pentru Billy. Și a fost o alinare pentru mine să știu că e la dumneavoastră.

Domnul Ransom a dat din cap, acceptând recunoștința tânărului.

— Williams pare un om bun, a spus el după o clipă.

— Este un om bun.

— Nu pare a fi din Kansan…

— Nu. A crescut în Philadelphia.

Domnul Ransom și-a frământat pălăria în mâini. Emmett și-a dat seama că ceva îl preocupa pe vecinul său. Încerca să se decidă cum să spună ceva sau nu știa dacă să spună ori nu. Sau poate că încerca doar să aleagă momentul potrivit pentru a o spune. Doar că uneori momentul apare singur, ca atunci când un nor de praf la un kilometru mai sus pe drum a semnalat apropierea fiicei sale.

— Emmett, a început el, directorul Williams a avut dreptate să spună că ți-ai plătit datoria – în privința societății. Dar acesta este un oraș mic, mult mai mic decât Philadelphia, și nu toată lumea din Morgen va vedea lucrurile așa cum le vede directorul.

— Vorbiți despre familia Snyders.

— Vorbesc despre familia Snyders, Emmett, însă nu doar despre ei. Au veri în acest ținut. Au vecini și vechi prieteni de familie. Au oameni cu care fac afaceri și membri ai congregației lor. Știm cu toții că, indiferent în ce necaz intra Jimmy Snyder, și-l făcea, de cele mai multe ori, cu mâna lui. A avut grijă ca până la cei șaptesprezece ani ai lui să aibă în spate o viață plină de căcaturi. Dar asta nu contează pentru frații săi. Mai ales după ce l-au pierdut pe Joe Jr. în război. Dacă faptul că ai primit doar optsprezece luni în Salina nu le-a convenit de nicio culoare, când au aflat că vei fi eliberat cu câteva luni mai devreme din cauza morții tatălui tău, au fost orbiți de furie. E foarte probabil să te facă să simți furia asta pe pielea ta cât de mult și de des pot. Așa că, dacă tot ai viața înainte sau, mai degrabă, pentru că ai toată viața înainte, ar fi bine să te gândești să o începi în altă parte.

— Nu trebuie să vă faceți griji pentru asta, a răspuns Emmett. Dați-mi patruzeci și opt de ore și Billy și cu mine n-o să mai fim în Nebraska.

Domnul Ransom a încuviințat din cap.

— De vreme ce tatăl vostru nu a lăsat prea multe în urmă, aș vrea să vă dau ceva pentru a vă ajuta să o luați de la capăt.

— Nu pot să vă iau banii, domnule Ransom. Ați făcut deja destule pentru noi.

— Atunci ia-i ca pe un împrumut. Îl puteți rambursa după ce vă așezați undeva.

— Deocamdată, zise Emmett, cred că familiei Watson i s-a cam luat de împrumuturi.

Domnul Ransom a zâmbit și a dat din cap. Apoi s-a ridicat și și-a pus pălăria în timp ce vechea camionetă, pe care o numeau Betty, a intrat în trombă pe alee, cu Sally la volan și cu Billy pe scaunul pasagerului. Înainte ca mașina să se oprească cu un pocnet scos pe țeava de eșapament, Billy a deschis portiera și a sărit afară. Purtând un rucsac de pânză care îi ajungea de la umeri până la șolduri, a trecut în fugă pe lângă domnul Ransom și și-a înfășurat brațele în jurul taliei lui Emmett.

Emmett s-a lăsat pe vine pentru a-și îmbrățișa frățiorul.

Sally s-a apropiat într-o rochie frumoasă, viu colorată, cu o oală de mâncare în mâini și cu fața zâmbitoare.

Domnul Ransom i-a analizat atent rochia și zâmbetul, luându-și un aer filozofic.

— Ei bine, a spus ea, uite cine e aici! Nu scoate sufletul din el, Billy Watson!

Emmett s-a ridicat și a pus o mână pe creștetul fratelui său.

— Bună, Sally!

Așa cum obișnuia să facă atunci când era agitată, Sally a trecut direct la subiect.

— Casa a fost măturată și toate paturile au fost făcute, în baie este săpun proaspăt, iar în frigider găsești unt, lapte și ouă.

— Mulțumesc, a zis Emmett.

— Mă gândisem să luați cina cu noi, dar Billy a insistat să luați prima masă acasă la voi. Dar, cum știam că doar ce te-ai întors, v-am pregătit eu ceva.

— Nu trebuia să te deranjezi atât, Sally.

— Deranj, nederanj, asta e. Trebuie doar să o băgați în cuptor, la 180 de grade, 45 de minute.

În timp ce Emmett lua oala, Sally a clătinat din cap.

— Ar fi trebuit să-ți scriu pe ceva ce trebuie să faci.

— Cred că Emmett poate să țină minte instrucțiunile, a intervenit domnul Ransom. Și, dacă el nu e în stare, le ține minte Billy, mai mult ca sigur.

— O pui la cuptor, la 180 de grade, 45 de minute, a zis Billy.

Domnul Ransom s-a întors spre fiica sa.

— Sunt convins că băieții ăștia abia așteaptă să stea la povești, iar noi avem o grămadă de treabă pe-acasă.

— O să intru puțin ca să mă asigur că totul…

— Sally, a rostit domnul Ransom, într-un fel care nu admitea replică.

Sally a arătat spre Billy și a zâmbit.

— Să fii cuminte, micuțule!

Emmett și Billy au privit cum cei doi Ransom s-au urcat în camioanele lor și au plecat. Apoi Billy s-a întors spre Emmett și l-a îmbrățișat din nou.

— Mă bucur că ești acasă, Emmett!

— Mă bucur că sunt acasă, Billy!

— Nu trebuie să te întorci la Salina și acum, nu?

— Nu. Nu trebuie să mă mai întorc niciodată la Salina. Nu trebuie să mă întorc niciodată în Salina.

Billy i-a dat drumul lui Emmett și au intrat împreună în casă. În bucătărie, Emmett a deschis frigiderul și a așezat oala pe un raft mai jos. Pe raftul de sus se aflau laptele, ouăle și untul promise. Mai era și un borcan de compot de mere făcut în casă și un altul de piersici în sirop.

— Vrei ceva de mâncare?

— Nu, mulțumesc, Emmett. Sally mi-a făcut un sendviș cu unt de arahide chiar înainte să plecăm.

— Dar niște lapte vrei?

— Sigur.

În timp ce Emmett aducea paharele cu lapte la masă, Billy și-a scos rucsacul și l-a așezat pe un scaun gol. A deschis clapeta superioară, a scos cu grijă un pachețel învelit în folie de aluminiu și l-a desfăcut. Conținea un teanc de opt fursecuri. Billy a așezat două pe masă, una pentru Emmett și una pentru el. Apoi a împachetat restul fursecurilor, le-a pus înapoi în rucsac, a închis clapeta și s-a întors la locul său.

— Tare sacul tău! a comentat Emmett.

— Este un rucsac autentic, folosit de armata americană. Deși este ceea ce se numește un rucsac militar de rezervă, pentru că nu a ajuns niciodată în război. L-am cumpărat de la magazinul domnului Gunderson. Am mai luat și o lanternă de rezervă, și o busolă de rezervă, și ceasul ăsta de rezervă.

Billy a întins brațul pentru a arăta ceasul care îi atârna lejer la încheietură.

— Are până și secundar.

După ce și-a exprimat admirația pentru ceas, Emmett a mușcat din fursec.

— Bun. Cu ciocolată?

— Da. Sally le-a făcut.

— Ai ajutat-o și tu?

— Am curățat castronul.

— Sunt convins.

— Sally ne-a făcut mai multe, dar domnul Ransom i-a zis că exagerează, așa că Sally i-a spus că o să ne dea doar patru, dar ne-a dat opt, pe furiș.

— Suntem norocoși.

— Mai norocoși decât dacă am fi primit doar patru. Dar nu la fel de norocoși ca atunci când le-am fi primit pe toate.

Emmett a zâmbit și a luat o înghițitură de lapte, în timp ce își măsura fratele peste marginea paharului. Era mai înalt cu vreo doi-trei centimetri și avea părul mai scurt, așa cum purtau cei din familia Ransom, dar în rest părea la fel, la trup și la suflet. Pentru Emmett, să-l părăsească pe Billy fusese cea mai grea parte a plecării la Salina, așa că se bucura să îl găsească atât de puțin schimbat. Era fericit să stea cu el la masa lor veche din bucătărie. Își dădea seama că și Billy era fericit să stea acolo.

— Și ai terminat cu bine școala? a întrebat Emmett, lăsând jos paharul.

Billy a dat aprobator din cap.

— Am luat 105% la testul de geografie.

— 105%!

— De obicei, nu există 105%, a explicat Billy. De obicei, 100% este cel mai mare calificativ.

— Și cum ai obținut încă 5% de la doamna Cooper?

— A pus o întrebare suplimentară.

— Care a fost întrebarea?

Billy a recitat din memorie.

— „Care este cea mai înaltă clădire din lume."

— Și știai răspunsul?

— Da.

…

— N-ai de gând să-mi spui?

Billy a clătinat din cap.

— Asta ar însemna să trișezi. Trebuie să o înveți singur.

— Corect.

După o clipă de tăcere, Emmett și-a dat seama că se holbează în paharul cu lapte. El era cel care avea acum ceva în minte. El era cel care încerca acum să se decidă cum sau dacă sau când să o spună.

— Billy, a început el, nu știu ce ți-a zis domnul Ransom, dar nu vom mai putea locui aici.

— Știu. Pentru că suntem executați silit.

— Așa este. Înțelegi ce înseamnă asta?

— Înseamnă că Savings and Loan dețin acum casa noastră.

— Așa este. Chiar dacă ne iau casa, am putea rămâne în Morgen. Am putea locui o vreme cu familia Ransom, eu m-aș putea întoarce să lucrez pentru domnul Schulte, la toamnă te-ai putea întoarce la școală și, în cele din urmă, ne-am putea permite să ne luăm o casă a noastră. Dar m-am gândit că ar fi un moment bun pentru noi doi să încercăm ceva nou…

Emmett se gândise mult cum să spună asta, pentru că se temea că Billy ar fi fost tulburat de ideea de a părăsi Morgen, mai ales la atât de puțin timp după moartea tatălui lor. Dar Billy nu era deloc tulburat.

— Mă gândeam la același lucru, Emmett.

— Serios?

Billy a dat din cap cu o urmă de nerăbdare.

— Acum, că tata a murit și au pus sechestru pe casă, nu mai avem de ce să rămânem în Morgen. Putem să ne împachetăm lucrurile și să mergem în California.

— Cred că suntem de acord, a zis Emmett cu un zâmbet. Doar că eu cred că ar trebui să ne mutăm în Texas.

— Dar nu se poate să ne mutăm în Texas, a spus Billy, clătinând din cap.

— De ce?

— Pentru că trebuie să ne mutăm în California.

Emmett a început să vorbească, dar Billy s-a ridicat de pe scaun și s-a îndreptat spre rucsac. De data aceasta a deschis buzunarul din față, a scos un mic

plic tip dosar și s-a întors la locul său. În timp ce desfăcea cu grijă firul roșu care sigila clapeta plicului, a început să explice.

— După înmormântarea tatei, când te-ai întors la Salina, domnul Ransom ne-a trimis pe Sally și pe mine acasă, să căutăm documente importante. În sertarul de jos al biroului tatei am găsit o cutie de metal. Nu era încuiată, dar era genul de cutie pe care o puteai încuia dacă voiai. Înăuntru se aflau documente importante, exact așa cum spusese domnul Ransom, cum ar fi certificatele noastre de naștere și certificatul de căsătorie al mamei și al tatei. Dar la fundul cutiei, jos de tot, am găsit astea.

Billy a răsturnat plicul pe masă și din el au alunecat nouă cărți poștale.

Emmett își dădea seama, după starea cărților, că nu erau tocmai vechi și nici noi. Unele dintre ele erau fotografii, altele erau vederi, dar toate erau color. Cea de deasupra era o vedere cu Welsh Motor Court din Ogallala, Nebraska – un complex cu aspect modern, cu cabane albe, mărginite de spații verzi și cu un catarg pe care flutura steagul american.

— Sunt cărți poștale, a spus Billy. Pentru tine și pentru mine. De la mama.

Emmett a fost luat prin surprindere. Trecuseră aproape opt ani de când mama lor îi băgase pe ei doi în pat, îi sărutase de noapte bună și ieșise pe ușă – și de atunci nu mai auziseră niciun cuvânt de la ea. Niciun telefon. Nicio scrisoare. Niciun pachet frumos legat care să sosească la timp pentru Crăciun. Nici măcar vreo bârfă de la cineva care s-a întâmplat să audă ceva de la altcineva. Cel puțin asta înțelesese Emmett că se întâmplase până acum.

Emmett a luat vederea cu Welsh Motor Court și a întors-o. Așa cum spusese Billy, le era adresată lor și avea scrisul elegant al mamei. În stilul cărților poștale, textul se limita la câteva rânduri. Împreună, propozițiile exprimau cât de mult le simțea deja lipsa, în ciuda faptului că era plecată doar de o zi. Emmett a luat o altă vedere din teanc. În colțul din stânga sus era un cowboy pe un cal. Lasoul pe care îl învârtea se desfășura în prim-plan și din el se forma: Salutări din Rawlins, Wyoming – Metropola câmpiilor. Emmett a întors vederea. În șase propoziții, inclusiv una care se înghesuia în colțul din dreapta jos, mama lor scria că, deși nu văzuse încă un cowboy cu un lasou în Rawlins, văzuse o mulțime de vaci. În încheiere le scria încă o dată cât de mult îi iubea și cât de mult îi lipseau amândoi.

Emmett a aruncat o privire spre celelalte vederi de pe masă, trecând în revistă numele diferitelor orașe, motelurile și restaurantele, obiectivele turistice și punctele de reper, observând că toate ilustrațiile, cu excepția uneia, promiteau un cer albastru strălucitor.

Conștient că fratele său îl privea, Emmett și-a păstrat expresia neschimbată. Dar ceea ce simțea era înțepătura resentimentelor – resentimente față de tatăl lor. Probabil că acesta a pus mâna pe cărțile poștale și le-a ascuns. Oricât de supărat ar

fi fost pe soția sa, nu avea dreptul să le ascundă de fiii săi, cu siguranță nu de Emmett, care era destul de mare pentru a le citi singur. Dar Emmett nu a simțit înțepătura mai mult de o clipă. Pentru că știa că tatăl său făcuse singurul lucru înțelept. La urma urmei, ce bine putea să aducă primirea ocazională a câtorva fraze scrise pe spatele unei cărți poștale de către o femeie care își abandonase cu bună-știință propriii copii?

Emmett a pus cartea poștală de la Rawlins înapoi pe masă.

— Ți-aduci aminte cum ne-a părăsit mama pe 5 iulie? a întrebat Billy.

— Îmi aduc aminte.

— Ne-a scris câte o carte poștală în fiecare zi în următoarele nouă zile.

Emmett a luat din nou vederea de la Ogallala și s-a uitat chiar deasupra locului unde mama lor scrisese „Dragii mei Emmett și Billy", dar nu a văzut nicio dată.

— Mama nu a notat datele, a precizat Billy. Dar îți poți da seama după ștampilele poștale.

Billy a luat vederea cu Ogallala din mâna lui Emmett, apoi le-a întors pe toate celelalte, le-a răsfirat pe masă și a arătat cu degetul de la un timbru la altul.

— 5 iulie. 6 iulie. Nu a existat un 7 iulie, dar există două cu 8 iulie. Asta pentru că, în 1946, 7 iulie a fost într-o duminică, iar la poștă este închis duminica, așa că a trebuit să trimită două vederi luni. Dar uită-te la asta.

Billy s-a întors la rucsac și, din buzunarul din față, a scos ceva ce semăna cu un pliant. Când l-a desfășurat pe masă, Emmett a văzut că era o hartă rutieră a Statelor Unite, cumpărată de la o benzinărie Phillips 66. Pe mijlocul hărții era o șosea pe care Billy o marcase cu cerneală neagră. În jumătatea vestică a țării, de-a lungul traseului, numele a nouă orașe fuseseră încercuite.

— Aceasta este Autostrada Lincoln, Lincoln Highway, a explicat Billy, arătând spre linia lungă și neagră. A fost concepută în 1912, a primit numele lui Abraham Lincoln și a fost prima șosea care s-a întins de la un capăt la altul al Americii.

Pornind de pe coasta Atlanticului, Billy a început să urmărească autostrada cu vârful degetelor.

— Începe în Times Square din New York și se termină la 5.456 de kilometri distanță, în Lincoln Park din San Francisco. Și trece chiar prin Central City, la doar 40 de kilometri de casa noastră.

Billy s-a oprit pentru a-și muta degetul de la Central City la steluța neagră pe care o desenase pe hartă pentru a reprezenta casa lor.

— Când mama ne-a părăsit pe 5 iulie, pe aici a plecat…

Billy a luat cărțile poștale, le-a întors și a început să le așeze pe jumătatea de jos a hărții în progresie spre vest, plasând-o pe fiecare sub orașul corespunzător.

Ogallala.

Cheyenne.

Rawlins.

Rock Springs.

Salt Lake City.

Ely.

Reno.

Sacramento.

Până la ultima, care arăta o clădire mare, clasică, ridicându-se deasupra unei fântâni dintr-un parc din San Francisco.

Billy a răsuflat cu ușurare și mulțumire că avea cărțile așezate în ordine pe masă. Dar întreaga colecție îl neliniștea pe Emmett, de parcă cei doi se uitau la corespondența privată a altcuiva – pe care ei n-ar fi trebuit s-o vadă.

— Billy, a spus el, nu sunt sigur că ar trebui să mergem în California…

— Trebuie să mergem în California, Emmett. Nu înțelegi? De aceea ne-a trimis cărțile poștale. Ca să o putem urmări.

— Dar nu a mai trimis o carte poștală de opt ani.

— Pentru că 13 iulie a fost ziua în care a încetat să se mai miște. Tot ce trebuie să facem este să o luăm pe Autostrada Lincoln spre San Francisco și acolo o vom găsi.

Primul impuls al lui Emmett a fost să-i spună fratelui său ceva care să-i arate că-l înțelege, dar care să-l și descurajeze, în același timp. Ceva despre faptul că mama lor nu se oprise neapărat în San Francisco, că ar fi putut cu ușurință să continue și, cel mai probabil, o făcuse și că, deși s-ar putea să se fi gândit la fiii ei în primele nouă nopți, toate dovezile sugerează că nu se mai gândise la ei de atunci. În cele din urmă, s-a mulțumit să sublinieze că, chiar dacă ea ar fi fost în San Francisco, le-ar fi fost practic imposibil să o găsească.

Billy a dat din cap cu expresia unuia care se gândise deja la această chestie.

— Îți amintești când mi-ai spus că mamei îi plăceau atât de mult focurile de artificii, încât ne ducea până la Seward pe 4 Iulie doar ca să vedem marele spectacol?

Emmett nu-și amintea să-i fi spus asta fratelui său și, având în vedere situația, nu-și putea imagina că ar fi avut vreodată intenția asta. Dar nici nu putea nega.

Billy a întins mâna spre ultima carte poștală, cea cu clădirea clasică și cu fântâna. Întorcând-o, și-a plimbat degetul peste scrisul mamei lor:

Acesta este Palace of the Legion of Honor din parcul Lincoln din San Francisco și în fiecare an, pe 4 Iulie, are loc unul dintre cele mai mari focuri de artificii din toată California!

Billy și-a privit fratele.

— Acolo va fi, Emmett. La focul de artificii de la Palace of the Legion of Honor, pe 4 Iulie.

— Billy…, a început Emmett.

Dar Billy, care auzea deja scepticismul din vocea fratelui său, a început să clatine din cap, cu vehemență. Apoi, uitându-se din nou la harta de pe masă, a urmărit cu degetul traseul mamei lor.

— De la Ogallala la Cheyenne, de la Cheyenne la Rawlins, de la Rawlins la Rock Springs, de la Rock Springs la Salt Lake City, de la Salt Lake City la Ely, de la Ely la Reno, de la Reno la Sacramento și de la Sacramento la San Francisco. Pe aici vom mergem noi.

Emmett s-a sprijinit de spătarul scaunului și a reflectat.

Nu alesese Texasul la întâmplare. Se gândise cu atenție și în mod sistematic la întrebarea unde să meargă el și fratele său. Își petrecuse ore întregi în mica bibliotecă din Salina răsfoind pagini de almanahuri și volume de enciclopedii, până când răspunsul la întrebarea despre destinația lor devenise perfect clar. Dar Billy își urmărise propriul fir al gândurilor, la fel de atent, la fel de sistematic, și vedea propriul răspuns la întrebare cu la fel de multă claritate.

— În regulă, Billy, hai să-ți spun cum facem. Pune vederile înapoi în plic și lasă-mă să mă gândesc puțin la ce ai spus.

Billy a dat din cap.

— E o idee bună, Emmett. E o idee bună.

Adunând cărțile poștale în ordinea lor, de la est la vest, Billy le-a introdus în plic, a înfășurat firul roșu până când le-a strâns bine și le-a pus înapoi în rucsac.

— Gândește-te puțin la asta, Emmett. O să-ți dai și tu seama.

La etaj, în timp ce Billy se învârtea prin camera lui, Emmett făcea un duș lung și fierbinte. Când a terminat, și-a luat hainele de pe podea – hainele pe care le purtase atât când s-a dus la Salina, cât și când s-a întors de la Salina –, a scos pachetul de țigări din buzunarul cămășii și a aruncat grămada de haine la gunoi. După o clipă, a aruncat și țigările, având grijă să le bage sub haine.

În camera lui s-a îmbrăcat cu o pereche de blugi și o cămașă din denim, și-a pus cureaua și cizmele preferate. Apoi a băgat mâna în sertarul de sus al biroului său și a scos o pereche de șosete înfășurate una-ntr-alta. Le-a desfăcut și a scuturat-o pe una dintre ele până când au căzut cheile de la mașină. Apoi a traversat holul și a băgat capul pe ușa camerei fratelui său.

Billy stătea pe podea lângă rucsac. În poală avea vechea cutie de tutun albastră cu portretul lui George Washington pe ea, iar pe covor erau toți dolarii lui de argint așezați în coloane și rânduri.

— Se pare că ai mai găsit câteva cât am fost plecat, a comentat Emmett.

— Trei, a răspuns Billy în timp ce punea cu grijă un dolar la locul lui.

— Câte mai sunt?

Cu degetul arătător, Billy a atins locurile goale din grilă.

— 1881. 1894. 1895. 1899. 1903.

— Te apropii destul de mult.

Billy a dat din cap în semn de aprobare.

— Dar 1894 și 1895 vor fi foarte greu de găsit. Eu am avut noroc să găsesc 1893.

Billy și-a privit fratele.

— Te-ai gândit la California, Emmett?

— M-am gândit, dar trebuie să mă mai gândesc puțin.

— Înțeleg.

În timp ce Billy își îndrepta din nou atenția către dolarii de argint, Emmett s-a uitat, pentru a doua oară în acea zi, prin camera fratelui său, observând din nou colecțiile aranjate cu grijă pe rafturile lor și avioanele care atârnau deasupra patului.

— Billy…

Billy și-a ridicat din nou privirea.

— Indiferent dacă vom merge în Texas sau în California, cred că cel mai bine ar fi să plănuim o călătorie ușoară. Din moment ce vom avea un nou început.

— Mă gândeam la același lucru, Emmett.

— Da?

— Profesorul Abernathe spune că un călător neînfricat pornește adesea la drum cu puținul pe care îl poate pune în geantă. De aceea mi-am cumpărat rucsacul de la magazinul domnului Gunderson. Ca să fiu gata de plecare imediat ce ajungi acasă. Am pus deja în el tot ce am nevoie.

— Totul?

— Totul.

Emmett a zâmbit.

— Mă duc la hambar să verific mașina. Vrei să vii și tu?

— Acum? a întrebat Billy surprins. Stai! Stai puțin! Nu pleca fără mine!

Deși așezase cu grijă dolarii de argint în ordine cronologică, Billy i-a măturat cu palma și a început să-i pună înapoi în cutia de tutun cât de repede putea. A închis capacul, a pus cutia înapoi în rucsac și rucsacul, în spate. Apoi a luat-o primul pe scări și a ieșit pe ușă.

În timp ce traversau curtea, Billy s-a uitat peste umăr pentru a anunța că domnul Obermeyer pusese un lacăt la ușile hambarului, dar Sally îl rupsese deja cu ranga pe care o ținea pe bancheta din spate a camionetei sale.

După cum era de așteptat, la hambar au găsit suportul – cu lacătul încă fixat, dar atârnând lejer în șuruburi. Înăuntru, aerul era cald și familiar, mirosea a vite,

deși nu mai crescuseră vite la fermă de când era Emmett mic.

Emmett a așteptat puțin, pentru a-și lăsa ochii să se adapteze la lumina slabă. În fața lui se afla noul John Deere, iar în spatele acestuia, o combină veche și zdrobită. Mergând spre fundul hambarului, Emmett s-a oprit în fața unui obiect mare, înclinat, acoperit cu o prelată.

— Domnul Obermeyer a dat jos prelata, a spus Billy, dar eu și Sally am pus-o la loc.

Apucând prelata de colț, Emmett a tras-o cu ambele mâini până când a căzut grămadă la picioarele lui, iar acolo, așteptând exact unde o lăsase cu un an și trei luni în urmă, se afla mașina lui cu patru uși, de un albastru pudrat – un Studebaker Land Cruiser din 1948.

După ce și-a trecut palma pe suprafața capotei, Emmett a deschis portiera șoferului și a urcat în mașină. Pentru o clipă, a stat cu mâinile pe volan. Când o cumpărase, avea deja 80.000 de kilometri la bord, lovituri în capotă și arsuri de țigară pe husele scaunelor, dar mergea destul de bine. Introducând și întorcând cheia, a apăsat pe demaror, pregătit pentru zgomotul liniștitor al motorului – dar nu s-a auzit nimic.

Billy, care păstrase distanța, s-a apropiat, timid.

— E stricată?

— Nu, Billy. Cred că e descărcată bateria. Se întâmplă când nu mergi cu o mașină prea mult timp. Dar e un lucru ușor de reparat.

Ușurat, Billy s-a așezat pe un balot de fân și și-a dat jos rucsacul.

— Mai vrei un fursec, Emmett?

— Eu nu vreau. Dar mănâncă tu.

În timp ce Billy își desfăcea rucsacul, Emmett a coborât din mașină, a pășit în spate și a deschis portbagajul. Satisfăcut că acesta îi bloca vederea fratelui său, Emmett a dat deoparte pânsla care acoperea locul în care se afla roata de rezervă și și-a trecut ușor mâna de jur împrejurul acesteia. În partea de sus a găsit plicul cu numele lui, chiar acolo unde tatăl său spusese că va fi. Înăuntru se afla un bilet scris de tatăl său.

Altă misivă, de la altă fantomă, s-a gândit Emmett.

Dragă fiule,

Când vei citi aceste rânduri, îmi imaginez că ferma va fi deja în mâinile băncii. S-ar putea să fii supărat sau dezamăgit de mine, din cauza asta, iar eu n-am cum să te condamn.

Te-ar șoca să știi cât mi-a lăsat tata când a murit, cât i-a lăsat bunicul tatălui meu și cât de mult i-a lăsat străbunicul bunicului meu. Nu doar acțiuni și obligațiuni, ci și case și tablouri. Mobilier și veselă. Apartenența la cluburi și la

societăți. Toți acești trei bărbați au fost devotați tradiției puritane de a da bine în ochii Domnului, lăsând copiilor mai mult decât le fusese lăsat lor.

În acest plic vei găsi tot ceea ce am eu de lăsat – două moșteniri, una mare, una mică, ambele reprezentând o formă de sacrilegiu.

În timp ce scriu aceste rânduri mă simt rușinat să știu că, ducându-mi viața așa cum am făcut-o, am întrerupt ciclul virtuos al economisirii stabilit de strămoșii mei. Dar, în același timp, mă umple de mândrie să știu că, fără îndoială, vei realiza mai mult cu această mică amintire decât aș fi putut realiza eu cu o avere.

Cu dragoste și admirație,

Tatăl tău, Charles William Watson

Atașată de scrisoare cu o agrafă de hârtie era prima dintre cele două moșteniri – o singură pagină ruptă dintr-o carte veche.

Tatăl lui Emmett nu era genul de om care să se răzbune pe copii la mânie, nici chiar când aceștia o meritau. De fapt, Emmett își amintea o singură dată când tatăl său își vărsase asupra lui furia nețărmurită: când fusese trimis acasă de la școală pentru că stricase un manual. După cum tatăl lui îl făcuse, în mod dureros, să înțeleagă în acea seară, a pângări paginile unei cărți însemna să adopți manierele unui vizigot. Era o lovitură împotriva celei mai sacre și mai nobile realizări a omului – capacitatea de a-și pune pe hârtie cele mai bune idei și sentimente, astfel încât acestea să poată fi împărtășite în decursul timpului.

Pentru tatăl său, a rupe o pagină din orice carte era un sacrilegiu. Și mai șocant era faptul că pagina fusese ruptă din Eseurile lui Ralph Waldo Emerson – acea carte pe care tatăl său o prețuia mai mult decât pe oricare alta. Aproape de marginea de jos, tatăl său subliniase atent, cu cerneală roșie, două propoziții.

În educația fiecărui om există un moment în care el ajunge la convingerea că invidia este ignoranță, că imitația este sinucidere, că trebuie să se ia pe sine însuși, la bine și la rău, ca singur bun pe care îl deține, că, deși universul vast este plin de bine, niciun bob de porumb hrănitor nu poate ajunge la el decât prin munca depusă pe acel pământ care i s-a dat de cultivat. Puterea care rezidă în el este de o natură nouă și nimeni altcineva, în afară de el, nu știe ce anume poate face și, până nu încearcă, nici măcar el.

Emmett și-a dat seama imediat că acest pasaj din Emerson reprezenta două lucruri deodată. În primul rând, era o scuză. Era o explicație a motivului pentru care, împotriva oricărei logici, tatăl său lăsase în urmă casele și tablourile, apartenența la cluburi și la societăți pentru a veni în Nebraska și a cultiva pământul. Tatăl lui Emmett oferea această pagină din Emerson ca dovadă – ca și cum ar fi fost un decret divin – că nu avusese de ales.

Dar dacă, pe de o parte, era o scuză, pe de alta, era un îndemn – un îndemn

pentru Emmett să nu simtă nicio remușcare, nicio vină, nicio ezitare în a întoarce spatele celor 120 de hectare cărora tatăl său le dedicase jumătate din viață, atâta timp cât le abandona ca să-și urmeze fără invidie sau imitație propria soartă și, în felul acesta, să descopere ceea ce numai el era capabil să facă.

În plicul din spatele paginii lui Emerson se afla cea de-a doua moștenire, un teanc de bancnote noi de douăzeci de dolari. Trecându-și degetul mare peste marginile lor curate, Emmett și-a dat seama că erau cam o sută cincizeci, în total, aproximativ trei mii de dolari.

Dacă Emmett putea să înțeleagă de ce tatăl său considera pagina ruptă un fel de sacrilegiu, nu putea să accepte că la fel erau și bancnotele. Probabil că tatăl său descrisese banii ca fiind un sacrilegiu pentru că îi oferea pe la spatele creditorilor săi. Procedând astfel, își încălcase atât obligația legală, cât și propria concepție despre ce era corect și ce era greșit. Totuși, plătind dobânzile la ipotecă timp de douăzeci de ani, tatăl lui Emmett plătise ferma de două ori mai mult. O plătise din nou cu muncă grea și dezamăgire, cu căsnicia sa și, în cele din urmă, cu viața sa. Așa că, nu, punerea deoparte a trei mii de dolari nu reprezenta un sacrilegiu în ochii lui Emmett. În ceea ce-l privește pe el, tatăl său își câștigase fiecare bănuț.

Emmett a luat una dintre bancnote și a băgat-o în buzunar, apoi a pus plicul la locul lui de deasupra anvelopei și a tras pâsla deasupra.

— Emmett…, a spus Billy.

Emmett a închis portbagajul și s-a uitat la Billy, dar acesta nu se uita la el. Se uita la cele două siluete din ușa hambarului. Cu lumina de după-amiază târzie în spatele lor, Emmett nu-și putea da seama cine erau. Cel puțin nu până când silueta filiformă din stânga a întins brațele și a spus:

— Tadam!

Duchess

Ar fi trebuit să vezi privirea lui Emmett când și-a dat seama cine stătea în ușă. După expresia lui, ai fi crezut că am răsărit din pământ.

La începutul anilor 1940 a existat un artist al evadării care se numea Kazantikis. Unora dintre glumeții din circuit le plăcea să-l numească „Houdini cel cu jumătate de minte din Hackensack", dar asta nu era tocmai corect. Deși prima parte a numărului său era cam neconvingătoare, finalul era o bijuterie. Chiar în fața ochilor tăi, era legat în lanțuri, închis într-un cufăr și scufundat pe fundul unui bazin mare din sticlă. O blondă arătoasă scotea un ceas gigantic, în timp ce maestrul de ceremonii reamintea publicului că omul obișnuit își poate ține respirația doar două minute, că, lipsiți de oxigen, cei mai mulți amețesc după patru și își pierd cunoștința după șase. Doi ofițeri ai Agenției de Detectivi Pinkerton erau prezenți pentru a se asigura că lacătul capacului era bine pus, iar un preot de la Biserica Ortodoxă Greacă – cu sutană neagră, lungă și cu barbă albă, mare – stătea prin apropiere pentru cazul în care ar fi fost necesar să îi dea ultima împărtășanie. Cufărul se scufunda în apă, iar blonda pornea ceasul. După două minute, publicul fluiera și huiduia. După cinci minute, urla. Dar la opt minute Pinkertonii schimbau priviri îngrijorate. După zece, preotul își făcea cruce și rostea o rugăciune imposibil de înțeles. În al doisprezecelea minut, în timp ce blonda izbucnea în lacrimi, doi mașiniști se grăbeau să iasă din spatele cortinei pentru a-i ajuta pe Pinkertoni să ridice cufărul din bazin. Acesta cădea pe scenă cu un pocnet, iar apa țâșnea peste luminile rampei și în fosa orchestrei. Când unul dintre Pinkertoni bâjbâia cu cheile, celălalt îl dădea deoparte, scotea pistolul și trăgea în încuietoare. Sălta capacul și răsturna cufărul, doar pentru a descoperi că e gol. În acel moment, preotul ortodox își smulgea barba, dezvăluind că nu era nimeni altul decât Kazantikis, cu părul încă ud, în timp ce fiecare om din public privea cu sfântă uimire. Așa arăta Emmett Watson când și-a dat seama cine stătea în ușă. Dintre toți oamenii de pe lume, nu-i venea să creadă că eram noi.

— Duchess?

— În carne și oase. Și Woolly.

El încă părea uimit.

— Dar cum…?

Am izbucnit în râs.

— Asta e întrebarea, nu-i așa?

Mi-am dus o mână la gură și am spus cu voce joasă:

— Am făcut-o pe autostopiștii cu directorul. În timp ce semna actele tale de eliberare, ne-am strecurat în portbagajul mașinii lui.

— Doar nu vorbești serios!

— Știu. Nu e ceea ce se numește călătorie la clasa întâi. Sunt o sută de grade acolo și Woolly se plângea din zece în zece minute că trebuie să meargă la baie. Iar când am trecut în Nebraska, ce crezi? Am zis că o să fac o comoție din cauza gropilor de pe drum. Cineva ar trebui să-i trimită o scrisoare guvernatorului!

— Bună, Emmett! a zis Woolly, de parcă tocmai venise la petrecere.

N-are cum să nu-ți placă asta la Woolly. Întotdeauna întârzie vreo cinci minute, apare pe peronul greșit, cu bagajele greșite, exact când trenul în care faci conversație iese din gară. Unii ar putea găsi această trăsătură un pic exasperantă, dar eu aș prefera oricând un tip care întârzie cinci minute în locul unuia care ajunge cu cinci minute mai devreme.

Cu coada ochiului am văzut cum puștiul, care stătea pe un balot de fân, a început să se îndrepte spre noi. Când am arătat cu degetul spre el, a încremenit ca o veveriță pe iarbă.

— Billy, nu-i așa? Fratele tău spune că ești foarte isteț. Corect?

Puștiul a zâmbit și s-a apropiat un pic mai mult până când a ajuns lângă Emmett. Acesta și-a privit fratele.

— Ăștia sunt prietenii tăi, Emmett?

— Bineînțeles că suntem prietenii lui!

— Sunt de la Salina, a explicat Emmett.

Eram pe punctul de a dezvolta discuția, când am observat mașina. Fusesem atât de concentrat pe farmecul reuniunii, încât nu o văzusem ascunsă în spatele echipamentului greu.

— Ăla e Studebakerul, Emmett? Cum se numește? Baby Blue?

Obiectiv vorbind, semăna puțin cu o mașină pe care soția dentistului tău ar conduce-o pe drum spre bingo, dar am fluierat oricum. Apoi m-am întors spre Billy.

— Unii dintre băieții din Salina lipeau o fotografie a fetei lor de acasă în partea de jos a patului de deasupra, ca să se poată uita la ea înainte de stingere. Unii dintre ei aveau o poză cu Elizabeth Taylor sau cu Marilyn Monroe. Dar fratele tău a pus o reclamă ruptă dintr-o revistă veche, cu o poză color a mașinii sale. Voi fi sincer cu tine, Billy. I-am făcut fratelui tău o grămadă de reproșuri pentru asta. Să se dea în vânt după un automobil! Dar acum, că am văzut-o de aproape…

Am scuturat din cap în semn de apreciere.

— Ei, am zis, întorcându-mă spre Emmett, putem să facem o tură?

Emmett n-a răspuns, pentru că se uita la Woolly – care se uita la o pânză de păianjen fără păianjen.

— Ce mai faci, Woolly? l-a întrebat.

Întorcându-se, Woolly s-a gândit o clipă.

— Sunt bine, Emmett.

— Când ai mâncat ultima dată?

— O, nu știu. Cred că înainte de a ne urca în mașina directorului. Nu-i așa, Duchess?

Emmett s-a răsucit spre fratele său.

— Billy, îți amintești ce a spus Sally despre cină?

— A spus să o gătești la 180 de grade 45 de minute.

— Ce-ar fi să-l duci pe Woolly în casă, să bagi vasul în cuptor și să pui masa? Trebuie să-i arăt ceva lui Duchess, venim și noi imediat.

— Bine, Emmett.

În timp ce îi priveam pe Billy și pe Woolly mergând spre casă, mă întrebam ce voia Emmett să-mi arate. Dar, când s-a întors în direcția mea, nu părea el însuși. De fapt, părea să nu fie în apele lui. Cred că unii oameni sunt așa când vine vorba de surprize. Mie îmi plac surprizele. Îmi place când viața scoate un iepure din pălărie. Ca atunci când, în mijlocul lui mai, felul doi la împinge-tava este curcan umplut. Dar unora nu le place să fie prinși cu garda jos – nici măcar de veștile bune.

— Duchess, ce faceți aici?

Acum eram eu cel care părea surprins.

— Ce facem aici? De ce, am venit să te vedem pe tine, Emmett. Și ferma. Știi cum e. Auzi destule povești de la un amic despre viața lui de acasă și până la urmă vrei să vezi cu ochii tăi.

Ca să mă fac înțeles, am arătat spre tractor, spre balotul de fân și spre marea prerie americană care se întindea chiar în fața ușii, străduindu-se să ne convingă că, la urma urmei, pământul chiar e plat.

Emmett mi-a urmărit privirea, apoi s-a întors.

— Hai să-ți spun cum facem, mi-a zis. Mergem să mâncăm ceva, dăm un tur rapid împreună cu Woolly, dormim bine, apoi, dimineață, vă duc înapoi la Salina.

Am făcut un gest cu mâna.

— Nu e nevoie să ne duci înapoi la Salina, Emmett. Tocmai ai ajuns acasă. În plus, nu cred că ne vom întoarce. Cel puțin nu încă.

Emmett a închis ochii o clipă.

— Câte luni mai aveți din sentință? Cinci sau șase? Sunteți ca și ieșiți.

— Este adevărat, am aprobat. Este perfect adevărat. Dar, când directorul

Williams i-a luat locul lui Ackerly, a concediat-o pe asistenta din New Orleans. Cea care obișnuia să-l ajute pe Woolly să-și ia medicamentele. Acum mai are doar câteva flacoane și știi cât de melancolic devine fără medicamente…

— Nu e vorba de medicamente.

Am dat din cap aprobator.

— Otrava unuia este tonicul altuia, nu-i așa?

— Duchess, nu cred că e cazul să-ți explic tocmai ție asta. Dar, cu cât trece mai mult timp de când ați evadat și cu cât vă îndepărtați de Salina, cu atât mai grave vor fi consecințele. Și amândoi ați împlinit optsprezece ani în această iarnă. Așa că, dacă vă prind peste granițele statului, s-ar putea să nu vă trimită înapoi în Salina. S-ar putea să vă trimită la Topeka.

Să recunoaștem, cei mai mulți oameni au nevoie de o scară și de un telescop pentru a înțelege că doi plus doi fac patru. De aceea, în general, e mai mare deranjul să încerci să explici ceva cuiva. Dar nu și pentru Emmett Watson. El este genul de om care vede întregul tablou încă de la început – marea schemă și toate micile detalii. Am ridicat ambele mâini în semn de capitulare.

— Sunt de acord cu tine sută la sută, Emmett. De fapt, am încercat să-i spun lui Woolly același lucru, cu aceleași cuvinte. Dar nu a vrut să asculte. Era hotărât să sară gardul. Avea un întreg plan. Voia să plece într-o sâmbătă seara, să fugă în oraș și să fure o mașină. A furat chiar și un cuțit când era de serviciu la bucătărie. Nu un cuțit de bucătărie, Emmett. Vorbesc de un cuțit de măcelar. Nu că Woolly ar fi rănit vreodată pe cineva. Noi doi știm asta. Dar polițiștii nu știu. Dacă văd un străin agitat, cu o privire rătăcită și cu un cuțit de măcelar în mână, îl vor omorî ca pe un câine. Așa că i-am spus că, dacă pune cuțitul înapoi unde l-a găsit, îl ajut să plece din Salina în siguranță. A pus cuțitul la loc, ne-am strecurat în portbagaj și, hocus-pocus, iată-ne aici!

Și toate acestea erau adevărate. Mai puțin partea cu cuțitul.

Așa se face o înflorire – o exagerare micuță și inofensivă menită să scoată în evidență ceva. Cam la fel ca giganticul ceas din numărul lui Kazantikis sau împușcarea lacătului de către Pinkerton. Acele mici elemente care, la suprafață, par inutile, dar care, cumva, leagă întregul spectacol și îl aduc în prim-plan.

— Uite, Emmett, tu mă cunoști. Aș fi putut să aștept ieșirea mea și apoi pe cea a lui Woolly. Cinci luni sau cinci ani, ce mai contează? Dar, având în vedere starea de spirit a lui Woolly, nu cred că ar mai fi putut rămâne acolo nici măcar cinci zile.

Emmett s-a uitat în direcția în care plecase Woolly.

Amândoi știam că problema asta a lui nu era decât una dintre multele. Crescut într-o clădire cu portar, din Upper East Side, Woolly avea casă la țară, șofer și bucătar. Bunicul său fusese prieten cu Teddy și Franklin Roosevelt, iar

tatăl său fusese un erou în cel de-Al Doilea Război Mondial. Dar uneori prea mult noroc strică. Există un gen de suflet delicat care, în fața unei astfel de abundențe, simte un sentiment de trepidație iminentă, ca și cum întreaga grămadă de case, cu mașini și cu tot cu Roosevelt se va prăbuși peste el. Simplul gând începe să-i strice pofta de mâncare și să-i tulbure nervii. Îi este greu să se concentreze, fapt care îi afectează cititul, scrisul și aritmetica. După ce i se cere să părăsească un internat, este trimis la altul. Apoi, poate la altul. În cele din urmă, un astfel de băiat va avea nevoie de ceva pentru a ține lumea la distanță. Și cine îl poate învinovăți? Aș fi primul care să spună că oamenii bogați nu merită nici două firimituri din simpatia voastră. Dar un tip cu inima mare ca Woolly? Asta e cu totul altă poveste.

Vedeam din expresia lui Emmett că trecea printr-un fel de calcul similar, gândindu-se la natura sensibilă a lui Woolly și întrebându-se dacă ar trebui să-l trimitem înapoi la Salina sau să-l ajutăm să-și continue drumul în siguranță. Ca dilemă era destul de greu de deslușit. Dar cred că de aceea i se și spune dilemă.

— A fost o zi lungă, am spus, punând o mână pe umărul lui Emmett. Ce-ai zice să ne întoarcem în casă și să frângem pâinea? După ce mâncăm puțin, vom fi cu toții într-o stare de spirit mai bună pentru a vedea ce e de făcut și cum.

Mâncarea de la țară…

Auzi multe despre asta în Est. E unul dintre acele lucruri pe care oamenii le venerează chiar dacă nu au avut niciodată o experiență directă. Cum se întâmplă și în cazul justiției sau al lui Isus. Dar, spre deosebire de majoritatea lucrurilor pe care oamenii le admiră de la distanță, mâncarea gătită de la țară chiar merită admirația. Este de două ori mai gustoasă decât orice ai găsi la Delmonico's1 și fără niciun ornament inutil. Poate pentru că folosesc rețetele pe care stră-stră-străbunicii lor le-au perfecționat pe vremea când deplasările se făceau cu căruța. Sau poate din cauza tuturor orelor petrecute în compania porcilor și a cartofilor. Oricare ar fi motivul, nu mi-am împins farfuria din față decât după a treia porție.

1 Delmonico's este numele unui lanț de restaurante care a funcționat în New York, versiunea actuală fiind situată în Financial District. Versiunea originală a fost recunoscută pe scară largă ca fiind primul restaurant cu bucătărie rafinată din Statele Unite (n. tr.).

— A fost o masă pe cinste.

M-am întors spre puștiul al cărui cap depășea cu puțin blatul mesei.

— Cum o cheamă pe bruneta aia drăguță, Billy? Cea în rochie înflorată și bocanci căreia trebuie să-i mulțumim pentru acest delicios fel de mâncare?

— Sally Ransom, a răspuns el. Este un ghiveci cu carne. Făcut cu carne de la unul dintre puii ei.

— Unul dintre puii ei! Hei, Emmett, cum se spune în popor? Vorba aia cu calea cea mai rapidă spre inima unui tânăr?

— Este o vecină, a zis Emmett.

— Poate că da, am recunoscut. Dar am avut o viață întreagă vecini și niciunul nu mi-a adus vreodată ghiveci cu carne. Dar tu, Woolly?

Woolly făcea o spirală în sos cu furculița.

— Ce-i?

— Ai avut vreodată un vecin care să-ți aducă ghiveci cu carne? am întrebat puțin mai tare.

S-a gândit o secundă.

— Nu am primit niciodată ghiveci.

Am zâmbit și am ridicat din sprâncene uitându-mă la copil. El a zâmbit și a ridicat din sprâncene la rândul lui.

Cu ghiveci sau fără, Woolly și-a ridicat brusc privirea, ca și cum ar fi avut un gând oportun.

— Auzi, Duchess, ai apucat să-l întrebi pe Emmett despre escapadă?

— Escapadă? a repetat Billy, săltând capul puțin mai sus, peste masă.

— Ăsta e celălalt motiv pentru care am venit aici, Billy. Suntem pe cale să pornim într-o mică escapadă și sperăm ca fratele tău să vină cu noi.

— O escapadă…, a zis Emmett.

— Am numit-o așa pentru că n-am găsit altceva mai bun, am spus. Dar e o faptă bună, serios. Un fel de mitzvah. Mai precis, este împlinirea dorinței unui muribund.

În timp ce începeam să explic, m-am uitat de la Emmett la Billy și înapoi, deoarece amândoi păreau la fel de intrigați.

— Când bunicul lui Woolly a murit, i-a lăsat niște bani lui Woolly în ceea ce se numește un fond fiduciar. Nu-i așa, Woolly?

Woolly a dat din cap.

— Acum, un fond fiduciar2 este un cont special de investiții înființat în beneficiul unui minor, cu un administrator care ia toate deciziile până la majoratul minorului, moment în care acesta poate face orice dorește cu banii. Dar când Woolly a împlinit optsprezece ani, grație unei jurisprudențe sofisticate, administratorul – care se întâmplă să fie cumnatul lui Woolly – a obținut ca Woolly să fie declarat inapt din punct de vedere temperamental. Nu ăsta era termenul, Woolly?

2 *Trust fund*, în original; *trust,* „încredere“, în lb. engleză (n. tr.).

— Temperamental inapt, a confirmat Woolly cu un zâmbet de scuză.

— Și, astfel, cumnatul său și-a extins autoritatea asupra fondului până când Woolly își va îmbunătăți temperamentul sau pentru totdeauna, oricare dintre acestea se va întâmpla mai întâi.

Am clătinat din cap.

— Și ei numesc asta un fond de încredere?

— Asta pare a fi treaba lui Woolly, Duchess. Ce are a face cu tine?

— Cu noi, Emmett. Ce are a face cu noi, am spus și mi-am tras scaunul un pic mai aproape de masă.

— Woolly și familia lui au o casă în nordul statului New York…

— O reședință de vară, a intervenit Woolly.

— O reședință de vară, m-am corectat eu, unde familia se adună din când în când. Ei bine, în timpul Marii Crize, când băncile au început să dea faliment, străbunicul lui Woolly a decis că nu va mai putea avea niciodată încredere deplină în sistemul bancar american. Așa că, pentru orice eventualitate, a pus o sută cincizeci de mii de dolari în numerar într-un seif de perete din reședința de vară. Dar ceea ce este deosebit de interesant aici – chiar fatidic, ați putea spune – este că valoarea depozitului lui Woolly este astăzi de aproape o sută cincizeci de mii de dolari.

Am făcut o pauză pentru a lăsa să se înțeleagă asta. Apoi m-am uitat direct la Emmett.

— Și pentru că Woolly este un om cu inimă mare și nevoi modeste, a propus ca, dacă noi doi îl vom însoți în Adirondacks pentru a-l ajuta să revendice ceea ce i se cuvine de drept, să împărțim suma în trei părți egale.

— O sută cincizeci de mii de dolari împărțit la trei înseamnă cincizeci de mii de dolari, a zis Billy.

— Exact.

— Toți pentru unul și unul pentru toți, a adăugat Woolly.

În timp ce mă lăsam pe spate în scaun, Emmett s-a holbat la mine o clipă. Apoi s-a întors spre Woolly.

— Asta a fost ideea ta?

— A fost ideea mea, a recunoscut Woolly.

— Și nu te întorci la Salina?

Woolly și-a pus mâinile în poală și a clătinat din cap.

— Nu, Emmett. Nu mă întorc la Salina.

Emmett i-a aruncat lui Woolly o privire scrutătoare, ca și cum ar fi încercat să formuleze încă o întrebare. Dar Woolly, care nu era înclinat în mod natural să răspundă la întrebări și avea destulă practică în a le evita, a început să strângă farfuriile.

Neștiind ce să facă, Emmett și-a dus o mână la gură. M-am aplecat peste masă.

— Singura problemă este că reședința de vară se deschide întotdeauna în ultimul weekend din iunie, ceea ce nu ne lasă prea mult timp. Trebuie să fac o

scurtă oprire în New York să-l văd pe babacu', dar apoi mergem direct spre Adirondacks. Ar trebui să te aducem înapoi în Morgen până vineri – poate puțin obosit de drum, dar, pe de altă parte, cu cincizeci de mii de dolari. Gândește-te la asta o secundă, Emmett… Adică ce ai putea face cu cincizeci de mii de dolari? Ce ai face cu cincizeci de mii de dolari?

Nu există nimic mai enigmatic decât voința umană – sau cel puțin așa vor să creadă cei care se îndoiesc de ea. Potrivit acestora, motivațiile unui om sunt un castel fără cheie. Ele formează un labirint cu mai multe paliere, din care acțiunile individuale ies deseori la iveală fără un motiv ușor de sesizat. Dar nu este chiar atât de complicat. Dacă vrei să înțelegi motivele unui om, tot ce trebuie să faci este să-l întrebi: Ce ai face cu cincizeci de mii de dolari?

Când le pui această întrebare, majoritatea oamenilor au nevoie de câteva minute pentru a se gândi, pentru a analiza posibilitățile și pentru a lua în considerare opțiunile. Iar acest lucru vă spune tot ce trebuie să știți despre ei. Dar, când îi pui întrebarea unui om care a reușit să facă ceva cu viața lui, un om care merită luat în considerare, acesta îți va răspunde cât ai clipi – și chiar cu precizări. Pentru că el s-a gândit deja la ce ar face cu cincizeci de mii de dolari. S-a gândit la asta în timp ce săpa șanțuri, împingea hârtii sau împărțea hașiș. S-a gândit la asta în timp ce-și asculta soția, în timp ce-și învelea copiii sau în timp ce se holba la tavan în miez de noapte. Într-un fel, s-a gândit la asta toată viața lui.

Când i-am pus întrebarea lui Emmett, nu a răspuns, dar nu pentru că nu avea un răspuns. Am citit pe fața lui că știa exact ce ar face cu cincizeci de mii de dolari, bănuț cu bănuț și monedă cu monedă.

În timp ce stăteam acolo în tăcere, Billy se uita când la mine, când la fratele lui, însă Emmett se uita direct peste masă, de parcă el și cu mine eram dintr-odată singurii oameni din cameră.

— Poate că a fost ideea lui Woolly sau poate că nu, Duchess. Oricum ar fi, nu mă interesează nimic din asta. Nici oprirea în oraș, nici călătoria în Adirondacks, nici cei cincizeci de mii de dolari. Mâine trebuie să mă ocup de câteva lucruri în oraș. Dar luni dimineață, la prima oră, Billy și cu mine vă vom duce pe tine și pe Woolly la stația Greyhound din Omaha. De acolo puteți lua un autobuz spre Manhattan, Adirondacks sau orice loc doriți. Apoi Billy și cu mine ne vom întoarce în Studebaker și ne vom vedea de treburile noastre.

Emmett era serios în timp ce rostea acest mic discurs. De fapt, nu am văzut niciodată un tip atât de serios. Nu a ridicat vocea și nu și-a luat ochii de la mine nici măcar o dată – nici măcar pentru a se uita la Billy, care asculta fiecare cuvânt cu o privire uimită.

Și atunci m-a lovit. Greșeala pe care o făcusem. Am expus toate detaliile chiar în fața copilului.

După cum am mai spus, Emmett Watson înțelege imaginea de ansamblu mai bine decât majoritatea oamenilor. Înțelege că un om poate fi răbdător, dar numai până la un anumit punct, că, ocazional, este necesar ca el să bage o strâmbă în mersul lumii pentru a obține ceea ce Dumnezeu i-a dat. Dar Billy? La vârsta de opt ani, probabil că nu pusese piciorul în afara statului Nebraska. Așa că nu te puteai aștepta ca el să înțeleagă toate complexitățile vieții moderne, toate subtilitățile a ceea ce era sau nu era corect. De fapt, nu ai fi vrut să înțeleagă. Și, în calitate de frate mai mare al puștiului, de tutore și de unic protector al acestuia, era treaba lui Emmett să-l scutească pe Billy de astfel de vicisitudini cât mai mult timp posibil.

M-am lăsat pe spate în scaun și am dat din cap în semn de înțelegere mutuală.

— Nu mai spune nimic, Emmett. E totul cât se poate de limpede.

După cină, Emmett a anunțat că se duce la Ransom să vadă dacă vecinul său va veni să-l ajute să-și pornească mașina. Cum casa era cam la un kilometru și jumătate depărtare, m-am oferit să-i țin companie, dar el a considerat că e mai bine ca Woolly și cu mine să nu fim văzuți. Așa că eu am rămas la masa din bucătărie, discutând cu Billy, în timp ce Woolly spăla vasele.

Având în vedere ceea ce v-am spus deja despre Woolly, probabil că ați crede că nu este făcut pentru a spăla vase – că îi fug ochii, că mintea îi rătăcește și că, în general, e un lasă-mă-să-te-las. Dar Woolly spăla vasele alea de parcă ar fi depins viața lui de asta. Cu capul aplecat la un unghi de patruzeci și cinci de grade și cu vârful limbii prins între dinți, învârtea buretele pe suprafața farfuriilor cu o intenție neobosită, îndepărtând unele pete care erau acolo de ani întregi și altele care nici măcar nu fuseseră vreodată.

M-am minunat observându-l. Dar, așa cum am spus, îmi plac surprizele.

Când mi-am întors atenția spre Billy, acesta desfăcea un pachețel învelit în staniol pe care îl luase din rucsac. A scos cu grijă din el patru fursecuri și le-a pus pe masă – câte unul în fața fiecărui scaun.

— Ia te uită! am zis. Ce avem noi aici?

— Fursecuri cu fulgi de ciocolată, a răspuns Billy. Sally le-a făcut.

În timp ce mestecam în tăcere, am observat că Billy se uita destul de timid pe deasupra mesei, ca și cum ar fi vrut să întrebe ceva.

— La ce te gândești, Billy?

— Toți pentru unul și unul pentru toți, a zis el puțin timid. Asta e din Cei trei muschetari, nu-i așa?

— Exact, mon ami.

După ce a reușit să identifice sursa citatului, ți-ai fi imaginat că puștiul nu mai putea de bucurie, dar el părea mai degrabă debusolat. Debusolat la modul pozitiv.

Și asta în ciuda faptului că simpla menționare a Celor trei muschetari aduce de obicei un zâmbet pe fața oricărui puști. Așa că debusolarea lui Billy m-a intrigat. Asta până când, pe punctul de a mai lua o înghițitură, mi-am amintit de aranjamentul „toți-pentru-unul-și-unul-pentru-toți" al fursecurilor de pe masă.

Mi-am pus fursecul jos.

— Ai văzut Cei trei muschetari, Billy?

— Nu, a recunoscut el, cu o urmă din aceeași debusolare. Dar am citit cartea.

— Atunci ar trebui să știi mai bine decât majoritatea cât de înșelător poate fi un titlu.

Billy și-a ridicat privirea de la masă.

— De ce, Duchess?

— Pentru că, de fapt, Cei trei muschetari este o poveste despre patru muschetari. Da, începe cu camaraderia încântătoare a lui Orthos, Pathos și Artemis.

— Athos, Porthos și Aramis?

— Exact. Dar afacerea centrală a poveștii este reprezentată de mijloacele prin care tânărul aventurier…

— D'Artagnan.

— …prin care D'Artagnan intră în grupul celor trei spadasini. Nici mai mult, nici mai puțin decât prin salvarea onoarei reginei.

— Este adevărat, a spus Billy, așezându-se pe scaun. De fapt, este o poveste despre patru muschetari.

În cinstea unei munci bine făcute, am băgat în gură restul de fursec și mi-am scuturat firimiturile de pe degete. Dar Billy se holba la mine cu o intensitate nouă în privire.

— Dar parcă simt că ți-e mintea la altceva, tinere William.

S-a aplecat cât de mult îi permitea masa și mi-a spus, aproape șoptit:

— Vrei să auzi ce aș face cu cincizeci de mii de dolari?

M-am aplecat în față și am vorbit și eu aproape șoptit.

— Mor de nerăbdare să aflu.

— Aș construi o casă în San Francisco, California. Ar fi o casă albă, la fel ca aceasta, cu o mică verandă, o bucătărie și o cameră în față. Iar la etaj ar fi trei dormitoare. Doar că, în loc de o magazie pentru tractor, ar fi un garaj pentru mașina lui Emmett.

— Îmi place ideea, Billy. Dar de ce în San Francisco?

— Pentru că acolo e mama noastră.

M-am lăsat pe spate în scaun.

— Nu mai spune.

La Salina, ori de câte ori Emmett pomenea de mama lui – ceea ce nu se întâmpla prea des, să fim bine înțeleși –, folosea invariabil timpul trecut. Dar nu îl folosea într-un mod care să sugereze că mama lui plecase în California. Îl folosea într-o manieră care sugera că ea plecase în lumea de dincolo.

— Pornim la drum imediat după ce vă ducem pe tine și pe Woolly la stația de autobuz, a adăugat Billy.

— Chiar așa, o să împachetați casa și o să vă mutați în California?

— Nu. Nu, nu vom împacheta casa, Duchess. Vom lua cu noi doar puținul care ne încape într-o geantă de voiaj.

— De ce ați face asta?

— Pentru că Emmett și profesorul Abernathe sunt de acord că acesta este cel mai bun mod de a o lua de la capăt. Vom merge la San Francisco pe Autostrada Lincoln și, odată ajunși acolo, o s-o găsim pe mama și o să ne construim o casă.

Nu am avut curajul să-i spun copilului că, dacă mama lui nu a vrut să locuiască într-o căsuță albă din Nebraska, nu va dori să locuiască nici într-o căsuță albă din California. Dar, lăsând la o parte capriciile instinctului matern, m-am gândit că visul puștiului nu numai că se încadra în buget, dar îi mai și rămâneau vreo patruzeci de mii de dolari.

— Îmi place planul tău, Billy. Are genul de particularitate pe care o merită o schemă sinceră. Ești sigur că vrei doar atât? Cu cincizeci de mii de dolari ai putea merge mult mai departe. Ai putea avea o piscină și un majordom. Ai putea avea un garaj cu patru mașini.

Billy a scuturat din cap cu o privire serioasă.

— Nu. Nu cred că vom avea nevoie de o piscină și de un majordom, Duchess.

Eram pe punctul de a sugera cu blândețe că puștiul nu ar trebui să tragă concluzii pripite, că piscinele și majordomii nu sunt atât de ușor de găsit, iar cei care îi au nu prea vor să renunțe la ei, când, deodată, Woolly a apărut la masă cu o farfurie într-o mână și cu buretele în cealaltă.

— Nimeni nu are nevoie de o piscină sau de un majordom, Billy.

Nu știi niciodată ce i-ar putea atrage atenția lui Woolly. Ar putea fi o pasăre care se așază pe o creangă. Sau forma unei urme de picior în zăpadă. Sau ceva ce a spus cineva în după-amiaza trecută. Dar orice îl face pe Woolly să se gândească merită întotdeauna așteptarea. Așa că, în timp ce el s-a așezat lângă Billy, eu m-am dus repede la chiuvetă, am închis apa și m-am întors pe scaun, numai urechi.

— Nimeni nu are nevoie de un garaj pentru patru mașini, a continuat Woolly. Dar cred că veți avea nevoie de câteva dormitoare în plus.

— De ce, Woolly?

— Pentru ca prietenii și familia să poată veni în vizită de sărbători.

Billy a dat din cap în semn de recunoaștere a înțelepciunii lui Woolly, așa că

Woolly a continuat să facă sugestii, din ce în ce mai prins de subiect.

— Ar trebui să aveți o verandă cu un acoperiș mare, astfel încât să puteți sta sub el în după-amiezile ploioase sau să vă puteți întinde pe el în nopțile calde de vară. Iar la parter ar trebui să existe un birou și o cameră mare, cu un șemineu suficient de mare pentru ca toată lumea să se poată aduna în jurul lui când ninge. Și ar trebui să aveți o ascunzătoare secretă sub scări și un loc special în colț pentru bradul de Crăciun.

Woolly nu mai putea fi oprit. A cerut hârtie și creion, și-a tras scaunul lângă cel al lui Billy și a început să deseneze un plan în detaliu. Și nu era o schiță făcută pe genunchi. După cum s-a dovedit, Woolly desena planuri de etaj așa cum spăla vase. Camerele erau redate la scară, cu pereți paraleli și colțuri în unghiuri drepte perfecte. Te lua cu fiori numai când le vedeai.

Lăsând la o parte meritele unei verande, în comparație cu un garaj pentru patru mașini, trebuie să recunoaștem meritele lui Woolly în ceea ce privește visul pe care-l avea. Locuința pe care și-a imaginat-o în numele lui Billy era de trei ori mai mare decât cea pe care copilul și-o imaginase singur și trebuie să fi atins o coardă sensibilă. Pentru că, atunci când Woolly a terminat cu schița, Billy i-a cerut să adauge o săgeată spre nord și o stea mare și roșie pentru a marca locul unde ar trebui să stea bradul de Crăciun. Și, după ce Woolly a făcut asta, puștiul a împăturit cu grijă planul și l-a pus în rucsac.

Și Woolly părea mulțumit. Cu toate că, atunci când Billy a strâns bine curelele și s-a întors pe scaunul său, Woolly i-a aruncat un zâmbet trist.

— Mi-aș dori să nu știu unde este mama, a spus el.

— De ce, Woolly?

— Ca să mă pot duce să o caut, așa cum vrei tu să faci.

După ce vasele au fost spălate și Billy l-a dus pe Woolly la etaj pentru a-i arăta unde putea să facă duș, mi-am băgat puțin nasul prin casă.

Nu era un secret că babacul lui Emmett dăduse faliment. Dar era suficient să arunci o privire prin casă pentru a-ți da seama că nu băutura fusese cauza. Când bărbatul casei este un bețiv, îți dai seama. După cum arată mobila și după cum arată curtea din față. După privirea copiilor. Dar, chiar dacă babacul lui Emmett fusese total împotriva alcoolului, m-am gândit că trebuie să existe o băutură pe undeva – poate o sticlă de coniac de mere sau de rachiu de mentă, ascunse pentru ocazii speciale. Așa se obișnuiește în această parte a țării.

Am început cu dulapurile din bucătărie. În primul am găsit farfuriile și bolurile. În al doilea, paharele și cănile. În al treilea am găsit produse alimentare, dar nici urmă de vreo sticlă, nici măcar ascunsă în spatele borcanului cu melasă vechi de când lumea.

Nici în bufet nu era băutură. Dar în compartimentul de jos se aflau o

grămadă de porțelanuri fine acoperite de un strat subțire de praf. Nu erau doar farfurii, ca să mă înțelegeți. Erau boluri de supă, farfurii de salată, farfurii de desert și turnuri de cești de cafea. Am numărat douăzeci de seturi, toate aflate într-o casă în care nu exista o masă pe care să poți mânca.

Parcă îmi amintesc că Emmett îmi spusese că părinții lui crescuseră în Boston. Ei bine, dacă în Boston crescuseră, trebuie să fi fost în Beacon Hill în vârf. Genul ăsta de lucruri se dăruiesc de obicei unei mirese de familie bună, în speranța că vor fi transmise de la o generație la alta. Dar colecția asta abia încăpea în dulap, așa că mai mult ca sigur nu avea să încapă într-o geantă de voiaj. Lucru care te cam punea pe gânduri…

În camera din față, singurul loc în care s-ar fi putut depozita o sticlă era biroul mare și vechi din colț. M-am așezat pe scaun și am ridicat capacul. Suprafața de scris avea accesoriile obișnuite – foarfecă, un cuțit pentru deschis scrisorile, un carnețel și un creion –, dar sertarele erau ticsite cu tot felul de lucruri care nu aveau ce căuta acolo, cum ar fi un ceas deșteptător vechi, o jumătate de pachet de cărți de joc și o grămadă de monede de cinci și zece cenți.

După ce am adunat mărunțișul (să nu faci risipă, să nu îți dorești mai mult), am deschis sertarul de jos sperând să am noroc, știind că este un loc des folosit pentru a depozita așa ceva. Dar nu era loc pentru o sticlă acolo, pentru că sertarul era plin până la refuz cu corespondență.

Nu a fost nevoie de mai mult de o privire pentru a ști despre ce este vorba în această dezordine: facturi neplătite. Facturi de la compania de electricitate, de la compania de telefonie și de la oricine altcineva care fusese suficient de prost să îi acorde domnului Watson un credit. Dedesubt se aflau notificările inițiale, apoi revenirile, iar deasupra, rezilierile și amenințările cu acțiuni în justiție. Unele dintre plicuri nici măcar nu fuseseră deschise.

Nu m-am putut abține să zâmbesc.

Era ceva duios în felul în care domnul Watson ținuse chestiile astea în sertarul de jos – la nici un metru distanță de coșul de gunoi. Îi luase la fel de mult efort să înghesuie facturile în birou pe cât i-ar fi luat să le dea uitării. Poate că pur și simplu nu se încumeta să recunoască faptul că nu intenționa să le plătească vreodată.

Babacul meu cu siguranță nu s-ar fi deranjat. După el, locul unei facturi neplătite era direct la coșul de gunoi. De fapt, era atât de alergic la hârtia pe care se tipăreau facturile, încât ar fi făcut tot posibilul ca acestea să nu-i dea niciodată de urmă. De aici și motivul pentru care incomparabilul Harrison Hewett, care era un pic cam pretențios când venea vorba de limba engleză, era recunoscut pentru faptul că, din când în când, își scria greșit propria adresă.

Dar un război cu Serviciul Poștal al SUA nu e treabă ușoară. Ei au la

dispoziție flote întregi de camioane și o armată de soldați care au ca unic scop în viață să se asigure că un plic cu numele tău pe el ajunge în mâinile tale. Acesta este și motivul pentru care se știa că familia Hewett ajungea ocazional în hol și pleca pe scara de incendiu, de obicei la ora cinci dimineața.

Ah, spunea tata, oprindu-se între etajele patru și trei și făcând un gest spre est. Degetele trandafirii ale zorilor! Consideră-te norocos că le poți cunoaște, băiatul meu. Există regi care nu au dat niciodată cu ochii de ele! Afară, am auzit roțile camionetei domnului Ransom intrând pe aleea familiei Watson. Farurile au măturat scurt camera de la dreapta la stânga, în timp ce camionul trecea pe lângă casă și se îndrepta spre hambar. Am închis sertarul de jos al biroului, astfel încât întregul teanc de notificări să rămână în siguranță până la contabilizarea finală.

La etaj, mi-am băgat capul în camera lui Billy, unde Woolly era deja întins pe pat. Fredona încet și se holba la avioanele atârnate de tavan. Probabil că se gândea la tatăl lui, aflat în cabina de pilotaj a avionului său de vânătoare, la zece mii de metri deasupra pământului. Acolo va fi întotdeauna tatăl lui Woolly pentru Woolly: undeva între puntea de zbor a portavionului său și fundul Mării Chinei de Sud.

L-am găsit pe Billy în camera tatălui său, așezat ca un indian pe pătura de pe pat, cu rucsacul lângă el și cu o carte mare și roșie în poală.

— Salut, pistolarule! Ce citești?

— Compendiul de eroi, aventurieri și alți călători neînfricați al profesorului Abacus Abernathe.

Am scos o fluierătură.

— Sună impresionant. Este bună de ceva?

— Oh, am citit-o de douăzeci și patru de ori.

— Atunci „bună“ s-ar putea să nu fie un cuvânt suficient de cuprinzător.

Am intrat în cameră, m-am plimbat puțin din colț în colț, în timp ce puștiul întorcea pagina. Pe birou se aflau două fotografii înrămate. În prima se vedea un soț în picioare, lângă soția lui așezată, îmbrăcați ca la începutul secolului trecut. Familia Watson din Beacon Hill, fără îndoială. În cealaltă erau Emmett și Billy, în urmă cu câțiva ani. Stăteau pe aceeași verandă pe care Emmett și vecinul său stătuseră mai devreme în acea zi. Nu exista nicio poză cu mama lui Billy și a lui Emmett.

— Ei, Billy, am spus, punând fotografia fraților înapoi pe birou. Pot să-ți pun o întrebare?

— Da, Duchess.

— Când anume a plecat mama ta în California?

— Pe 5 iulie 1946.

— Îți amintești data exactă! Deci a plecat pur și simplu, nu? Adică nu s-a mai

auzit de ea niciodată?

— Nu, a răspuns Billy, întorcând o altă pagină. S-a mai auzit de ea. Ne-a trimis nouă cărți poștale. Așa știm că se află în San Francisco.

Pentru prima dată de când intrasem în cameră, și-a ridicat privirea din carte.

— Pot să îți pun o întrebare, Duchess?

— Păi, trebuie să fim chit, nu, Billy? Pune.

— De ce ți se spune așa?

— Pentru că m-am născut în Dutchess County.

— Unde se află Dutchess County?

— La cam optzeci de kilometri nord de New York.

Billy s-a îndreptat brusc de spate.

— Vrei să spui orașul New York?

— Chiar el.

— Ai fost vreodată în orașul New York?

— Am fost în sute de orașe, Billy, dar am fost în New York mai mult decât în oricare altul.

— Acolo se află profesorul Abernathe. Uite, uite!

Dând la una dintre primele pagini, mi-a întins cartea.

— Scrisul mic îmi dă dureri de cap, Billy. De ce nu faci tu onorurile?

S-a uitat în jos și a început să citească, urmărind cu degetul cuvintele.

— Dragă cititorule, îți scriu astăzi din umilul meu birou de la etajul cincizeci și cinci al Empire State Building, la intersecția dintre Thirty-Fourth Street și Fifth Avenue, pe insula Manhattan din orașul New York, la marginea de nord-est a marii noastre națiuni – Statele Unite ale Americii.

Billy și-a ridicat privirea, parcă așteptând ceva. Eu i-am răspuns cu o privire întrebătoare.

— L-ai întâlnit vreodată pe profesorul Abernathe? a zis el.

I-am zâmbit.

— Am întâlnit o mulțime de oameni din marea noastră națiune și mulți dintre ei din insula Manhattan, dar, din câte știu, nu am avut niciodată plăcerea de a-l întâlni pe profesorul tău.

— Oh!

A tăcut o clipă, apoi fruntea mică i s-a încrețit.

— Mai vrei să știi și altceva? am întrebat.

— De ce ai fost în sute de orașe, Duchess?

— Tata a fost gagist. Deși, în general, locuiam în New York, ne petreceam o bună parte din an călătorind din oraș în oraș. Într-o săptămână eram în Buffalo, iar în următoarea, în Pittsburgh. Apoi Cleveland sau Kansas City. Am petrecut chiar și ceva timp în Nebraska, îți vine să crezi sau nu. Când eram cam de vârsta

ta, am locuit o perioadă la periferia unui orășel numit Lewis.

— Știu de Lewis, spuse Billy. Este pe Autostrada Lincoln. La jumătatea drumului de aici până în Omaha.

— Serios?

Billy a pus cartea deoparte și a luat rucsacul.

— Am o hartă. Vrei să vezi?

— Te cred pe cuvânt.

Billy a lăsat rucsacul. Apoi s-a încruntat iar.

— Cum reușeai să te duci la școală, când vă mutați dintr-un oraș într-altul?

— Nu tot ce merită știut se găsește între coperțile manualelor, băiete. Să spunem pur și simplu că academia mea a fost drumul, experiența mea primară, iar instructorul meu – degetul capricios al destinului.

Billy a părut să se gândească la acest lucru o clipă, aparent nesigur dacă ar trebui să accepte acest principiu drept literă de lege. Apoi, după ce a dat de două ori din cap pentru el însuși, și-a ridicat privirea cu o oarecare jenă.

— Pot să te mai întreb ceva, Duchess?

— Bagă.

— Ce este un gagist?

Am râs.

— Un gagist este un om al scenei, Billy. Un actor.

Am întins o mână, am privit în depărtare și am intonat:

Ea trebuia să moară mai târziu,
Aveam răgaz s-ascult astfel de veste…
Dar mâine și iar mâine, tot mereu,
Cu pas mărunt se-alungă zi de zi,
Spre cel din urmă semn din cartea vremii
Și fiecare „ieri“ a luminat
Nebunilor pe-al morții drum de colb.3

3 William Shakespeare, *Macbeth*, traducere de Ion Vinea, Editura Litera, București, 2018 (n. tr.).

A fost o prezentare destul de bună, dacă pot să spun așa. Sigur, postura a fost un pic cam banală, dar am pus oboseala de pe lume în „mâine și iar mâine“ și am lovit acel „drum de colb al morții“ cu o flacără amenințătoare.

Billy mi-a aruncat privirea lui patentată, făcând ochii mari.

— William Shakespeare, din piesa scoțiană, i-am spus. Actul V, Scena 5.

— Tatăl tău a fost actor shakespearian?

— Foarte shakespearian.

— A fost faimos?

— Oh, i se știa numele în toate barurile, din Petaluma până în Poughkeepsie.

Billy părea impresionat. Dar apoi s-a încruntat din nou.

— Am învățat câte ceva despre William Shakespeare. Profesorul Abernathe îl numește cel mai mare aventurier care nu a navigat niciodată pe mări. Dar nu menționează deloc piesa scoțiană…

— Nu este surprinzător. Vezi tu, piesa scoțiană este modul în care oamenii de teatru se referă la Macbeth. Cu câteva secole în urmă s-a stabilit că piesa a fost blestemată și că a-i rosti numele nu poate aduce decât nenorociri pe capul celor care îndrăznesc să o joace.

— Ce fel de nenorociri?

— Cele mai rele. La prima reprezentație a piesei, în anii 1600, tânărul actor care a jucat rolul lui Lady Macbeth a murit chiar înainte de a intra în scenă. În urmă cu aproximativ o sută de ani, cei mai mari doi actori shakespearieni din lume erau un american pe nume Forrest și un britanic pe nume Macready. Firește, publicul american aprecia mai ales talentul domnului Forrest. Așa că, atunci când Macready a fost distribuit în rolul lui Macbeth la Astor Place Opera House – pe insula Manhattan –, a izbucnit o revoltă în care zece mii de oameni s-au ciocnit și mulți dintre ei au fost uciși.

Inutil să mai spun că Billy a fost captivat.

— Dar de ce este blestemată?

— De ce este blestemată! N-ai auzit niciodată povestea lui Macbeth? Inima neagră a lui Thane de Glamis? Cum? Nu? Atunci, băiete, fă-mi loc și te voi introduce în frăție!

Compendiul profesorului Abernathe a fost lăsat deoparte. Și, în timp ce Billy se băga sub pătură, am stins lumina – exact cum ar fi făcut tata când era pe cale să spună o poveste întunecată și macabră.

În mod firesc, am început în trombă, cu cele trei vrăjitoare care tună și fulgeră. I-am povestit puștiului cum, stimulat de ambițiile doamnei, Macbeth a onorat vizita regelui său cu un pumnal în inimă și cum acest act criminal săvârșit cu sânge-rece a generat un altul, care la rândul său a generat un al treilea. I-am povestit cum Macbeth a devenit chinuit de viziuni fantomatice, iar soția sa a început să se plimbe în somn pe holurile din Cawdor în timp ce își ștergea spectrul sângelui de pe mâini. Oh, mi-am adunat tot curajul într-un gând4, bineînțeles!

4 Aluzie la un vers din *Macbeth*, de William Shakespeare (n. tr.).

Și după ce copacii din pădurea Birnam au urcat pe dealul Dunsinane, iar Macduff, acel bărbat care nu se născuse din nicio femeie, l-a lăsat pe regicid ucis pe câmpuri, l-am băgat pe Billy în pat cu o urare de vise plăcute. Și, în timp ce mă retrăgeam pe hol, am făcut o plecăciune ușoară când am observat că tânărul Billy se ridicase din pat pentru a reaprinde lumina.

Stând pe marginea patului lui Emmett, ceea ce m-a frapat imediat la camera

lui a fost tot ce nu era în ea. Deși în tencuială se vedea o așchie acolo unde fusese înfipt cândva un cui, nu erau tablouri atârnate, nici postere sau fanioane. Nu exista nici radio sau casetofon. Și, deși deasupra ferestrei era o tijă pentru perdele, nu existau perdele. Dacă ar fi existat o cruce pe perete, te-ai fi crezut în chilia unui călugăr.

Poate o fi golit-o înainte de a pleca la Salina. Lăsând în urmă chestiile copilărești, aruncându-și la gunoi toate benzile desenate și cartonașele cu jucători de baseball. Poate. Dar ceva îmi spunea că era camera cuiva care se pregătea de mult, mult timp să iasă din casă doar cu o geantă.

Fasciculele de lumină ale farurilor domnului Ransom au măturat din nou peretele, de astă dată de la stânga la dreapta, în timp ce camionul trecea pe lângă casă în drumul său spre șosea. După ce ușa cu plasă s-a trântit, l-am auzit pe Emmett stingând luminile din bucătărie, apoi pe cele din camera din față. Când a urcat scările, eu îl așteptam în hol.

— Merge? am întrebat.

— Slavă Domnului!

Părea sincer ușurat, dar și puțin obosit.

— Mă simt îngrozitor că te-am scos din camera ta. Ce-ar fi să dormi în patul tău, iar eu voi dormi jos, pe canapea? Poate că e puțin cam scurtă, dar sigur e mai confortabilă decât saltelele de la Salina.

Nu mă așteptam ca Emmett să accepte oferta. Nu era genul. Dar mi-am dat seama că a apreciat gestul. Mi-a zâmbit și chiar mi-a pus o mână pe umăr.

— Este în regulă, Duchess. Tu rămâi aici, iar eu mă duc lângă Billy. Cred că ne-ar prinde bine un somn bun.

A făcut câțiva pași pe hol, apoi s-a oprit și s-a întors.

— Tu și Woolly ar trebui să vă schimbați hainele alea. El o să găsească ceva în dulapul tatei. Poartă cam aceeași mărime. Am împachetat deja lucrurile pentru mine și Billy, așa că poți lua ce vrei din ale mele. Mai sunt și două genți vechi acolo pe care le puteți folosi.

— Mulțumesc, Emmett.

În timp ce el și-a continuat drumul pe hol, eu m-am întors în camera lui. Din spatele ușii închise, l-am auzit spălându-se, apoi ducându-se la fratele său. Întins pe patul lui, m-am uitat la tavan. Deasupra capului meu nu se aflau machete de avioane. Tot ce aveam era o crăpătură în tencuială care făcea o curbă leneșă în jurul plafonierei. Dar, la sfârșitul unei zile lungi, poate că o crăpătură în tencuială este tot ce ai nevoie pentru a declanșa gânduri fanteziste. Pentru că felul în care acea mică imperfecțiune se curba în jurul lămpii amintea dintr-odată foarte mult de curba râului Platte în jurul orașului Omaha.

Oh, Omaha, îmi amintesc bine de dumneata!

Era în august 1944, la doar șase luni după ce împlinisem opt ani.

În acea vară, tata a făcut parte dintr-o trupă de teatru ambulant care pretindea că strânge bani pentru război. Deși spectacolul a fost prezentat ca Maeștrii vodevilului, ar fi putut să se numească la fel de bine Cavalcada foștilor. Spectacolul se deschidea cu un jongler drogat, care începea să tremure în a doua jumătate a numărului, urmat de un comediant de optzeci de ani care nu-și amintea niciodată ce glume spusese deja. Partea tatei era să interpreteze o selecție din cele mai mari monologuri ale lui Shakespeare – sau, cum spunea el: O viață întreagă de înțelepciune în douăzeci și două de minute. Purtând o barbă de bolșevic și un pumnal la centură, își ridica încet privirea de la lumina reflectoarelor în căutarea acelui tărâm al ideilor sublime, situat undeva în colțul din dreapta sus al balconului, și de acolo începea: Dar moale, ce lumină prin fereastra de acolo se sparge… și La zidul spart dați iureș iar, băieți… și O, nu puneți nevoia la-ndoială!…

De la Romeo la Henric și la Lear. O evoluție pe măsură, de la tânărul visător la eroul în devenire și la bătrânul care vorbește-n dodii.

Din câte îmi amintesc, turneul a început la Majestic Theatre din fascinantul Trenton, New Jersey. De acolo, ne-am îndreptat spre vest, vizitând toate luminile strălucitoare din interior, de la Pittsburgh la Peoria.

Ultima oprire a fost o ședere de o săptămână la Odeon, în Omaha. Ascuns undeva între gară și cartierul roșu, era o clădire în stil Deco, veche și grandioasă, care nu avusese bunul-simț de a se transforma în cinematograf când încă mai avea ocazia. Cât timp eram pe drumuri, stăteam cu ceilalți artiști, de cele mai multe ori în hotelurile potrivite tepei noastre – cele frecventate de fugari și de vânzători de Biblii. Dar, ori de câte ori ajungeam la ultima oprire a unui turneu – acea oprire de la care nu mai exista nicio adresă de înaintare –, tata trăgea la cel mai luxos hotel din oraș. Cu bastonul lui Winston Churchill și cu vocea lui John Barrymore, se plimba până la recepție și cerea să i se arate camera. Descoperind că hotelul era complet ocupat și că nu avea nicio înregistrare a rezervării sale, își exprima indignarea corespunzătoare unui om de rangul său. Ce-i asta! Nicio rezervare!? Ei bine, nimeni altul decât Lionel Pendergast, directorul general al Waldorf Astoria (și un prieten apropiat), m-a asigurat că nu există alt loc în Omaha unde să petrec noaptea și apoi a sunat la birourile dumneavoastră pentru a-mi rezerva o cameră! Când conducerea confirma, în cele din urmă, că apartamentul prezidențial era disponibil, tati recunoștea că, deși era un om cu nevoi simple, apartamentul prezidențial ar fi foarte bun și mulțumea.

Odată instalat, acest om cu nevoi simple profita din plin de serviciile hotelului. Fiecare cusătură a hainelor noastre, trimisă la spălătorie.

Manichiuristele și maseuzele, chemate în camerele noastre. Băieții de la recepție, trimiși să aducă flori. Iar în barul din hol, în fiecare seară, la ora șase, se comandau băuturi pentru toată lumea.

Într-o duminică din august, în dimineața de după ultimul său spectacol, tata a propus să facem o excursie. După ce fusese angajat pentru o reprezentație la Palladium din Denver, a sugerat să sărbătorim la un picnic pe malul unui râu șerpuitor.

În timp ce ne căram bagajele pe scările din spate ale hotelului, tata s-a întrebat dacă nu cumva ar trebui să întețim spiritul petrecerii, aducând cu noi o reprezentantă a sexului slab. Să zicem, domnișoara Maples, acea încântătoare domnișoară pe care Mefisto, magicianul cu ochi cruciși, o tăia în două în fiecare seară în Actul II. Și pe cine am găsit în picioare pe alee, cu valiza în mână, dacă nu pe blonda cea frumoasă despre care tocmai discutam.

— După ea! a zis tata.

Ah, ce zi încântătoare s-a dovedit a fi!

Cu mine pe scaunul de rezervă din portbagaj și cu domnișoara Maples în față, am mers până la un parc municipal mare, pe marginea râului Platte, unde iarba era luxuriantă, copacii, înalți, iar soarele strălucea pe suprafața apei. Cu o seară înainte, tata comandase un picnic cu pui prăjit și porumb fiert, rece. Ba furase și o față de masă chiar de sub farfuriile noastre de la micul-dejun (încearcă asta, Mefisto!).

Domnișoara Maples, care nu putea avea mai mult de douăzeci și cinci de ani, părea încântată de compania babacului meu. Râdea la toate glumele lui și își exprima călduros recunoștința ori de câte ori îi umplea paharul cu vin. A roșit chiar și la unele dintre complimentele pe care tata i le furase Bardului.

Ea adusese un pick-up portabil, iar eu am fost însărcinat să aleg discurile și să potrivesc acul, în timp ce ei doi dansau aiurea pe iarbă.

S-a observat că ceea ce alină stomacul amorțește inteligența. Și, cu siguranță, nu s-au spus niciodată cuvinte mai adevărate. Căci, după ce am aruncat sticlele de vin în râu, am pus pick-upul în portbagaj și am băgat mașina în viteză, când tata a menționat că trebuie să facem un popas scurt într-un oraș din apropiere, nu m-am gândit la nimic. Iar când am oprit lângă o clădire veche de piatră din vârful unui deal și m-a rugat să aștept cu o călugăriță tânără într-o cameră, în timp ce el vorbea cu o călugăriță mai în vârstă în alta, tot nu m-am gândit la nimic. De fapt, abia când s-a întâmplat să arunc o privire pe fereastră și l-am zărit pe tata coborând în viteză pe alee, cu domnișoara Maples așezată pe scaunul de alături, cu capul lăsat pe umărul lui, mi-am dat seama că fusesem păcălit.

NOUĂ

Emmett

Emmett s-a trezit în miros de șuncă prăjită. Nu-și putea aminti când se trezise ultima dată simțind miros de șuncă. De mai bine de un an, se trezea în țipătul unei goarne și în agitația a patruzeci de băieți, la ora 6:15. Fie ploaie, fie soare, aveau la dispoziție patruzeci de minute să facă duș, să se îmbrace, să-și facă patul, să ia micul-dejun și să se alinieze pentru începerea muncii. Să se trezească pe o saltea adevărată, sub cearșafuri de bumbac curat, cu miros de șuncă în aer devenise atât de nefamiliar, atât de neașteptat, încât Emmett a trebuit să se gândească puțin de unde era șunca aia și cine o gătea. S-a întors și a văzut că Billy dispăruse, iar ceasul de pe noptieră arăta 9:45. Înjurând încet, s-a dat jos din pat și s-a îmbrăcat. Sperase să reușească să plece din oraș înainte de terminarea slujbei de la biserică.

În bucătărie, i-a găsit pe Billy și pe Duchess stând de o parte și de alta a mesei și pe Sally la aragaz. În fața băieților se aflau farfurii cu șuncă și ouă, iar în mijlocul mesei, un coș cu biscuiți și un borcan cu gem de căpșuni.

— Băiete, te așteaptă un festin, a spus Duchess când l-a văzut pe Emmett.

Trăgând un scaun, Emmett s-a uitat spre Sally, care ridica filtrul de cafea.

— Nu trebuia să pregătești micul-dejun pentru noi, Sally.

Drept răspuns, ea a așezat o cană pe masă, în fața lui.

— Uite cafeaua. Ouăle vor fi gata într-un minut.

Apoi s-a întors pe călcâie și s-a dus înapoi la aragaz.

Duchess, care tocmai luase a doua mușcătură dintr-un biscuit, dădea din cap în semn de apreciere.

— Am călătorit în toată America, Sally, dar nu am mâncat niciodată ceva asemănător cu acești biscuiți. Care este rețeta ta secretă?

— Nu e nimic secret în rețeta mea, Duchess.

— Dacă nu există, ar trebui să existe. Și Billy mi-a spus că ai făcut și jeleul.

— Astea sunt gemuri, nu jeleuri. Dar, da, le fac în fiecare iulie.

— Îi ia o zi întreagă, a adăugat Billy. Ar trebui să-i vezi bucătăria. Sunt coșuri cu fructe de pădure pe fiecare tejghea și o pungă de cinci kilograme de zahăr și patru oale diferite, care fierb la foc mic pe aragaz.

Duchess a fluierat și a scuturat din nou din cap.

— Poate părea o preocupare învechită, dar, din punctul meu de vedere, merită efortul.

Sally s-a întors de la aragaz și i-a mulțumit lui Duchess, ușor ceremonios.

Apoi s-a uitat la Emmett.

— Ești gata?

Fără să aștepte un răspuns, i-a adus porția.

— Nu trebuia să te deranjezi atât, a spus Emmett. Puteam să ne ocupăm singuri de micul-dejun, iar în dulap era destulă dulceață.

— Voi avea grijă să țin minte asta, a replicat Sally, lăsând jos farfuria.

Apoi s-a dus la chiuvetă și a început să frece tigaia.

Emmett se holba la spatele ei când Billy i s-a adresat.

— Ai fost vreodată la Imperial, Emmett?

Emmett s-a întors spre fratele său.

— Ce-i asta, Billy? Imperial?

— Cinematograful din Salina.

Emmett i-a aruncat o privire încruntată lui Duchess, care a îndreptat rapid lucrurile.

— Fratele tău nu a fost niciodată la Imperial, Billy. Doar eu și alți câțiva băieți.

Billy a dat din cap, părând că se gândește la ceva.

— Trebuia să obții o permisiune specială pentru a merge la film?

— Nu aveai nevoie de permisiune, ci de… inițiativă.

— Dar cum ai ieșit?

— Ei, asta ar fi o întrebare rezonabilă, date fiind circumstanțele. Salina nu era chiar ca o închisoare, Billy, cu turnuri de pază și cu reflectoare. Era mai mult ca un fel de tabără de instrucție în armată – un complex în mijlocul pustietății, cu o grămadă de barăci și cu o sală de mese și niște băieți mai în vârstă în uniformă, care țipau la tine ba pentru că te mișcai prea repede, ba pentru că te mișcai prea încet. Dar tipii în uniformă – sergenții noștri, dacă vrei – nu dormeau cu noi. Aveau baraca lor, cu o masă de biliard, un radio și o ladă frigorifică plină cu bere. Așa că sâmbăta, după ce se dădea stingerea, în timp ce ei beau și jucau biliard, câțiva dintre noi ne strecuram pe fereastra de la baie și o luam spre oraș.

— Era departe?

— Nu prea departe. Dacă o iei la fugă pe câmpurile de cartofi, în aproximativ douăzeci de minute ajungi la un râu. De cele mai multe ori, râul are doar câțiva metri adâncime, așa că poți să traversezi în chiloți și să ajungi în centru la timp pentru spectacolul de la ora zece. Poți să iei o pungă de popcorn și o sticlă de suc, să urmărești filmul de la balcon și să te întorci în pat până la ora unu dimineața, fără să bănuiască cineva ceva.

— Fără să bănuiască cineva ceva, a repetat Billy, cu o notă de uimire. Dar cum ai plătit pentru filme?

— Hai să schimbăm subiectul, a sugerat Emmett.

— Hai! a zis Duchess.

Sally, care ștersese tigaia de apă, a așezat-o cu zgomot pe aragaz.

— Mă duc să fac paturile, a anunțat ea.

— Nu trebuie să faci paturile, a spus Emmett.

— Nu se vor face singure.

Sally a ieșit din bucătărie și au auzit-o mărșăluind pe scări. Duchess s-a uitat la Billy și a ridicat din sprâncene.

— Scuză-mă, a zis Emmett, împingându-și scaunul înapoi.

În timp ce se îndrepta spre etaj, Emmett îi auzea pe Duchess și pe fratele său începând o conversație despre contele de Monte Cristo și despre evadarea sa miraculoasă dintr-o închisoare aflată pe o insulă – schimbarea de subiect promisă.

Când Emmett a ajuns în camera tatălui său, Sally făcea deja patul cu mișcări rapide și precise.

— Nu mi-ai spus că ai musafiri, a rostit ea, fără să ridice privirea.

— Nu știam că o să am musafiri.

Sally a umflat pernele, lovindu-le la fiecare capăt, apoi le-a sprijinit de tăblia patului.

— Scuză-mă, a spus ea, strecurându-se pe lângă Emmett, care stătea în ușă, pentru a traversa holul spre camera lui.

Când Emmett a ajuns-o din urmă, a găsit-o uitându-se fix la pat – pentru că Duchess îl făcuse deja. Emmett era oarecum impresionat de efortul lui Duchess, dar Sally nu era. A tras înapoi plapuma și cearșaful și a început să le înfășoare la loc cu aceleași mișcări precise. Când s-a apucat să umfle pernele, Emmett a aruncat o privire la ceasul de lângă pat. Era aproape zece și un sfert. Chiar nu avea timp pentru asta, orice ar fi fost asta.

— Dacă te gândești la ceva, Sally…

Sally s-a oprit brusc și l-a privit în ochi pentru prima dată în acea dimineață.

— La ce m-aș putea gândi?

— Eu, unul, clar nu știu.

— Păi, să fii sigur de asta.

Și-a aranjat rochia și s-a îndreptat spre ușă, dar el îi stătea în cale.

— Îmi pare rău dacă nu am părut recunoscător în bucătărie. Tot ce am vrut să spun era…

— Știu ce ai vrut să spui, pentru că ai spus-o. Că nu trebuia să mă chinui să lipsesc de la biserică pentru a-ți pregăti micul-dejun în această dimineață, așa cum nu trebuia să mă chinui să-ți pregătesc cina aseară. Ceea ce e foarte bine. Dar, pentru informarea ta, a spune cuiva că nu trebuie să se chinuie să facă ceva

nu este același lucru cu a-ți arăta recunoștința pentru acel lucru. Nici pe departe. Nu contează câtă dulceață cumpărată de la magazin ai în dulap.

— Despre asta este vorba? Dulceața din dulap? Sally, nu am vrut să-ți jignesc gemul. Bineînțeles că e mai bun decât dulceața din dulap. Dar știu cât efort îți ia să îl faci și nu am vrut să simți că trebuie să irosești un borcan pentru noi. Nu e ca și cum ar fi vreo ocazie specială.

— Dacă te interesează, Emmett Watson, să știi că sunt foarte fericită că prietenii și familia îmi mănâncă gemul și când nu există vreo ocazie specială. Dar poate, prin absurd, m-am gândit că ție și lui Billy v-ar plăcea să savurați un ultim borcan înainte de a vă face bagajele și de a vă muta în California fără să suflați nici măcar un cuvânt.

Emmett a închis ochii.

— Când mă gândesc la asta, a continuat ea, cred că ar trebui să îi mulțumesc stelei mele norocoase că prietenul tău, Duchess, a avut prezența de spirit de a mă informa despre intențiile tale. Altfel, aș fi putut să vin mâine-dimineață, să fac clătite și să prăjesc cârnați doar pentru a constata că nu e nimeni aici să le mănânce.

— Îmi pare rău că nu am avut ocazia să-ți spun, Sally. Dar nu a fost ca și cum aș fi încercat să o ascund. Am vorbit despre asta cu tatăl tău ieri după-amiază. De fapt, el a fost cel care a adus vorba – spunând că ar fi mai bine ca Billy și cu mine să ne retragem și să o luăm de la capăt în altă parte.

Sally s-a uitat la Emmett.

— Tata a spus asta. Că ar trebui să te retragi și să o iei de la capăt.

— Cu alte cuvinte…

— Ei bine, nu-i așa că sună încântător?

Trecând pe lângă Emmett, Sally a intrat în camera lui Billy, unde Woolly, întins pe spate, sufla spre tavan, încercând să miște avioanele.

Sally și-a pus mâinile în șolduri.

— Și tu cine ești?

Woolly și-a ridicat privirea șocat.

— Eu sunt Woolly.

— Ești catolic, Woolly?

— Nu, sunt episcopalian.

— Atunci de ce mai stai în pat?

— Nu sunt sigur, a recunoscut Woolly.

— E trecut de zece dimineața și am multe de făcut. Așa că o să număr până la cinci și o să fac patul, indiferent dacă ești sau nu în el.

Woolly a sărit de sub pătură în boxeri și a privit cu uimire cum Sally se ocupa de aranjarea patului. În timp ce se scărpina în vârful capului, l-a observat pe

Emmett în prag.

— Bună, Emmett!

— Bună, Woolly!

Woolly a mijit ochii spre Emmett o clipă, apoi fața i s-a luminat.

— E șuncă?

— Ha! a spus Sally.

Emmett a luat-o pe scări în jos și a ieșit pe ușă.

Emmett se simțea ușurat să fie singur, la volanul Studebakerului.

De când plecase din Salina, abia dacă avusese un moment pentru el. Mai întâi fusese drumul cu directorul Williams, apoi domnul Obermeyer în bucătărie și domnul Ransom pe verandă, apoi Duchess și Woolly, iar acum, Sally. Tot ce voia Emmett, tot ce avea nevoie era o șansă de a-și limpezi gândurile, astfel încât, oriunde s-ar fi hotărât el și Billy să plece, fie în Texas, fie în California, fie în cu totul alt loc, să poată porni la drum cu o stare de spirit bună. Dar, în timp ce întorcea pe Route 14, Emmett s-a trezit că nu era preocupat de unde ar putea merge el și Billy, ci de schimbul de replici cu Sally.

Eu, unul, clar nu știu.

Așa îi răspunsese el când ea îl întrebase ce crede că o frământă. Și, în sensul cel mai strict, chiar nu știa.

Dar ar fi putut ghici.

Înțelegea destul de bine la ce se aștepta Sally. La un moment dat, s-ar putea chiar să-i fi dat motive să se aștepte la asta. Acesta este genul de lucruri pe care le fac tinerii: își alimentează reciproc așteptările – până când greutățile vieții încep să-și facă apariția. Dar Emmett nu i-a dat prea multe speranțe de când a plecat la Salina. Când îi trimisese acele pachete – cu prăjituri de casă și știri din orașul natal –, nu-i răspunsese cu un cuvânt de mulțumire. Nici la telefon și nici într-un bilet. Iar înainte de a se întoarce acasă, nu-i trimisese niciun mesaj despre sosirea sa și nici nu-i ceruse să facă ordine în casă. Nu-i ceruse să mănânce, să facă paturile, să pună săpun în baie sau ouă în frigider. Nu-i ceruse să facă nimic.

A fost el recunoscător să descopere că ea alesese să facă aceste lucruri pentru el și Billy? Bineînțeles că a fost. Dar a fi recunoscător e un lucru, iar a fi îndatorat e cu totul altceva.

În timp ce conducea, Emmett a văzut că se apropia intersecția cu Route 7. Emmett știa că, dacă făcea la dreapta și se întorcea pe 22D, putea ajunge în oraș fără să treacă pe lângă terenul unde se ținea târgul. Dar ce rost ar avea să facă asta? Terenul ar fi fost tot acolo, indiferent dacă ar fi trecut pe lângă el sau nu. Ar fi fost tot acolo chiar dacă ar fi mers în Texas, în California sau în altă parte.

Nu, dacă ar fi luat-o pe drumul cel mai lung nu ar fi schimbat nimic. Cu excepția faptului că, poate, și-ar fi imaginat o clipă că ceea ce s-a întâmplat deja

nu s-a întâmplat deloc. Așa că Emmett nu numai că a continuat drept prin intersecție, dar a și încetinit mașina până la treizeci de kilometri pe oră când s-a apropiat de terenul respectiv, apoi a tras pe contrasens, unde nu a avut de ales decât să se uite cu atenție la el.

Timp de cincizeci și una de săptămâni pe an, terenul unde se ținea târgul era exact ca acum – patru hectare pustii, acoperite cu fân pentru a reține praful. Dar în prima săptămână din octombrie numai pustii nu erau. Erau pline de viață: muzică, oameni și lumini. Erau acolo un carusel și mașinuțe și standuri colorate în care cineva putea să-și încerce mâna la trasul cu arcul sau cu pușca. Era un cort mare cu dungi unde, cu un simț al ceremoniei adecvat, juriul se aduna, delibera și acorda panglici albastre pentru cel mai mare dovleac și cea mai gustoasă plăcintă cu lămâie și bezea. Mai era un țarc cu gradene, unde avea loc proba de tracțiune și de legare a viteilor, unde se acordau și mai multe panglici de către alt juriu. Iar în spate, chiar dincolo de zona cu mâncare, era o scenă luminată pentru concursul de vioară.

În ultima seară a târgului, Jimmy Snyder a ales să se bată chiar lângă vânzătorul de vată de zahăr.

Când Jimmy a strigat prima oară la el, Emmett s-a gândit că vorbește cu altcineva – pentru că abia îl cunoștea pe Jimmy. Cu un an mai mic decât el, Emmett nu era în clasa lui Jimmy și nu juca în niciuna dintre echipele sale, așa că avea puține motive să interacționeze cu el.

Dar Jimmy Snyder nu trebuia să te cunoască. Îi plăcea să dea de pământ cu oamenii, indiferent dacă îi cunoștea sau nu. Și nu conta pentru ce. Putea fi pentru hainele pe care le purtai, pentru mâncarea pe care o mâncai sau pentru felul în care sora ta traversa strada. Da, domnule, putea fi vorba de orice, atât timp cât era ceva cu care să te întărâte.

Din punct de vedere stilistic, Jimmy era unul dintre cei care își lansau insultele sub formă de întrebări. Cu un aer curios și blând, rostea prima întrebare fără să se adreseze cuiva anume. Și dacă nu atingea un punct sensibil, răspundea el însuși la prima întrebare, apoi punea o alta, mergând din aproape în aproape.

Nu-i așa că e drăguț? a fost întrebarea pe care a pus-o când l-a văzut pe Emmett ținându-l de mână pe Billy. Vreau să zic, nu e cel mai drăguț lucru pe care l-ai văzut vreodată?

Când Emmett și-a dat seama că Jimmy se referă la el, i-a sărit țandăra. Ce-i păsa lui dacă era văzut ținându-și de mână fratele mai mic la târg? Cine nu ar fi ținut de mână un băiat de șase ani în mijlocul unei mulțimi de oameni, la opt seara?

Așa că Jimmy a încercat din nou. Schimbând vitezele, ca să zicem așa, s-a întrebat cu voce tare dacă motivul pentru care tatăl lui Emmett nu luptase în

război era că fusese 3-C, clasificarea Serviciului Selectiv care le permitea fermierilor să amâne recrutarea. Asta i s-a părut lui Emmett o batjocură ciudată, având în vedere cât de mulți bărbați din Nebraska primiseră denumirea 3-C. I s-a părut atât de ciudat, încât nu s-a putut abține să se oprească și să se întoarcă – lucru care a reprezentat prima lui greșeală.

Acum, că-i atrăsese atenția lui Emmett, Jimmy a răspuns el însuși la întrebare.

Nu, a spus el, Charlie Watson nu ar fi fost 3-C. Pentru că nu putea să crească iarbă în Grădina Edenului. Trebuie să fi fost 4-F.

Aici, Jimmy și-a răsucit un deget în dreptul tâmplei pentru a insinua incapacitatea de a raționa a lui Charlie Watson.

De acord, erau tachinări juvenile, dar începuseră să-l facă pe Emmett să strângă din dinți. Simțea cum i se urcă sângele la cap. Dar mai simțea și că Billy îl trăgea de mână – poate pentru simplul motiv că urma să înceapă concursul de vioară sau poate pentru că, chiar și la vârsta de șase ani, Billy înțelegea că nimic bun nu putea ieși din a te lua la harță cu cei ca Jimmy Snyder. Dar, înainte ca Billy să-l poată trage pe Emmett deoparte, Jimmy a mai încercat o dată.

Nu, a spus el, nu putea fi din cauză că avea 4-F. E prea simplu ca să fie nebun. Presupun că, dacă nu a luptat, trebuie să fi fost pentru că era 4-E. Ceea ce ei numesc un obiector…

Înainte ca Jimmy să poată rosti de conștiință, Emmett l-a lovit. L-a lovit fără să dea drumul mâinii fratelui său, azvârlindu-și pumnul din umăr într-o singură lovitură curată și rupându-i nasul lui Jimmy.

Nu nasul spart l-a ucis, bineînțeles. Ci căderea. Jimmy era atât de obișnuit să fie impertinent, încât nu era pregătit pentru pumnul primit. L-a făcut să se dea înapoi clătinându-se și agitându-și brațele. Când călcâiul i s-a prins într-o împletitură de cabluri, Jimmy a căzut drept pe spate, lovindu-se cu capul de o cărămidă care susținea țărușul unui cort.

Potrivit medicului legist, Jimmy a aterizat cu o asemenea forță încât colțul cărămizii a săpat o gaură triunghiulară adâncă de un centimetru în partea posterioară a craniului său. Aceasta l-a băgat într-o comă care l-a lăsat să respire, dar care i-a slăbit încet forțele. După șaizeci și două de zile, în cele din urmă, a secat complet viața din el, în timp ce familia stătea la căpătâiul lui, într-o veghe zadarnică.

Așa cum a spus directorul: Ghinion.

Șeriful Petersen a fost cel care a adus vestea morții lui Jimmy la ușa familiei Watson. Nu depusese plângere, așteptând să vadă cum se va descurca Jimmy. Între timp, Emmett păstrase tăcerea, nevăzând nicio virtute în a relua evenimentele în timp ce Jimmy se lupta între viață și moarte.

Dar amicii lui Jimmy nu au păstrat tăcerea. Ei au vorbit despre bătaie adesea

și pe larg. Au vorbit despre asta la școală, la dozatorul de suc și în sufrageria familiei Snyders. Au povestit cum cei patru se îndreptau spre standul cu vată de zahăr când Jimmy a dat din greșeală peste Emmett și cum, înainte ca Jimmy să apuce să-și ceară scuze, Emmett l-a lovit cu pumnul în față.

Domnul Streeter, avocatul lui Emmett, l-a încurajat pe acesta să depună mărturie și să spună propria versiune a evenimentelor. Dar, indiferent de versiunea care ar fi prevalat, Jimmy Snyder urma să fie în continuare mort și îngropat. Așa că Emmett i-a răspuns domnului Streeter că nu are nevoie de un proces. Iar la 1 martie 1953, la audierea în fața judecătorului Schomer în tribunalul din comitat, după ce și-a recunoscut vinovăția, Emmett a fost condamnat la optsprezece luni într-un program special de reformă pentru minori, la o fermă din Salina, Kansas.

Peste alte zece săptămâni, terenul n-o să mai fie gol, s-a gândit Emmett. Cortul va fi ridicat și scena, reconstruită, iar oamenii se vor aduna din nou în așteptarea concursurilor, a mâncării și a muzicii. În timp ce băga Studebakerul în viteză, Emmett s-a mai liniștit puțin la gândul că, atunci când vor începe festivitățile, el și Billy o să se afle la peste o mie de kilometri distanță.

Emmett a parcat lângă peluza de la tribunal. Fiind duminică, doar câteva magazine erau deschise. A făcut opriri rapide la Gunderson și la magazinul de cinci dolari și zece cenți, unde a cheltuit cei douăzeci de dolari luați din plicul de la tatăl său pe produse de primă necesitate pentru călătoria spre Vest. Apoi, după ce și-a pus cumpărăturile în mașină, a mers pe jos pe Jefferson până la biblioteca publică.

În partea din față a sălii centrale, o bibliotecară de vârstă mijlocie stătea la un birou în formă de V. Când Emmett a întrebat unde ar putea găsi almanahuri și enciclopedii, femeia l-a condus spre secțiunea de referințe și i-a indicat diverse volume. În timp ce făcea acest lucru, Emmett și-a dat seama că îl scruta prin ochelari, aruncându-i încă o privire, de parcă l-ar fi recunoscut. Emmett nu mai fusese în bibliotecă de când era copil, dar ea l-ar fi putut recunoaște din mai multe motive, nu în ultimul rând pentru că poza lui apăruse pe prima pagină a ziarului orașului de câteva ori. Inițial, poza lui de la școală, așezată alături de cea a lui Jimmy. Apoi, o poză cu Emmett Watson dus la secție pentru a fi acuzat în mod oficial, apoi Emmett Watson coborând treptele tribunalului imediat după audiere. Fata de la domnul Gunderson îi aruncase o privire asemănătoare.

— Pot să vă ajut să găsiți ceva anume? a întrebat bibliotecara după o clipă.

— Nu, doamnă. Mă descurc.

După ce femeia s-a retras la biroul ei, Emmett a scos volumele de care avea nevoie, le-a cărat la o masă și a luat loc.

În cea mai mare parte a lui 1952, tatăl lui Emmett se luptase mereu cu câte o

boală. Dar, în primăvara lui 1953, o gripă de care nu se putea vindeca l-a determinat pe doctorul Winslow să-l trimită la Omaha pentru niște analize. În scrisoarea pe care tatăl lui Emmett a trimis-o la Salina câteva luni mai târziu, își asigura fiul că era pe picioare și pe drumul cel bun spre recuperare. Cu toate acestea, a fost de acord să facă o a doua călătorie la Omaha pentru ca specialiștii să mai facă niște analize, așa cum obișnuiesc să facă specialiștii.

Citind scrisoarea, Emmett nu s-a lăsat păcălit de asigurările familiare ale tatălui său și nici de remarca ironică despre înclinațiile profesioniștilor din domeniul medical. Tatăl său folosea cuvinte consolatoare de când își amintea Emmett. Cuvinte consolatoare pentru a descrie cum decursese semănatul, cum se apropia recolta și de ce mama lor nu mai era brusc de găsit nicăieri. În plus, Emmett era destul de mare pentru a ști că drumul spre însănătoșire era rareori pavat cu vizite repetate la specialiști.

Orice îndoieli cu privire la prognosticul domnului Watson au fost înlăturate într-o dimineață din august, când s-a ridicat de la masă după micul-dejun și a leșinat sub ochii lui Billy, ceea ce a dus la o a treia călătorie la Omaha, de data aceasta într-o ambulanță.

În acea noapte – după ce doctorul Winslow a sunat la biroul directorului și a vorbit cu Emmett –, un plan a început să prindă contur. Mai exact, era un plan cu care Emmett se juca de luni întregi în mintea lui, dar care acum ocupa locul principal, prezentându-se într-o serie de variante care difereau ca timp și amploare, dar care se desfășurau întotdeauna în altă parte decât în Nebraska. Pe măsură ce starea tatălui său s-a înrăutățit, pe parcursul toamnei, planul a devenit mai clar; iar când domnul Watson a murit, în aprilie, era cât se poate de clar – ca și cum tatăl lui Emmett ar fi renunțat la propria vitalitate pentru a asigura vitalitatea intențiilor lui Emmett.

Planul era destul de simplu.

De îndată ce Emmett ar fi plecat din Salina, el și Billy și-ar fi împachetat lucrurile și s-ar fi îndreptat spre o zonă metropolitană – undeva unde nu existau silozuri, secerișuri sau târguri –, unde să poată folosi puținul rămas din moștenirea tatălui lor pentru a-și cumpăra o casă.

Nu trebuia să fie o casă mare. Putea fi o casă cu trei sau patru dormitoare, cu una sau două băi. Putea fi colonială sau victoriană, cu țiglă sau cu șindrilă. Trebuia doar să fie în paragină.

Fiindcă nu ar fi cumpărat casa pentru a o umple cu mobilă, cu veselă și cu obiecte de artă, cu amintiri, de fapt. Ar fi cumpărat-o pentru a o repara și a o vinde. Ca să facă față cheltuielilor, Emmett s-ar fi angajat la un constructor local, iar seara, în timp ce Billy și-ar fi făcut temele, Emmett ar fi pus casa la punct,

centimetru cu centimetru. Mai întâi, s-ar fi ocupat de acoperiș și de ferestre, pentru a se asigura că întreaga casă e ferită de intemperii. Apoi și-ar fi îndreptat atenția către pereți, uși și podele. Apoi, către muluri, balustrade și dulapuri. Odată ce casa ar fi oferit condiții optime, odată ce ferestrele s-ar fi deschis și s-ar fi închis, scările n-ar fi scârțâit și caloriferele n-ar fi huruit, odată ce fiecare colț ar fi arătat finisat și în regulă, atunci și numai atunci ar fi vândut-o.

Dacă și-ar fi jucat cărțile cum trebuie, dacă ar fi ales casa potrivită în cartierul potrivit și dacă ar fi făcut lucrările necesare, Emmett se gândea că și-ar putea dubla banii la prima vânzare – ceea ce i-ar fi permis să investească banii în alte două case dărăpănate, unde putea începe procesul din nou. Numai că, de data aceasta, când cele două case ar fi fost terminate, ar fi vândut una și ar fi închiriat-o pe cealaltă. Emmett se gândea că, dacă și-ar fi menținut concentrarea, în câțiva ani ar fi avut suficienți bani pentru a renunța la slujbă și a angaja un om sau doi. Atunci ar fi renovat două case și ar fi încasat chirie de la patru. Dar în niciun moment, sub nicio formă, nu avea să împrumute vreun ban.

În afară de munca sa, Emmett considera că un lucru era esențial pentru succesul său, și anume să-și pună în aplicare planul într-o zonă metropolitană, cu potențial de a deveni din ce în ce mai mare. În acest sens, vizitase mica bibliotecă din Salina și, cu volumul al optsprezecelea din Encyclopaedia Britannica deschis pe masă, își notase următoarele:

Populația Texasului
1920 4.700.000
1930 5.800.000
1940 6.400.000
1950 7.800.000

1960 9.600.000

Când Emmett avusese în față articolul despre Texas, nici măcar nu se obosise să citească primele paragrafe – cele care descriau istoria, comerțul, cultura și clima statului. Îi fusese de ajuns să vadă că între 1920 și 1960 populația urma să se dubleze.

După aceeași logică însă, ar trebui să ia în considerare orice stat cu creștere mare din uniune.

Stând în biblioteca Morgen, Emmett a scos bucata de hârtie din portofel și a pus-o pe masă. Apoi a deschis volumul al treilea al enciclopediei și a adăugat o a doua coloană.

Populația Texasului Populația Californiei
1920 4.700.000 1920 3.400.000
1930 5.800.000 1930 5.700.000

1940 6.400.000 1940 6.900.000
1950 7.800.000 1950 10.600.000
1960 9.600.000 1960 15.700.000

Emmett a fost atât de surprins de creșterea demografică a Californiei, încât a citit și primele paragrafe. A aflat că economia era în expansiune pe mai multe fronturi. Deși considerat multă vreme un gigant în materie de agricultură, războiul transformase statul într-un lider și în domeniul construcției de nave și de avioane; Hollywoodul devenise producătorul de visuri pentru întreaga lume; și, luate împreună, porturile San Diego, Los Angeles și San Francisco reprezentau cea mai mare poartă de acces pentru comerțul din SUA. Numai în anii 1950, California urma să crească cu peste cinci milioane de locuitori, cu o rată de aproape 50%.

Ideea că el și fratele său și-ar găsi mama părea la fel de nebunească ca și în ziua precedentă, dacă nu chiar mai nebunească, având în vedere creșterea populației statului. Dar, dacă intenția lui Emmett era să renoveze și să vândă case, California era alegerea incontestabilă.

Emmett a pus hârtia înapoi în portofel și enciclopedia pe raftul ei. Dar, după ce a strecurat volumul al treilea înapoi în fanta sa, Emmett l-a scos pe al doisprezecelea. Fără să se așeze, a dat direct la pagina despre Nebraska și a aruncat o privire. Cu o notă de satisfacție sumbră, a observat că, între 1920 și 1950, populația sa oscilase în jurul a 1,3 milioane și că în deceniul actual nu se aștepta să crească deloc.

Emmett a pus volumul la loc și s-a îndreptat spre ușă.

— Ai găsit ce căutai?

Emmett, care trecuse de biroul bibliotecarei, s-a întors cu fața spre ea. De data aceasta, femeia avea ochelarii de vedere ridicați pe cap și Emmett a constatat că se înșelase cu privire la vârsta ei. Probabil că nu avea mai mult de treizeci și cinci de ani.

— Am găsit. Mulțumesc.

— Ești fratele lui Billy, nu-i așa?

— Sunt, a răspuns el, puțin surprins.

Ea a zâmbit și a dat din cap.

— Eu sunt Ellie Matthiessen. Mi-am dat seama, pentru că semeni foarte mult cu el.

— Îl cunoașteți bine pe fratele meu?

— Oh, a petrecut mult timp aici. Cel puțin, cât ai fost plecat. Fratele tău apreciază o poveste bună.

— Asta cu siguranță, a fost de acord Emmett, cu un zâmbet.

Deși, în timp ce ieșea pe ușă, nu s-a putut abține să adauge, pentru sine: la

bine și la rău.

Trei dintre ei stăteau lângă Studebaker când Emmett s-a întors de la bibliotecă. Nu l-a recunoscut pe cel înalt din dreapta, cu pălărie de cowboy, dar cel din stânga era fratele mai mare al lui Jenny Andersen, Eddie, iar cel din mijloc era Jacob Snyder. După felul în care Eddie lovea cu piciorul în trotuar, Emmett și-a dat seama că acesta nu voia să fie acolo. Văzându-l pe Emmett că se apropie, străinul înalt l-a împins pe Jake în lateral. Când Jake și-a ridicat privirea, Emmett și-a dat seama că nici el nu voia să fie acolo.

Emmett s-a oprit la câțiva metri distanță, cu cheile în mână și le-a făcut semn din cap celor doi bărbați pe care îi cunoștea.

— Jake. Eddie.

Niciunul nu a răspuns.

Emmett s-a gândit să-i ceară scuze lui Jake, dar Jake nu era acolo pentru scuze. Emmett își ceruse deja scuze față de Jake și față de restul familiei Snyders. Își ceruse scuze imediat după bătaie, apoi la secție și, în cele din urmă, pe treptele tribunalului. Scuzele lui nu le folosiseră la nimic celor din familia Snyders atunci și nu aveau să le folosească nici acum.

— Nu vreau probleme, a zis Emmett. Vreau doar să mă urc în mașină și să mă duc acasă.

— Nu te pot lăsa să faci asta, a replicat Jake.

Și probabil că avea dreptate. Deși Emmett și Jake vorbeau doar de un minut, deja se adunaseră oameni în jur. Erau câțiva fermieri, văduvele Westerly și doi băieți care pierdeau timpul pe peluza tribunalului. Dacă slujba la biserica penticostală sau la cea congregațională s-ar fi încheiat, mulțimea nu ar fi făcut decât să crească. Orice s-ar fi întâmplat în continuare, avea să se revină cu siguranță la bătrânul Snyder, iar asta însemna că nu exista decât o singură cale prin care Jake putea să pună capăt întâlnirii.

Emmett și-a băgat cheile în buzunar și și-a lăsat mâinile pe lângă corp.

Străinul a fost cel care a vorbit primul. Sprijinindu-se de portiera Studebakerului, și-a dat pălăria pe spate și a zâmbit.

— Se pare că Jake are niște treburi neterminate cu tine, Watson.

Emmett a întâlnit privirea străinului, apoi s-a întors spre Jake.

— Dacă avem treburi de terminat, Jake, să le terminăm.

Jake părea că se chinuie să zică ceva, ca și cum furia pe care se aștepta să o simtă – pe care trebuia să o simtă – după toate aceste luni, îl părăsise brusc. Urmând exemplul fratelui său, a început cu o întrebare:

— Crezi că ești un mare bătăuș, nu-i așa, Watson?

Emmett nu a răspuns.

— Și poate că ești un mare bătăuș – atât timp cât poți lovi neprovocat un om.

— Nu a fost neprovocat, Jake.

Jake a făcut o jumătate de pas înainte, simțind cum furia îi revine.

— Vrei să spui că Jimmy a încercat să te lovească primul?

— Nu. Nu a încercat să mă lovească.

Jake a dat din cap cu maxilarul încleștat, apoi a mai făcut o jumătate de pas.

— Dacă tot îți place atât de mult să dai tu primul, de ce nu-mi dai mie una?

— N-am de gând să mă iau de tine, Jake.

Jake s-a uitat la Emmett o clipă, apoi și-a întors privirea. Nu s-a uitat la cei doi prieteni ai săi. Nu s-a uitat la oamenii care se adunaseră în spatele lui. Și-a întors privirea fără a se uita la ceva anume. Și când s-a întors, i-a aplicat lui Emmett un croșeu de dreapta.

Având în vedere că Jake nu se uitase la Emmett când s-a pus în mișcare, pumnul său a atins razant obrazul lui Emmett, în loc să-l lovească direct în maxilar. Dar l-a atins suficient de tare pentru ca Emmett să se clatine spre dreapta sa.

Toată lumea a făcut un pas înainte. Eddie și străinul, spectatorii, chiar și femeia cu căruciorul care tocmai se alăturase mulțimii. Adică toată lumea, mai puțin Jake. El a rămas unde era, privindu-l pe Emmett.

Emmett s-a întors în locul în care fusese cu o clipă înainte, cu mâinile tot pe lângă corp.

Jake se înroșise la față, de la furie amestecată cu efort și poate și cu o urmă de jenă.

— Sus pumnii! a zis el.

Emmett nu s-a clintit.

— Sus cu pumnii ăia nenorociți!

Emmett și-a ridicat pumnii suficient pentru a lua poziția de luptă, dar nu atât de sus încât să se apere eficient.

De data aceasta, Jake l-a lovit în gură. Emmett s-a dat trei pași în spate, împleticindu-se, simțind gustul sângelui pe buze. Și-a recăpătat echilibrul și a înaintat cei trei pași care îl aduceau înapoi la dispoziția lui Jake. Când l-a auzit pe străin încurajându-l pe Jake, Emmett a ridicat puțin pumnii, iar Jake l-a trântit la pământ.

Lumea întreagă s-a dezechilibrat brusc, înclinându-se la un unghi de treizeci de grade. Pentru a se sălta în genunchi, Emmett a trebuit să se sprijine cu ambele mâini de trotuar. În timp ce se împingea în sus, simțea zăpușeala zilei urcându-i din beton în palme.

În patru labe, Emmett a așteptat să i se limpezească mintea, apoi a dat să se ridice în picioare.

Jake a făcut un pas în față.

— Nu te mai ridica, a spus el, cu vocea încărcată de emoție. Să nu te mai ridici, Emmett Watson!

După ce s-a ridicat de tot, Emmett a vrut să ridice pumnii, dar nu se putea ține pe picioare. Pământul s-a clătinat și s-a întors cu susul în jos, iar Emmett a aterizat înapoi pe trotuar cu un geamăt.

— Gata! a strigat cineva. Ajunge, Jake!

Era șeriful Petersen care își făcea loc printre curioși. I-a ordonat unui ajutor de șerif să îl tragă pe Jake deoparte, iar celuilalt, să împrăștie mulțimea. Apoi s-a lăsat pe vine pentru a evalua starea lui Emmett. Ba chiar i-a întors capul lui Emmett pentru a-i vedea mai bine partea stângă a feței.

— Nu pare să fie nimic rupt. Te descurci, Emmett?

— Mă descurc.

Șeriful Petersen a rămas ghemuit lângă el.

— Vrei să depui plângere?

— Pentru ce ?

Șeriful i-a făcut semn omului său să-i dea drumul lui Jake, apoi s-a întors spre Emmett, care stătea acum pe trotuar, ștergându-și sângele de pe buză.

— Când te-ai întors?

— Ieri.

— Nu i-a luat mult timp lui Jake să te găsească.

— Nu, domnule, se pare că nu.

— Ei bine, nu pot spune că mă miră.

Șeriful a rămas tăcut o clipă.

— Stai la tine acasă?

— Da, domnule.

— În regulă. Hai să te curățăm înainte de a te trimite acasă.

Șeriful l-a apucat de mână pe Emmett pentru a-l ajuta să se ridice. Dar a profitat de ocazie pentru a se uita la încheieturile degetelor sale.

Șeriful și Emmett traversau orașul în Studebaker, cu Emmett pe scaunul din dreapta și cu șeriful la volan. Mergeau încet. Emmett își verifica dinții cu vârful limbii când șeriful, care fluiera un cântec de Hank Williams, s-a oprit și a zis:

— Nu-i rea mașina. Cât poate să atingă?

— Aproximativ optzeci, fără să facă figuri.

— Bun așa.

Dar șeriful a continuat să conducă încet, făcând viraje largi și leneșe în timp ce își fluiera melodia. Când a trecut pe lângă ieșirea care dădea spre secția de poliție, Emmett i-a aruncat o privire întrebătoare.

— M-am gândit să te aduc la noi, a explicat șeriful. Să se uite Mary puțin la tine.

Emmett nu a protestat. Aprecia șansa de a se spăla înainte de a se îndrepta spre casă, dar nu-și dorea deloc să se întoarcă la secția de poliție.

După ce s-au oprit pe aleea familiei Petersen, când se pregătea să deschidă portiera, Emmett a observat că șeriful nu schița nicio mișcare. Stătea cu mâinile pe volan – exact cum făcuse și directorul închisorii cu o zi înainte.

În timp ce aștepta ca șeriful să spună ce avea în minte, Emmett s-a uitat prin parbriz la leagănul făcut dintr-o roată de cauciuc care atârna de stejarul din curte. Deși nu-i cunoștea pe copiii șerifului, știa că sunt mari și s-a trezit întrebându-se dacă leagănul era o rămășiță a tinereții lor sau dacă șeriful îl agățase pentru nepoți. Cine știe, s-a gândit Emmett, poate că fusese atârnat acolo încă dinainte ca familia Petersen să fie proprietara locului.

— Am ajuns abia la sfârșitul micii voastre încăierări, a început șeriful, dar, după cum arată mâna ta și fața lui Jake, înțeleg că nu te-ai luptat prea mult.

Emmett nu a răspuns.

— Eh, poate ai crezut că o s-o încasezi, a continuat șeriful pe un ton de reflecție. Sau poate că, după ce ai trecut prin ceea ce ai trecut, ai decis că nu mai vrei să te bați.

Șeriful s-a uitat la Emmett ca și cum s-ar fi așteptat ca el să spună ceva, dar Emmett a rămas tăcut, privind prin parbriz spre leagăn.

— Te deranjează dacă fumez în mașina ta? a întrebat șeriful după o clipă. Mary nu mă mai lasă să fumez în casă.

— Nu mă deranjează.

Șeriful Petersen a scos un pachet din buzunar, a luat două țigări și i-a oferit una lui Emmett. După ce Emmett a acceptat, șeriful le-a aprins pe amândouă cu bricheta sa. Apoi, din respect pentru mașina lui Emmett, a coborât geamul.

— Războiul s-a terminat de aproape zece ani, a spus el după ce a tras din țigară și a suflat fumul. Dar unii dintre băieții care s-au întors se poartă ca și cum încă ar fi pe câmpul de luptă. Uite, de exemplu Danny Hoagland. Nu trece o lună fără să primesc un telefon în legătură cu el. Într-o săptămână e în barul de noapte, provocând o încăierare, iar câteva săptămâni mai târziu e pe culoarul supermarketului, arzându-i o palmă soției lui drăguțe și tinere.

Șeriful a clătinat din cap, de parcă oricum n-ar înțelege ce a văzut tânăra și drăguța lui soție la el.

— Și marțea trecută? M-au scos din pat la ora două dimineața pentru că Danny stătea în fața familiei Iverson cu un pistol în mână, strigându-și nu știu ce veche nemulțumire. Familia Iverson nu știa despre ce vorbește. Pentru că, după cum s-a dovedit, nemulțumirea lui Danny nu era legată de familia Iverson. Ci de familia Barker. Doar că nu stătea în fața casei potrivite. Dacă mă gândesc mai bine, nu era nici măcar în cartierul potrivit.

Emmett a zâmbit, în ciuda stării sale.

— Acum, de cealaltă parte, a continuat șeriful, arătând cu țigara spre un public necunoscut, se află acei băieți care s-au întors din război jurând că nu se vor mai atinge niciodată de semenii lor. Și am mult respect pentru decizia lor. Și-au câștigat cu siguranță dreptul ăsta. Problema este că, atunci când vine vorba de băut whisky, acești băieți îl fac pe Danny Hoagland să pară ușă de biserică. Eu nu sunt niciodată chemat din pat din cauza lor. Pentru că ei nu stau în fața casei Iverson, Barker sau a oricui altcuiva la două dimineața. La ora aceea stau în sufrageria lor și sunt pierduți pe fundul unei sticle, în întuneric. Ce vreau să spun, Emmett, e că nu sunt sigur că vreuna dintre variantele astea funcționează în vreun fel. Nu poți continua să lupți în război, dar nici nu poți să renunți la ceea ce te face bărbat. Sigur, poți să te lași bătut o dată sau de două ori. E dreptul tău. Dar, în cele din urmă, va trebui să te ridici în picioare, așa cum făceai înainte.

Șeriful se uita acum la Emmett.

— M-ai înțeles, Emmett?

— Da, domnule, știu.

— Am înțeles de la Ed Ransom că s-ar putea să pleci din oraș…

— Plecăm mâine.

— În regulă. După ce te curățăm, o să mă duc la familia Snyders și o să mă asigur că nu-ți vor sta în cale. Și, dacă tot am ajuns la asta, mai sunt și alți care ți-au dat bătăi de cap?

Emmett a coborât geamul și a aruncat țigara.

— În mare parte, a spus el, ceea ce mi-au dat oamenii au fost sfaturi.

Duchess

Ori de câte ori ajung într-un oraș nou, îmi place să-mi iau puncte de reper. Vreau să înțeleg configurația străzilor și a oamenilor.

În unele orașe, acest lucru poate dura zile întregi. În Boston, poate dura săptămâni. În New York, ani. Ceea ce este minunat la Morgen, Nebraska, este că mi-a luat doar câteva minute.

Orașul e amenajat geometric, cu tribunalul chiar în mijloc. Potrivit mecanicului care m-a luat cu mașina de tractare, în anii 1880, bătrânii orașului au petrecut o săptămână întreagă deliberând cum să boteze străzile înainte de a decide – cu gândul la viitor – că străzile est-vest vor fi denumite după președinți, iar cele nord-sud, după copaci. Așa cum s-a dovedit, ar fi putut să se mulțumească cu anotimpuri și culorile cărților de joc, deoarece, șaptezeci și cinci de ani mai târziu, orașul are tot patru străzi mari și late.

— Ziua bună! le-am spus celor două doamne care veneau din direcția opusă, dar niciuna dintre ele nu mi-a răspuns.

Acum, nu mă înțelegeți greșit. Un oraș ca acesta are farmecul lui. Și există un anumit tip de oameni care ar prefera să trăiască aici decât oriunde altundeva – chiar și în secolul al XX-lea. Oameni care vor să dea un sens vieții. Când trăiești într-un oraș mare, alergând de colo-colo printre bormașini și tot felul de zgomote, evenimentele vieții pot începe să ți se pară întâmplătoare. Dar într-un oraș de mărimea asta, când un pian cade de la fereastră și aterizează în capul unui individ, există șanse mari să știi de ce a meritat-o.

În orice caz, Morgen era genul de oraș în care, când se întâmplă ceva ieșit din comun, e foarte probabil să se formeze o mulțime. Iar când am ajuns în preajma tribunalului, niște oameni adunați în semicerc păreau gata să demonstreze că așa și era. De la o distanță de cincisprezece metri, aș fi putut spune că erau un eșantion reprezentativ al electoratului local. Domni cu pălării, doamne și domnișoare cu poșete și băieți în salopete. Se apropia rapid chiar și o mamă cu un cărucior și cu un copil mic după ea.

Aruncând restul cornetului de înghețată la coșul de gunoi, m-am apropiat pentru a mă uita mai de aproape. Și pe cine am găsit în mijlocul mulțimii? Pe nimeni altcineva decât pe Emmett Watson de care își bătea joc un țărănoi, cu o impertinență la fel de țărănească.

Oamenii care se adunaseră să privească păreau plini de entuziasm, în fine, cel puțin acel fel provincial de entuziasm. Nu țipau și nu rânjeau, dar erau bucuroși

că au nimerit la momentul potrivit. Acum aveau ce povesti la bărbier sau la coafor în săptămânile următoare.

Cât despre Emmett, arăta fantastic. Stătea cu ochii deschiși și cu brațele pe lângă corp, nici nerăbdător să fie acolo, nici grăbit să plece. Țărănoiul era cel care părea neliniștit. Se mișca de colo-colo și i se vedea transpirația prin cămașă, în ciuda faptului că adusese cu el doi tovarăși care să-i țină partea.

— Jake, nu vreau probleme, a spus Emmett. Vreau doar să mă urc în mașină și să mă duc acasă.

— Nu te pot lăsa să faci asta, a răspuns Jake, deși părea că exact asta își dorea.

Apoi unul dintre tovarășii lui – cel înalt, cu pălărie de cowboy – și-a dat cu părerea.

— Se pare că Jake are niște treburi neterminate cu tine, Watson.

Nu-l mai văzusem niciodată pe acest cowboy, dar, după cum avea pălăria lăsată pe ceafă și după cum rânjea, știam exact cine este. Tipul din cauza căruia au început o mie de bătăi fără ca el să dea vreodată un pumn.

Și ce a făcut Emmett? L-a lăsat pe cowboy să-l enerveze? I-a spus să tacă și să-și vadă de treaba lui? Nici măcar nu s-a obosit să-i răspundă. S-a întors spre Jake și i-a zis:

— Dacă avem treburi de terminat, să le terminăm.

Poc!

Dacă avem treburi de terminat, să le terminăm.

Poți să aștepți o viață să spui așa ceva și, când se ivește ocazia, să nu fii în stare să zici nimic. O astfel de luciditate nu se obține prin educație sau prin practică. Ori te naști cu ea, ori nu. Și, de cele mai multe ori, nu te naști.

Dar aici vine partea cea mai bună.

S-a dovedit că acest Jake era fratele puștiului Snyder pe care Emmett l-a scos din joc în 1952. Mi-am dat seama pentru că a început să spună niște prostii despre cum Jimmy fusese lovit, de parcă Emmett Watson s-ar fi coborât vreodată atât de mult încât să lovească un om cu garda jos.

Fiindcă împunsăturile nu au funcționat, domnul Luptă-Dreaptă s-a uitat în depărtare ca și cum ar fi fost pierdut în gânduri, apoi, fără niciun avertisment, l-a lovit pe Emmett în față. După ce s-a clătinat puțin la dreapta, Emmett și-a revenit din lovitură, s-a îndreptat de spate și a început să se miște în direcția lui Jake.

Hai că începem, asta gândea toată lumea adunată acolo. Pentru că Emmett ar putea să-l bată clar pe tipul ăsta, chiar dacă ar avea cu cinci kilograme mai puțin și ar fi cu cinci centimetri mai scund. Dar, spre disperarea mulțimii, Emmett nu a continuat să meargă. S-a oprit chiar în locul în care stătuse cu o clipă înainte.

Atât i-a trebuit lui Jake. Fața i-a devenit la fel de roșie ca salopeta pe care o

purta și a început să-i strige lui Emmett să ridice pumnii. Așa că Emmett i-a ridicat, mai mult sau mai puțin, iar Jake a mai dat o lovitură. De data asta, l-a nimerit pe Emmett chiar în bot. Emmett s-a clătinat din nou, dar nu s-a prăbușit. Buza îi sângera, dar și-a recăpătat echilibrul și s-a întors pentru o nouă rundă.

Între timp, cowboyul – care încă se sprijinea dispreţuitor de portiera mașinii lui Emmett – a strigat: Arată-i tu lui, Jake! Ca și cum Jake ar fi fost pe cale să-i dea o lecție lui Emmett. Dar cowboyul înțelesese greșit. Emmett era cel care dădea lecția.

Alan Ladd în Shane.

Frank Sinatra în From Here to Eternity.

Lee Marvin în The Wild One.

Știți ce au aceștia trei în comun? Toți au luat bătaie. Nu mă refer la un pumn în nas sau la faptul că li s-a pus piedica. Au luat bătaie. Din aia de îți sună apa-n cap, îți curg lacrimile și simți gustul sângelui pe dinți. Ladd a luat-o la Grafton's Saloon de la băieții lui Ryker. Sinatra a luat-o în închisoare de la sergentul Fatso. Iar Marvin a luat-o de la Marlon Brando, pe strada unui orășel american la fel ca acesta, cu o altă mulțime de cetățeni cinstiți adunați să privească.

A fi în stare s-o încasezi, așa îți poți da seama că ai de-a face cu un om care știe ce vrea de la viață. Un astfel de om nu stă pe margine, punând paie pe focul altcuiva și nu pleacă acasă nevătămat. El se proțăpește în fața ta, neînfricat, pregătit să rămână pe poziții până când nu se mai poate ține pe picioare.

Emmett era cel care dădea lecția, într-adevăr. Și nu i-o dădea doar lui Jake. O dădea întregului oraș.

Nu că ar fi înțeles la ce se uitau. Puteai să-ți dai seama, după expresiile lor, că scopul lecției nu se prindea de ei.

Jake, care începea să tremure, se gândea probabil că nu mai putea rezista mult timp. Așa că, măcar acum să o facă așa cum trebuie. În sfârșit, fixându-și bine ținta și eliberându-și furia, l-a pocnit pe Emmett în asemenea hal, încât acesta a căzut din picioare.

Mulțimea a răsuflat ușurată, Jake a răsuflat ușurat, iar cowboyul a scos un chicotit de satisfacție, ca și cum el ar fi fost cel care dăduse pumnul. Apoi Emmett a dat iar să se ridice.

Frate, ce-aș fi vrut să am un aparat de fotografiat! Aș fi făcut o poză și aș fi trimis-o la redacția revistei Life. Ar fi ajuns pe copertă.

A fost frumos, vă spun eu. Dar Jake a început să cedeze. Aproape în lacrimi, a făcut un pas înainte și i-a strigat lui Emmett să nu se ridice. Să nu se ridice, pentru Dumnezeu!

Nu știu dacă Emmett l-a auzit măcar, având în vedere că simțurile lui erau

probabil zdruncinate. Deși nu a prea contat dacă l-a auzit sau nu. Avea de gând să facă același lucru, oricum. Cu pași puțin nesiguri, s-a dus înapoi în raza de acțiune a lui Jake, îndreptându-se de spate și ridicând pumnii. Apoi, probabil că l-a luat amețeala, pentru că s-a clătinat și a căzut la pământ.

Să-l văd pe Emmett în genunchi era o privelițe nedorită, dar nu m-a îngrijorat. Avea nevoie doar de o clipă pentru a-și aduna puterile ca să se ridice și să se întoarcă la locul acțiunii. Că avea să facă asta era la fel de sigur ca răsăritul zilnic al soarelui. Dar, înainte de a avea ocazia, șeriful a stricat spectacolul.

— Ia, gata! a spus el, croindu-și drum printre cei care se holbau. Gata!

La indicațiile lui, un ajutor de șerif a început să îndepărteze mulțimea, fluturând brațele și spunându-le tuturor că e timpul să plece. Dar nu a fost nevoie ca adjunctul să îl îndepărteze pe cowboy. Pentru că acesta se îndepărtase singur. În momentul în care au apărut autoritățile, cowboyul și-a coborât borul pălăriei și a pornit ușor pe lângă tribunal ca și cum s-ar fi îndreptat spre magazinul de feronerie să cumpere o cutie de vopsea.

M-am luat după el.

Când a ajuns de cealaltă parte a clădirii, s-a intersectat cu unul dintre președinți și s-a grăbit să se facă nevăzut. Atât de nerăbdător era să pună o oarecare distanță între el și ce făcuse, încât a trecut pe lângă o bătrână cu baston, care încerca să așeze o pungă de cumpărături în portbagajul mașinii.

— Poftiți, doamnă, am spus.

— Mulțumesc, tinere.

În momentul în care bunica s-a urcat la volan, cowboyul era cu jumătate de stradă înaintea mea. Când a cotit la dreapta pe aleea de dincolo de cinematograf, a trebuit să alerg ca să îl ajung din urmă, în ciuda faptului că alergatul este ceva ce evit, de regulă, din principiu.

Acum, înainte de a vă povesti ce s-a întâmplat în continuare, cred că ar trebui să vă ofer un oarecare context, ducându-vă înapoi la momentul în care aveam aproximativ nouă ani și locuiam în Lewis.

Când babacul m-a lăsat la căminul pentru băieți Saint Nicholas, călugărița responsabilă era o femeie cu anumite păreri și cu o vârstă incertă – sora Agnes. Este de la sine înțeles că o femeie cu vederi puternice care are o profesie evanghelică, cu un public captiv, cel mai probabil va profita de orice ocazie pentru a-și impune punctul de vedere. Dar nu și sora Agnes. Ca un artist versat, știa să-și aleagă momentele. Putea să-și facă o intrare discretă, să rămână în spatele scenei, să aștepte până când toată lumea își rostea replicile, apoi să capteze întreaga atenție cu doar cinci minute în lumina reflectoarelor.

Momentul ei preferat pentru a-și împărtăși înțelepciunea era chiar înainte de culcare. Intrând în dormitor, ea privea în liniște cum celelalte surori își făceau

treaba, instruindu-l pe un copil să-și împăturească hainele, pe altul să se spele pe față și pe toți să-și spună rugăciunile. Apoi, după ce ne băgam cu toții sub pătură, sora Agnes își trăgea un scaun și ne preda lecția ei. După cum vă puteți imagina, sora Agnes avea o preferință pentru graiul biblic, dar vorbea cu o inflexiune atât de binevoitoare, încât cuvintele ei amuțeau zumzetul continuu și rămâneau în urechile noastre mult timp după ce se stingeau luminile.

Una dintre lecțiile ei preferate era ceea ce ea numea lanțurile greșelii. Băieți, începea în felul ei matern, la vremea voastră veți greși față de alții și alții vor greși față de voi. Iar aceste greșeli reciproce vor deveni lanțurile voastre. Nedreptățile pe care le-ați făcut altora vor fi legate de voi sub formă de vinovăție, iar nedreptățile pe care vi le-au făcut alții, sub formă de indignare. Învățăturile lui Isus Hristos, Mântuitorul nostru, sunt acolo pentru a vă elibera de ambele. Pentru a vă elibera de vinovăție prin ispășire și de indignare prin iertare. Numai după ce te-ai eliberat de ambele lanțuri poți începe să-ți trăiești viața cu dragoste în inimă și seninătate în pași.

La momentul respectiv, nu am înțeles despre ce vorbea. Nu înțelegeam cum pot fi afectate mișcările tale de o mică abatere, deoarece, din experiența mea, cei care erau predispuși la abateri erau întotdeauna primii care ieșeau pe ușă. Nu înțelegeam de ce, când cineva îți făcuse un rău, trebuia să porți tu o povară în numele lui. Și, cu siguranță, nu înțelegeam ce înseamnă să ai seninătate în pași. Dar, așa cum îi plăcea și surorii Agnes să spună: Înțelepciunea cu care Domnul nu găsește de cuviință să ne înzestreze la naștere El ne-o oferă prin darul experienței. Și cu siguranță, pe măsură ce am crescut, experiența a început să dea un sens predicii surorii Agnes.

Ca atunci când am ajuns prima dată la Salina.

Era august, când aerul era cald, zilele erau lungi și trebuia să se scoată din pământ prima recoltă de cartofi. Old Testament Ackerly ne punea să muncim din zori până la apus, astfel încât, după ce se termina cina, singurul lucru pe care ni-l doream era un somn bun. Și totuși, după ce se stingeau luminile, de multe ori mă trezeam gândindu-mă la cum am ajuns la Salina în primul rând, trecând în revistă fiecare detaliu amar, până când cânta cocoșul. În alte nopți îmi imaginam că eram chemat în biroul directorului, unde acesta îmi dădea solemn vestea unui accident de mașină sau a unui incendiu de hotel în care babacul meu își pierduse viața. Și, deși astfel de viziuni mă liniștea pe moment, mă bântuiau pentru tot restul nopții cu un sentiment de remușcare rușinoasă. Așa că iată-le: indignare și vinovăție. Aceste două forțe contradictorii se puteau atât de ușor confunda una cu alta, încât m-am resemnat cu posibilitatea de a nu mai dormi niciodată liniștit.

Dar, când directorul Williams i-a luat locul lui Ackerly și a inițiat perioada de reformă, a instituit un program de cursuri de după-amiază menite să ne

pregătească pentru o viață de cetățean integru. În acest scop, a pus un profesor de educație civică să vină să ne vorbească despre cele trei ramuri ale guvernării. A pus un consilier să ne instruiască cu privire la flagelul comunismului și la importanța votului fiecărui om. În scurt timp, cu toții ne doream să ne întoarcem la câmpurile de cartofi.

Apoi, în urmă cu câteva luni, a adus un expert contabil să explice elementele de bază ale finanțelor personale. După ce a descris interacțiunea dintre active și pasive, acest expert contabil s-a apropiat de tablă și, în câteva mișcări rapide, a demonstrat echilibrarea conturilor. Și chiar atunci, în timp ce stăteam în rândul din spate al sălii de clasă micuțe și foarte încălzite, am înțeles în sfârșit despre ce vorbea sora Agnes.

În cursul vieții noastre, spunea ea, putem greși față de alții și alții pot greși față de noi, ceea ce duce la lanțurile menționate mai sus. Dar un alt mod de a exprima aceeași idee era că punem greșelile noastre în contul altei persoane, la fel cum altă persoană pune propriile greșeli în contul nostru. Și din moment ce tocmai aceste datorii – cele pe care le avem la alții și cele pe care alții le au la noi – ne fac să ne agităm și să ne frământăm la primele ore ale dimineții, singura modalitate de a avea un somn bun este să echilibrăm conturile.

Emmett nu se pricepea mai bine decât mine să fie atent la ore, dar nu era nevoie să fie atent la această lecție specială. O învățase cu mult înainte de a veni la Salina. O învățase pe propria piele crescând în umbra eșecului tatălui său. De aceea a semnat actele de executare silită fără să se gândească prea mult. De aceea nu a acceptat împrumutul de la domnul Ransom și nici porțelanurile de pe fundul dulapului. Și de aceea a fost foarte fericit să ia bătaie.

Așa cum a spus cowboyul, Jake și Emmett aveau niște treburi de terminat. Indiferent cine a provocat pe cine, când Emmett l-a lovit pe puștiul Snyder, la târg, și-a asumat o datorie la fel cum o făcuse și tatăl său când ipotecase ferma familiei. Și, din acea zi, aceasta a planat deasupra capului lui Emmett – ținându-l treaz noaptea – până când și-a achitat datoria în mâinile creditorului său și în fața ochilor semenilor săi.

Dar, deși Emmett avea o datorie de plătit față de Jake Snyder, nu-i datora nimic cowboyului. Nici un shekel, nici o drahmă, nici un cent roșu.

— Ei, Tex, am strigat în timp ce alergam după el, așteaptă!

Cowboyul s-a întors și s-a uitat la mine.

— Te cunosc?

— Nu mă cunoașteți, domnule.

— Atunci ce vrei?

Am ridicat mâna ca să-mi trag sufletul înainte de a răspunde.

— La tribunal, ai sugerat că prietenul tău Jake are niște treburi de terminat cu

prietenul meu, Emmett. Dacă mai contează, cred că aș putea spune la fel de bine că Emmett era cel care avea treburi de terminat cu Jake. Dar, oricum, fie că Jake a avut treburi cu Emmett, fie că Emmett a avut treburi cu Jake, cred că putem fi amândoi de acord că nu era treaba ta.

— Amice, nu știu despre ce vorbești.

Am încercat să fiu mai clar.

— Ceea ce vreau să spun este că, deși Jake ar fi avut motive întemeiate să-l ia la bătaie pe Emmett, iar Emmett ar fi avut motive întemeiate să o încaseze, tu nu aveai niciun motiv să îi provoci sau să te bucuri pe-acolo. Cu timpul, bănuiesc că vei ajunge să regreți rolul pe care l-ai jucat în evenimentele de astăzi și te vei trezi că îți dorești să poți îndrepta lucrurile cumva – pentru liniștea ta. Dar cum Emmett pleacă mâine din oraș, cred că este deja prea târziu.

— Știi ce bănuiesc eu? a zis cowboyul. Bănuiesc că poți să te duci dracului.

Apoi s-a întors și a dat să se îndepărteze. Așa, pur și simplu. Fără să spună măcar „la revedere".

Recunosc, m-am simțit un pic debusolat. Adică eu încercam să ajut un străin să înțeleagă o povară pe care și-o făcuse singur, iar el îmi întorcea spatele. E genul de reacție care te-ar putea face să renunți pentru totdeauna la actele de caritate. Dar o altă lecție a surorii Agnes era că, atunci când împlinești lucrarea Domnului, trebuie să fii dispus să ai răbdare. Pentru că, așa cum e sigur că cei drepți vor întâmpina piedici pe drumul spre dreptate, la fel de sigur e că Domnul le va oferi mijloacele de a învinge.

Și iată că, deodată, în fața mea apare tomberonul cinematografului plin până la refuz cu gunoiul din seara precedentă. Iar dintre sticlele de coca-cola și cutiile de popcorn ieșea o bucată de lemn de un metru și jumătate.

— Ei! am mai strigat o dată în timp ce țopăiam pe alee. Stai puțin!

Cowboyul s-a răsucit pe călcâie și, după privirea lui, mi-am dat seama că avea ceva neprețuit de spus, ceva ce avea să aducă zâmbete pe fețele tuturor băieților de la bar. Dar cred că nu vom ști niciodată, pentru că l-am lovit înainte ca el să poată vorbi.

Lovitura i-a produs o crăpătură zdravănă pe partea stângă a capului. Pălăria, care s-a înălțat în aer, a făcut un salt mortal înainte de a ateriza de cealaltă parte a aleii. Cowboyul s-a prăbușit chiar acolo unde stătea, ca o marionetă ale cărei sfori au fost tăiate.

Ei bine, eu nu am lovit pe nimeni în viața mea. Și, ca să fiu sincer, primul meu gând a fost că doare rău. Mutând bucata de lemn în mâna stângă, mi-am privit palma dreaptă, unde marginile lemnului îmi lăsaseră două dungi de un roșu-aprins. L-am aruncat și mi-am frecat palmele una de alta pentru a scăpa de înțepătură. Apoi m-am aplecat spre cowboy ca să văd mai bine cum stă treaba.

Picioarele îi erau îndoite sub el și avea urechea stângă despicată pe mijloc, dar încă era conștient. Sau suficient de conștient.

— Mă auzi, Tex? am întrebat.

Apoi am vorbit un pic mai tare ca să fiu sigur că mă aude.

— Consideră-ți datoria achitată în întregime.

Când s-a uitat la mine, genele i-au fluturat pentru o clipă. Dar apoi a schițat un mic zâmbet și mi-am dat seama, după felul în care i s-au lăsat pleoapele, că urma să doarmă ca un bebeluș.

Ieșind de pe alee, am devenit conștient nu doar de un sentiment de satisfacție morală, ci și de faptul că pașii îmi deveniseră mai ușori și mersul, mai vioi.

Ei bine, ce să vezi, mi-am zis zâmbind, e seninătate în pasul meu!

Și probabil că se și vedea asta. Pentru că, atunci când am ieșit de pe alee și i-am salutat pe cei doi bătrâni care treceau pe acolo, amândoi mi-au răspuns. Și, deși în drum spre oraș trecuseră pe lângă mine zece mașini înainte ca mecanicul să mă ia, la întoarcerea spre casa familiei Watson, prima mașină care a trecut a tras pe dreapta.

Woolly

Partea amuzantă a unei povești, se gândea Woolly – în timp ce Emmett era în oraș, Duchess la plimbare, iar Billy citea cu voce tare din cartea lui mare și roșie –, partea amuzantă a unei povești este că poate fi făcută cât de lungă sau de scurtă vrea cel care o spune.

Prima dată când Woolly a auzit Contele de Monte Cristo, trebuie să fi fost mai mic decât Billy. Familia lui își petrecea vara la reședința din Adirondacks și, în fiecare seară, sora lui, Sarah, îi citea un capitol înainte de a merge la culcare. Dar ceea ce citea sora lui era cartea originală a lui Alexandre Dumas, care avea o mie de pagini.

Problema când asculți o poveste precum Contele de Monte Cristo în versiunea de o mie de pagini este că, atunci când simți că urmează o parte interesantă, trebuie să aștepți și să aștepți și să aștepți ca ea să sosească. De fapt, uneori trebuie să aștepți atât de mult, încât uiți cu totul că vine și te lași dus de val în somn. Dar, în cartea mare și roșie a lui Billy, profesorul Abernathe alesese să spună întreaga poveste pe parcursul a opt pagini. Așa că, în versiunea lui, când simțeai că urmează o parte interesantă, aceasta sosea la fix.

Cum ar fi partea pe care Billy o citea acum – partea în care Edmond Dantès, condamnat pentru o crimă pe care nu a comis-o, este trimis să-și petreacă restul vieții în temutul Château d'If. Chiar și în timp ce este dus în lanțuri prin porțile formidabile ale închisorii, știi că Dantès va evada. Dar, în povestea domnului Dumas, înainte de a-și recăpăta libertatea, trebuie să asculți atât de multe fraze răspândite în atât de multe capitole, încât începi să ai impresia că tu ești cel care se află în Château d'If! Nu la fel se întâmplă și cu profesorul Abernathe. În povestirea sa, sosirea eroului la închisoare, cei opt ani de singurătate, prietenia sa cu abatele Faria și evadarea sa miraculoasă, toate acestea apar pe aceeași pagină.

Woolly a arătat cu degetul spre norul solitar care trecea pe deasupra.

— Așa îmi imaginez că arăta Château d'If.

Marcând grijuliu cu degetul locul unde rămăsese, Billy a privit în sus, în direcția indicată de Woolly și a fost de acord.

— Cu pereții săi drepți de piatră.

— Și turnul de veghe din mijloc.

Woolly și Billy au zâmbit că puteau amândoi să vadă asta, apoi expresia lui Billy a devenit ceva mai serioasă.

— Pot să-ți pun o întrebare, Woolly?

— Da, sigur.

— Ți-a fost greu la Salina?

În timp ce Woolly se gândea la întrebare, departe deasupra sa, Château d'If s-a transformat într-un pachebot – cu un coș de fum uriaș în locul turnului de veghe.

— Nu, a răspuns Woolly, nu a fost atât de greu, Billy. Cu siguranță nu așa cum a fost Château d'If pentru Edmond Dantès. Doar că… Doar că fiecare zi la Salina era o zi ca oricare alta.

— Ce este o zi ca oricare alta, Woolly?

Woolly s-a mai gândit un moment.

— Când eram la Salina, în fiecare zi ne trezeam la aceeași oră și ne îmbrăcam în aceleași haine. În fiecare zi luam micul-dejun la aceeași masă, cu aceleași persoane. Și în fiecare zi făceam aceeași muncă pe aceleași câmpuri înainte de a merge la culcare la aceeași oră, în aceleași paturi.

Deși Billy era doar un băiat, sau poate pentru că era doar un băiat, el părea să înțeleagă că, deși nu este nimic rău în a te trezi, a te îmbrăca sau a lua micul-dejun, în sine, există ceva fundamental deconcertant în a face aceste lucruri exact în același mod zi de zi, în special în versiunea de o mie de pagini a propriei vieți.

După ce a dat din cap, Billy s-a întors la cartea lui și a început să citească din nou.

Ceea ce Woolly nu a avut curajul să-i spună lui Billy a fost că, deși acesta era, fără îndoială, modul de viață la Salina, era, de asemenea, și modul de viață din multe alte locuri. Era cu siguranță modul de viață de la internat. Și nu doar la Saint George, unde Woolly fusese înscris cel mai recent. La toate cele trei internate pe care Woolly le frecventase, în fiecare zi se trezeau la aceeași oră, se îmbrăcau cu aceleași haine și luau micul-dejun la aceeași masă cu aceleași persoane, înainte de a pleca să urmeze aceleași cursuri în aceleași săli de clasă.

Woolly se gândise de multe ori la asta. De ce alegeau directorii de internate să facă din fiecare zi o zi ca oricare alta? După o perioadă de reflecție, ajunsese să bănuiască faptul că făceau asta pentru că astfel lucrurile erau mai ușor de controlat. Transformând fiecare zi într-o zi ca oricare alta, bucătarul știa întotdeauna când să pregătească micul-dejun, profesorul de istorie, când să predea istoria, iar supraveghetorul coridoarelor, când să supravegheze coridoarele.

Dar apoi Woolly a avut o revelație.

Era în primul semestru al celui de-al doilea an de juniorat (cel de la Saint Mark). După ora de fizică, pe drumul spre sala de sport, s-a întâmplat să îl vadă pe decanul elevilor coborând dintr-un taxi în fața școlii. Imediat ce a văzut taxiul, Woolly s-a gândit ce surpriză plăcută ar fi fost dacă i-ar fi făcut o vizită surorii

sale, care cumpărase recent o casă mare și albă în Hastings-on-Hudson. Așa că, sărind pe bancheta din spate a taxiului, Woolly a dat adresa.

Adică în New York? a întrebat surprins șoferul.

Adică în New York! a confirmat Woolly și au plecat.

Când a ajuns, câteva ore mai târziu, Woolly și-a găsit sora în bucătărie, pe punctul de a curăța un cartof.

Bună, surioară!

Dacă Woolly ar fi făcut o vizită-surpriză oricărui alt membru al familiei sale, probabil că l-ar fi întâmpinat cu o sumedenie de „cine", „de ce" și „ce" (mai ales când avea nevoie de o sută cincizeci de dolari pentru șoferul taxiului, care aștepta afară). Dar, după ce i-a plătit șoferului, Sarah a pus pur și simplu ceainicul pe aragaz, niște prăjituri pe o farfurie, iar cei doi și-au petrecut timpul simțindu-se bine – stând la masă și discutând despre toate subiectele care le treceau prin cap.

Dar după o oră sau cam așa ceva, cumnatul lui Woolly, „Dennis", a intrat pe ușa bucătăriei. Sora lui Woolly era cu șapte ani mai mare decât Woolly, iar „Dennis" era cu șapte ani mai mare decât Sarah, așa că, matematic vorbind, „Dennis" ar fi avut treizeci și doi de ani la momentul respectiv. Dar „Dennis" era, de asemenea, cu șapte ani mai mare decât el însuși, ceea ce îl făcea să aibă aproape patruzeci de ani, în spirit. Acesta este motivul pentru care, fără îndoială, era deja vicepreședinte la J.P. Morgan & Sons & Co.

Când „Dennis" l-a descoperit pe Woolly la masa din bucătărie, a fost puțin supărat, știind că Woolly ar fi trebuit să fie în altă parte. Dar a fost și mai supărat când a descoperit cartoful pe jumătate descojit pe masă.

Când e gata cina? a întrebat-o pe Sarah.

Mă tem că nu am început încă să o pregătesc.

Dar e șapte și jumătate.

Of, pentru numele lui Dumnezeu, Dennis!

Pentru o clipă, „Dennis" a privit-o pe Sarah cu neîncredere, apoi s-a întors spre Woolly și a întrebat dacă poate vorbi singur cu Sarah.

Din experiența lui Woolly, când cineva întreabă dacă poate vorbi singur cu altcineva, nu prea știi cum trebuie să reacționezi. În primul rând, în general, nu ți se spune cât timp va dura, așa că e greu să știi cât de mult ar trebui să te implici într-un nou demers. Ar trebui să profiți de ocazie pentru a vizita toaleta? Sau să începi un puzzle care să reprezinte o cursă de veliere cu cincizeci de ambarcațiuni? Și cât de departe ar trebui să mergi? Cu siguranță trebuie să te duci suficient de departe încât să nu-i auzi vorbind. Acesta a fost scopul pentru care ți-au cerut să pleci. Dar, de cele mai multe ori, e foarte posibil să-și dorească să te întorci puțin mai târziu, așa că trebuie să fii suficient de aproape pentru a-i auzi când te cheamă.

Făcând tot posibilul să nu despice prea mult firul în patru, Woolly s-a dus în sufragerie, unde a descoperit un pian părăsit, câteva cărți necitite și o pendulă neîntoarsă – care, dacă se gândea bine, era în starea potrivită, întrucât aparținuse cândva bunicului lor! Dar, după cum s-a dovedit, având în vedere cât de supărat părea a fi „Dennis“, sufrageria nu era suficient de departe, pentru că Woolly auzea fiecare cuvânt.

Tu ai fost cea care a vrut să se mute din oraș, spunea „Dennis“. Dar eu trebuie să mă trezesc în zori pentru a prinde trenul de 6:42, astfel încât să fiu la bancă la timp pentru ședința comitetului de investiții de la ora 8:00. În cea mai mare parte a următoarelor zece ore, în timp ce tu ești aici și faci Dumnezeu știe ce, eu muncesc ca un câine. Apoi, dacă dau fuga la Grand Central și sunt suficient de norocos să prind trenul de 6:14, s-ar putea să ajung acasă până la șapte și jumătate. După o zi ca asta, e chiar atât de mult să ceri să te aștepte cina pe masă?

Acesta a fost momentul în care a venit revelația. Stând în fața pendulei și ascultându-l pe cumnatul său, Woolly s-a gândit brusc că poate, doar poate, Saint George, Saint Mark și Saint Paul organizau fiecare zi ca să fie o zi ca oricare alta nu pentru că astfel lucrurile erau mai ușor de controlat, ci pentru că era cel mai bun mijloc posibil de a-i pregăti pe tinerii de valoare aflați în grija lor să prindă trenul de 6:42, astfel încât să ajungă întotdeauna la timp la întâlnirile de la ora 8:00.

Chiar în momentul în care Woolly a încheiat amintirea revelației sale, Billy a ajuns în punctul din poveste în care Edmond Dantès, după ce reușise să evadeze din închisoare, se afla în peștera secretă de pe insula Monte Cristo, în fața unei grămezi magnifice de diamante, perle, rubine și aur.

— Știi ce ar fi minunat, Billy? Știi ce ar fi absolut magnific?

Marcând locul unde rămăsese, Billy și-a ridicat privirea din carte.

— Ce, Woolly? Ce ar fi absolut magnific?

— O zi ca niciuna de dinaintea ei.

Sally

În cursul slujbei de săptămâna trecută de la Sundax, reverendul Pike a citit o parabolă din Evanghelii în care Isus și ucenicii Săi, ajunși într-un sat, sunt invitați de o femeie în casa ei. După ce îi face pe toți să se simtă în largul lor, această femeie, Marta, se retrage în bucătărie pentru a le pregăti ceva de mâncare. Și în tot acest timp în care ea gătește și, în general, se îngrijește de nevoile tuturor, umplând paharele și aducând a doua porție de mâncare, sora sa, Maria, stă la picioarele lui Isus.

În cele din urmă, Marta se satură și își face cunoscute sentimentele. Doamne, spune ea, nu vezi că sora mea leneșă m-a lăsat pe mine să fac toată treaba? De ce nu-i spui să mă ajute? Sau ceva de genul acesta. Și Isus îi răspunde: Marta, te frământi cu prea multe lucruri când un singur lucru este necesar. Iar Maria este cea care a ales calea cea mai bună.

Ei bine, îmi pare rău. Dar, dacă ați avut vreodată nevoie de o dovadă că Biblia a fost scrisă de un bărbat, iată că o aveți.

Sunt o bună creștină. Cred în Dumnezeu, Tatăl atotputernic, creatorul cerului și al pământului. Cred că Isus Hristos, singurul Său Fiu născut din Fecioara Maria, a suferit sub Pilat din Pont, a fost răstignit, a murit, a fost îngropat și a înviat a treia zi. Cred că, după ce S-a înălțat la cer, va veni din nou să judece pe cei vii și pe cei morți. Cred că Noe a construit o arcă și a urcat în ea tot felul de viețuitoare, două câte două, înainte de a ploua timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți. Sunt dispusă chiar să cred că lui Moise i s-a vorbit printr-un tufiș în flăcări. Dar nu sunt dispusă să cred că Isus Hristos, Mântuitorul nostru – care, doar să fie rugat, ar vindeca un lepros sau ar reda vederea unui orb –, ar întoarce spatele unei femei care are grijă de o gospodărie.

Așa că nu-l învinovățesc.

Îi învinovățesc pe Matei, Marcu, Luca și Ioan, precum și pe fiecare bărbat care a slujit ca preot sau predicator de atunci.

Din punctul de vedere al unui bărbat, singurul lucru de care ai nevoie este să stai la picioarele lui și să asculți ce are de spus, indiferent de cât timp îi ia să spună sau de câte ori a mai spus-o înainte. După calculele sale, aveți suficient timp pentru a sta și a asculta, pentru că o masă este ceva care se face de la sine. Ea cade ca o mană din cer, iar cu o pocnitură de degete apa poate fi transformată în vin. Orice femeie care s-a chinuit să facă o plăcintă cu mere vă poate spune că așa vede un bărbat lumea.

Pentru a coace o plăcintă cu mere, trebuie mai întâi să faci aluatul. Trebuie să frămânți untul în făină, să-l legi cu un ou bătut și câteva linguri de apă cu gheață, să-l lași să se lege peste noapte. A doua zi, trebuie să cureți merele de coajă și de cotor, să le tai în felii și să le amesteci cu zahăr cu scorțișoară. Trebuie să întinzi crusta și să asamblezi plăcinta. Apoi o coci la 220 de grade 15 minute și la 180 de grade, alte 45. În cele din urmă, când se termină cina, o feliezi cu grijă și o așezi pe masă, unde, la mijlocul unei fraze, un bărbat va băga cu furculița jumătate din ea în gură și o va înghiți fără să mestece, ca să poată să revină imediat la ceea ce spunea, fără să fie întrerupt.

Și gemul de căpșuni? Să nu mă faceți să încep cu gemul de căpșuni!

După cum a subliniat pe bună dreptate tânărul Billy, prepararea gemului este o întreprindere care necesită mult timp. Doar culesul fructelor îți ia jumătate de zi. Apoi trebuie să le speli și să le cureți. Trebuie să sterilizezi capacele și borcanele. După ce combini ingredientele, trebuie să le pui la fiert și să le supraveghezi ca un șoim, fără să te îndepărtezi mai mult de câțiva metri de aragaz pentru a te asigura că nu fierb prea tare. Când sunt gata, torni gemul, sigilezi borcanele și le cari în cămară, tavă cu tavă, pe rând. Abia apoi poți începe procesul de curățare a bucătăriei, care este o treabă în sine.

Și, da, așa cum a subliniat Duchess, prepararea conservelor este un pic de modă veche, amintește de epoca pivnițelor în pământ și a căruțelor. Presupun că însuși cuvântul gem este demodat în comparație cu precizia contondentă a dulcelii.

Și, după cum a subliniat Emmett, este, mai presus de orice, inutil. Mulțumită domnului Smucker, la băcănie există cincisprezece varietăți de dulceață care se vând cu nouăsprezece cenți borcanul, indiferent de sezon. De fapt, dulceața a devenit atât de ușor de procurat, încât practic o poți cumpăra de la magazinul de bricolaj.

Deci, da, prepararea gemului de căpșuni necesită mult timp, este de modă veche și inutilă.

Atunci de ce, vă întrebați, de ce mă deranjez să o fac?

O fac pentru că necesită mult timp.

Cine a spus vreodată că ceva care merită nu trebuie să ia timp? Părinților Pelerini le-a luat luni întregi să navigheze până la Plymouth Rock. Lui George Washington i-au trebuit ani pentru a câștiga Războiul de Independență. Și a fost nevoie de zeci de ani pentru ca pionierii să cucerească Vestul.

Timpul este cel pe care Dumnezeu îl folosește pentru a-i separa pe cei leneși de cei harnici. Pentru că timpul este un munte și, văzându-i panta abruptă, cei leneși se vor culca printre crinii de pe câmp și vor spera că cineva trece pe acolo cu un urcior de limonadă. Străduania demnă cere planificare, efort, atenție și

dorința de a face curățenie.

O fac tocmai pentru că e de modă veche.

Doar pentru că ceva este nou nu înseamnă că este mai bun, ba chiar, de multe ori, înseamnă că este mai rău.

Să spui „te rog“ și „mulțumesc“ este de modă veche. Să te căsătorești și să crești copii este de modă veche. Tradițiile, chiar mijloacele prin care ajungem să știm cine suntem sunt de modă veche.

Eu fac gem așa cum m-a învățat mama, Dumnezeu s-o odihnească. Ea făcea gem așa cum o învățase mama ei, iar bunica făcea gem așa cum o învățase mama ei. Și așa mai departe, pe firul veacurilor, până la Eva. Sau cel puțin până la Marta.

Și o fac pentru că nu este necesar.

Căci ce este bunătatea, dacă nu îndeplinirea unui act care este deopotrivă de folos altuia și nesolicitat? Nu există bunătate în a plăti o factură. Nu există bunătate în a te trezi în zori pentru a da drumul la porci, a mulge vacile sau a aduna ouăle din coteț. De altfel, nu există bunătate în a pregăti cina sau în a curăța bucătăria după ce tatăl tău urcă la etaj fără măcar un cuvânt de mulțumire.

Nu există bunătate în a încuia ușile și a stinge luminile sau în a ridica hainele de pe podeaua băii pentru a le pune în coșul de rufe. Nu există bunătate în a avea grijă de o gospodărie pentru că singura ta soră a avut bunul-simț să se căsătorească și să se mute în Pensacola.

Nu, mi-am spus în timp ce mă urcam în pat și stingeam lumina, nu există bunătate în toate astea.

Pentru că bunătatea începe acolo unde se termină necesitatea.

Duchess

Când am urcat la etaj, după cină, și eram pe punctul de a mă tolăni în patul lui Emmett, am observat netezimea așternutului. M-am blocat o clipă, apoi m-am aplecat spre saltea să mă uit mai de aproape.

Nu încăpea nicio îndoială în această privință. Ea îl refăcuse.

Crezusem că am făcut o treabă destul de bună, dacă pot să spun așa. Dar Sally făcuse una și mai bună. Nu era nici măcar o încrețitură la suprafață. Iar acolo unde cearșaful se îndoaie peste capătul de sus al păturii, era un dreptunghi alb de zece centimetri lățime care mergea de la o margine a patului la cealaltă de parcă l-ar fi măsurat cu rigla. La capătul de jos, Sally îndesase atât de bine pătura, încât vedeai colțurile saltelei prin ea, așa cum o vezi pe Jane Russell prin puloverul pe care-l poartă.

Era atât de frumos, încât nu voiam să deranjez patul până când nu eram gata să mă culc. Așa că m-am așezat pe podea, m-am sprijinit de perete și m-am gândit puțin la frații Watson, în timp ce așteptam ca toți ceilalți să adoarmă.

Mai devreme în acea zi, când m-am întors din oraș, Woolly și Billy erau încă întinși pe iarbă.

— Cum a fost plimbarea? a întrebat Woolly.

— Înviorătoare, am răspuns. Ce ați mai făcut voi doi?

— Billy mi-a citit câteva povești din cartea profesorului Abernathe.

— Îmi pare rău că am ratat asta. Pe care dintre ele?

Billy era pe cale să parcurgă lista când Emmett a intrat pe alee.

Că tot vorbeam de povești, m-am gândit…

Peste o clipă, Emmett avea să iasă din mașină cam șifonat. Cu siguranță avea să aibă o buză umflată și câteva vânătăi; s-ar putea să aibă chiar și un început de ochi vânăt. Întrebarea era ce explicație intenționa să ofere. Se împiedicase de o crăpătură din trotuar? Căzuse pe scări?

Din experiența mea, cele mai bune explicații se folosesc de neprevăzut. Cum ar fi: Traversam peluza tribunalului admirând un caprimulg cocoțat pe creanga unui copac, când o minge de fotbal m-a lovit în față. Cu o astfel de explicație, ascultătorul dumneavoastră este atât de concentrat pe caprimulgul din copac, încât nu vede mingea de fotbal venind.

Dar când Emmett s-a apropiat și Billy, cu ochii mari, l-a întrebat ce se întâmplase, Emmett a spus că se întâlnise cu Jake Snyder în oraș și că Jake îl

lovise. Așa, pur și simplu.

M-am întors spre Billy, așteptându-mă la o expresie șocată sau poate indignată, dar el dădea din cap și părea gânditor.

— L-ai lovit și tu? a întrebat după o clipă.

— Nu, a răspuns Emmett. În schimb, am numărat până la zece.

Apoi Billy i-a zâmbit lui Emmett, iar Emmett i-a zâmbit și el.

Cu adevărat, Horațio, sunt mai multe lucruri în cer și pe pământ decât visează filozofia ta.

La scurt timp după miezul nopții, mi-am băgat capul în camera lui Woolly. După felul în care i se auzea respirația, mi-am dat seama că era pierdut în vise. Mi-am dorit să nu fi luat prea multe medicamente înainte de a merge la culcare, pentru că trebuia să-l trezesc destul de curând.

Frații Watson dormeau și ei adânc, Emmett întins pe spate și Billy ghemuit pe o parte. În lumina lunii puteam vedea cartea copilului de la capătul patului. Dacă se întâmpla să-și întindă picioarele, cartea putea să cadă pe podea, așa că am mutat-o în locul de pe birou unde ar fi trebuit să se afle poza mamei sale.

Am găsit pantalonii lui Emmett atârnând pe spătarul unui scaun, cu toate buzunarele goale. Mergând în vârful picioarelor în jurul patului, m-am ghemuit lângă noptieră. Sertarul nu era la mai mult de un metru de fața lui Emmett, așa că a trebuit să-l deschid ușor, centimetru cu centimetru. Dar cheile nu erau nici acolo.

— Hm, mi-am spus.

Le căutasem deja în mașină și în bucătărie înainte de a urca la etaj. Unde naiba le-ar fi putut pune?

În timp ce mă gândeam la asta, raza unor faruri a străbătut încăperea când un vehicul a intrat pe aleea familiei Watson și s-a oprit.

În liniște, m-am îndreptat spre hol și m-am oprit în capul scărilor. Afară am auzit o portieră deschizându-se. După o clipă, s-au auzit pași apropiindu-se de verandă și apoi îndepărtându-se, după care portiera s-a închis și vehiculul a plecat.

Când am fost sigur că nu se trezise nimeni, am coborât în bucătărie, am deschis ușa de plasă și am ieșit pe verandă. În depărtare se vedeau luminile mașinii care se îndrepta înapoi spre drum. Mi-a luat o clipă să observ cutia de pantofi de la picioarele mele, cu litere mari și negre mâzgălite pe partea de sus.

Poate că nu sunt un erudit, dar îmi recunosc numele când îl văd, chiar și la lumina lunii. Aplecându-mă, am ridicat ușor capacul, întrebându-mă ce Dumnezeu ar putea fi înăuntru.

— Ei bine, să fiu al naibii!

OPT

Emmett

Când au ieșit de pe alee, la cinci și jumătate dimineața, Emmett era binedispus. Cu o seară înainte, cu ajutorul hărții lui Billy, își făcuse un itinerar. Traseul de la Morgen la San Francisco măsura cu puțin peste 2.414 kilometri. Dacă făceau o medie de 65 de kilometri pe oră timp de zece ore pe zi – lăsând timp suficient pentru a mânca și a dormi –, puteau încheia călătoria în patru zile.

Bineînțeles că între Morgen și San Francisco erau multe de văzut. După cum atestau cărțile poștale ale mamei lor, existau terenuri pentru mașini și monumente, rodeo și parcuri. Dacă erai dispus să te abați din drumul tău, puteai vizita muntele Rushmore, Old Faithful și Marele Canion. Dar Emmett nu voia să piardă timp sau bani în călătoria spre vest. Cu cât ajungeau mai repede în California, cu atât mai repede se putea apuca de muncă; și cu cât aveau mai mulți bani în mână când ajungeau acolo, cu atât mai bună era casa pe care o puteau cumpăra. Dacă ar fi început să risipească puținul pe care îl aveau în timpul călătoriei, ar fi trebuit să se mulțumească să cumpere o casă puțin mai nesatisfăcătoare într-un cartier puțin mai nesatisfăcător, ceea ce, când ar fi venit timpul să vândă, ar fi dus la un profit puțin mai nesatisfăcător. În ceea ce-l privește pe Emmett, cu cât traversau mai repede țara, cu atât mai bine.

Principala grijă a lui Emmett, când se culcase, fusese că nu va reuși să-i trezească pe ceilalți, că va irosi primele ore ale zilei pentru a-i trezi și a-i scoate pe ușă. Dar nu trebuia să-și facă griji. Când s-a trezit la cinci, Duchess era deja la duș și îl auzea pe Woolly fredonând pe hol. Billy mersese atât de departe, încât dormise îmbrăcat, ca să nu fie nevoit să se îmbrace când se trezea. Până când Emmett și-a ocupat locul la volan și și-a recuperat cheile de deasupra parasolarului, Duchess era deja pe scaunul pasagerului, iar Billy stătea alături de Woolly în spate, cu harta în poală. Iar când, cu puțin înainte de răsărit, au ieșit de pe alee, niciunul dintre ei nu a aruncat vreo privire în urmă.

Poate că toți aveau motive pentru care voiau să pornească devreme, s-a gândit Emmett. Poate că toți erau pregătiți să fie în altă parte.

Duchess stătea în față, așa că Billy l-a întrebat dacă vrea să țină harta. Când Duchess a refuzat pe motiv că cititul în mașină îi provoca greață, Emmett s-a simțit oarecum ușurat, recunoscând că Duchess nu era întotdeauna foarte atent la detalii, în timp ce Billy era practic născut pentru a naviga. Nu numai că avea busola și creioanele la îndemână, dar avea și o riglă, ca să poată calcula kilometrajul pe o scară de un inch. Dar când Emmett a semnalizat că virează la

dreapta pe Route 34, s-a trezit dorindu-și ca Duchess să fi acceptat slujba asta, până la urmă.

— Nu trebuie să semnalizezi încă, a zis Billy. Trebuie să mai mergem drept încă puțin.

— Virez pe Route 34, a explicat Emmett, pentru că e cel mai rapid drum spre Omaha.

— Dar Autostrada Lincoln merge spre Omaha.

Emmett s-a lăsat puțin pe spate și s-a uitat înapoi la fratele său.

— Da, Billy. Dar ne scoate puțin mai departe.

— Puțin mai departe de ce? a întrebat Duchess cu un zâmbet.

— Puțin mai departe de locul în care mergem, a răspuns Emmett.

Duchess s-a uitat spre bancheta din spate.

— Cât de departe este Autostrada Lincoln, Billy?

Billy, care avea deja rigla pe hartă, a spus că erau douăzeci și opt de kilometri.

Woolly, care privea liniștit peisajul, s-a întors spre Billy, curios.

— Ce e Lincoln, Billy? Este o autostradă specială?

— A fost prima autostradă care a traversat America.

— Prima autostradă care a traversat America, a repetat Woolly cu uimire.

— Haide, Emmett! l-a zgândărit Duchess. Ce înseamnă douăzeci și opt de kilometri?

Înseamnă douăzeci și opt de kilometri, a vrut să răspundă Emmett, pe lângă cei două sute nouă pe care deja îi parcurgem ca să te ducem la Omaha. Dar, în același timp, Emmett știa că Duchess are dreptate. Distanța adăugată nu era cine știe ce, mai ales având în vedere cât de dezamăgit ar fi fost Billy dacă ar fi insistat să o ia pe Route 34.

— În regulă, a spus el. Vom merge pe Autostrada Lincoln.

În timp ce se retrăgea pe șosea, aproape că îl auzea pe fratele său dând din cap în semn de confirmare că era o idee bună.

În următorii douăzeci și șapte de kilometri, nimeni nu a scos un cuvânt. Dar, când Emmett a luat-o la dreapta la Central City, Billy și-a ridicat privirea de pe hartă, entuziasmat.

— Asta este, a spus el. Asta este Autostrada Lincoln.

Billy a început să se aplece în față pentru a vedea ce se apropie, apoi să se uite peste umăr pentru a vedea pe lângă ce au trecut. Poate că Central City nu era un oraș decât cu numele, dar, după ce visase luni întregi la călătoria spre California, Billy își găsea satisfacția în cele câteva restaurante și moteluri, bucuros să constate că nu erau diferite de cele de pe cărțile poștale ale mamei lor. Faptul că se îndrepta într-o direcție greșită nu părea să conteze.

Woolly împărtășea entuziasmul lui Billy în legătură cu serviciile de pe

marginea drumului.

— Acest drum se întinde de la o coastă la alta?

— Se întinde aproape de la o coastă la alta, l-a corectat Billy. Se întinde de la New York City până la San Francisco.

— Sună destul de bine de la o coastă la alta, a spus Duchess.

— Cu excepția faptului că Autostrada Lincoln nu începe și nu se termină pe maluri. Începe în Times Square și se termină la Palace of the Legion of Honor.

— Este numită după Abraham Lincoln? a întrebat Woolly.

— Este, a răspuns Billy. Și sunt statui ale lui pe tot drumul.

— Pe tot parcursul drumului?

— Trupele de cercetași au strâns bani pentru a le comanda.

— Există un bust al lui Abraham Lincoln pe biroul străbunicului meu, a zis Woolly zâmbind. Era un mare admirator al președintelui Lincoln.

— De când există această autostradă? a întrebat Duchess.

— A fost concepută de domnul Carl G. Fisher în 1912.

— Concepută?

— Da. Concepută. El credea că poporul american ar trebui să poată conduce de la un capăt la altul al țării. A construit primele secțiuni în 1913, cu ajutorul donațiilor.

— Oamenii i-au dat bani să o construiască? a întrebat Duchess neîncrezător.

Billy a încuviințat din cap cu seriozitate.

— Inclusiv Thomas Edison și Teddy Roosevelt.

— Teddy Roosevelt! a exclamat Duchess.

— Glumețule, a replicat Woolly.

În timp ce se îndreptau spre est – Billy numind cu îndărătnicie fiecare oraș pe lângă care treceau –, Emmett se bucura că măcar reușeau să se descurce.

Da, călătoria până la Omaha avea să-i abată din drumul lor, dar, pornind devreme, Emmett se gândea că puteau să-i lase pe Duchess și pe Woolly la stația de autobuz, să întoarcă mașina și să ajungă cu ușurință la Ogallala înainte de lăsarea întunericului. Poate că ar fi ajuns chiar până la Cheyenne. La urma urmei, în acest moment al lui iunie ar fi avut optsprezece ore de lumină. De fapt, se gândea Emmett, dacă ar fi dispus să conducă douăsprezece ore pe zi și dacă ar avea o medie de optzeci de kilometri pe oră, ar putea face întreaga călătorie în mai puțin de trei zile.

Billy a arătat cu degetul spre un turn de apă din depărtare, pe care era pictat numele Lewis.

— Uite, Duchess! Lewis. Nu e orașul în care ai locuit?

— Ai locuit în Nebraska? a întrebat Emmett, uitându-se la Duchess.

— Câțiva ani, când eram copil, a confirmat Duchess.

Apoi s-a îndreptat puțin pe scaun și a început să privească în jur cu un interes sporit.

— Auzi? i-a spus el lui Emmett după o clipă. Putem să trecem pe acolo? Mi-ar plăcea să arunc o privire la locul ăla. Știi, de dragul vremurilor trecute.

— Duchess…

— Oh, haide! Te rog! Știu că ai spus că vrei să fii în Omaha până la opt, dar se pare că am ajuns destul de repede.

— Suntem cu douăsprezece minute înaintea graficului, a intervenit Billy după ce s-a uitat la ceasul său militar.

— Acolo. Vezi?

— În regulă, a spus Emmett. Putem să trecem pe acolo. Însă doar pentru a arunca o privire.

— Asta e tot ce cer.

Când au ajuns la marginea orașului, Duchess a preluat navigația, dând din cap la vederea reperelor pe lângă care treceau.

— Da. Da. Da. Da. Ia-o la stânga pe lângă unitatea de pompieri.

Emmett a luat-o la stânga, pe un drum care ducea într-un cartier rezidențial cu case frumoase pe terenuri bine îngrijite. După câțiva kilometri, au trecut pe lângă o biserică cu clopotniță înaltă și un parc.

— Faci următoarea la dreapta, a spus Duchess.

Au ajuns pe un drum larg, în curbă, presărat cu copaci.

— Oprește acolo, sus.

Emmett a tras pe dreapta.

Se aflau la poalele unui deal cu iarbă, în vârful căruia se afla o clădire mare de piatră. Înaltă de trei etaje, cu turnulețe la fiecare capăt, arăta ca un conac.

— Era casa ta? a întrebat Billy.

— Nu, a răspuns Duchess râzând. Este un fel de școală.

— Un internat? a întrebat Woolly.

— Mai mult sau mai puțin.

O clipă i-au admirat cu toții măreția, apoi Duchess s-a întors spre Emmett.

— Pot să intru?

— Pentru ce?

— Pentru a saluta.

— Duchess, e șase și jumătate dimineața.

— Dacă nu e nimeni treaz, las un bilețel. O să se bucure.

— Un bilețel pentru profesorii tăi? a întrebat Billy.

— Exact. Un bilețel pentru profesorii mei. Ce spui, Emmett? Va dura doar câteva minute. Cinci minute maximum.

Emmett s-a uitat la ceasul din bord.

— În regulă, a zis el. Cinci minute.

Apucând geanta de la picioarele lui, Duchess a coborât din mașină și a urcat dealul alergând spre clădire.

Pe bancheta din spate, Billy a început să-i explice lui Woolly de ce el și Emmett trebuiau să fie în San Francisco până pe 4 Iulie.

Oprind motorul, Emmett s-a uitat prin parbriz, dorindu-și să aibă o țigară.

Cele cinci minute cerute de Duchess au venit și au trecut. Apoi alte cinci.

Clătinând din cap, Emmett se mustra pentru că îl lăsase pe Duchess să intre în clădire. Nimeni nu intra nicăieri doar cinci minute, indiferent de ora din zi. Cu siguranță nimeni căruia îi plăcea să vorbească la fel de mult ca Duchess.

Emmett a coborât din mașină și s-a dus în partea din dreapta. Sprijinindu-se de portieră, a privit școala, observând că era făcută din același calcar roșu pe care îl folosiseră pentru a construi tribunalul din Morgen. Piatra provenea probabil de la una dintre carierele din Cass County. La sfârșitul anilor 1800 fusese folosită pentru a construi primării, biblioteci și tribunale în fiecare oraș pe o rază de trei sute de kilometri. Unele dintre clădiri aveau un aspect atât de asemănător, încât, când treceai de la un oraș la altul, aveai impresia că nu te-ai deplasat deloc.

Chiar și așa, ceva nu părea în regulă la această clădire. Lui Emmett i-au trebuit câteva minute pentru a-și da seama că ciudat era faptul că nu exista o intrare foarte vizibilă. Indiferent că fusese proiectată ca un conac sau ca o școală, o clădire atât de grandioasă ar fi trebuit să aibă o intrare adecvată. Ar fi existat o alee mărginită de copaci, care să ducă la o ușă impresionantă.

Emmett s-a gândit că trebuie să fi parcat în spatele clădirii. Dar de ce nu le spusese Duchess să tragă în față?

Și de ce luase geanta?

— Mă întorc imediat, le-a zis lui Billy și lui Woolly.

— Bine, au răspuns ei, fără să ridice privirea de pe harta lui Billy.

Urcând dealul, Emmett s-a îndreptat spre o ușă care se afla în centrul clădirii. Pe măsură ce mergea, simțea cum îi crește iritarea, aproape că aștepta cu nerăbdare săpuneala pe care avea să i-o tragă lui Duchess când o să-l găsească. O să-i spună fără echivoc că nu aveau timp pentru astfel de prostii. Că apariția lui neinvitat era deja ceva impus și că drumul până la Omaha le lua două ore și jumătate. Cinci ore, dus-întors. Dar aceste gânduri i-au zburat din minte lui Emmett de îndată ce a văzut geamul spart – cel mai apropiat de clanță. Deschizând ușa cu ușurință, Emmett a pășit înăuntru, cioburile de sticlă scrâșnind sub tălpile cizmelor sale.

Emmett s-a trezit într-o bucătărie mare, cu două chiuvete de metal, un aragaz cu zece arzătoare și un frigider uriaș. La fel ca majoritatea bucătăriilor instituționale, fusese pusă în ordine cu o seară înainte – blaturile fuseseră

curățate, dulapurile, închise și toate oalele, atârnate în cârlige.

Singurul semn de dezordine, în afară de cioburile de sticlă, se afla într-o zonă de depozitare din cealaltă parte a bucătăriei, unde mai multe sertare fuseseră deschise, iar lingurile, împrăștiate pe podea.

Trecând printr-o ușă batantă, Emmett a intrat într-o sală de mese lambrisată, cu șase mese lungi, așa cum te-ai aștepta să găsești într-o mănăstire. La aura religioasă contribuia și un vitraliu mare care arunca modele galbene, roșii și albastre pe peretele opus. Fereastra înfățișa momentul în care Isus, înviat din morți, își arăta rănile din mâini – numai că în această reprezentare ucenicii uimiți erau însoțiți de copii.

Ieșind pe ușile principale ale sălii de mese, Emmett a pășit într-un hol mare. În stânga se afla ușa de la intrare impresionantă la care se aștepta, în timp ce în dreapta se afla o scară din același stejar lustruit. În alte circumstanțe, Emmett ar fi vrut să zăbovească pentru a studia sculpturile de pe panourile ușilor și de pe balustrada scării, dar, chiar în timp ce observa calitatea execuției, a auzit zgomote undeva deasupra.

Sărind două trepte odată, Emmett a trecut peste alte linguri împrăștiate. Pe palierul de la etajul al doilea, holurile duceau în direcții opuse, dar din cel din dreapta venea sunetul inconfundabil al unor copii agitați. Așa că pe acolo a luat-o.

Prima ușă la care a ajuns Emmett dădea într-un dormitor. Paturile erau aranjate în două rânduri perfecte, dar erau goale și cu așternuturile în dezordine. Și următoarea ușă dădea tot într-un dormitor, cu alte două rânduri de paturi, cu alte așternuturi în dezordine. Dar în această cameră șaizeci de băieți în pijamale albastre erau adunați în șase grupuri gălăgioase, în centrul fiecăruia dintre ele aflându-se un borcan cu gem de căpșuni.

În unele grupuri, băieții își treceau borcanul de la unul la altul cu sârg, în timp ce în altele se luptau să ajungă la el, înfigându-și lingurile în gem și ducându-le la gură cât mai repede posibil, pentru a mai apuca să ia o dată înainte ca borcanul să se golească.

Pentru prima dată, Emmett și-a dat seama că nu era vorba despre un internat. Era un orfelinat.

În timp ce Emmett lua seama la dezordine, un băiat de zece ani, cu ochelari, care îl observase, l-a tras de mânecă pe unul dintre băieții mai mari. Privind în sus la Emmett, băiatul mai mare i-a făcut semn unui coleg. Fără să schimbe un cuvânt, cei doi au avansat umăr la umăr pentru a se plasa între Emmett și ceilalți.

Emmett și-a ridicat ambele mâini în semn de pace.

— Nu sunt aici ca să vă deranjez. Îmi caut doar prietenul. Cel care a adus gemul.

Cei doi băieți mai mari se holbau la Emmett în tăcere, dar băiatul cu ochelari a arătat în direcția holului.

— A plecat pe unde a venit.

Emmett a ieșit din cameră și a pornit înapoi pe palier. Era pe cale să coboare scările când, din holul opus, a auzit strigătul înăbușit al unei femei, urmat de o bătaie cu pumnul în lemn. Emmett s-a oprit puțin, apoi s-a îndreptat spre hol, unde a găsit două uși sub ale căror clanțe erau proptite scaune. Strigătele și bătăile veneau din spatele primei uși.

— Deschideți ușa asta chiar acum!

Când Emmett a îndepărtat scaunul și a deschis ușa, o femeie de vreo patruzeci de ani, purtând o cămașă de noapte albă și lungă aproape a căzut în hol. În spatele ei, Emmett a văzut o altă femeie stând pe pat și plângând.

— Cum îndrăznești! a strigat cea care bătuse în ușă, după ce și-a recăpătat echilibrul.

Emmett a ignorat-o și s-a dus la a doua ușă pentru a înlătura scaunul. În această cameră se afla o a treia femeie îngenuncheată lângă patul ei, rugându-se și o femeie mai în vârstă care stătea liniștită pe un scaun cu spătar înalt și fuma.

— Ah! a spus ea când l-a văzut pe Emmett. Ce drăguț din partea ta că ai deschis ușa. Intră, intră!

În timp ce femeia mai în vârstă își stingea țigara în scrumiera pe care o avea în poală, Emmett a făcut un pas înainte, nesigur. Chiar în același timp, sora din prima cameră a intrat în spatele lui.

— Cum îndrăznești! a strigat ea din nou.

— Sora Berenice, a zis femeia mai în vârstă. De ce ridici vocea la acest tânăr? Nu vezi că este eliberatorul nostru?

Sora plângăcioasă a intrat acum în cameră, încă în lacrimi, iar femeia mai în vârstă s-a întors să i se adreseze celei îngenuncheate lângă pat.

— Compătimirea, înaintea rugăciunilor, soră Ellen.

— Da, soră Agnes.

Sora Ellen s-a ridicat de la locul ei de lângă pat și a luat-o în brațe pe sora care plângea, spunând:

— Taci, taci, taci!

Sora Agnes și-a îndreptat din nou atenția către Emmett.

— Cum te cheamă, tinere?

— Emmett Watson.

— Ei bine, Emmett Watson, poate ne explici ce s-a întâmplat aici, la Saint Nicholas, în această dimineață.

Emmett a simțit un imbold puternic de a se întoarce și de a ieși pe ușă, dar imboldul de a-i răspunde surorii Agnes era mai puternic.

— Îl conduceam pe un prieten la stația de autobuz din Omaha și m-a rugat să opresc. Mi-a spus că a locuit aici…

Toate cele patru surori se uitau acum cu atenție la Emmett, sora care plângea nu mai plângea și sora care o consola nu o mai consola. Sora care țipa nu mai țipa, dar a făcut un pas amenințător spre Emmett.

— Cine a locuit aici?

— Îl cheamă Duchess…

— Ha! a exclamat ea, întorcându-se spre sora Agnes. Ți-am spus că nu l-am văzut pentru ultima oară! Ți-am spus că se va întoarce într-o bună zi pentru a săvârși un ultim act de răutate!

Ignorând-o pe sora Berenice, sora Agnes s-a uitat spre Emmett cu o expresie de blândă curiozitate.

— Dar spune-mi, Emmett, de ce ne-a închis Daniel în camerele noastre? În ce scop?

Emmett a ezitat.

— Ei bine?! a întrebat sora Berenice.

Emmett dădu din cap în direcția dormitoarelor.

— Din câte îmi dau seama, mi-a spus să mă opresc ca să le aducă băieților niște borcane cu gem de căpșuni.

Sora Agnes a lăsat să-i scape un oftat de satisfacție.

— Ei, vezi, sora Berenice? Ceea ce micul nostru Daniel s-a întors să comită este un act de caritate.

Orice ar fi comis Duchess, s-a gândit Emmett, mica diversiune îi întârziase deja cu treizeci de minute și presimțea că, dacă ezita acum, ar putea rămâne blocați aici ore bune.

— Bine atunci, a spus el în timp ce se retrăgea cu spatele spre ușă, dacă totul e în regulă…

— Nu, așteaptă! a spus sora Agnes, întinzând mâna.

Odată ajuns pe hol, Emmett s-a mișcat rapid pe palier. Cu vocile surorilor care se ridicau în spatele lui, a coborât în fugă scările, a trecut prin sala de mese și a ieșit pe ușa bucătăriei, simțind o mare ușurare.

Se afla la jumătatea coastei dealului când a observat că Billy stătea pe iarbă, cu rucsacul alături și cu cartea lui mare și roșie în poală – în timp ce Duchess, Woolly și Studebakerul dispăruseră.

— Unde e mașina? a întrebat Emmett cu răsuflarea tăiată, când a ajuns la fratele său.

Billy și-a ridicat privirea din carte.

— Duchess și Woolly au împrumutat-o. Dar o vor aduce înapoi.

— S-o aducă înapoi după ce?

— După ce vor merge la New York.

Pentru o clipă, Emmett s-a holbat la fratele său, deopotrivă uimit și iritat.

Simțind că ceva nu era în regulă, Billy a încercat să-l liniștească.

— Nu îți face griji. Duchess a promis că se vor întoarce până pe 18 iunie, ceea ce ne lasă destul timp să ajungem la San Francisco pe 4 Iulie.

Înainte ca Emmett să poată răspunde, Billy a arătat spre ceva din spatele lui.

— Uite! a spus el.

Întorcându-se, Emmett a văzut-o pe sora Agnes coborând dealul, cu marginea lungului veșmânt negru fluturând în urma ei ca și cum ar fi plutit în aer.

— Te referi la Studebaker?

Emmett stătea singur în biroul surorii Agnes și vorbea cu Sally la telefon.

— Da, a spus el. Studebaker.

— Și Duchess a luat-o?

— Da.

La celălalt capăt al firului s-a făcut liniște.

— Nu înțeleg, a spus Sally. Unde a luat-o?

— La New York.

— New York, New York?

— Da. New York, New York.

…

— Și tu ești în Lewis.

— Aproape.

— Credeam că te duci în California. De ce ești aproape în Lewis? Și de ce se îndreaptă Duchess spre New York?

Emmett începuse să regrete că o sunase pe Sally. Dar ce alternativă ar fi avut?

— Uite, Sally, nimic din toate astea nu contează acum. Ceea ce contează este că trebuie să-mi recuperez mașina. Am sunat la gara din Lewis și se pare că un tren spre est oprește acolo mai târziu astăzi. Dacă îl prind, pot ajunge înaintea lui Duchess la New York, să recuperez mașina și să mă întorc în Nebraska până vineri. Motivul pentru care sun este că între timp am nevoie de cineva care să aibă grijă de Billy.

— Atunci, de ce nu spui așa?

După ce i-a dat indicații lui Sally și a închis telefonul sorei Agnes, Emmett s-a uitat pe fereastră și s-a trezit gândindu-se la ziua în care fusese condamnat.

Înainte de a se îndrepta spre tribunal împreună cu tatăl său, Emmett îl luase deoparte pe fratele său, ca să-i explice că renunțase la dreptul la proces. I-a explicat că, deși nu intenționase să-l rănească grav pe Jimmy, se lăsase cuprins de furie și că era gata să accepte consecințele faptelor sale.

În timp ce Emmett îi explicase asta, Billy nu dăduse din cap în semn de dezacord și nici nu susținuse că Emmett face o greșeală. Părea să înțeleagă că ceea ce făcea Emmett era ceea ce trebuia să facă. Dar, dacă Emmett avea de gând să pledeze vinovat fără o audiere, atunci Billy voia ca el să promită un singur lucru.

— Ce anume, Billy?

— Promite-mi că, ori de câte ori vei simți nevoia să lovești pe cineva la furie, mai întâi vei număra până la zece.

Și nu numai că Emmett promisese, dar bătuseră și palma.

Cu toate acestea, Emmett bănuia că, dacă Duchess ar fi fost acolo chiar acum, s-ar fi putut ca număratul până la zece să nu funcționeze.

Când Emmett a intrat în sala de mese, aceasta era plină de vacarmul produs de șaizeci de băieți care vorbeau toți deodată. Orice sală de mese plină de băieți e probabil să fie zgomotoasă, dar Emmett a ghicit că aceasta era mai zgomotoasă decât de obicei, pentru că băieții retrăiau evenimentele petrecute de dimineață: apariția bruscă a unui confrate misterios, care le dăduse borcane cu gem după ce le încuiase pe surori în camerele lor. Din timpul petrecut în Salina, Emmett știa că băieții nu retrăiau pur și simplu evenimentele de dragul entuziasmului. Le retrăiau cu scopul de a le transforma în tradiție – de a fixa toate detaliile-cheie ale poveștii care cu siguranță avea să fie spusă pe holurile orfelinatului pentru decenii de acum încolo.

Emmett i-a găsit pe Billy și pe sora Agnes stând unul lângă altul la mijlocul uneia dintre mesele lungi ale mănăstirii. O farfurie cu pâine prăjită pe jumătate mâncată fusese împinsă deoparte pentru a face loc cărții mari și roșii a lui Billy.

— Ar fi trebuit să mă gândesc, a spus sora Agnes, punând degetul pe pagină, că profesorul vostru Abernathe l-ar fi inclus pe Isus în locul lui Iason. Căci cu siguranță El a fost unul dintre cei mai neînfricați călători dintre toți. Nu ești de acord, William? Ah! Iată-l pe fratele tău!

Emmett s-a așezat pe scaunul din fața surorii Agnes, deoarece scaunul din fața lui Billy era ocupat de rucsacul acestuia.

— Îți putem oferi niște pâine prăjită, Emmett? Sau poate niște cafea și ouă?

— Nu, mulțumesc, soră. Mă simt bine.

A dat să ia rucsacul.

— Nu cred că ați avut ocazia să-mi spuneți încotro vă îndreptați când ați avut norocul să veniți la noi.

Ați avut norocul să veniți la noi, se gândi Emmett încruntat.

— Îi duceam pe Duchess – sau pe Daniel – și pe un alt prieten la stația de autobuz din Omaha.

— Ah, da, a spus sora Agnes. Cred că ai menționat asta.

— Dar drumul până la gară a fost doar un ocol, a adăugat Billy. De fapt,

suntem în drum spre California.

— California! a exclamat sora Agnes, uitându-se la Billy. Ce emoționant! Și de ce te îndrepți spre California?

Așa că Billy i-a explicat surorii Agnes despre mama lor care a plecat de acasă când ei erau mici, despre tatăl lor care a murit de cancer și despre cărțile poștale din cutia din birou – cele pe care mama lor le trimisese prin poștă din nouă stații diferite de pe Autostrada Lincoln, în drumul ei spre San Francisco.

— Și acolo o vom găsi, a conchis Billy.

— Bine, a zis sora Agnes cu un zâmbet, asta chiar sună ca o aventură.

— Nu știu ce să zic de aventură, a replicat Emmett. Realitatea este că banca ne-a luat ferma. Trebuia să o luăm de la capăt și mi s-a părut rezonabil să o facem într-un loc unde pot găsi de lucru.

— Da, bineînțeles, a spus sora Agnes, cu ceva mai multă cumpătare.

L-a studiat pe Emmett o clipă, apoi s-a uitat la Billy.

— Ai terminat cu micul-dejun, Billy? De ce nu-ți strângi lucrurile? Bucătăria este chiar acolo.

Sora Agnes și Emmett au privit cum Billy și-a așezat tacâmurile și paharul pe farfurie și a pornit cu ele spre bucătărie. Apoi sora Agnes și-a îndreptat din nou atenția către Emmett.

— Ce te frământă?

Emmett a fost puțin surprins de întrebare.

— Cum adică?

— Cu puțin timp în urmă, păreai cam supărat când am aprobat entuziasmul fratelui tău cu privire la călătoria voastră spre vest.

— Cred că aș fi preferat să nu-l fi încurajat.

— De ce anume?

— Nu am mai auzit nimic de mama noastră de opt ani și nu știm unde este. După cum probabil ați simțit, fratele meu are o imaginație puternică. Așa că, atunci când este posibil, încerc să îl ajut să se ferească de dezamăgiri – în loc să îi dau motive să aibă mai multe.

În timp ce sora Agnes îl studia, Emmett simțea cum se mișcă pe scaun.

Lui Emmett nu-i plăcuse niciodată lumea bisericii. Jumătate din timp părea că un predicator încerca să-ți vândă ceva de care nu aveai nevoie, iar în cealaltă jumătate îți vindea ceva ce aveai deja. Dar, când venea vorba de oamenii lui Dumnezeu, sora Agnes îl neliniștea mai mult decât majoritatea.

— Ai observat cumva fereastra din spatele meu? a întrebat ea în cele din urmă.

— Da.

Ea a dat din cap, apoi a închis ușor cartea lui Billy.

— Când am venit prima dată la Saint Nicholas în 1942, am descoperit că această fereastră avea un efect destul de misterios asupra mea. Era ceva la ea care îmi capta atenția, dar într-un mod pe care nu-l puteam identifica. În unele după-amiezi, când lucrurile erau liniștite, stăteam cu o ceașcă de cafea – cam unde stai tu acum – și mă uitam la ea, pur și simplu pentru a o înțelege. Apoi, într-o zi, mi-am dat seama ce anume mă tulbura atât de mult. Diferența dintre expresiile ucenicilor și ale copiilor.

Sora Agnes s-a întors puțin pe scaun, astfel încât să privească spre fereastră. Aproape cu reticență, Emmett i-a urmat privirea.

— Dacă te uiți la fețele ucenicilor, îți dai seama că ei rămân destul de sceptici în legătură cu ceea ce tocmai au văzut. Cu siguranță, se gândesc ei, trebuie să fie o farsă sau o viziune, căci cu ochii noștri am asistat la moartea Sa pe cruce și cu mâinile noastre i-am dus trupul în mormânt. Dar, dacă te uiți la fețele copiilor, nu există nici măcar o urmă de scepticism. Ei privesc acest miracol cu admirație și cu uimire, da, dar fără neîncredere.

Emmett știa că sora Agnes are intenții bune. Și, având în vedere că era o femeie în vârstă de șaizeci de ani care își pusese viața nu numai în slujba Bisericii, ci și în slujba orfanilor, Emmett a știut, când ea și-a început povestea, că merită toată atenția lui. Dar, în timp ce vorbea, Emmett nu s-a putut abține să nu observe că modelele galbene, roșii și albastre chiar de la fereastra pe care o descria se mutaseră de pe perete pe suprafața mesei, marcând mersul soarelui și pierderea unei alte ore.

— …apoi a urcat dealul cu geanta lui Emmett și a spart geamul de la ușa bucătăriei!

Asemenea unuia dintre băieții de la orfelinat, Billy povestea cu emoție evenimentele de dimineață, în timp ce Sally o conducea pe Betty prin trafic.

— A spart geamul?

— Pentru că ușa era încuiată! Apoi s-a dus în bucătărie, a luat un pumn de linguri și le-a dus sus, în dormitoare.

— Pentru ce îi trebuiau atâtea linguri?

— Pentru că le-a dus gemul tău de căpșuni!

Sally s-a uitat la Billy cu o expresie șocată.

— Le-a dat un borcan cu gem de căpșuni făcut de mine?

— Nu. Le-a dat șase. Nu asta ai spus, Emmett?

Atât Billy, cât și Sally s-au întors spre Emmett, care se uita pe geamul din dreapta.

— Cam așa ceva, a răspuns el fără să-i privească.

— Nu înțeleg, a spus Sally, mai mult pentru sine.

Aplecându-se peste volan, a accelerat pentru a ocoli o berlină.

— I-am dat doar șase borcane. Ar fi putut să-i ajungă de acum până la Crăciun. De ce naiba le-ar fi dat pe toate unor străini?

— Pentru că sunt orfani, a explicat Billy.

Sally s-a gândit la asta.

— Da, bineînțeles, Billy. Ai perfectă dreptate. Pentru că sunt orfani.

În timp ce Sally dădea din cap în semn de recunoaștere a raționamentului lui Billy și a actelor de caritate ale lui Duchess, Emmett nu a putut să nu remarce că fusese mult mai indignată de soarta gemului ei decât de soarta mașinii lui.

— Acolo, a spus Emmett arătând spre gară.

Pentru a lua virajul, Sally a tăiat fața unui Chevy. După ce a derapat și s-a oprit, au coborât toți trei din cabină. Dar, în timp ce Emmett arunca o privire spre intrarea în gară, Billy s-a dus la bancheta camionului, și-a luat rucsacul și a început să și-l balanseze în spate.

Văzându-l, Sally a părut surprinsă o clipă, apoi l-a privit pe Emmett printre gene, dojenitor.

— Nu i-ai spus? a murmurat ea. Ei bine, nu te aștepta să o fac eu!

Emmett și-a luat fratele deoparte.

— Billy, a început el, nu e nevoie să-ți pui rucsacul în spate acum.

— Este în regulă, a răspuns Billy, în timp ce strângea curelele de umăr. Îl pot da jos când urcăm în tren.

Emmett s-a lăsat pe vine.

— Tu nu vii cu trenul, Billy.

— Ce vrei să spui, Emmett? De ce nu vin cu trenul?

— Ar fi mai bine să mergi cu Sally până când iau eu mașina. Dar, imediat ce o iau, mă întorc la Morgen după tine. Nu ar trebui să dureze mai mult de câteva zile.

Billy îl asculta clătinând din cap.

— Nu, a spus el. Nu. Nu mă pot întoarce cu Sally, Emmett. Am plecat deja din Morgen și suntem în drum spre San Francisco.

— Este adevărat, Billy. Suntem în drum spre San Francisco. Dar, în acest moment, mașina este în drum spre New York…

Ochii lui Billy s-au deschis larg, a revelație.

— New York este locul unde începe Autostrada Lincoln, a spus el. După ce luăm trenul și găsim Studebakerul, putem să mergem cu mașina până în Times Square și să ne începem călătoria de acolo.

Emmett s-a uitat la Sally, căutând sprijin.

A făcut un pas înainte și i-a pus o mână pe umăr lui Billy.

— Billy, a spus ea pe tonul ei fără menajamente, ai perfectă dreptate.

Emmett a închis ochii și a luat-o deoparte pe Sally.

— Sally…, a început, dar ea i-a retezat-o.

— Emmett, știi că nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-l țin pe Billy lângă mine încă trei zile. Dumnezeu mi-e martor, aș fi fericită să-l mai țin încă trei ani. Dar el a petrecut deja cincisprezece luni așteptându-te să te întorci din Salina. Și, între timp, și-a pierdut tatăl și casa. În această situație, locul lui Billy este lângă tine și el știe asta. Și îmi imaginez că, până acum, crede că și tu ar trebui să știi asta.

Ceea ce știa Emmett de fapt era că trebuia să ajungă la New York și să-l găsească pe Duchess cât mai repede, iar treaba nu ar fi fost mai ușoară dacă-l avea pe Billy alături.

Dar în ceea ce privește un aspect important, Billy avea dreptate: ei plecaseră deja din Morgen. După ce își îngropaseră tatăl și își făcuseră bagajele, lăsaseră acea parte a vieții lor în urmă. Ar fi fost un fel de alinare pentru amândoi să știe că, orice s-ar fi întâmplat în continuare, nu ar fi trebuit să se întoarcă.

Emmett s-a răsucit spre fratele său.

— În regulă, Billy. Vom merge la New York împreună.

Billy a dat din cap în semn de recunoaștere a faptului că acesta era lucrul cel mai rezonabil.

După ce a așteptat ca Billy să-și strângă din nou curelele rucsacului, Sally l-a îmbrățișat, amintindu-i să aibă grijă de manierele sale și de fratele său. Apoi, fără să-l îmbrățișeze și pe Emmett, s-a urcat în camionetă. Dar, după ce a răsucit cheia în contact, i-a făcut semn să se apropie de geam.

— Mai e ceva, a spus ea.

— Ce anume?

— Dacă vrei să-ți urmărești mașina până la New York, e treaba ta. Dar nu am deloc intenția de a-mi petrece următoarele săptămâni trezindu-mă în mijlocul nopții într-o stare de agitație. Așa că, peste câteva zile, trebuie să mă suni și să mă anunți că ești în siguranță.

Emmett a început să explice cât de nerealistă era cererea lui Sally – odată ajunși la New York, se vor concentra pe găsirea mașinii, nu știa unde vor sta sau dacă vor avea acces la un telefon…

— Se pare că n-ai avut nicio problemă să găsești de unde să mă suni la șapte dimineața, astfel încât să las totul baltă și să conduc până la Lewis. Nu mă îndoiesc că, într-un oraș atât de mare ca New York, vei reuși să găsești un alt telefon și timpul necesar pentru a-l folosi.

— Bine, a spus Emmett. O să sun.

— Bine. Când?

— Când ce?

— Când vei suna?

— Sally, eu nici măcar nu…

— Vineri atunci. Mă puteți suna vineri la ora 14:30.

Înainte ca Emmett să poată răspunde, Sally a băgat camionul în viteză și s-a îndreptat spre ieșirea din gară, unde s-a oprit, așteptând o pauză în trafic.

Mai devreme în acea dimineață, când se pregăteau să părăsească orfelinatul, sora Agnes îi dăruise lui Billy un pandantiv pe un lanț, spunând că este medalionul Sfântului Cristofor, protectorul călătorilor. Când se întorsese spre Emmett, acesta se îngrijorase că era pe cale să-i dăruiască și lui unul. Însă ea spusese că vrea să-l întrebe ceva, dar, mai înainte, avea o altă poveste de spus: povestea despre cum ajunsese Duchess în grija ei.

Într-o după-amiază din vara lui 1944, a început ea, un bărbat de vreo cincizeci de ani a apărut la ușa orfelinatului, având alături de el un băiețel de opt ani, sfrijit. După ce bărbatul a rămas singur cu sora Agnes în biroul ei, i-a explicat că fratele și cumnata sa muriseră într-un accident de mașină și că el era singura rudă în viață a băiatului. Bineînțeles, nu-și dorea nimic mai mult decât să aibă grijă de nepotul său, mai ales la o vârstă atât de impresionabilă; dar, în calitate de ofițer în forțele armate, trebuia să se îmbarce pentru Franța la sfârșitul săptămânii și nu știa când se va întoarce din război sau, de fapt, dacă se va mai întoarce vreodată…

— Nu am crezut nimic din ce a spus acest om. Nu conta că părul său neîngrijit nu se prea potrivea cu ținuta unui ofițer din forțele armate și că o tânără drăguță îl aștepta pe scaunul pasagerului din mașina sa decapotabilă. Se vedea destul de clar că el era tatăl băiatului. Dar nu este menirea mea să mă ocup de duplicitatea oamenilor fără scrupule. Chemarea mea este să mă îngrijesc de binele băieților abandonați. Și, nu încape nicio îndoială, Emmett, tânărul Daniel a fost abandonat. Da, tatăl său a reapărut doi ani mai târziu pentru a-l lua pe Daniel, când i-a convenit, dar Daniel nu știa că trebuie să se aștepte la asta. Cei mai mulți dintre băieții care ajung în grija noastră sunt cu adevărat orfani. Avem băieți ai căror părinți au murit amândoi de gripă sau în incendii, ale căror mame au murit la naștere, iar tații au murit în Normandia. Și este o încercare teribilă pentru acești copii care trebuie să ajungă la maturitate fără dragostea părinților lor. Dar imaginează-ți că ai devenit orfan nu din cauza unei calamități, ci din cauza preferinței tatălui tău – din cauză că el a hotărât că ai devenit un inconvenient.

Sora Agnes se oprise o clipă, pentru a lăsa povestea să se așeze.

— Nu mă îndoiesc că ești supărat pe Daniel pentru că și-a luat lumea-n cap cu mașina ta. Dar amândoi știm că există bunătate în el, o bunătate care a fost

acolo de la început, dar care nu a avut niciodată șansa de a înflori pe deplin. În acest moment critic din viața lui are nevoie mai mult decât de orice de un prieten care să-i fie alături cu încredere; un prieten care să-l ferească de nebunie și să-l ajute să afle calea spre împlinirea scopului său creștin.

— Soră, ați spus că vreți să mă întrebați ceva. Nu ați spus că vreți să îmi cereți ceva.

Călugărița îl studiase pe Emmett o secundă, apoi zâmbise.

— Ai perfectă dreptate, Emmett. Nu îți cer asta. Mă aștept s-o faci.

— Am deja pe cineva de care să am grijă. Cineva care este sânge din sângele meu și care este un orfan de drept.

Ea se uitase la Billy cu un zâmbet afectuos, apoi se întorsese iar spre Emmett cu o intenție nedisimulată.

— Te consideri creștin, Emmett?

— Nu sunt genul de om care merge la biserică.

— Dar te consideri creștin?

— Am fost crescut să fiu.

— Atunci îmi imaginez că știi parabola bunului samaritean.

— Da, soră, cunosc parabola. Și știu că un bun creștin ajută un om la nevoie.

— Da, Emmett. Un bun creștin manifestă compasiune față de cei care se află în dificultate. Și aceasta este o parte importantă a sensului parabolei. Dar un lucru la fel de important pe care îl spune Isus este că nu întotdeauna putem alege față de cine să ne arătăm mila.

Când Emmett ajunsese la capătul aleii casei sale, cu puțin timp înainte de răsărit, își întorsese privirea spre drum, știind că el și Billy erau neîngrădiți – liberi de orice datorii sau obligații, în timp ce luau viața de la capăt. Iar acum, după ce călătoriseră doar nouăzeci de kilometri, îndreptându-se într-o direcție greșită, făcuse două promisiuni în tot atâtea ore.

După ce traficul s-a liniștit în sfârșit și Sally a luat-o la stânga la ieșirea din gară, Emmett s-a așteptat ca ea să se întoarcă și să-i facă un semn cu mâna. Dar, aplecându-se peste volan, Sally a apăsat pe accelerație, Betty s-a întors cu spatele și amândouă s-au îndreptat spre vest fără să arunce o privire în direcția lui.

Abia când au dispărut în viteză, Emmett și-a dat seama că nu are bani.

Duchess

Ce zi! Ce zi! Ce zi! Poate că mașina lui Emmett nu era cea mai rapidă la drum, dar soarele era sus, cerul era albastru și toți cei pe lângă care treceam zâmbeau.

După ce am plecat din Lewis, în primii 140 de kilometri am văzut mai multe depozite de cereale decât oameni. Iar majoritatea orașelor prin care am trecut păreau să fie limitate la câte unul din toate, prin decret local: un cinematograf și un restaurant; un cimitir și o casă de economii și împrumut; cel mai probabil, un singur sens al binelui și al răului.

Dar pentru majoritatea oamenilor, nu contează unde locuiesc. Când se trezesc dimineața, nu caută să schimbe lumea. Ei vor să bea o cafea și să mănânce o bucată de pâine prăjită, să își facă cele opt ore de muncă și să încheie ziua cu o sticlă de bere în fața televizorului. Mai mult sau mai puțin, este ceea ce ar face dacă ar locui în Atlanta, Georgia, sau Nome, Alaska. Și, dacă pentru majoritatea oamenilor nu contează unde locuiesc, cu siguranță nu contează nici unde se duc.

De aici își trage farmecul Autostrada Lincoln.

Când vezi autostrada pe o hartă, arată ca și cum tipul ăla, Fisher, despre care vorbea Billy, a luat o riglă și a trasat o linie dreaptă de-a curmezișul țării, fără să țină cont de munți și de râuri. Făcând acest lucru, trebuie să-și fi imaginat că va oferi un canal oportun pentru circulația bunurilor și a ideilor de la mare la mare, într-o împlinire finală a destinului manifest. Dar toți cei pe lângă care am trecut păreau să aibă un sentiment de satisfacție față de propria lipsă de scop. Lasă drumul să se întindă în întâmpinarea ta, spun irlandezii, și asta li se întâmpla călătorilor neînfricați de pe Autostrada Lincoln. Se întinde în întâmpinarea fiecăruia dintre ei, indiferent dacă se îndreaptă spre est, spre vest sau merg în cerc.

— A fost foarte drăguț din partea lui Emmett că ne-a împrumutat mașina, a spus Woolly.

— A fost, da.

A zâmbit o clipă, apoi s-a încruntat la fel ca Billy.

— Crezi că au avut probleme să ajungă acasă?

— Nu, am răspuns. Pun pariu că Sally a venit în fugă cu camioneta aia a ei și toți trei sunt deja în bucătăria ei și mănâncă biscuiți și jeleu.

— Vrei să spui biscuiți și gem.

— Exact.

Mi-a părut puțin rău că Emmett a trebuit să facă drumul până la Lewis și

înapoi. Dacă aș fi știut că își ține cheile deasupra parasolarului, l-aș fi putut scuti de drum.

Ironia este că, atunci când am plecat de la casa lui Emmett, nu aveam nicio intenție de a împrumuta mașina. Până atunci, abia așteptasem să iau autobuzul Greyhound. Și de ce nu? În autobuz poți să te relaxezi. Poți să tragi un pui de somn sau să ai o mică discuție cu vânzătorul de pantofi din piele aflat de partea cealaltă a culoarului. Dar, chiar când eram pe punctul de a vira spre Omaha, Billy a pomenit de Autostrada Lincoln și, imediat după aceea, am ajuns la periferia orașului Lewis. Apoi, când am ieșit din Saint Nick, Studebakerul stătea lângă bordură, cu cheia în contact și cu scaunul șoferului gol. Era ca și cum Emmett și Billy plănuiseră totul. Sau bunul Dumnezeu. Oricum ar fi fost, destinul părea să se anunțe destul de tare și clar – chiar dacă Emmett trebuia să facă drumul dus-întors.

— Vestea bună, i-am spus lui Woolly, este că, dacă menținem acest ritm, ar trebui să ajungem la New York până miercuri dimineață. Putem să-l vedem pe babacu', să mergem la reședința de vară și să ne întoarcem cu partea lui Emmett înainte ca el să ne simtă lipsa. Și, având în vedere mărimea casei pe care tu și Billy ați proiectat-o, cred că Emmett se va bucura să aibă niște bani în plus când va ateriza în San Francisco.

Woolly a zâmbit când am menționat casa lui Billy.

— Apropo de ritmul nostru, am continuat, cât mai avem până ajungem la Chicago?

Zâmbetul a dispărut de pe fața lui Woolly.

În absența lui Billy, îi încredințasem lui sarcina copilotului. Deoarece Billy nu ne lăsase să împrumutăm harta lui, a trebuit să ne luăm una proprie (de la un Phillips 66, desigur). Și, la fel ca Billy, Woolly marcase cu grijă traseul cu o linie neagră care urmărea Autostrada Lincoln până la New York. Dar, odată ce am pornit la drum, s-a purtat de parcă nu putea să bage harta în torpedou suficient de repede.

— Vrei să calculez distanța? a întrebat el cu o presimțire care se reflecta în tonul inconfundabil.

— Să-ți zic ceva, Woolly: ce-ar fi să uiți de Chicago și să ne găsești ceva de ascultat la radio?

Și, uite-așa, zâmbetul a revenit.

Probabil că, în mod normal, radioul era setat pe postul preferat al lui Emmett, dar noi pierduserăm semnalul undeva în Nebraska. Așa că, atunci când Woolly a pornit radioul, tot ce a ieșit din difuzor a fost un zgomot de fond.

Timp de câteva secunde, Woolly i-a acordat toată atenția, ca și cum ar fi vrut să identifice exact ce fel de zgomot de fond era. Dar imediat ce a început să

întoarcă butonul, mi-am dat seama că aici era un alt talent ascuns al lui Woolly – ca și în cazul vaselor și al planului de etaj. Pentru că Woolly nu se mulțumea să învârtă butonul și să spere că va fi bine. Îl învârtea ca un spărgător de seifuri. Cu ochii mijiți și cu limba între dinți, mișca încet micul ac portocaliu pe toată scala până când auzea cea mai vagă urmă de semnal. Apoi, încetinind și mai mult, lăsa semnalul să câștige în intensitate și claritate până când se oprea brusc la frecvența unei recepții perfecte.

Primul semnal peste care a dat Woolly a fost al unui post de muzică country. Se difuza o melodie despre un cowboy care își pierduse fie femeia, fie calul. Înainte să-mi dau seama pe care dintre ele, Woolly a întors butonul. Următorul a fost un raport despre recolte, în direct de la Iowa City, apoi o predică înflăcărată a unui predicator baptist, apoi un fragment din Beethoven, bine șlefuit. Când nu s-a oprit nici măcar pentru Sh-boom, sh-boom, am început să mă întreb dacă ceva de la radio va fi suficient de bun pentru el. Dar, când a acordat pe 1540, tocmai începea o reclamă la niște cereale pentru micul-dejun. A luat mâna de pe buton și s-a uitat fix la radio, acordând publicității genul de atenție pe care în mod normal o rezervi unui medic sau unui ghicitor. Și așa a început totul.

Oh, cât de mult îi plăceau puștiului ăstuia reclamele! În următoarea sută de kilometri, cred că am ascultat vreo cincizeci. Și puteau fi pentru orice. Pentru un Coupe DeVille sau pentru noul sutien Playtex. Nu părea să conteze. Pentru că Woolly nu voia să cumpere nimic. Ceea ce-l captiva era piesa de teatru.

La începutul unei reclame, Woolly asculta cu seriozitate cum actorul sau actrița își expunea dilema. Cum ar fi aroma călduță a țigărilor mentolate sau petele de iarbă de pe pantalonii copiilor. Din expresia lui Woolly, vedeai că nu numai că le împărtășea suferința, dar avea o bănuială inevitabilă că orice căutare a fericirii era sortită dezamăgirii. Dar, de îndată ce aceste suflete hărțuite se decideau să încerce noua marcă de asta sau de aia, expresia lui Woolly se lumina, iar când descopereau că produsul în cauză le îndepărtase nu doar cocoloașele din piure, ci și piedicile din viață, Woolly zâmbea larg, părând înălțat și liniștit.

La câțiva kilometri vest de Ames, Iowa, spotul publicitar la care ajunsese Woolly ne-a prezentat o mamă care tocmai aflase – spre marea ei consternare – că fiecare dintre cei trei fii ai săi a sosit la cină cu un invitat. La dezvăluirea acestui impediment, Woolly a lăsat să-i scape un oftat sonor. Dar, deodată, s-a auzit clinchetul unei baghete magice și cine să apară, dacă nu Chef Boy-Ar-Dee, cu boneta lui mare și umflată și stilul de a vorbi și mai umflat? Cu o altă mișcare a baghetei, șase cutii din sosul său de spaghete cu carne s-au aliniat pe tejghea, gata să salveze situația.

— Nu-i așa că sună delicios? a suspinat Woolly, în timp ce băieții de la radio

se înfruptau din cina lor.

— Delicios! am exclamat cu groază. Provin dintr-o cutie, Woolly.

— Știu. Nu-i așa că e uimitor?

— Indiferent că este uimitor sau nu, nu așa se mănâncă o cină italiană.

Woolly s-a întors spre mine cu o privire în care se citea o curiozitate autentică.

— Cum se mănâncă o cină italiană, Duchess?

Oh, de unde să încep?

— Ai auzit vreodată de Leonello's? am întrebat. În East Harlem?

— Nu prea cred.

— Atunci ar fi bine să-ți iei un scaun.

Woolly a făcut un efort cu bună-credință.

— Leonello's, am început eu, este un mic local italian cu zece separeuri, zece mese și un bar. Separeurile sunt căptușite cu piele roșie, mesele sunt acoperite cu fețe de masă albe și roșii, iar la tonomat cântă Sinatra, așa cum te-ai aștepta. Singurul impediment este că, dacă intri într-o joi seara și ceri o masă, nu te vor lăsa să te așezi pentru cină, chiar dacă localul este gol.

Ca unul căruia îi plac enigmele, Woolly s-a luminat la față.

— De ce nu te lasă să iei cina, Duchess?

— Motivul pentru care nu te lasă să te așezi, Woolly, este că toate mesele sunt rezervate.

— Dar tocmai ai spus că locul e gol.

— Și așa este.

— Rezervat de cine?

— Ei, prietene, aici e problema. Vezi tu, la Leonello's, fiecare masă din local este rezervată pe vecie. Dacă ești unul dintre clienții lui Leonello, s-ar putea să ai o masă pentru patru persoane lângă tonomat sâmbăta la ora opt. Și plătești pentru acea masă în fiecare sâmbătă seara, indiferent dacă apari sau nu, astfel încât nimeni altcineva nu o poate folosi.

M-am uitat la Woolly.

— Mă urmărești?

— Te urmăresc, a spus el și mi-am dat seama că așa făcea.

— Să presupunem că nu ești clientul lui Leonello, dar ești suficient de norocos să ai un prieten care este client, iar acest prieten te-a lăsat să folosești masa lui când este plecat din oraș. Când seara de sâmbătă se apropie, îți pui cele mai bune haine și te îndrepți spre Harlem împreună cu cei mai apropiați trei prieteni.

— Ca tine, Billy și Emmett.

— Exact. Ca mine, Billy și Emmett. Dar odată ce ne-am instalat și am comandat ceva de băut, nu te obosi să ceri meniuri.

— De ce nu?

— Pentru că la Leonello's nu au așa ceva.

L-am păcălit pe Woolly cu asta. A scos un oftat mai mare decât în timpul reclamei la Chef Boy-Ar-Dee.

— Cum poți comanda cina fără meniu, Duchess?

— La Leonello's, am explicat, după ce te-ai așezat și ai comandat băuturile, chelnerul trage un scaun până la masa ta, îl întoarce și se așază cu brațele pe spătar pentru a-ți spune exact ce servesc în acea seară. Bine ați venit la Leonello's, zice el. În seara asta, ca antreuri avem anghinare umplute, midii marinara, scoici oreganata și calamari fritti. Pentru felul întâi avem linguini cu scoici, spaghete carbonara și penne bolognese. Iar pentru felul principal, pui cacciatore, escalop de vițel, vițel milanez și osso buco.

I-am aruncat o privire rapidă copilotului meu.

— Văd din expresia ta că ești puțin intimidat de toată această varietate, Woolly, dar nu-ți face griji. Pentru că singurul fel de mâncare pe care trebuie să-l comanzi la Leonello's este cel pe care chelnerul nu l-a menționat: Fettuccine Mio Amore, specialitatea casei. Niște paste proaspăt făcute, amestecate cu sos de roșii, bacon, ceapă caramelizată și fulgi de ardei iute.

— Dar de ce nu o menționează chelnerul, dacă este specialitatea casei?

— Nu o menționează pentru că este specialitatea casei. Așa se întâmplă cu Fettuccine Mio Amore. Ori știi suficient de multe ca să le comanzi, ori nu meriți să le mănânci.

Îmi dădeam seama, după zâmbetul de pe fața lui Woolly, că se bucura de noaptea petrecută la Leonello's.

— Tatăl tău a avut o masă la Leonello's? m-a întrebat.

Am râs.

— Nu, Woolly. Babacu' nu avea o masă nicăieri. Dar timp de șase luni glorioase, el a fost maître d'hôtel, iar eu aveam voie să stau în bucătărie, atât timp cât nu-i stăteam în cale.

Eram pe punctul de a-i spune lui Woolly despre Lou, bucătarul, când un șofer de camion a trecut pe lângă noi scuturând din pumn.

În mod normal, i-aș fi răspuns cu o mușcătură din degetul mare, dar, când mi-am ridicat privirea pentru a face asta, mi-am dat seama că fusesem atât de absorbit de povestea mea, încât lăsasem viteza să scadă sub cincizeci de kilometri pe oră. Nu era de mirare că șoferul de camion își ieșise din minți.

Dar, când am apăsat pedala de accelerație, acul portocaliu al vitezometrului a scăzut de la patruzeci la treizeci. Când am apăsat pedala până la podea, am încetinit până la douăzeci și cinci, iar când am tras pe acostament, ne-am oprit.

Am răsucit cheia înainte și înapoi, am numărat până la trei și am acționat

demarorul, fără niciun efect.

Al naibii Studebaker! am murmurat în sinea mea. Probabil că e din nou bateria. Dar, chiar în timp ce mă gândeam la asta, mi-am dat seama că radioul continua să cânte, deci nu putea fi bateria. Poate că avea legătură cu bujia de aprindere…?

— Am rămas fără benzină? a întrebat Woolly.

După ce m-am uitat o secundă la Woolly, m-am uitat la indicatorul de combustibil. Avea și el un ac subțire și portocaliu și, sigur, acul era la fund.

— Așa se pare, Woolly. Așa se pare.

Din fericire, ne aflam încă în limitele orașului Ames și, nu departe pe drum, am văzut calul roșu zburător al unei benzinării Mobil. Băgându-mi mâinile în buzunare, am scos mărunțișul care mai rămăsese din sertarul biroului domnului Watson. După ce am scăzut hamburgerul și cornetul de înghețată pe care le cumpărasem în Morgen, rămăseseră șapte cenți.

— Woolly, nu cumva ai niște bani la tine?

— Bani?

De ce oare, m-am întrebat, oamenii plini de bani din naștere sunt întotdeauna cei care pronunță cuvântul ca și cum ar fi într-o limbă străină?

Ieșind din mașină, m-am uitat în susul și în josul drumului. Vizavi era un restaurant care începea să se umple cu cei care voiau să ia prânzul. Alături era o spălătorie de rufe cu autoservire, cu două mașini în parcare. Iar mai departe era un magazin de băuturi alcoolice, care nu părea să se fi deschis încă.

În New York City, niciun proprietar de magazin de băuturi alcoolice care se respectă nu ar lăsa bani lichizi în local peste noapte. Dar noi nu eram în New York City. Ne aflam în inima țării, unde majoritatea oamenilor care au citit În Dumnezeu avem încredere pe o bancnotă de un dolar au luat cuvintele la propriu. Dar, în eventualitatea că nu erau bani în casă, m-am gândit că aș putea să iau o ladă de whisky și să-i ofer câteva sticle vânzătorului de la benzinărie în schimbul alimentării rezervorului.

Singura problemă era cum să intru.

— Dă-mi cheile, te rog.

Aplecându-se, Woolly a scos cheile din contact și mi le-a dat pe geam.

— Mulțumesc, am spus, întorcându-mă spre portbagaj.

— Duchess?

— Da, Woolly.

— Crezi că este posibil…? Crezi că aș putea…?

În general, nu-mi place să mă bag în obiceiurile unui om. Dacă vrea să se trezească devreme și să meargă la slujbă, lasă-l să se trezească devreme și să meargă la slujbă; dacă vrea să doarmă până la prânz îmbrăcat în hainele din seara

precedentă, lasă-l să doarmă până la prânz îmbrăcat în hainele din seara precedentă. Dar, având în vedere că Woolly era la ultimele flacoane de medicamente și că aveam nevoie de ajutor la condus, îl rugasem să renunțe la doza de la amiază.

M-am mai uitat o dată la magazinul de băuturi alcoolice. Nu știam cât avea să-mi ia să intru și să ies. Așa că, între timp, era probabil la fel de bine dacă Woolly se pierdea în gândurile lui.

— Bine, i-am zis. Dar de ce nu te limitezi la o picătură sau două?

Deja se întindea spre torpedou când m-am îndreptat spre partea din spate a mașinii.

Când am deschis portbagajul, mi-a venit să zâmbesc. Pentru că, atunci când Billy spusese că el și Emmett se îndreptau spre California cu puținul pe care îl puteau băga într-o geantă, îmi închipuisem că vorbea la figurat. Dar nu era nimic la figurat. Era o geantă, într-adevăr. Punând-o deoparte, am îndoit pâsla care acoperea roata de rezervă. Lângă anvelopă, am găsit cricul și mânerul. Mânerul avea lățimea unui baston cu bomboane, dar, dacă era suficient de puternic pentru a porni un Studebaker, m-am gândit că ar fi fost suficient de puternic pentru a deschide o ușă de țară.

Am ridicat mânerul cu mâna stângă, apoi am vrut să pun pâsla la loc cu mâna dreaptă. Și atunci am văzut: un colț de hârtie care ieșea de sub cauciucul negru, alb ca o aripă de înger.

Emmett

A fost nevoie de o jumătate de oră pentru ca Emmett să găsească drumul spre porțile stației de mărfuri. Liniile de călători și de marfă erau adiacente, se aflau cu spatele una la cealaltă. Așa că, deși terminalele lor se aflau la doar câteva sute de metri distanță, pentru a ajunge de la o intrare la alta trebuia să ocolești mai bine de un kilometru. Traseul l-a dus inițial pe Emmett de-a lungul unei străzi bine îngrijite, cu magazine, apoi peste șine și printr-o zonă de turnătorii, depozite de fier vechi și garaje.

Pe măsură ce mergea pe lângă gardul de sârmă care mărginea triajul, Emmett a început să simtă enormitatea sarcinii pe care o avea în față. Pentru că, în timp ce stația de călători era doar suficient de mare pentru a găzdui cele câteva sute de călători care soseau sau plecau într-o zi din acest oraș de dimensiuni medii – stația de mărfuri se întindea pe o suprafață de cinci acri și cuprindea o curte de recepție, o curte de manevră, cabine, birouri și zone de întreținere, dar mai ales vagoane de marfă. Sute. Rectilinii și de culoare ruginie, erau aliniate cap la cap, rând după rând, aproape cât vedeai cu ochii. Și, indiferent dacă erau așezate pentru a se îndrepta spre est sau vest, spre nord sau sud, încărcate sau goale, erau exact așa cum ar fi trebuit să-i spună simțul practic că sunt: anonime și interschimbabile.

Intrarea în curte se făcea de pe o stradă largă, mărginită de depozite. În timp ce se apropia, Emmett a văzut o singură persoană, un bărbat de vârstă mijlocie, într-un scaun cu rotile, lângă porți. Chiar și de la distanță, Emmett a observat că ambele picioare îi fuseseră tăiate deasupra genunchiului – o victimă a războiului, fără îndoială. Dacă intenția veteranului era să profite de bunătatea străinilor, s-a gândit Emmett, ar fi fost mai bine să stea în fața stației de călători.

Pentru a evalua situația, Emmett s-a oprit peste drum de porți, în ușa unei clădiri închise. Nu departe, în spatele gardului, se vedea o clădire de cărămidă cu două etaje, în stare relativ bună. Acolo trebuie să fi fost centrul de comandă – camera cu acte și orare. În mod naiv, Emmett își imaginase că va putea să se strecoare în clădire fără să fie văzut și să culeagă informațiile de care avea nevoie dintr-un orar afișat pe un perete. Dar chiar dincolo de porți se afla o clădire micuță care semăna foarte mult cu un post de pază.

În timp ce Emmett o studia, un camion a oprit la intrare și un bărbat în uniformă a ieșit din căsuță cu un clipboard ca să verifice camionul înainte de a-i

permite să intre. Nu putea fi vorba de niciun fel de strecurare sau de culegere de informații, s-a gândit Emmett. Trebuia să aștepte ca informațiile să vină la el.

Emmett s-a uitat la ceasul militar pe care i-l împrumutase Billy. Era unsprezece și un sfert. Presupunând că se va ivi o ocazie la ora prânzului, Emmett s-a lăsat pe spate în umbra ușii și a așteptat, gândurile zburându-i la fratele său.

Când Emmett și Billy intraseră în stația de călători, Billy făcuse ochi mari, observând tavanele înalte și ghișeele, cafeneaua, lustruitorul de pantofi și chioșcul de ziare.

— Nu am mai fost niciodată într-o gară, mărturisise el.

— Este altfel decât te așteptai?

— Este exact cum mă așteptam.

— Vino, îl îndemnase Emmett cu un zâmbet. Hai să ne așezăm aici!

Își condusese fratele prin sala de așteptare principală până într-un colț liniștit, unde se afla o bancă goală.

Scoțându-și rucsacul, Billy se așezase și se trăsese într-o parte pentru a-i face loc lui Emmett, dar Emmett nu se așezase.

— Trebuie să mă duc să aflu ce trenuri merg spre New York, Billy. Dar s-ar putea să dureze ceva timp. Până mă întorc, vreau să-mi promiți că nu te miști de aici.

— OK, Emmett.

— Și ține minte: nu suntem în Morgen. O mulțime de oameni vin și pleacă, toți străini. Probabil că e mai bine să stai singur.

— Înțeleg.

— Bine.

— Dar, dacă vrei să afli ce trenuri merg spre New York, de ce nu întrebi la ghișeul de informații? E chiar acolo, sub ceas.

Când Billy arătase cu degetul, Emmett se uitase peste umăr, spre ghișeul de informații, apoi se așezase pe bancă, lângă fratele său.

— Billy, nu ne vom urca într-un tren de călători.

— De ce nu, Emmett?

— Pentru că toți banii noștri sunt în Studebaker.

Billy se gândise la asta, apoi întinsese mâna după rucsac.

— Putem folosi dolarii mei de argint.

Cu un zâmbet, Emmett îi oprise mâna.

— Nu putem face asta. Îi colecționezi de ani întregi. Și îți mai lipsesc doar câțiva, nu-i așa?

— Atunci ce facem, Emmett?

— O să facem autostopul cu un tren de marfă.

Pentru majoritatea oamenilor, credea Emmett, regulile erau un rău necesar.

Un inconvenient care trebuia acceptat pentru a avea privilegiul de a trăi într-o lume ordonată. Și de aceea majoritatea oamenilor, când erau lăsați în voia sorții, erau dispuși să încalce limitele unei reguli. Să meargă cu viteză pe un drum pustiu sau să șterpelească un măr dintr-o livadă neîngrijită. Dar, când venea vorba de reguli, Billy nu era un simplu ascultător. El era un adept al regulilor. Își făcea patul și se spăla pe dinți fără să i se ceară. Insista să ajungă la școală cu cincisprezece minute înainte de primul clopoțel și întotdeauna ridica mâna în clasă înainte de a vorbi. Drept urmare, Emmett se gândise mult la o formulare potrivită și alesese în cele din urmă expresia „a face autostopul", în speranța că ar putea diminua orice reținere pe care fratele său sigur ar avea-o. Și, după expresia lui Billy, Emmett își dăduse seama că a ales bine.

— Ca niște pasageri clandestini, comentase Billy, căscând ochii.

— Adevărat. Ca niște pasageri clandestini.

Își bătuse fratele pe genunchi ușurel, se ridicase de pe bancă și dăduse să plece.

— Ca Duchess și Woolly în mașina directorului.

Emmett se oprise și se întorsese spre el.

— De unde știi tu asta, Billy?

— Duchess mi-a spus. Ieri, după micul-dejun. Vorbeam despre Contele de Monte Cristo și despre cum Edmond Dantès, întemnițat pe nedrept, a evadat de la Château d'If cosându-se singur în sacul pentru trupul abatelui Faria, astfel încât gardienii neștiutori să-l scoată pe porțile închisorii. Duchess mi-a explicat cum el și Woolly au făcut aproape exact la fel. Cum, întemnițați pe nedrept, s-au ascuns în portbagajul mașinii directorului, iar directorul i-a scos, fără să vrea, chiar pe porțile închisorii. Numai că Duchess și Woolly n-au fost aruncați în mare.

Billy povestea cu aceeași emoție pe care o arătase când îi descrisese lui Sally incidentul de la orfelinat – cu fereastra spartă și pumnul de linguri.

Emmett se așezase la loc.

— Billy, se pare că-ți place Duchess.

Billy se uitase la el perplex.

— Ție nu-ți place Duchess, Emmett?

— Ba da, îmi place. Însă doar pentru că îmi place cineva nu înseamnă că îmi place tot ce se întâmplă să facă.

— Ca atunci când a dat borcanele cu gem de la Sally?

Emmett râsese.

— Nu. Sunt de acord cu asta. Mă refeream la alte lucruri…

În timp ce Billy continua să se holbeze la el, Emmett căutase un exemplu potrivit.

— Ți-aduci aminte de povestea lui Duchess despre mersul la film?

— Vrei să spui când se furișa pe fereastra de la baie și alerga prin câmpurile de cartofi.

— Exact. Ei bine, povestea asta e puțin mai mult decât ți-a spus Duchess. El nu era doar un participant când venea vorba de furișatul în oraș, ci era instigatorul. El venise cu ideea și îi aduna pe ceilalți ori de câte ori voia să vadă un film. Și, în mare parte, a fost așa cum a spus. Dacă se strecurau afară într-o sâmbătă seara, pe la ora nouă, se puteau întoarce până la unu dimineața, fără să știe nimeni. Dar, într-o seară, Duchess era nerăbdător să vadă un western nou cu John Wayne. Cum plouase toată săptămâna și se părea că va mai ploua, singurul pe care l-a putut convinge să meargă a fost colegul meu de pat, Townhouse. Nu erau nici la jumătatea drumului prin câmp când a început să plouă. Cu toate că se udau și cizmele li se împotmoleau în noroi, au mers mai departe. Dar, când au ajuns în cele din urmă la râu, care se umflase din cauza ploii, Duchess s-a așezat și a renunțat. A spus că e prea înghețat, prea ud și prea obosit ca să mai meargă. Townhouse s-a gândit că, dacă ajunsese atât de departe, n-are rost să se întoarcă. Așa că a traversat râul înot, lăsându-l pe Duchess în urmă.

Billy dădea din cap în timp ce Emmett vorbea, cu fruntea încrețită de concentrare.

— Toate astea ar fi fost în regulă, continuase Emmett, dar, după ce Townhouse a plecat, Duchess a decis că era prea ud, prea înghețat și prea obosit ca să meargă pe jos până la barăcile noastre. Așa că s-a dus la cea mai apropiată șosea, a făcut semn unei camionete care trecea prin zonă și a întrebat dacă îl poate duce cineva până la un restaurant aflat în drum. Singura problemă a fost că șoferul camionetei era un polițist în afara orelor de serviciu. În loc să-l ducă pe Duchess la restaurant, l-a dus la directorul închisorii. Iar când Townhouse s-a întors la ora unu dimineața, gardienii îl așteptau.

— Townhouse a fost pedepsit?

— A fost, Billy. Ba chiar destul de aspru.

Emmett nu-i spusese fratelui său că directorul Ackerly avea două reguli simple când venea vorba de infracțiuni premeditate. Prima regulă era că puteai să plătești în săptămâni sau în lovituri. Dacă te băteai în sala de mese, primeai fie trei săptămâni adăugate la pedeapsă, fie trei lovituri pe spate. A doua regulă era că, din moment ce băieții negri erau doar pe jumătate apți pentru învățătură în comparație cu băieții albi, lecțiile trebuiau să fie de două ori mai lungi. Așa că, în timp ce Duchess a primit patru săptămâni în plus la sentință, Townhouse a primit opt lovituri de baston – chiar acolo, în fața cantinei, cu toată lumea aliniată să privească.

— Ideea este, Billy, că Duchess este plin de energie, de entuziasm și de intenții

bune. Dar, uneori, energia și entuziasmul stau în calea intențiilor sale bune, iar când se întâmplă asta, consecințele le suportă adesea altcineva.

Emmett sperase că această amintire îl va face pe Billy să cadă pe gânduri și, după expresia lui Billy, părea să fi reușit.

— Este o poveste tristă, spusese el.

— Este, fusese de acord Emmett.

— Mi-e milă de Duchess.

Emmett își privise fratele cu surprindere.

— De ce, Billy? Duchess este cel care l-a băgat pe Townhouse în bucluc.

— Asta s-a întâmplat doar pentru că Duchess nu a vrut să traverseze râul când apele erau în creștere.

— Adevărat. Dar de ce ți-ar părea rău pentru el?

— Pentru că probabil nu știe să înoate, Emmett. Și îi era prea rușine să recunoască.

Așa cum anticipase Emmett, la scurt timp după prânz, unii dintre angajați au început să iasă pe poartă, ducându-se să mănânce. În timp ce privea, Emmett și-a dat seama că se înșelase cum nu se poate mai mult în legătură cu locul pe care și-l alesese veteranul. Aproape fiecare om care ieșea avea ceva pentru el – o monedă de cinci cenți, de zece cenți sau o vorbă prietenoasă.

Emmett a înțeles că erau mari șanse ca bărbații care ieșeau din clădirea administrativă să dețină informațiile de care avea el nevoie. Responsabili cu programarea și cu dispeceratul, ei ar fi știut ce vagoane de marfă urmează să fie atașate la ce trenuri, la ce ore și încotro se îndreptau acestea. Dar Emmett nu s-a apropiat de ei. În schimb, i-a așteptat pe ceilalți: frânarii, hamalii și mecanicii – oamenii care făceau muncă fizică și erau plătiți cu ora. Instinctiv, Emmett știa că era mai probabil ca aceștia să-l vadă drept o versiune a lor și să se arate, dacă nu copleșiți de simpatie, măcar rezonabil de indiferenți față de ideea unui bilet mai puțin încasat de căile ferate. Dar, deși instinctul îi spunea că aceștia erau oamenii pe care ar trebui să-i abordeze, rațiunea îl îndemna să aștepte o persoană singură, pentru că, chiar dacă un muncitor ar fi fost dispus să încalce regulile pentru un străin, era puțin probabil să o facă în compania altora.

Emmett a trebuit să aștepte aproape o jumătate de oră până la prima ocazie – un muncitor singur, îmbrăcat în blugi și tricou negru, care nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani. Când tânărul s-a oprit pentru a-și aprinde o țigară, Emmett a traversat strada.

— Scuzați-mă, i-a zis.

Scuturând bățul de chibrit ca să-l stingă, tânărul l-a privit pe Emmett, dar nu i-a răspuns. Emmett a început să spună povestea pe care o inventase, explicând că avea un unchi din Kansas City care era mecanic și care urma să se oprească în

Lewis după-amiază, îndreptându-se spre New York cu un tren de marfă. Însă Emmett nu-și amintea ce tren era și nici când urma să ajungă.

Când Emmett îl zărise pe tânăr, își imaginase că vârstele lor apropiate vor fi avantajul lui. Dar, de îndată ce a început să vorbească, și-a dat seama că se înșelase și în privința asta. Expresia tânărului era plină de dispreț față de Emmett, așa cum numai expresia unui tânăr poate fi.

— Nu glumesc, a adăugat Emmett cu un zâmbet pieziș. Un unchi din Kansas City. Dacă poți să-ți închipui.

Tânărul a tras un fum și și-a aruncat țigara fumată pe jumătate.

— De ce nu-ți faci o favoare, puștiule, și nu te duci acasă? Mama ta se întreabă unde ai ajuns.

În timp ce tânărul se îndepărta, Emmett a stabilit un contact vizual cu cerșetorul, care urmărise întregul schimb de replici. Apoi și-a mutat privirea spre postul de pază, pentru a vedea dacă și paznicul se uita la el, dar bărbatul se lăsase pe spate în scaunul său, citind un ziar.

Un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat în salopetă, a intrat pe poartă și s-a oprit să schimbe câteva cuvinte cu cerșetorul. Avea o șapcă împinsă atât de mult pe spate, încât te făcea să te întrebi de ce o mai purta. Când a luat-o din loc, Emmett a pornit spre el.

Dacă apropierea de vârstă se dovedise un dezavantaj cu primul bărbat, Emmett a decis că va profita la maximum de diferența de vârstă dintre el și cel de-al doilea.

— Iertați-mă, domnule, a spus el, cu deferență.

Întorcându-se, bărbatul l-a privit pe Emmett cu un zâmbet prietenos.

— Bună ziua, fiule! Cu ce te pot ajuta?

Cât a repetat Emmett povestea despre unchiul său, bărbatul în salopetă l-a ascultat cu interes, ba chiar s-a aplecat puțin în față ca și cum ar fi vrut să nu piardă niciun cuvânt. Dar, după ce Emmett a terminat, a clătinat din cap.

— Aș vrea să te ajut, amice, însă eu doar le repar. Nu întreb încotro se îndreaptă.

Apoi mecanicul și-a văzut de drum, iar Emmett a început să accepte că are nevoie de un cu totul alt plan de acțiune.

— Hei, tu! a strigat cineva.

Emmett s-a întors și a constatat că era cerșetorul.

— Îmi pare rău, a răspuns, întorcându-și buzunarele pe dos. Nu am nimic pentru tine.

— Ai înțeles greșit, prietene. Eu sunt cel care are ceva pentru tine.

Emmett ezita, așa că cerșetorul s-a apropiat.

— Cauți să te urci într-un tren de marfă care se îndreaptă spre New York.

Cam așa ceva, nu?

Emmett a afișat o ușoară surprindere.

— Mi-am pierdut picioarele, nu urechile! Dar ascultă-mă! Dacă încerci să sari într-un tren, întrebi pe cine nu trebuie. Jackson nu ți-ar întinde o mână de ajutor nici dacă te-ar vedea cum te înec. Și Arnie, așa cum a zis și el, doar le repară. Ceea ce nu e puțin lucru, dar are legătură cu modul în care circulă trenul, și nu cu direcția în care merge. Așa că nu are rost să-i întrebăm pe Jackson sau pe Arnie. Nu, domnule. Dacă vrei să știi cum să sari într-un tren spre New York, cel cu care ar trebui să vorbești sunt chiar eu.

Expresia lui Emmett trebuie să-i fi trădat îndoiala, pentru că cerșetorul a rânjit și a arătat cu degetul mare spre piept.

— Am lucrat pentru căile ferate timp de douăzeci și cinci de ani. Cincisprezece ca frânar și zece în triaj chiar aici, în Lewis. Cum crezi că mi-am pierdut picioarele?

A arătat spre genunchi, rânjind. Apoi s-a uitat la Emmett, cu mai multă îngăduință decât muncitorul cel tânăr.

— Câți ani ai – optsprezece?

— Așa e, a răspuns Emmett.

— Crezi sau nu, am început să călăresc pe șine când eram cu câțiva ani mai tânăr decât tine. Pe vremuri, te luau dacă aveai șaisprezece ani; poate cincisprezece, dacă erai înalt pentru vârsta ta.

Cerșetorul a clătinat din cap cu un zâmbet nostalgic, apoi s-a lăsat pe spate ca un bătrân care se așază comod în fotoliul preferat din sufragerie.

— Am început pe liniile Union Pacific și am lucrat pe coridorul de sud-vest timp de șapte ani. Am petrecut alți opt lucrând pentru Pennsylvania Railroad – cea mai mare din țară. În acele zile, am petrecut mai mult timp în mișcare decât stând pe loc. Acasă, când mă dădeam jos din pat dimineața, aveam impresia că toată casa se rostogolește sub picioarele mele. Trebuia să mă țin de mobilă și ca să ajung la baie.

A râs și a clătinat iar din cap.

— Da. Pennsylvania. Burlington. Union Pacific și Great Northern. Cunosc toate liniile.

Apoi a tăcut.

— Ați zis ceva despre un tren spre New York, l-a îndemnat Emmett cu blândețe.

— Exact, a răspuns el. The Big Apple! Dar ești sigur în privința New Yorkului? Chestia e că dintr-un triaj de marfă poți ajunge oriunde te-ai gândit și în multe locuri la care nu te-ai gândit. În Florida. Texas. California. Ce zici de Santa Fe? Ai fost acolo? Ăla da oraș. În perioada asta a anului, e cald ziua și

răcoare noaptea și are unele dintre cele mai prietenoase señoritas pe care le vei întâlni vreodată.

Când cerșetorul a început să râdă, Emmett s-a temut să nu piardă iar firul conversației.

— Mi-ar plăcea să merg în Santa Fe la un moment dat, a zis el, dar deocamdată trebuie să ajung la New York.

Cerșetorul s-a oprit din râs și a adoptat o expresie mai serioasă.

— Bine, asta e viața pe scurt, nu-i așa? Să-ți placă să mergi într-un loc și să fii nevoit să ajungi în altul.

Cerșetorul s-a uitat în stânga și în dreapta, apoi s-a tras mai aproape.

— L-ai întrebat pe Jackson despre un tren de după-amiază spre New York. Acela ar fi Empire Special, care pleacă la ora unu și cincizeci și cinci și e o frumusețe. Mergând cu o sută patruzeci și cinci de kilometri pe oră și oprind doar de șase ori, poate ajunge în oraș în mai puțin de douăzeci de ore. Dar, dacă vrei să ajungi la New York, atunci nu vrei să mergi cu Empire Special. Pentru că, atunci când ajunge la Chicago, ia un vagon plin de obligațiuni la purtător care se îndreaptă spre Wall Street. Niciodată nu are mai puțin de patru gărzi înarmate, iar dacă se hotărăsc să te scoată din tren, nu așteaptă ca acesta să intre într-o stație.

Cerșetorul s-a uitat în sus.

— West Coast Perishables trece prin Lewis la ora șase. Și nu e o cursă rea. Dar, în perioada asta a anului, va fi plină până la refuz și va trebui să te urci la bord în plină zi. Așa că nu vrei nici Perishables. Ceea ce vrei tu este Sunset East, care trece prin Lewis puțin după miezul nopții. Și îți pot spune exact cum să te urci la bordul ei, dar, înainte de asta, va trebui să-mi răspunzi la o întrebare.

— Dă-i drumul, a zis Emmett.

Cerșetorul a zâmbit.

— Ce diferență este între o tonă de făină și o tonă de biscuiți?

Când Emmett s-a întors în terminalul de pasageri, a fost ușurat să-l găsească pe Billy exact unde îl lăsase – stând pe bancă, cu rucsacul lângă el și cu cartea lui mare și roșie în poală.

Când Emmett i s-a alăturat, Billy și-a ridicat privirea cu o oarecare emoție.

— Ți-ai dat seama cu ce tren vom face autostopul, Emmett?

— Da, Billy. Dar nu pleacă decât la puțin timp după miezul nopții.

Billy a dat din cap pentru a-și exprima aprobarea, ca și cum puțin după miezul nopții era exact momentul când trebuia să plece.

— Poftim, a spus Emmett, scoțând de la mână ceasul fratelui său.

— Nu. Deocamdată îl porți tu. Trebuie să ții cont de timp.

Când își punea ceasul la loc, Emmett a văzut că era aproape ora două.

— Mor de foame, a spus el. Poate arunc o privire prin împrejurimi, să văd dacă găsesc ceva de mâncare pentru noi.

— Nu trebuie să cauți ceva, Emmett. Am prânzul nostru.

Billy a băgat mâna în rucsac și a scos gamela, două șervețele de hârtie și două sendvișuri învelite în hârtie cerată cu pliuri strânse și colțuri ascuțite. Emmett a zâmbit, observând că Sally împacheta sendvișurile la fel de bine cum făcea paturile.

— Unul este cu friptură de vită și unul este cu șuncă, a continuat Billy. Nu puteam să-mi amintesc dacă îți plăcea mai mult friptura de vită decât șunca sau șunca mai mult decât friptura de vită, așa că ne-am hotărât să luăm câte unul din fiecare. Amândouă au brânză, dar numai cel cu carne de vită are maioneză.

— Am să-l iau pe cel cu carne de vită, a spus Emmett.

Și-au desfăcut sendvișurile și au luat câte o îmbucătură sănătoasă.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Sally.

Billy a ridicat privirea, în acord cu sentimentul lui Emmett, dar aparent curios în legătură cu momentul în care a făcut remarca. Emmett a ridicat sendvișul în chip de explicație.

— Oh, a spus Billy. Astea nu sunt de la Sally.

— Nu sunt?

— Sunt de la doamna Simpson.

Emmett a încremenit o clipă cu sendvișul în aer, în timp ce Billy mai lua o mușcătură.

— Cine este doamna Simpson, Billy?

— Doamna drăguță care a stat lângă mine.

— S-a așezat lângă tine aici?

Emmett a arătat spre locul de pe bancă unde stătea el.

— Nu, a răspuns Billy, indicând locul gol din dreapta lui. A stat lângă mine aici.

— Ea a făcut sendvișurile astea?

— Le-a cumpărat de la cafenea, apoi le-a adus aici, pentru că i-am spus că trebuie să stau pe loc.

Emmett și-a pus sendvișul jos.

— Nu ar trebui să accepți sendvișuri de la necunoscuți, Billy.

— Dar nu am acceptat sendvișurile când eram străini, Emmett. Le-am acceptat când eram prieteni.

Emmett a închis ochii o clipă.

— Billy, a spus el cât de blând a putut, nu poți deveni prieten cu cineva doar

vorbind cu el într-o gară. Chiar dacă ați petrece o oră împreună stând pe o bancă, nu ai ști aproape nimic despre el.

— Știu multe despre doamna Simpson, l-a corectat Billy. A crescut în afara orașului Ottumwa, Iowa, la o fermă la fel ca a noastră, deși ei cultivau doar porumb și nu a fost niciodată executată silit. Și are două fiice, una care locuiește în Saint Louis și una care locuiește în Chicago. Iar cea care locuiește în Chicago, pe care o cheamă Mary, este pe cale să nască. Primul ei copil. Și de aceea doamna Simpson a venit aici, la gară. Pentru a lua Empire Special spre Chicago, ca s-o ajute pe Mary să aibă grijă de copil. Domnul Simpson nu a putut merge, pentru că este președintele Clubului Lions și prezidează o cină joi seara.

Emmett și-a ridicat mâinile.

— În regulă, Billy. Văd că ai învățat multe despre doamna Simpson. Așa că s-ar putea ca voi doi să nu fiți chiar străini. Ați făcut cunoștință. Dar asta încă nu vă face prieteni. Să devii prieten nu durează doar o oră sau două. E nevoie de ceva mai mult timp. Bine?

— Bine.

Emmett a dus sendvișul la gură și a mai luat o înghițitură.

— Cât de mult? a întrebat Billy.

Emmett a înghițit.

— Cât de mult?

— Cât timp mai trebuie să vorbești cu un străin înainte ca acesta să îți devină prieten?

Pentru o clipă, Emmett s-a gândit să se afunde în complexitatea modului în care relațiile evoluează în timp. În schimb, a spus:

— Zece zile.

Billy s-a gândit o clipă, apoi a clătinat din cap.

— Zece zile mi se pare o perioadă foarte lungă în care trebuie să aștepți pentru a deveni prieten cu cineva, Emmett.

— Șase zile? a sugerat Emmett.

Billy a luat o mușcătură și a mestecat în timp ce se gândea, apoi a dat din cap cu satisfacție.

— Trei zile.

— În regulă, a zis Emmett. Suntem de acord că este nevoie de cel puțin trei zile pentru ca cineva să-ți devină prieten. Dar până atunci ne vom gândi la el ca la un străin.

— Sau ca la o cunoștință, a spus Billy.

— Sau cunoștință.

Frații s-au întors la masă.

Emmett a făcut un gest cu capul spre cartea mare și roșie, pe care Billy o așezase pe locul unde stătuse doamna Simpson.

— Ce este cartea asta pe care o citești?

— Compendiul de eroi, aventurieri și alți călători neînfricați al profesorului Abacus Abernathe.

— Sună convingător. Pot să arunc o privire?

Cu un dram de îngrijorare, Billy și-a mutat privirea de la carte la mâinile fratelui său și înapoi.

Emmett a pus sendvișul pe bancă și și-a șters cu grijă mâinile pe șervețel. Apoi Billy i-a dat cartea.

Cunoscându-și fratele, Emmett nu a deschis pur și simplu cartea la o pagină oarecare. A luat-o de la început – chiar de la început – deschizând la primele pagini. Și bine a făcut. Pentru că, în timp ce coperta cărții era de un roșu intens cu un titlu auriu, primele pagini erau ilustrate cu o hartă detaliată a lumii, traversată de o serie de linii punctate. Fiecare linie era identificată printr-o literă din alfabet și probabil că indica traseul unui aventurier.

Billy, care își pusese jos sendvișul și își ștergea mâinile cu propriul șervețel, s-a dat mai aproape de Emmett, astfel încât să poată studia cartea împreună – așa cum făcea când era mai mic și Emmett îi citea dintr-o carte cu ilustrații. Și, la fel ca în zilele acelea, Emmett s-a uitat la Billy pentru a vedea dacă era pregătit să continue. La un semn din cap al lui Billy, Emmett s-a întors la pagina de titlu, unde a fost surprins să găsească o dedicație.

Pentru neîntrecutul Billy Watson,
cu urări de călătorii și aventuri de tot felul,
Ellie Matthiessen.

Deși numele îi părea vag familiar, Emmett nu-și putea aminti cine era Ellie Matthiessen. Billy trebuie să fi simțit curiozitatea fratelui său, pentru că a pus ușor un deget pe semnătura ei.

— Bibliotecara.

Bineînțeles, s-a gândit Emmett. Cea cu ochelari, care vorbise cu atâta drag despre Billy.

Întorcând pagina, Emmett a ajuns la cuprins.

Ahile
Boone
Cezar
Dantès
Edison
Fogg

Galileo
Hercule
Iason
Ishmael
Lincoln
Magellan
Napoleon
Orfeu
Polo
Quijote
Regele Arthur
Robin Hood
Sindbad
Teseu
Tu
Ulise
da Vinci
Washington
Xenos
Zorro

— Sunt în ordine alfabetică, a spus Billy.

După o clipă, Emmett s-a întors la paginile ilustrate pentru a compara numele eroilor cu literele asociate liniilor punctate. Da, s-a gândit el, acolo era Magellan navigând din Spania spre Indiile de Est și Napoleon mărșăluind în Rusia și Daniel Boone explorând sălbăticia din Kentucky.

După ce a aruncat o privire asupra introducerii, Emmett a început să răsfoiască toate cele douăzeci și șase de capitole ale cărții, fiecare dintre ele având opt pagini. Deși fiecare descria copilăria eroului, accentul principal era pus pe isprăvile, realizările și moștenirea acestuia. Emmett putea înțelege de ce fratele său se întorcea la această carte din nou și din nou, deoarece fiecare capitol avea o serie de hărți și ilustrații menite să fascineze: cum ar fi schița mașinii zburătoare a lui da Vinci și planul labirintului în care Teseu s-a luptat cu Minotaurul.

Spre sfârșitul cărții, Emmett s-a oprit asupra a două pagini care erau goale.

— Se pare că au uitat să tipărească un capitol.

— Ai ratat o pagină.

Întinzând mâna, Billy a dat o pagină înapoi. Și aici foile erau goale, cu excepția faptului că în partea de sus a paginii din stânga era titlul capitolului: „Tu“.

Billy a atins pagina goală cu o urmă de venerație.

— Aici este locul în care profesorul Abernathe te invită să pui pe hârtie povestea propriei aventuri.

— Cred că nu ți-ai trăit încă aventura, a zis Emmett zâmbind.

— Cred că am început-o acum.

— Ai putea să te apuci să o pui pe hârtie în timp ce așteptăm trenul.

Billy a clătinat din cap. Apoi s-a întors la primul capitol și a citit fraza de început:

— „Se cuvine să ne începem aventurile cu povestea lui Ahile cel cu picioare iuți, ale cărui străvechi isprăvi au fost imortalizate pentru totdeauna de Homer în poemul său epic Iliada."

Billy și-a ridicat privirea din carte pentru a explica.

— Cauzele Războiului Troian au început odată cu Judecata lui Paris. Supărată că nu a fost invitată la un banchet în Olimp, zeița discordiei a aruncat pe masă un măr de aur cu inscripția „Pentru cea mai frumoasă". Și Atena, și Hera, și Afrodita au vrut mărul, fiecare susținând că i se cuvine, așa că Zeus le-a trimis pe Pământ, unde Paris, un prinț troian, a fost ales să rezolve disputa.

Billy a arătat o ilustrație cu trei femei îmbrăcate lejer, adunate în jurul unui tânăr care stătea sub un copac.

— Pentru a-l influența pe Paris, Atena i-a oferit înțelepciune, Hera i-a oferit putere, iar Afrodita i-a oferit cea mai frumoasă femeie din lume, Elena din Sparta, soția regelui Menelau. După ce Paris a ales-o pe Afrodita, aceasta l-a ajutat să o răpească pe Elena, ceea ce a dus la indignarea lui Menelau și la declararea războiului. Dar Homer nu și-a început povestea cu începutul.

Billy și-a mutat degetul la al treilea paragraf și a arătat o expresie în latină, formată din trei cuvinte.

— Homer și-a început povestea in medias res, ceea ce înseamnă „în mijlocul lucrurilor". A început cu al nouălea an al războiului, cu eroul Ahile, care stătea plin de ranchiună în cortul său. Și, de atunci, acesta este modul în care au fost spuse multe dintre cele mai mari povești cu aventuri.

Billy și-a privit fratele.

— Sunt destul de sigur că ne-am început aventura, Emmett. Dar nu voi putea să mă apuc să o pun pe hârtie până nu voi ști unde este mijlocul ei.

Duchess

Woolly și cu mine stăteam întinși pe paturile noastre într-un HoJo's la aproximativ optzeci de kilometri vest de Chicago. Când am trecut pe lângă primul, imediat ce-am traversat Mississippi în Illinois, Woolly a admirat acoperișul portocaliu și turla albastră. Când am trecut pe lângă cel de-al doilea, s-a uitat de două ori – de parcă era îngrijorat că are vedenii sau că eu îmi pierdusem cumva orientarea.

— Nu trebuie să te îngrijorezi, i-am zis. Este doar un Howard Johnson's.

— Un Howard cine?

— Este restaurant și motel, Woolly. Sunt peste tot pe unde mergi și întotdeauna arată așa.

— Toate?

— Toate.

Până la vârsta de șaisprezece ani, Woolly călătorise în Europa de cel puțin cinci ori. Fusese la Londra, la Paris și la Viena, unde se plimbase prin sălile muzeelor, fusese la operă și urcase în vârful Turnului Eiffel. Dar pe pământul natal Woolly își petrecuse cea mai mare parte a timpului făcând naveta între un apartament de pe Park Avenue, casa din Adirondacks și campusurile a trei școli pregătitoare din New England. Ceea ce Woolly nu știa despre America ar fi umplut Marele Canion.

Woolly s-a uitat înapoi peste umăr când am trecut de intrarea în restaurant.

— Douăzeci și opt de arome de înghețată, a citat el cu oarecare uimire.

Așa că, atunci când s-a făcut târziu și eram obosiți și flămânzi, iar Woolly a văzut o turlă de un albastru strălucitor ridicându-se deasupra orizontului, pur și simplu n-a mai existat scăpare.

Woolly petrecuse o mulțime de nopți în hoteluri, dar niciodată într-unul ca Howard Johnson's. Când am intrat în cameră, a examinat-o ca un detectiv particular de pe altă planetă. A deschis dulapurile și s-a speriat să găsească o masă de călcat și un fier de călcat. A deschis sertarul de la noptieră și a fost surprins să găsească o Biblie. Și când a intrat în baie, a ieșit imediat cu două săpunuri.

— Sunt ambalate individual!

După ce ne-am instalat, Woolly a pornit televizorul. A apărut Lone Ranger, purtând o pălărie chiar mai mare și mai albă decât a lui Chef Boy-Ar-Dee. Stătea de vorbă cu un tânăr pistolar, ținându-i o prelegere despre adevăr, dreptate și calea americană. Se vedea că pistolarul își pierdea răbdarea, dar, tocmai când era

pe cale să scoată pistolul cu șase gloanțe, Woolly a schimbat canalul.

Acum sergentul Joe Friday, în costum și pălărie de fetru, îi ținea exact același discurs unui delincvent care meșterea ceva la motocicletă. Delincventul își pierdea și el răbdarea. Dar tocmai când părea că o să arunce cheia cu clichet în capul sergentului Friday, Woolly a schimbat canalul.

Iar o luăm de la capăt, m-am gândit.

Woolly a continuat să schimbe canalul până când a găsit o reclamă. Apoi, după ce a redus volumul la minimum, și-a potrivit pernele și s-a așezat comod.

Nu-i așa că era clasicul Woolly? În mașină era hipnotizat de sunetul reclamelor fără imagini. Acum voia să privească imaginile reclamelor fără sunetele lor. Când pauza publicitară s-a terminat, Woolly a stins lumina și s-a lăsat să alunece în jos, astfel încât să stea întins cu mâinile sub ceafă și să privească tavanul.

Woolly mai luase câteva picături de medicament după cină și mă gândeam că acestea își făceau magia chiar acum. Așa că am fost puțin surprins când mi s-a adresat.

— Duchess, a zis, uitându-se în continuare la tavan.

— Da, Woolly?

— Sâmbătă seara, la ora opt, când tu, eu, Emmett și Billy stăm la masa de lângă tonomat, cine va mai fi acolo?

Întinzându-mă pe spate, m-am uitat și eu la tavan.

— La Leonello's? Să vedem. Într-o seară de sâmbătă ai avea câțiva dintre cei mai importanți oameni din primărie. Un boxer și câțiva mafioți. Poate Joe DiMaggio și Marilyn Monroe, dacă se întâmplă să fie în oraș.

— Toți ar fi la Leonello's în aceeași seară?

— Așa stau lucrurile, Woolly. Deschizi un loc în care nimeni nu poate intra și toată lumea vrea să fie acolo.

Woolly s-a gândit un minut la asta.

— Unde stau?

Am arătat cu degetul spre un loc de pe tavan.

— Gangsterii sunt în separeul de lângă primar. Boxerul este lângă bar și mănâncă stridii împreună cu niște cântărețe. Iar familia DiMaggio este la masa de lângă a noastră. Dar iată partea cea mai importantă, Woolly. Acolo, în separeul de lângă ușa bucătăriei, este un bărbat mic și chel, într-un costum cu dungi, care stă singur.

— Îl văd, a zis Woolly. Cine este?

— Leonello Brandolini.

…

— Vrei să spui proprietarul?

— Nimeni altcineva.

— Și stă singur?

— Exact. Cel puțin, în prima parte a serii. De obicei, se instalează în jurul orei șase, înainte ca altcineva să fie în local. Ia ceva de mâncare și un pahar de Chianti. Se uită peste cărți și poate dă un telefon la unul dintre aparatele alea cu cablu lung pe care ți le pot aduce direct la masă. Dar apoi, pe la ora opt, când localul începe să zumzăie, își va lua un espresso dublu și va trece de la o masă la alta. Cum vă simțiți în seara asta? va întreba, bătând pe umăr un client. Mă bucur să vă văd din nou. Vă este foame? Sper că da. Pentru că va fi destulă mâncare. După ce le va face doamnelor câteva complimente, îi va face semn barmanului. Bună, Rocko. Încă un rând aici, pentru prietenii mei. Apoi se va muta la masa următoare, unde vor fi mai multe bătăi pe umăr, mai multe complimente pentru doamne și un alt rând de băuturi. Sau poate că de data asta va fi o farfurie cu calamari sau niște tiramisù. În orice caz, ceva din partea casei. Și, când Leonello își va termina rondul, toată lumea din local – și mă refer la toată lumea, de la primar până la Marilyn Monroe – va simți că seara este una specială.

Woolly a tăcut, dând momentului ce i se cuvenea. Apoi i-am spus ceva ce nu mai spusesem nimănui până atunci.

— Asta aș face eu, Woolly. Asta aș face, dacă aș avea cincizeci de mii de dolari.

Îl auzeam cum se rostogolea pe o parte ca să se poată uita la mine.

— Ai lua o masă la Leonello's?

Am râs.

— Nu, Woolly. Mi-aș deschide propriul Leonello's. Un mic local italian, cu separeuri din piele roșie și cu Sinatra la tonomat. Un loc unde nu există meniuri și unde fiecare masă este rezervată. În separeul de lângă bucătărie aș lua o cină ușoară și aș răspunde la câteva telefoane. Apoi, în jurul orei opt, după un espresso dublu, aș merge de la masă la masă, salutând clienții și spunându-i barmanului să le trimită un rând de băuturi din partea casei.

Îmi dădeam seama că lui Woolly îi plăcea ideea mea aproape la fel de mult ca ideea lui Billy, pentru că, după ce s-a rostogolit pe spate, a zâmbit spre tavan, imaginându-și cum ar fi arătat întreaga scenă aproape la fel de clar ca și mine. Poate chiar mai clar.

Mâine, m-am gândit, o să-l pun să-mi deseneze un plan de etaj.

— Unde ar fi? a întrebat el după un moment.

— Nu știu încă, Woolly. Dar, când mă voi hotărî, vei fi primul care va afla.

Și el a zâmbit și la asta.

Câteva minute mai târziu se afla în Țara Viselor. Mi-am dat seama de asta pentru că, atunci când brațul i-a alunecat de pe marginea patului, l-a lăsat atârnat, cu degetele atingând covorul.

M-am ridicat, i-am pus brațul pe lângă el și l-am acoperit cu pătura de la baza patului. Apoi am umplut un pahar cu apă și l-am pus pe noptieră. Deși medicamentele îl făceau întotdeauna să se trezească însetat dimineața, nu părea să-și amintească niciodată să pună un pahar cu apă la îndemână înainte de a adormi.

După ce am închis televizorul, m-am dezbrăcat și m-am băgat sub pături, m-am pomenit întrebându-mă: Unde ar fi?

Încă de la început, mi-am imaginat că, atunci când voi avea propria locuință, va fi în oraș – probabil în Village, pe MacDougal sau Sullivan Street, într-unul dintre acele locuri mici de după colț, lângă cluburile de jazz și cafenele. Dar poate că eram pe o cale greșită. Poate că ceea ce ar trebui să fac ar fi să deschid localul într-un stat în care nu există încă un Leonello's. Un stat precum… California.

Sigur, m-am gândit. California.

După ce am fi luat banii lui Woolly și ne-am fi întors în Nebraska, nici măcar nu ar fi trebuit să ne dăm jos din mașină. Ar fi fost la fel ca dimineață, cu Woolly și cu Billy pe bancheta din spate, cu mine și cu Emmett în față, doar că, de data asta, săgeata de pe busola lui Billy ar fi fost îndreptată spre vest.

Problema era că nu eram atât de sigur de San Francisco.

Nu mă înțelegeți greșit. Frisco este un oraș cu multă atmosferă – cu ceața care se ridică de-a lungul cheiului, cu vinarii care se plimbă prin Tenderloin și cu dragonii uriași de hârtie care se plimbă pe străzile din Chinatown. De aceea, în filme, cineva este mereu ucis acolo. Și totuși, în ciuda atmosferei sale, San Francisco nu părea să merite un loc ca Leonello's. Pur și simplu, nu avea farmecul necesar.

Dar Los Angeles?

Orașul Los Angeles are atât de mult farmec, încât ar putea să-l îmbutelieze și să-l vândă peste hotare. Acolo au locuit vedetele de cinema încă de când au apărut vedetele de cinema. Mai recent, a devenit locul în care s-au stabilit boxerii și mafioții. Chiar și Sinatra s-a mutat acolo. Și dacă Ol' Blue Eyes putea să lase The Big Apple pentru Tinseltown5, atunci și noi puteam face la fel.

5 Supranume pentru Hollywood, provenit din asocierea cuvintelor englezești *tinsel* („beteală") și *town* („oraș"), cu referire la lumea superficială, dar strălucitoare pe care o reprezintă acest loc (n. red.).

Los Angeles, mi-am zis, unde e vară toată iarna, fiecare chelneriță e o starletă în devenire, iar numele străzilor au rămas de mult fără președinți și copaci.

Asta e ceea ce numesc eu un nou început!

Dar Emmett avea dreptate în legătură cu geanta. Să o iei de la capăt nu înseamnă doar să ai o nouă adresă într-un oraș nou. Nu se referă doar la a avea o slujbă nouă, un număr nou de telefon sau chiar un nume nou. Pentru un nou început e nevoie să faci tabula rasa. Iar asta înseamnă să plătești tot ce datorezi și

să încasezi tot ce ți se cuvine.

Renunțând la fermă și luând bătaie în piața publică, Emmett și-a echilibrat deja conturile. Dacă aveam de gând să mergem împreună în vest, atunci poate că era timpul ca și eu să le echilibrez pe ale mele.

Nu mi-a luat mult timp să fac calculele. Îmi petrecusem mai mult decât suficiente nopți în patul meu de la Salina gândindu-mă la datoriile mele neachitate, așa că cele mari au ieșit la suprafață, trei la număr: una pe care trebuia să o achit și două pe care trebuia să le încasez.

Emmett

Emmett și Billy s-au deplasat rapid prin tufișurile de la baza terasamentului, îndreptându-se spre vest. Le-ar fi fost mai ușor dacă ar fi mers pe șine, dar ideea de a face asta i se părea lui Emmett nesăbuită chiar și la lumina lunii. Oprindu-se, s-a uitat înapoi la Billy, care făcea tot posibilul să țină pasul.

— Ești sigur că nu vrei să-ți car eu rucsacul?

— Am înțeles, Emmett.

Când Emmett și-a reluat mersul, s-a uitat la ceasul lui Billy și a văzut că era douăsprezece fără un sfert. Plecaseră din gară la unsprezece și un sfert. Deși înaintaseră mai greu decât anticipase Emmett, i se părea că ar fi trebuit să ajungă până acum la pini, așa că a răsuflat ușurat când a văzut în sfârșit siluetele ascuțite ale copacilor veșnic verzi. Ajungând la crâng, au făcut câțiva pași în umbra acestuia și au așteptat în tăcere, ascultând bufnițele de deasupra capului și simțind mirosul acelor de pin sub picioare.

Emmett a aruncat din nou o privire la ceasul lui Billy și a văzut că era acum unsprezece și cincizeci și cinci.

— Așteaptă aici, a spus el.

S-a urcat pe terasament și s-a uitat în josul căii ferate. În depărtare, vedea punctul de lumină din fața locomotivei. Când s-a întors lângă fratele său în umbră, s-a bucurat că nu merseseră pe șine. Fiindcă, deși pentru ochii lui Emmett locomotiva părea să fie la un kilometru distanță, în momentul în care a ajuns lângă Billy, lanțul lung de vagoane trecea deja fulgerător pe lângă el.

Fie din cauza emoției, fie din cauza anxietății, Billy l-a luat de mână pe Emmett.

Emmett a presupus că cincizeci de vagoane au trecut în fugă înainte ca trenul să înceapă să încetinească. Când, în sfârșit, s-a oprit, ultimele zece vagoane se aflau chiar în fața locului în care stăteau Emmett și Billy, exact așa cum spusese cerșetorul.

Până acum, totul se întâmplase așa cum spusese acesta.

Care este diferența dintre o tonă de făină și o tonă de biscuiți? Asta îl întrebase cerșetorul pe Emmett în curte. Apoi, cu o sclipire în ochi, răspunsese la propria ghicitoare: Cam trei metri cubi.

Pentru o companie care transportă marfă și care călătorește înainte și înapoi pe aceeași rută – a continuat el să explice în felul său bonom – era mai bine să aibă propria capacitate de transport, astfel încât să nu fie expusă fluctuațiilor de

preț. Deoarece unitatea Nabisco din Manhattan primea săptămânal făină din Midwest și trimitea săptămânal produse finite înapoi în regiune, era normal să dețină propriile vagoane. Singura problemă era că există puține lucruri mai compacte decât un sac de făină și puține lucruri mai puțin compacte decât o cutie de biscuiți. Astfel, în timp ce toate vagoanele companiei erau pline când se îndreptau spre vest, la întoarcerea spre New York existau întotdeauna cinci sau șase vagoane goale, pe care nimeni nu se deranja să le asigure.

Din punctul de vedere al călătorului liber, a subliniat cerșetorul, faptul că vagoanele goale erau atașate la spatele trenului era un noroc, pentru că, atunci când locomotiva trenului Sunset East ajungea în Lewis, la câteva minute după ora douăsprezece, vagonul său de serviciu se afla încă la un kilometru de gară.

După ce trenul s-a oprit, Emmett a escaladat rapid terasamentul și a încercat ușile celor mai apropiate vagoane, găsindu-l pe al treilea descuiat. După ce i-a făcut semn lui Billy și l-a săltat în vagon, Emmett s-a urcat și el și a tras ușa cu zgomot, aruncând vagonul în întuneric.

Cerșetorul spusese că puteau să lase trapa din acoperiș deschisă pentru lumină și aer – atât timp cât aveau grijă să o închidă când se apropiau de Chicago, unde o trapă deschisă avea puține șanse să treacă neobservată. Dar Emmett nu se gândise să deschidă trapa înainte de a închide ușa vagonului și nici măcar să vadă unde se află. A întins mâinile, căutând zăvorul ca să poată deschide din nou ușa, dar trenul s-a smucit înainte, făcându-l să se împleticească spre peretele opus.

În întuneric, îl auzea pe fratele său mișcându-se.

— Rămâi pe loc, Billy, l-a avertizat el, până găsesc trapa.

Brusc o rază de lumină a strălucit în direcția lui.

— Vrei să folosești lanterna mea?

Emmett a zâmbit.

— Da, Billy, aș vrea. Sau, mai bine, de ce nu îndrepți fasciculul spre scara aceea din colț?

Urcând pe scară, Emmett a deschis trapa, lăsând să pătrundă lumina lunii și un binevenit curent de aer. După ce vagonul fusese expus la soare toată ziua, în interiorul lui trebuie să fi fost patruzeci de grade.

— De ce nu ne întindem aici? a zis Emmett, ducându-l pe Billy în celălalt capăt al vagonului, unde nu ar fi fost ușor de văzut dacă cineva s-ar fi uitat prin trapă.

Scoțând două cămăși din rucsac, Billy i-a dat una lui Emmett, explicându-i că, dacă le îndoiau, le puteau folosi pe post de perne, exact ca soldații. Apoi, după ce a fixat din nou curelele, Billy s-a întins cu capul pe cămașa împăturită și în curând a adormit profund.

Deși Emmett era aproape la fel de epuizat ca și fratele său, știa că nu va reuși

să adoarmă atât de repede. Era prea surescitat de evenimentele de peste zi.

Ceea ce își dorea cu adevărat era o țigară. Va trebui să se mulțumească cu puțină apă.

Luând în liniște rucsacul lui Billy, Emmett l-a dus într-un loc sub trapă, unde aerul era puțin mai răcoros, și s-a așezat cu spatele la perete. A desfăcut curelele rucsacului, a scos bidonul lui Billy, a răsucit capacul și a luat o înghițitură. Îi era atât de sete, încât ar fi putut cu ușurință să golească bidonul, dar era posibil să nu aibă ocazia să mai ia apă până când nu ajungeau la New York, așa că a mai înghițit o dată, a băgat bidonul înapoi în rucsac și a strâns curelele, la fel cum ar fi făcut și fratele său. Era pe punctul de a lăsa rucsacul jos când a observat buzunarul exterior. Aruncându-i o privire lui Billy, a desfăcut clapeta și a scos plicul de manila.

Pentru o clipă, Emmett a stat cu plicul în mâini ca și cum ar fi încercat să-l cântărească. După ce i-a aruncat încă o privire fratelui său, a desfăcut firul roșu și a răsturnat cărțile poștale de la mama sa în poală.

Când era copil, Emmett nu și-ar fi descris niciodată mama ca fiind nefericită. Nici unei alte persoane și nici lui însuși. Dar la un moment dat, la un nivel tacit, ajunsese să știe că așa era. Ajunsese să știe asta nu din cauza lacrimilor sau a lamentărilor deschise, ci văzând sarcinile neterminate la începutul după-amiezii. Când cobora scările în bucătărie, găsea o duzină de morcovi zăcând pe tocător, lângă cuțit, șase dintre ei tăiați în felii și șase întregi. Sau, când se întorcea din hambar, găsea jumătate din rufe agățate pe frânghie și cealaltă jumătate umedă într-un coș. Uitându-se după mama lui, o găsea adesea stând pe treptele din față, cu coatele pe genunchi. Când în liniște, aproape timid, Emmett o întreba: Mamă?, ea își ridica privirea ca și cum ar fi fost plăcut surprinsă. Îi făcea loc pe treaptă, își trecea brațul peste umărul lui sau îi ciufulea părul, apoi se întorcea să se uite la ce se uitase și până atunci – ceva situat undeva între treptele verandei și orizont.

Deoarece copiii mici nu știu cum ar trebui făcute lucrurile, ei ajung să-și imagineze că obiceiurile din gospodăria lor sunt obiceiurile întregii lumi. Dacă un copil crește într-o familie în care se schimbă cuvinte nervoase la cină, va presupune că la toate mesele din bucătărie se schimbă cuvinte nervoase, iar dacă va crește într-o familie în care nu se schimbă deloc cuvinte la cină, va presupune că toate familiile mănâncă în tăcere. Și totuși, în ciuda prevalenței acestui adevăr, tânărul Emmett știa că treburile lăsate pe jumătate făcute în prima parte a după-amiezii erau un semn rău – la fel cum avea să afle câțiva ani mai târziu că schimbarea culturilor de la un sezon la altul era semnul unui fermier care nu mai știe ce să facă.

Ținând cărțile poștale în lumina lunii, Emmett le-a privit iar una câte una, în

ordinea lor spre vest – Ogallala, Cheyenne, Rawlins, Rock Springs, Salt Lake City, Ely, Reno, Sacramento, San Francisco –, studiind imaginile din colț în colț și citind mesajele cuvânt cu cuvânt, ca și cum ar fi fost un ofițer de informații în căutarea unei comunicări codificate de la un agent de pe teren. Dar, deși de data aceasta le-a studiat mai atent decât o făcuse la masa din bucătărie, nu a studiat niciuna mai atent decât pe ultima.

Acesta este Palace of the Legion of Honor din parcul Lincoln din San Francisco, scria pe ea, și în fiecare an, pe 4 Iulie, are loc unul dintre cele mai mari focuri de artificii din toată California!

Emmett nu-și amintea să-i fi spus lui Billy despre dragostea mamei lor pentru focurile de artificii, dar era incontestabil așa. Când se afla în Boston, mama lui își petrecea verile într-un orășel din Cape Cod. Deși nu vorbise prea mult despre perioada petrecută acolo, descrisese cu o veche emoție cum departamentul de pompieri voluntari sponsorizează un foc de artificii deasupra portului în fiecare an, pe 4 Iulie. Când era copil, ea și familia sa priveau de la capătul digului lor. Dar, după ce a mai crescut, i s-a permis să vâslească printre bărcile cu pânze care se legănau pe ancorele lor, astfel încât să poată urmări spectacolul pirotehnic stând singură în barca sa.

Când Emmett a împlinit opt ani, mama lui a aflat de la domnul Cartwright de la magazinul de feronerie că orașul Seward – la puțin mai mult de o oră de Morgen – avea o mică sărbătoare pe 4 Iulie, cu o paradă după-amiaza și focuri de artificii după lăsarea întunericului. Mama lui Emmett nu era interesată de paradă. Așa că, după o cină luată devreme, Emmett și părinții lui s-au urcat în camionetă și au pornit la drum.

Când domnul Cartwright spusese că era o mică sărbătoare, mama lui Emmett își imaginase că va fi ca orice altă festivitate dintr-un oraș mic, cu bannere făcute de elevi și cu băuturi răcoritoare vândute pe mese pliante de femeile din parohie. Dar, când au ajuns, a fost uimită să descopere că ziua de 4 Iulie din Seward făcea de rușine orice zi de 4 Iulie pe care o văzuse vreodată. Era o sărbătoare pentru care orașul se pregătea tot anul și la care veneau oameni de la distanțe mari, chiar și de la Des Moines. Când au ajuns soții Watson, singurul loc de parcare liber era la un kilometru și jumătate de centrul orașului, iar când au intrat în sfârșit în Plum Creek Park, unde urma să aibă loc focul de artificii, au găsit fiecare centimetru pătrat de gazon ocupat de familii așezate pe pături, la picnic.

În anul următor, mama sa nu intenționa să repete greșeala. La micul-dejun de pe 4 Iulie a anunțat că vor pleca spre Seward imediat după prânz. Dar, după ce le-a pregătit cina de picnic și a deschis sertarul cu tacâmuri pentru a scoate furculițe și cuțite, s-a oprit și a rămas cu privirea fixată într-un punct. Apoi, întorcându-se, a ieșit din bucătărie și a urcat scările, cu Emmett pe urmele ei. A

mutat un scaun din dormitorul ei, s-a urcat pe el și a întins mâna după o bucată scurtă de sfoară care atârna de tavan. Când a tras de sfoară, a coborât o trapă cu o scară culisantă care ducea la un pod.

Emmett, care făcuse ochii mari, era pregătit ca mama lui să-i spună să aștepte acolo, dar ea era atât de concentrată asupra scopului său, încât a urcat pe scară fără să se oprească să-l atenționeze. Iar când el a urcat treptele înguste după ea, mama lui era atât de ocupată cu mutarea cutiilor, încât nu s-a obosit să-l trimită înapoi jos.

În timp ce mama lui își continua căutările, Emmett a cercetat inventarul ciudat al podului: un radio vechi, aproape la fel de înalt ca el, un balansoar rupt, o mașină de scris neagră și două cufere mari, pline de autocolante colorate.

— Aici erai, a spus mama lui.

I-a zâmbit lui Emmett și a ridicat ceea ce părea a fi o valiză mică.

Numai că, în loc de piele, era făcută din răchită.

După ce s-au întors în bucătărie, mama lui a pus valiza pe masă.

Emmett a văzut că transpirase din cauza căldurii din pod, iar când și-a șters fruntea cu dosul mâinii, a lăsat o dâră de praf pe piele. După ce a deschis închizătorile valizei, i-a zâmbit din nou lui Emmett, apoi a săltat capacul.

Emmett știa destul de bine că o valiză depozitată într-un pod avea toate șansele să fie goală, așa că a fost surprins să constate că aceasta nu numai că avea ceva înăuntru, ci era plină ochi. În ea, aranjate cu grijă, se aflau toate lucrurile de care puteai avea nevoie pentru un picnic. Sub o curea se afla un teanc de șase farfurii roșii, iar sub alta, un turn de șase pahare roșii. Existau niște lăcașuri lungi și înguste care conțineau furculițe, cuțite și linguri, și unul mai scurt pentru tirbușon. Existau chiar și două adâncituri cu formă specială pentru solniță și piperniță. Iar în adâncitura capacului se afla o pânză în carouri roșu cu alb, fixată cu două curele din piele.

Emmett nu mai văzuse niciodată ceva atât de ingenios asamblat – nimic nu lipsea, nimic nu era în plus, totul era la locul lui. Nu avea să mai vadă ceva asemănător până la vârsta de cincisprezece ani, când a văzut masa de lucru din magazia domnului Schulte, cu aranjamentul ei ordonat de fante, cuie și cârlige pentru diversele unelte.

— La naiba! a zis Emmett, iar mama lui a râs.

— E de la mătușa ta cea mare, Edna.

Apoi a clătinat din cap.

— Nu cred că am mai deschis-o din ziua în care ne-am căsătorit. Dar o s-o folosim în seara asta!

În acel an au ajuns în Seward la ora două după-amiaza și au găsit un loc chiar în centrul peluzei pentru a-și întinde pânza în carouri. Tatăl lui Emmett, care își

exprimase o oarecare reticență în legătură cu mersul atât de devreme, nu a dat semne de nerăbdare când au ajuns acolo. De fapt, ca un fel de surpriză, a scos din geantă o sticlă de vin. Și, în timp ce părinții lui Emmett beau, tatăl lui Emmett a povestit despre mătușa Sadie cea zgârcită și despre unchiul Dave cel distrat și despre toate celelalte rude nebune din Est, făcând-o pe mama lui Emmett să râdă așa cum rar râdea.

Pe măsură ce orele treceau, peluza se umplea cu pături și coșuri, cu râsete și sentimente bune. Când, în cele din urmă, s-a lăsat noaptea, iar familia Watson s-a întins pe pânza în carouri, cu Emmett în mijloc, și primul foc de artificii a șuierat și a pocnit, mama lui a spus: N-aș fi ratat asta pentru nimic în lume. Și în acea seară, conducând spre casă, lui Emmett i se părea că ei trei vor participa la sărbătoarea de 4 Iulie din Seward pentru tot restul vieții lor.

Dar în luna februarie a anului următor – în săptămânile de după nașterea lui Billy –, mama lui n-a mai fost ea însăși. În unele zile era atât de obosită, încât nici măcar nu putea să înceapă treburile pe care obișnuia să le lase pe jumătate făcute. În alte zile nu se ridica din pat.

Când Billy a împlinit trei săptămâni, doamna Ebbers – ai cărei copii aveau și ei copii – a început să vină în fiecare zi să ajute la întreținerea casei și să se ocupe de nevoile lui Billy, în timp ce mama lui Emmett încerca să își recapete puterile. În aprilie, doamna Ebbers a venit doar dimineața, iar în iunie n-a mai venit deloc. Dar, la cină, pe 1 iulie, când tatăl lui Emmett a întrebat cu oarecare entuziasm la ce oră ar trebui să plece spre Seward, mama lui Emmett a spus că nu e sigură dacă vrea să meargă.

Privind peste masă, Emmett nu credea că-și mai văzuse vreodată tatăl atât de distrus. Dar, așa cum era felul lui de a fi, tatăl lui Emmett a mers înainte, animat de o încredere care nu era prea înclinată să învețe din experiență. În dimineața de 4 Iulie, tatăl lui Emmett a pregătit mâncarea pentru picnic. A coborât trapa și a urcat pe scara îngustă pentru a recupera coșul de picnic din pod. L-a pus pe Billy în coșuleț și a tras camionul în dreptul ușii din față. La ora unu a intrat în casă și a strigat: Haideți, toată lumea! Nu vrem să pierdem locul nostru preferat! Iar mama lui Emmett a fost de acord să meargă.

Sau, mai degrabă, a consimțit.

S-a urcat în camionetă, fără să scoată un cuvânt. Niciunul dintre ei nu a scos un cuvânt.

Dar, după ce au ajuns în Seward și s-au îndreptat spre centrul parcului, iar tatăl lui a întins pânza în carouri și a început să scoată furculițele și cuțitele, mama lui Emmett a spus: Lasă-mă să te ajut.

Și, în acel moment, a fost ca și cum o mare greutate ar fi fost ridicată de pe umerii tuturor.

După ce a scos paharele roșii din plastic, a așezat sendvișurile pe care le făcuse soțul ei. I-a dat lui Billy sosul de mere pe care soțul ei se gândise să-l împacheteze și a legănat coșulețul lui Billy înainte și înapoi până când acesta a adormit. În timp ce beau vinul pe care soțul ei nu uitase să-l aducă, ea l-a rugat să spună câteva dintre acele povești despre mătușile și unchii lui nebuni. Iar când, la scurt timp după căderea nopții, prima salvă a explodat deasupra parcului într-un mare jet larg de scântei colorate, ea s-a întins pentru a-i strânge mâna soțului ei și i-a oferit un zâmbet tandru în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Iar când Emmett și tatăl său i-au văzut lacrimile, au zâmbit la rândul lor, pentru că își dădeau seama că erau lacrimi de recunoștință – recunoștință pentru că, în loc să cedeze în fața lipsei ei de entuziasm, soțul insistase ca toți patru să ia parte la această mare sărbătoare într-o noapte caldă de vară.

Când familia Watson a ajuns acasă, în timp ce tatăl lui Emmett ducea coșulețul lui Billy și coșul de picnic, mama l-a dus pe Emmett sus, ținându-l de mână, l-a băgat în pat și l-a sărutat pe frunte, înainte de a merge să facă același lucru pentru Billy.

În acea noapte, Emmett a dormit la fel de adânc ca în orice altă noapte din viața lui. Iar când s-a trezit dimineața, mama lui dispăruse.

Aruncând o ultimă privire la Palace of the Legion of Honor, Emmett a pus cărțile poștale în plicul lor. A învârtit firul roșu subțire pentru a le prinde înăuntru și le-a îndesat în rucsacul lui Billy, având grijă să strângă bine curelele.

Acel prim an fusese unul greu pentru Charlie Watson, și-a amintit Emmett în timp ce își ocupa locul lângă fratele său. Încercările vremii continuaseră fără încetare. Dificultățile financiare se profilau. Iar oamenii din oraș bârfeau în voie despre plecarea bruscă a doamnei Watson. Dar ceea ce îl apăsase cel mai mult pe tatăl său – ceea ce îi apăsase pe amândoi – fusese conștientizarea faptului că, atunci când mama lui Emmett își luase soțul de mână, când începuse focul de artificii, nu o făcuse în semn de recunoștință pentru insistența lui, pentru fidelitatea și sprijinul lui, ci în semn de recunoștință pentru că, convingând-o cu blândețe să iasă din starea ei proastă pentru a asista la spectacolul magic, îi amintise câtă bucurie putea exista dacă ar fi fost dispusă să-și lase în urmă viața de zi cu zi.

ŞAPTE

Duchess

— E o hartă! a exclamat surprins Woolly.

— Așa este.

Stăteam într-un separeu la HoJo's și așteptam micul-dejun. În fața fiecăruia dintre noi se afla un suport din hârtie care era, de asemenea, o hartă simplificată a statului Illinois, care arăta principalele drumuri și orașe, împreună cu câteva desene mari ale unor repere regionale. În plus, existau șaisprezece Howard Johnson's, fiecare cu micul său acoperiș portocaliu și mica turlă albastră.

— Aici ne aflăm, a spus Woolly, arătând spre unul dintre ele.

— Te cred pe cuvânt.

— Și aici e Autostrada Lincoln. Și uită-te la asta!

Înainte să văd ce era asta, chelnerița noastră – care nu putea avea mai mult de șaptesprezece ani – a așezat farfuriile noastre pe suporturile din hârtie.

Woolly s-a încruntat. După ce a privit-o cum se retrage, și-a împins farfuria spre dreapta, ca să poată continua să studieze harta în timp ce se prefăcea că mănâncă.

Era ironic să vezi cât de puțină atenție acorda Woolly micului-dejun, având în vedere cu câtă atenție îl comandase. Când chelnerița noastră îi înmânase meniul, păruse puțin deranjat de mărimea acestuia. Inspirând adânc, s-a apucat să citească cu voce tare descrierile fiecărui fel în parte. Apoi, pentru a se asigura că nu-i scăpase nimic, a luat-o de la început și le-a citit din nou. Când chelnerița a revenit să ne ia comanda, a raportat cu siguranță de sine că urma să ia vafe – sau mai bine omletă –, doar pentru a trece la clătite când ea s-a întors să plece. Dar, când i-au sosit clătitele, după ce le decorase cu o spirală elaborată de sirop, Woolly le-a ignorat în favoarea baconului. Eu, pe de altă parte, care nici măcar nu mă deranjasem să arunc o privire meniului, mi-am făcut rapid treaba cu o mâncare cu carne de vită și niște ouă ochiuri.

După ce mi-am curățat farfuria, m-am lăsat pe spate și am aruncat o privire în jur, gândindu-mă că, dacă Woolly voia să-și facă o idee despre cum va fi restaurantul meu, nu trebuia să se uite mai departe de un Howard Johnson's. Pentru că din toate punctele de vedere avea să fie opusul.

Ca ambianță, oamenii de bine de la Howard Johnson's hotărâseră să transpună în restaurant culorile cunoscutului lor acoperiș, îmbrăcând separeurile în portocaliu-aprins și pe chelnerițe în albastru-aprins – în ciuda faptului că amestecul de portocaliu și albastru nu e cunoscut ca stimulând apetitul încă din

vremuri străvechi. Elementul arhitectural definitoriu al spațiului era un lanț neîntrerupt de ferestre, care oferea tuturor o priveliște neîngrădită asupra parcării. Bucătăria era o versiune îmbunătățită a ceea ce găsești într-un restaurant, iar caracteristica definitorie a clientelei era că, dintr-o singură privire, puteai să afli mai multe despre ei decât ai fi vrut să știi.

Să luăm exemplul tipului cu fața roșie din separeul alăturat, care își ștergea gălbenușul cu un colț de pâine prăjită integrală. Un comis-voiajor, dacă am văzut vreodată unul – și am văzut o viață întreagă. În arborele genealogic al bărbaților de vârstă mijlocie de neuitat, comis-voiajorii sunt verișorii primari ai artiștilor care au dispărut. Merg în aceleași orașe în aceleași mașini și stau la aceleași hoteluri. De fapt, îi poți deosebi într-un singur mod: comis-voiajorii poartă pantofi mai practici.

Ca și cum aș fi avut nevoie de vreo dovadă, după ce l-am văzut cum își folosea cunoștințele în materie de procente pentru a calcula bacșișul chelneriței, l-am văzut cum a notat ceva pe chitanță, a împăturit-o în două și a pus-o în portofel pentru băieții de la contabilitate.

În timp ce comis-voiajorul se ridica să plece, am observat pe ceasul din perete că era deja șapte și jumătate.

— Woolly, i-am spus, scopul de a te trezi devreme este să începi devreme. Așa că de ce nu te ocupi tu de câteva dintre clătitele alea cât mă duc eu la toaletă. Apoi putem plăti nota și pornim la drum.

— Desigur, a spus Woolly, în timp ce-și împingea farfuria cu câțiva centimetri mai la dreapta.

Înainte de a merge la toaleta bărbaților am luat niște mărunțiș de la casierie și m-am strecurat într-o cabină telefonică. Știam că Ackerly se retrăsese în Indiana, doar că nu știam unde. Așa că am rugat-o pe operatoare să caute numărul de telefon pentru Salina și mi-a făcut legătura. Având în vedere ora, a sunat de opt ori înainte să răspundă cineva în cele din urmă. Cred că era Lucinda, bruneta cu ochelari roz care păzea ușa directorului. Luând o pagină din cartea tatălui meu, l-am jucat pe bătrânul rege Lear. Asta folosea tata ori de câte ori avea nevoie de puțin ajutor de la cineva de la celălalt capăt al firului. Bineînțeles, presupunea un accent britanic, dar cu o notă de nedumerire.

Explicându-i că eram unchiul lui Ackerly din Anglia, i-am spus că voiam să-i trimit o felicitare de Ziua Independenței pentru a-l asigura că nu am resentimente, dar se pare că mi-am rătăcit agenda. Ar fi putut ea să ajute un suflet bătrân și uituc? Un minut mai târziu, s-a întors cu adresa: 132 Rhododendron Road în South Bend.

Fluierând, am mers de la cabina telefonică la toaleta bărbaților și pe cine am

găsit în picioare, urinând, dacă nu pe individul cu fața roșie din separeul vecin?

Când mi-am terminat treaba și m-am dus lângă el la chiuvete, i-am zâmbit rapid în oglindă.

— Domnule, mi se pare că sunteți comis-voiajor.

Puțin impresionat, s-a uitat înapoi la mine în oglindă.

— Lucrez în domeniul vânzărilor.

Am dat din cap.

— Aveți privirea aceea prietenoasă de om de lume.

— Mulțumesc.

— Din ușă în ușă?

— Nu, a spus el, puțin jignit. Eu sunt manager de cont.

— Desigur că sunteți. În ce domeniu, dacă nu vă supărați că vă întreb.

— Electrocasnice de bucătărie.

— Frigidere și mașini de spălat vase?

A tresărit puțin, ca și cum aș fi atins un punct sensibil.

— Ne-am specializat în aparate electrice mici. Cum ar fi blenderele și mixerele de mână.

— Mici, dar esențiale, am subliniat eu.

— Oh, da, într-adevăr.

— Spuneți-mi, cum faceți? Când vă ocupați de un cont, cum faceți o vânzare adică? A unui blender, de exemplu?

— Blenderul nostru se vinde singur.

Din felul în care a rostit replica, mi-am dat seama că o mai făcuse de zece mii de ori.

— Sunteți prea modest, sunt sigur. Dar, serios, când vorbiți de blenderul dumneavoastră față de cel al concurenței, ce… îl deosebește?

La cuvântul deosebește a devenit destul de grav și confidențial. Nu conta că vorbea cu un puști de optsprezece ani în baia unui Howard Johnson's. Se pregătea să se lanseze într-o explicație și nu se putea opri nici dacă ar fi vrut.

— Am glumit doar pe jumătate, a început el, când am zis că blenderul nostru se vinde singur. Pentru că, vedeți, nu cu mult timp în urmă, toate blenderele de top aveau trei setări: joasă, medie și înaltă. Compania noastră a fost prima care și-a diferențiat butoanele blenderelor în funcție de tipul de amestecare: amestecare, batere și afânare.

— Ingenios. Trebuie să aveți piața doar pentru dumneavoastră.

— Pentru o vreme, așa a fost, a recunoscut el. Dar destul de repede concurenții noștri ne-au urmat exemplul.

— Așa că trebuie să fii mereu cu un pas înainte.

— Exact. De aceea, anul acesta, sunt mândru să spun, am devenit primul producător de blendere din America care a introdus o a patra etapă de amestecare.

— A patra etapă? După amestecare, batere și afânare?

Suspansul mă omora.

— Piure.

— Bravo! am spus.

Și, într-un fel, am vorbit serios.

I-am mai aruncat o privire, de data asta cu admirație. Apoi l-am întrebat dacă a luptat în război.

— Nu am avut onoarea de a face asta, a răspuns el, tot pentru a zecea mia oară.

Am clătinat din cap în semn de simpatie.

— Ce tam-tam când s-au întors băieții acasă! Focuri de artificii și parade. Primarii care le fixau medalii pe rever. Și toate doamnele arătoase care se aliniau să sărute orice prost în uniformă. Dar știți ce cred eu? Cred că poporul american ar trebui să le aducă un omagiu mai mare comis-voiajorilor.

Nu-și dădea seama dacă îl ironizam sau nu. Așa că am pus un dram de emoție în vocea mea.

— Tatăl meu a fost comis-voiajor. Oh, câți kilometri a parcurs! La câte sonerii a sunat! Câte nopți a petrecut departe de confortul de acasă! Comis-voiajorii, vă spun drept, nu sunt doar niște oameni muncitori, ci și soldați ai capitalismului!

Cred că chiar a roșit la asta. Deși era greu de spus, având în vedere tenul său.

— Este o onoare să vă cunosc, domnule, am spus, și am întins mâna, chiar dacă nu o uscasem încă.

Când am ieșit din baie, am văzut-o pe chelnerița noastră și i-am făcut semn.

— Mai aveți nevoie de ceva? a întrebat ea.

— Doar de nota de plată, i-am răspuns. Avem locuri de vizitat și oameni de văzut.

La cuvintele locuri de vizitat, ea a părut puțin melancolică. Cred că, dacă i-aș fi spus că ne îndreptăm spre New York și i-aș fi oferit o plimbare, s-ar fi urcat pe bancheta din spate fără să-și ia răgazul de a-și schimba uniforma – fie și numai pentru a vedea ce se întâmplă când conduci de pe marginea covorașului.

— O aduc imediat, a zis.

În timp ce mă îndreptam spre separeul nostru, am regretat că am făcut mișto de vecinul nostru pentru grija lui de a păstra chitanțe. Pentru că brusc mi-am dat seama că ar trebui să facem ceva similar în numele lui Emmett. Din moment ce foloseam banii din plicul lui pentru a ne acoperi cheltuielile, avea tot dreptul să se aștepte la o contabilitate completă la întoarcerea noastră – ca să poată fi

despăgubit înainte de a împărți fondul.

Cu o seară înainte, îl lăsasem pe Woolly să plătească nota pentru cină, în timp ce mă cazam la hotel. Aveam de gând să-l întreb cât a costat în final, dar când am ajuns la separeul nostru, Woolly nu era acolo.

Unde s-o fi dus, m-am întrebat, dând ochii peste cap. Nu putea fi în baie, din moment ce de acolo tocmai venisem. Știindu-l un admirator al lucrurilor strălucitoare și colorate, m-am uitat la tejgheaua cu înghețată, dar acolo erau doar doi copilași care-și presau nasul de vitrină, dorindu-și să nu fie atât de dimineață. Cu un sentiment tot mai mare de presimțire, m-am întors spre geamuri.

Am privit afară, în parcare, plimbându-mi privirea peste marea strălucitoare de sticlă și crom, până la locul unde parcasem Studebakerul și unde Studebakerul nu mai era.

Făcând un pas la dreapta – pentru a vedea pe lângă o pereche de cocuri în formă de stup –, m-am uitat spre intrarea în parcare exact la timp pentru a vedea mașina lui Emmett cotind în dreapta pe Autostrada Lincoln.

— Isuse Hristoase!

Chelnerița noastră, care s-a întâmplat să vină cu nota de plată chiar în acel moment, a devenit palidă.

— Îmi cer scuze, am spus.

Apoi, aruncând o privire notei de plată, i-am dat douăzeci de dolari din plic.

În timp ce ea se grăbea să aducă restul, eu m-am prăbușit pe scaun și m-am uitat peste masă la locul unde ar fi trebuit să fie Woolly. Din farfuria lui, care era din nou la locul inițial, dispăruse șunca, împreună cu o felie îngustă de clătită.

În timp ce admiram precizia cu care Woolly scosese o felie atât de subțire din stivă, am observat că sub ceramica albă a farfuriei sale se afla suprafața de melamină a mesei. Cu alte cuvinte, suportul din hârtie dispăruse.

Dându-mi farfuria la o parte, am luat suportul de dedesubt. Așa cum am mai spus, era o hartă a statului Illinois, cu principalele drumuri și orașe. Dar în colțul din dreapta jos era o hartă a centrului local, în mijlocul căreia se afla un pătrat verde, iar din mijlocul acestuia se ridica, surprinzător, o statuie a lui Abraham Lincoln.

Woolly

Hum de-dum de-dum, fredona Woolly în timp ce se uita din nou la harta din poală. Performanța este mai dulce, nimic nu o poate învinge, viața este completă… Oh, hum de-dum de-dum de-dum.

— Dă-te din drum! a strigat cineva în timp ce trecea pe lângă Studebaker claxonând de trei ori.

— Scuze, scuze, scuze! a răspuns Woolly, tot de trei ori, cu un gest prietenos din mână.

În timp ce se îndrepta înapoi pe banda sa, Woolly a recunoscut că probabil nu era indicat să conduci cu o hartă în poală, fiindcă trebuia să te uiți în sus și în jos. Așa că, ținând volanul cu mâna stângă, a ridicat harta cu mâna dreaptă. În acest fel, putea să se uite cu un ochi la hartă și la drum cu celălalt.

Cu o zi în urmă, Duchess obținuse harta Phillips 66 Road de la benzinăria Phillips 66 și i-o înmânase lui Wolly, spunându-i că, din moment ce el conducea, Woolly va trebui să se ocupe de navigație. Woolly acceptase această responsabilitate cu o oarecare neliniște. Când ți se înmânează harta de la o benzinărie, aceasta are aproape dimensiunea perfectă – ca un afiș de teatru. Dar, pentru a o citi, trebuie să o desfășori, și să o desfășori, și să o desfășori până când Oceanul Pacific se sprijină de schimbătorul de viteze, iar Oceanul Atlantic bate la ușa din dreapta șoferului.

Odată ce harta este deschisă complet, riști să amețești doar uitându-te la ea, pentru că este traversată de sus în jos și dintr-o parte în alta de autostrăzi și șosele și mii de drumuri mici, fiecare dintre ele fiind marcat cu un nume micuț sau cu un număr micuț. Îi amintea lui Woolly de un manualul de biologie pe care îl avusese când era la Saint Paul. Sau la Saint Mark? În orice caz, la începutul volumului, pe pagina din stânga era imaginea unui schelet uman. După ce te uitai cu atenție la acest schelet, cu toate oasele la locul lor, când treceai la pagina următoare, deși te așteptai ca scheletul să dispară, el era tot acolo – pentru că pagina următoare era făcută din hârtie transparentă! Era făcută din hârtie transparentă pentru ca tu să poți studia sistemul nervos chiar deasupra scheletului. Iar când întorceai pagina următoare, puteai studia scheletul, sistemul nervos și sistemul circulator cu toate liniile sale subțiri, albastre și roșii.

Woolly știa că această ilustrație cu mai multe straturi era menită să clarifice perfect lucrurile, dar i se părea foarte enervantă. Era, de pildă, imaginea unui

bărbat sau a unei femei? Bătrân sau tânăr? Negru sau alb? Și cum știau toate celulele sangvine și impulsurile nervoase care călătoreau de-a lungul acestor rețele complicate unde trebuiau să ajungă? Și, odată ajunse acolo, cum își găseau drumul spre casă? Așa arăta harta rutieră Phillips 66: o ilustrație cu sute de artere, vene și capilare care se ramificau din ce în ce mai mult spre exterior, până când nimeni care călătorea de-a lungul oricăreia dintre ele nu mai putea ști unde se duce.

Dar acest lucru nu era deloc valabil în cazul hărții de la Howard Johnson's! Nu era nevoie să fie desfășurată deloc. Și nu era acoperită cu o încâlceală de autostrăzi și drumuri secundare. Avea exact numărul potrivit de drumuri. Iar cele care erau numite erau numite clar, în timp ce cele care nu erau numite clar nu erau numite deloc.

O altă caracteristică lăudabilă a hărții Howard Johnson's era reprezentată de ilustrații. Majoritatea cartografilor sunt deosebit de buni la micșorarea lucrurilor. Statele, orașele, râurile, drumurile, fiecare dintre ele este redus la o dimensiune mai mică. Dar pe suportul de hârtie de la Howard Johnson's, după ce a redus orașele, râurile și drumurile, cartograful a adăugat din nou o selecție de ilustrații care erau mai mari decât ar fi trebuit să fie. Cum ar fi o sperietoare de ciori mare în colțul din stânga jos, care îți arăta unde se aflau lanurile de porumb. Sau un tigru mare în colțul din dreapta sus care îți arăta grădina zoologică Lincoln Park.

Era exact modul în care piraților obișnuiau să-și deseneze hărțile comorilor. Ei micșorau oceanul și insulele până când erau foarte mici și simple, dar apoi adăugau o navă mare în largul coastei și un palmier mare pe plajă și o formațiune stâncoasă mare pe un deal care avea forma unui craniu și care se afla exact la cincisprezece pași de X-ul care marca locul.

În căsuța care se afla în colțul din dreapta jos al suportului de hârtie era o hartă în interiorul hărții, care arăta centrul orașului. Conform acesteia, dacă făceai la dreapta pe Second Street și mergeai un centimetru și jumătate, ajungeai în Liberty Park, în mijlocul căruia se afla o statuie foarte mare a lui Abraham Lincoln.

Dintr-odată, cu ochiul stâng, Woolly a văzut semnul pentru Second Street. Fără o clipă de răgaz, a virat brusc la dreapta, în ritmul unui alt claxon.

— Scuze! a strigat el.

Aplecându-se spre parbriz, a zărit o bucată de verdeață.

— Am ajuns! a spus el. Am ajuns!

Un minut mai târziu era acolo.

A tras lângă bordură, a deschis portiera și aproape că a fost luat pe sus de un sedan care trecea.

— Hopa!

A închis ușa, Woolly s-a mutat pe scaunul de alături și a ieșit pe portiera din dreapta, a așteptat o pauză în trafic și a traversat strada în fugă.

În parc, era o zi luminoasă și însorită. Copacii erau înfrunziți, arbuștii înfloriți, iar margaretele răsăreau pe ambele părți ale aleii.

— Am ajuns, a spus din nou, mergând repede.

Dar, deodată, poteca mărgăritată de margarete s-a intersectat cu o altă potecă, prezentându-i lui Woolly trei opțiuni diferite: să o ia la stânga, la dreapta sau să meargă drept înainte. Dorindu-și să se fi gândit să aducă harta, Woolly s-a uitat în fiecare direcție. În stânga lui se aflau copaci și arbuști și bănci de culoare verde-închis. În dreapta lui erau alți copaci, arbuști și bănci, precum și un bărbat într-un costum larg și cu pălărie, care îi părea vag familiar. Dar drept în față, dacă mijea ochii, Woolly putea distinge o fântână.

— Aha! a strigat el.

Căci, din experiența lui Woolly, statuile se găseau adesea în apropierea fântânilor. Cum ar fi statuia lui Garibaldi, care se afla lângă fântâna din Washington Square Park, sau statuia îngerului din vârful fântânii mari din Central Park.

Cu o încredere sporită, Woolly a alergat până la buza fântânii și s-a oprit în ceața răcoritoare pentru a se orienta. Ceea ce a descoperit în urma unei cercetări rapide a fost că fântâna era un epicentru din care porneau opt poteci (dacă o includeai și pe cea pe care tocmai venise în fugă). Stăpânindu-și descurajarea, Woolly a început să dea roată încet fântânii, în sensul acelor de ceasornic privind în lungul fiecărei alei, cu mâna streașină la ochi, ca un căpitan pe mare. Și acolo, la capătul celei de-a șasea poteci, se afla onorabilul Abe însuși.

În loc să coboare în viteză pe respectiva cărare, din respect pentru statuie, Woolly a mers cu pași rari pe Lincolnian până când s-a oprit la câțiva metri distanță.

Ce asemănare minunată! s-a gândit el. Nu numai că surprindea statura președintelui, dar părea să sugereze și curajul său moral. Deși, în cea mai mare parte, acest Lincoln era înfățișat așa cum ne-am fi așteptat, cu barba sa Shenandoah și cu haina neagră lungă, sculptorul făcuse o alegere neobișnuită: în mâna dreaptă, președintele își ținea pălăria de boruri, ca și cum tocmai și-ar fi scos-o la întâlnirea cu o cunoștință pe stradă.

Luând loc pe o bancă din fața statuii, Woolly și-a îndreptat gândurile spre ziua precedentă, când Billy îi explicase istoria Autostrăzii Lincoln pe bancheta din spate a mașinii lui Emmett. Billy menționase că, atunci când a fost construită (în 1900 și ceva), entuziaștii pictaseră dungi roșii, albe și albastre pe hambare și pe stâlpii gardurilor de-a lungul traseului. Woolly își putea imagina perfect acest lucru, pentru că îi amintea de modul în care, de 4 Iulie, familia lui atârna

serpentine roșii, albe și albastre de grinzile din camera mare și de balustradele verandei.

Oh, cât de mult îi plăcuse străbunicului său ziua de 4 Iulie!

De Ziua Recunoștinței, de Crăciun și de Paște, străbunicului lui Woolly nu-i păsa dacă ai săi alegeau să petreacă sărbătoarea cu el sau plecau să o sărbătorească cu altcineva. Dar, când venea vorba de Ziua Independenței, nu suporta să lipsească cineva. Le arăta foarte clar că fiecare copil, nepot și strănepot era așteptat în Adirondacks, indiferent cât de departe ar fi trebuit să călătorească.

Și se adunau!

Pe 1 iulie, membrii familiei începeau să tragă pe alee, ajungeau la gară sau aterizau pe mica pistă care se afla la treizeci de kilometri distanță. Până în după-amiaza de 2 iulie, fiecare loc de dormit din casă era ocupat – cu bunicii, unchii și mătușile în dormitoare, verii mai mici pe veranda de dormit și toți verii care aveau norocul să fie mai mari de doisprezece ani, în corturile dintre pini.

Când sosea 4 Iulie, avea loc un picnic pe peluză, urmat de curse de canoe, curse de înot, concursuri de tras cu pușca și cu arcul și un mare joc de capturarea steagului. La ora șase fix, pe verandă avea loc un cocktail. La ora șapte și jumătate se suna clopoțelul și toată lumea se strângea înăuntru pentru o cină cu pui prăjit, porumb și faimoasele brioșe cu afine ale lui Dorothy. Apoi, la zece, unchiul Bob și unchiul Randy vâsleau până la pluta din mijlocul lacului pentru a lansa artificiile pe care le cumpăraseră din Pennsylvania.

Cât de mult i-ar fi plăcut lui Billy, s-a gândit Woolly cu un zâmbet. I-ar fi plăcut serpentinele de pe balustradă și corturile dintre copaci și coșurile cu brioșe cu afine. Dar cel mai mult i-ar fi plăcut focurile de artificii, care începeau întotdeauna cu fluierături și pocnituri, apoi deveneau din ce în ce mai mari până când păreau că umplu cerul.

Dar, chiar și în timp ce Woolly se gândea la această amintire minunată, expresia lui a devenit sumbră, pentru că aproape uitase ceea ce mama lui numea motivul pentru care suntem cu toții aici: recitările. În fiecare an, pe 4 Iulie, după ce toată mâncarea era pregătită, în loc de rugăciune, cel mai tânăr copil mai mare de 16 ani ocupa locul din capul mesei și recita din Declarația de independență.

Când în cursul evenimentelor umane și Noi considerăm aceste adevăruri ca fiind evidente și așa mai departe.

Dar, așa cum îi plăcea străbunicului lui Woolly să observe, dacă domnii Washington, Jefferson și Adams au avut viziunea de a întemeia Republica, domnul Lincoln a fost cel care a avut curajul să o desăvârșească. Așadar, după ce vărul care recitase din Declarație se întorcea la locul lui, cel mai mic copil mai mare de zece ani ocupa locul în capul mesei pentru a recita integral Discursul de la Gettysburg.

La final, vorbitorul făcea o plecăciune, iar sala izbucnea într-o ovație aproape la fel de puternică precum cea care urma finalului focurilor de artificii. Apoi platourile și coșurile treceau în jurul mesei în hohote de râs și veselie. Era un moment pe care Woolly îl aștepta mereu cu nerăbdare.

Îl așteptase cu nerăbdare până pe 16 martie 1944, când a împlinit zece ani.

Imediat după ce mama și surorile sale i-au cântat „La mulți ani", sora sa mai mare, Kaitlin, a simțit nevoia să precizeze că, de 4 Iulie, va fi rândul lui Woolly să stea în capul mesei. Woolly a fost atât de neliniștit de această veste, încât abia și-a putut termina bucata de tort de ciocolată. Pentru că, până la vârsta de zece ani, Woolly aflase un lucru, că nu se pricepea deloc să memoreze.

Simțindu-i îngrijorarea, sora lui, Sarah – care cu șapte ani înainte oferise o recitare impecabilă –, s-a oferit să-i servească drept antrenor.

— Memorarea Discursului este la îndemâna ta, i-a spus ea lui Woolly cu un zâmbet. La urma urmei, sunt doar zece fraze.

Inițial, această asigurare l-a încurajat pe Woolly. Dar, când sora lui i-a arătat textul real al discursului, Woolly a descoperit că, deși la prima vedere ar părea că sunt doar zece fraze, ultima conținea de fapt trei fraze, deghizate într-una singură.

— În realitate (obișnuia să spună Woolly), sunt douăsprezece fraze, nu zece.

— Așa este, a răspuns Sarah.

Dar, ca să fie siguri, ea a sugerat să înceapă pregătirile cu mult timp înainte. În prima săptămână din aprilie, Woolly ar fi învățat să recite prima propoziție cuvânt cu cuvânt. Apoi, în a doua săptămână din aprilie, ar învăța prima și a doua propoziție. Apoi, în a treia săptămână, primele trei propoziții, și așa mai departe, până când, douăsprezece săptămâni mai târziu, exact când iunie avea să se apropie de sfârșit, Woolly ar fi putut recita întregul discurs fără nicio problemă.

Și exact așa s-a pregătit. Săptămână de săptămână, Woolly a învățat frază după frază, până când a putut recita discursul în întregime. De fapt, până pe 1 iulie îl recitase de la început până la sfârșit, nu numai în fața lui Sarah, ci și singur în fața oglinzii, la chiuveta din bucătărie, în timp ce o ajuta pe Dorothy să spele vasele și, o dată, într-o canoe în mijlocul lacului. Așa că, atunci când a sosit ziua fatidică, Woolly era pregătit.

După ce vărul său Edward a recitat din Declarația de independență și a primit aplauze prietenești, Woolly a ocupat locul privilegiat.

Dar, tocmai când era pe punctul de a începe, a descoperit prima problemă a planului surorii sale: oamenii. Pentru că, deși Woolly recitase de multe ori Discursul în fața surorii sale și de multe ori de unul singur, nu o făcuse niciodată în fața altcuiva. Și nici măcar nu era vorba de altcineva. Erau treizeci dintre cele mai apropiate rude ale sale, aliniate pe laturile opuse ale unei mese, în două

rânduri atente, cu nimeni altul decât străbunicul său așezat la capătul opus.

Aruncând o privire către Sarah, Woolly a primit un semn din cap de încurajare, care i-a întărit încrederea. Dar, tocmai când era pe punctul de a începe, a descoperit a doua problemă a planului surorii sale: ținuta. Pentru că, deși Woolly mai recitase anterior Discursul în pantaloni de velur, în pijamale și în costum de baie, nu o făcuse nici măcar o dată într-un sacou albastru care îi dădea mâncărimi și cu o cravată alb-roșie prinsă la gât.

În timp ce Woolly trăgea de guler cu un deget, unii dintre verii lui mai mici au început să chicotească.

— Șșșt, a zis bunica lui.

Woolly s-a întors cu privirea spre Sarah, care i-a dat din nou din cap prietenos.

— Dă-i drumul, l-a îndemnat.

Așa cum îl învățase ea, Woolly s-a ridicat în picioare, a respirat adânc de două ori și a început:

— Optzeci și șapte de ani, a spus el. Acum optzeci și șapte de ani.

S-au mai auzit câteva chicoteli din partea verilor mai mici, urmate de un alt sâsâit din partea bunicii.

Amintindu-și că Sarah îi spusese că, dacă are emoții, ar trebui să se uite peste capetele familiei, Woolly și-a ridicat ochii spre capul de elan din perete. Dar, găsind privirea elanului antipatică, a încercat să se uite în schimb la pantofii săi.

— Acum patruzeci și șapte de ani…, a început din nou.

— Părinții noștri au adus pe lume, a continuat Sarah cu blândețe.

— Părinții noștri au adus pe lume, a repetat Woolly, uitându-se la sora lui. Părinții noștri au adus pe acest chip.

— Pe acest continent . . .

— Pe acest continent o nouă națiune. O nouă națiune…

— …concepută în Libertate, a rostit o voce prietenoasă.

Numai că nu era vocea lui Sarah. Era vocea vărului James, care absolvise la Princeton cu câteva săptămâni înainte. Și de data aceasta, când Woolly și-a reluat recitalul, Sarah și James i s-au alăturat.

— Concepută în Libertate, au spus toți trei împreună, și dedicată ideii că toți oamenii sunt creați egali.

Apoi și-au adăugat și vocile altor rude care, la vremea lor, fuseseră însărcinate cu recitarea Discursului domnului Lincoln. Apoi s-au alăturat corului membrii familiei care nu fuseseră niciodată obligați să recite Discursul, dar care îl auziseră de atâtea ori înainte, încât și ei îl știau pe de rost. În curând, toți cei de la masă – inclusiv străbunicul – recitau; și, când toți împreună au rostit cuvintele măreție și

pline de speranță că guvernarea poporului, de către popor, pentru popor nu va dispărea de pe pământ, familia a izbucnit într-o rundă de aplauze cum nu mai auzise niciodată camera.

Cu siguranță, așa voise Abraham Lincoln ca discursul său să fie recitat. Nu de un băiețel care stătea singur în capul mesei, îmbrăcat într-o haină care-i dădea mâncărimi, ci de patru generații ale unei familii care rosteau cuvintele la unison.

Oh, dacă tatăl său ar fi putut fi acolo! s-a gândit Woolly, ștergându-și o lacrimă de pe obraz cu palma. Dacă tatăl său ar putea fi aici, acum.

După ce Woolly a alungat tristețea și a terminat de prezentat omagiile președintelui, s-a întors pe drumul pe care venise. De data aceasta, când a ajuns la fântână, a avut grijă să meargă în sens invers acelor de ceasornic în jurul acesteia până când a ajuns la a șasea cărare.

Nicio cărare nu arată la fel în ambele direcții, așa că, pe măsură ce Woolly a înaintat, a început să se întrebe dacă nu cumva făcuse o greșeală. Poate că numărase greșit cărările când mersese în sens invers în jurul fântânii. Dar, tocmai când se gândea să se întoarcă, l-a văzut pe bărbatul cu pălărie.

Când Woolly i-a zâmbit în semn de recunoaștere, bărbatul i-a zâmbit la rândul său. Dar, când Woolly i-a făcut un mic semn cu mâna, bărbatul nu i l-a întors. În schimb, a băgat mâna în buzunarele largi ale jachetei sale largi. Apoi a format un cerc cu brațele, punând pumnul drept pe umărul stâng și pumnul stâng pe umărul drept. Intrigat, Woolly a privit cum bărbatul a început să-și mute degetele în lungul brațelor opuse, lăsând mici obiecte albe la fiecare centimetru.

— Este popcorn, a spus Woolly uimit.

Odată ce floricele de porumb s-au întins de la umăr până în vârful încheieturilor mâinilor, foarte încet, omul a început să-și deschidă brațele până când acestea s-au întins pe lângă el ca… ca…

Ca o sperietoare de ciori! și-a dat seama Woolly. De aceea bărbatul cu pălărie îi păruse atât de familiar. Pentru că arăta exact ca sperietoarea de ciori din colțul din stânga jos al hărții.

Numai că omul ăsta nu era o sperietoare de ciori. Era opusul unei sperietori de ciori. Pentru că, odată ce a întins complet brațele, toate vrăbiuțele care se învârteau prin preajmă au început să se agite prin aer și să planeze pe lângă brațele sale.

În timp ce vrăbiuțele ciuguleau floricele de porumb, două veverițe care se ascunseseră sub o bancă au fugit la picioarele domnului. Cu ochii mari, Woolly a crezut o clipă că vor să se cațăre pe el ca pe un copac. Dar veverițele, care-și cunoșteau meseria, așteptau ca vrăbiuțele să lovească câteva floricele de porumb din brațele domnului și să le arunce pe jos.

Trebuie să-mi amintesc să-i povestesc lui Duchess, se gândea Woolly în timp ce se grăbea.

Pentru că Omul-Pasăre din Liberty Park arăta exact ca unul dintre acei vechi actori de vodevil despre care îi plăcea lui Duchess să vorbească.

Dar când Woolly a ieșit pe stradă, imaginea veselă a Omului-Pasăre stând în picioare cu brațele întinse a fost înlocuită de imaginea mult mai puțin veselă a unui ofițer de poliție stând în spatele mașinii lui Emmett cu un carnet de amenzi în mână.

Emmett

Emmett s-a trezit vag conștient că trenul nu mai era în mișcare. Aruncând o privire la ceasul lui Billy, a văzut că era puțin după ora opt. Probabil că ajunseseră deja la Cedar Rapids.

În liniște, ca să nu-și trezească fratele, Emmett s-a ridicat, a urcat pe scară și a scos capul prin trapa din acoperiș. Privind înapoi, a constatat că trenul, care se afla acum la un macaz, fusese prelungit cu cel puțin douăzeci de vagoane.

Stând pe scară, cu fața expusă aerului răcoros al dimineții, Emmett nu mai era agitat de gândurile din trecut. Ceea ce îl stârnea acum era foamea. Tot ce mâncase de când plecase din Morgen fusese sendvișul pe care fratele său i-l dăduse în gară. Billy, cel puțin, a avut înțelepciunea să mănânce micul-dejun la orfelinat, când i se oferise. După estimările lui Emmett, mai aveau încă treizeci de ore până să ajungă la New York, iar tot ce aveau în rucsacul lui Billy era un bidon cu apă și ultimele prăjituri de la Sally.

Cerșetorul îi spusese lui Emmett că vor opri câteva ore pe o cale ferată privată din afara orașului Cedar Rapids, pentru ca General Mills să poată agăța câteva dintre vagoanele lor în spatele trenului – vagoane pline din podea până în tavan cu cutii de cereale.

Emmett a coborât pe scară și și-a trezit cu blândețe fratele.

— Trenul va rămâne aici o vreme, Billy. Mă duc să văd dacă pot găsi ceva de mâncare pentru noi.

— Bine, Emmett.

În timp ce Billy s-a culcat la loc, Emmett a urcat pe scară și a ieșit prin trapă. Nevăzând niciun semn de viață în susul sau în josul liniei, a pornit spre partea din spate a trenului. În timp ce vagoanele General Mills erau încărcate, Emmett știa că este posibil să fie blocate. Trebuia doar să spere că una dintre trape fusese lăsată deschisă din greșeală. Gândindu-se că nu mai era nici o oră până la pornirea trenului, s-a mișcat cât de repede a putut, sărind de pe acoperișul unui vagon de marfă pe cel al următorului.

Dar, când a ajuns la ultimul vagon Nabisco gol, s-a oprit. Deși vedea acoperișurile plate și dreptunghiulare ale vagoanelor General Mills care se întindeau în depărtare, cele două care se aflau imediat în fața lui aveau acoperișurile curbate ale vagoanelor de pasageri.

După o clipă de ezitare, Emmett a coborât pe platforma îngustă și a tras cu ochiul prin ferestruica ușii. Cea mai mare parte a interiorului era ascunsă de

perdelele care mărgineau fereastra pe interior, dar puținul pe care Emmett îl vedea era promițător. Părea a fi salonul unui vagon particular frumos mobilat, după o noapte de petreceri. Dincolo de o pereche de scaune cu spătar înalt, cu spatele la el, Emmett vedea o măsuță de cafea acoperită cu pahare goale, o sticlă de șampanie răsturnată într-o găleată cu gheață și un mic bufet pe care se aflau rămășițele unei mese. Pasagerii se aflau, probabil, în compartimentele de dormit ale vagonului alăturat.

Deschizând ușa, Emmett a intrat în liniște. În timp ce se orienta, a văzut că petrecerea care avusese loc lăsase încăperea în dezordine. Împrăștiate pe podea se aflau pene dintr-o pernă ruptă, împreună cu chifle și struguri, de parcă ar fi fost folosite ca muniție într-o bătaie. Capacul de sticlă al pendulei era deschis, iar limbile lipseau. Pe o canapea de lângă bufet dormea adânc un bărbat de vreo douăzeci și ceva de ani, purtând un smoching murdar și având pe obraji dungile roșii strălucitoare ale unui apaș.

Emmett s-a gândit să iasă cu spatele din vagon și să continue pe acoperiș, dar nu avea să se ivească o ocazie mai bună decât aceasta. Cu ochii pe silueta adormită, Emmett a trecut printre scaunele cu spătar înalt și a înaintat cu prudență. Pe bufet se aflau un bol de fructe, pâini, bucăți de brânză și o șuncă pe jumătate mâncată. Mai era și un borcan răsturnat de ketchup, fără îndoială sursa vopselei de război. La picioarele lui, Emmett a găsit husa pernei rupte. După ce a încărcat-o rapid cu suficientă mâncare pentru două zile, a răsucit-o la gură pentru a o strânge. Apoi a aruncat o ultimă privire asupra persoanei adormite și s-a întors spre ușă.

— Oh, steward…

Într-unul dintre scaunele cu spătar înalt era prăbușit un al doilea bărbat în frac.

Cu atenția concentrată asupra primului, Emmett trecuse pe lângă acesta fără să-l observe – fapt surprinzător, având în vedere statura lui. Trebuie să fi avut aproape un metru optzeci înălțime și o sută de kilograme. Nu era mânjit cu vopsea de război, dar o felie de șuncă îi ieșea frumos din buzunarul de la piept, ca și cum ar fi fost o batistă.

Cu ochii pe jumătate deschiși, petrecărețul a ridicat o mână și a întins încet un deget pentru a arăta spre ceva de pe podea.

— Dacă ești atât de amabil…

Privind în direcția indicată, Emmett a văzut o sticlă de gin pe jumătate goală, căzută pe o parte. Lăsând jos fața de pernă, Emmett a recuperat ginul și l-a înmânat petrecărețului, care l-a primit cu un oftat.

— De aproape o oră stau cu ochii pe sticlă, analizând diferitele stratageme prin care ar putea intra în posesia mea. Una câte una, a trebuit să le înlătur ca

fiind prost concepute, nechibzuite sau sfidând legile gravitației. În cele din urmă, am apelat la ultima resursă a unui om care vrea să facă ceva și care a epuizat toate opțiunile în afară de a o face el însuși – adică m-am rugat. M-am rugat la Ferdinand și Bartolomeu, sfinții protectori ai vagoanelor Pullman și ai sticlelor răsturnate. Și un înger al milei a coborât asupra mea.

Privindu-l pe Emmett cu un zâmbet recunoscător, și-a exprimat brusc surprinderea.

— Tu nu ești stewardul!

— Sunt unul dintre frânari, a spus Emmett.

— Mulțumesc totuși.

Întorcându-se în stânga, petrecărețul a luat un pahar de martini de pe o măsuță rotundă și a început să-l umple cu grijă cu gin. În timp ce făcea acest lucru, Emmett a observat că măslina de pe fundul paharului fusese înțepată cu minutarul ceasului.

După ce a umplut paharul, petrecărețul s-a uitat la Emmett.

— Aș putea să îți ofer...?

— Nu, mulțumesc.

— La datorie, presupun.

Ridicându-și scurt paharul spre Emmett, l-a golit dintr-o înghițitură, apoi l-a privit cu părere de rău.

— Ai fost înțelept să refuzi. Acest gin este nefiresc de călduț. În mod criminal, s-ar spune. Cu toate acestea...

Umplând din nou paharul, l-a ridicat la buze, dar de data aceasta s-a oprit brusc cu o privire îngrijorată.

— Nu cumva știi cumva unde ne aflăm?

— În afara orașului Cedar Rapids.

— Iowa?

— Da.

— Și ora?

— Cam opt și jumătate.

— Dimineața?

— Da, a răspuns Emmett. Dimineața.

Petrecărețul a început să-și încline paharul, dar s-a oprit din nou.

— Nu joi dimineață?

— Nu, a răspuns Emmett, încercând să-și stăpânească nerăbdarea. Este marți.

Petrecărețul a expirat ușurat, apoi s-a aplecat spre bărbatul care dormea pe canapea.

— Ai auzit asta, domnule Packer?

Cum Packer nu a răspuns, petrecărețul a lăsat jos paharul, a scos o chiflă din buzunarul hainei și a aruncat-o în capul lui Packer, cu precizie.

— Am spus: Ai auzit asta?

— Ce să aud, domnule Parker?

— Nu e încă joi.

Rostogolindu-se pe o parte, Packer s-a întors cu fața la perete.

— Copilul de miercuri e plin de necazuri, dar copilul de joi mai are mult până departe.6

6 Aluzie la versurile unui cântecel pentru copii (n. red.).

Parker l-a privit gânditor pe tovarășul său, apoi s-a aplecat spre Emmett.

— Între noi fie vorba, domnul Packer este și nefiresc de lipsit de entuziasm.

— Am auzit asta, a spus Packer către perete.

Parker l-a ignorat și a continuat să i se confeseze lui Emmett:

— În mod normal, nu sunt genul care să se agite din cauza unor lucruri precum zilele săptămânii. Dar domnul Packer și cu mine suntem legați de o încredere sacră. Pentru că în cabina alăturată doarme adânc nimeni altul decât Alexander Cunningham al III-lea, nepotul iubit al proprietarului acestui încântător vagon. Și am jurat că-l vom aduce pe domnul Cunningham înapoi în Chicago, la ușa clubului Racquet Club (adică rachetă cu q, atenție), până joi seara la ora șase, ca să îl putem încredința în siguranță...

— În mâinile răpitorilor săi, a completat Packer.

— În mâinile viitoarei sale mirese, l-a corectat Parker. Ceea ce este o datorie care nu trebuie luată cu ușurință, domnule Brakeman. Pentru că bunicul domnului Cunningham este cel mai mare operator de vagoane frigorifice din America, iar bunicul miresei este cel mai mare producător de cârnați. Deci cred că înțelegi cât de important este să-l ducem pe domnul Cunningham la Chicago la timp.

— Viitorul micului-dejun în America depinde de acest lucru, a adăugat Packer.

— Într-adevăr, așa este, a fost de acord Parker. Într-adevăr, așa este.

Emmett era educat să nu disprețuiască pe nimeni. Să disprețuiești un alt om, ar fi spus tatăl său, presupunea că știai atât de multe despre soarta lui, atât de multe despre intențiile lui, despre acțiunile lui atât publice, cât și private, încât puteai să-i pui în balanță caracterul cu al tău fără teama de a greși. Dar, în timp ce-l privea pe cel numit Parker golind un alt pahar de gin călduț și apoi trăgând cu dinții măslina de pe minutar, Emmett nu se putea abține să nu-l cântărească pe om și să nu-l găsească deficitar.

În Salina, una dintre poveștile pe care lui Duchess îi plăcea să le spună – când

munceau pe câmp sau își mai pierdeau timpul în barăci – era despre un artist, profesorul Heinrich Schweitzer, Maestrul Telekineziei.

Când cortina se ridica, profesorul stătea în mijlocul scenei la o măsuță, cu o față de masă albă, un singur tacâm și o lumânare neaprinsă. Din afara scenei, un chelner apărea, îi servea profesorului o friptură, îi turna un pahar de vin și aprindea lumânarea. Când chelnerul pleca, profesorul mânca fără grabă o parte din friptură, bea o parte din vin și își lăsa furculița înfiptă drept în carne – toate acestea fără să spună un cuvânt. După ce își ștergea buzele cu șervețelul, ținea în aer degetul mare și degetul mic întinse. În timp ce le apropia încet, flacăra lumânării scânteia, apoi se stingea, lăsând o dâră subțire de fum. În continuare, profesorul își privea vinul până când acesta fierbea peste margine. Când își îndrepta atenția spre farfurie, jumătatea superioară a furculiței se îndoia până la un unghi de nouăzeci de grade. În acest moment, publicul, care fusese avertizat să păstreze o tăcere perfectă, răsuna de expresii de uimire sau de neîncredere. Cu o mână ridicată, profesorul făcea liniște în sală. Închizând ochii, își îndrepta palmele spre masă. În timp ce se concentra, masa începea să tremure într-o asemenea măsură încât i se auzeau picioarele lovindu-se de podeaua scenei. Apoi, deschizând iar ochii, profesorul își mișca brusc mâinile spre dreapta, iar fața de masă țâșnea cât colo, lăsând neatinse farfuria, paharul de vin și lumânarea.

Întregul număr era o farsă, desigur. O iluzie elaborată, realizată prin utilizarea unor fire invizibile, a electricității și a jeturilor de aer. Și profesorul Schweitzer? După spusele lui Duchess, era un polonez din Poughkeepsie care nu stăpânea suficient de bine telekinezia ca să-și dea cu un ciocan în propriul picior.

Nu, s-a gândi Emmett cu o notă de amărăciune, Schweitzerii din această lume nu erau în măsură să miște obiecte cu o privire sau cu o mișcare a mâinii. Această putere era rezervată celor din familia Parker.

După toate probabilitățile, nimeni nu-i spusese vreodată lui Parker că avea puterea telechineziei; dar nici nu era nevoie să o facă. O învățase din experiență, începând din zilele copilăriei sale, când cerea o jucărie care se afla în vitrina unui magazin sau o înghețată de la un vânzător din parc. Experiența îl învățase că, dacă își dorea ceva suficient de mult, acel ceva ajungea în cele din urmă în mâinile lui, chiar dacă în disprețul legilor gravitației. Cu ce altceva decât dispreț poate fi privit un om care, în posesia acestei puteri extraordinare, o folosește pentru a recupera resturile unei sticle de gin din cealaltă parte a unei încăperi fără a fi nevoit să se ridice de pe scaun?

Dar, chiar în timp ce Emmett se gândea la asta, se auzi un vâjâit delicat și ceasul fără stăpân începu să bată. Aruncând o privire la ceasul lui Billy, Emmett a constatat cu o strălucire de neliniște că era deja nouă. Subestimase complet cât timp trecuse. Trenul putea porni în orice moment.

În timp ce Emmett întindea mâna spre fața de pernă de la picioarele sale, Parker și-a întors privirea.

— Doar nu pleci?

— Trebuie să mă întorc la locomotivă.

— Dar abia începusem să ne cunoaștem. Cu siguranță că nu e nicio grabă. Poftim, ia loc.

Întinzându-se, Parker a tras fotoliul gol mai aproape de al său, blocând efectiv calea lui Emmett spre ușă.

În depărtare, Emmett a auzit un șuierat de abur, în timp ce frânele erau eliberate și trenul începea să se pună în mișcare. Dând fotoliul gol la o parte, Emmett a făcut un pas spre ușă.

— Așteaptă! a strigat Parker.

Punându-și mâinile pe brațele scaunului, s-a ridicat. Văzându-l în picioare, Emmett și-a dat seama că era chiar mai mare decât părea. Cu capul aproape lovindu-se de tavanul vagonului, s-a clătinat pe loc o clipă, apoi a sărit în față cu mâinile întinse, ca și cum ar fi intenționat să-l apuce pe Emmett de cămașă.

Emmett a simțit un val de adrenalină și senzația dezgustătoare că timpul se repeta pe nesimțite. La câțiva metri în spatele lui Parker se afla măsuța de cafea cu paharele goale și sticla de șampanie răsturnată. Având în vedere poziția instabilă a lui Parker, Emmett știa fără să reflecteze că, dacă îi dădea lui Parker un singur brânci, îl putea răsturna ca pe un butuc. Era o altă ocazie oferită de întâmplare lui Emmett ca să-și dea peste cap toate planurile printr-o acțiune de o clipă.

Dar, cu o agilitate surprinzătoare, Parker a strecurat brusc o bancnotă de cinci dolari împăturită în buzunarul cămășii lui Emmett. Apoi a făcut un pas înapoi și a căzut pe scaun.

— Cu cea mai mare recunoștință, a strigat Parker, în timp ce Emmett ieșea pe ușă.

Apucând fața de pernă într-o mână, Emmett a escaladat scara, s-a deplasat rapid pe lungimea acoperișului vagonului de marfă și a sărit peste spațiul gol ce-l despărțea de vagonul următor – exact așa cum făcuse mai devreme în acea dimineață.

Numai că acum trenul se mișca, se clătina ușor în stânga și în dreapta și prindea viteză. Emmett a presupus că se deplasa cu doar treizeci de kilometri pe oră, dar simțise forța aerului când făcuse saltul între vagoane. Dacă trenul ajungea la cincizeci de kilometri pe oră, ar fi trebuit să se miște destul de repede pentru a trece de gol; iar dacă ajungea la șaizeci, nu era sigur că ar fi putut să treacă.

Emmett a început să alerge.

Nu-și mai amintea câte vagoane de marfă traversase mai devreme în acea dimineață înainte de a ajunge la Pullman. Cu un sentiment tot mai mare de urgență, s-a uitat înainte pentru a vedea dacă putea localiza vagonul cu trapa deschisă. Ceea ce a văzut în schimb a fost că, la opt sute de metri în față, trenul făcea o curbă.

Deși curba șinelor era fixă și trenul era în mișcare, lui Emmett i se părea că era curba cea care se mișca, făcându-și rapid drum în josul lanțului de vagoane, îndreptându-se inexorabil spre el, așa cum se mișcă moale o buclă pe lungimea unui bici când trosnești cu el.

Emmett a început să sprinteze cât mai repede cu putință, în speranța de a ajunge la următorul vagon de marfă înainte de sosirea curbei. Dar curba a venit mai repede decât anticipase, trecând pe sub picioarele lui chiar în momentul în care a făcut saltul. Cu vagonul care se legăna, Emmett a aterizat neuniform și s-a aruncat în față, astfel că o clipă mai târziu era întins pe acoperiș, cu un picior atârnând peste marginea acestuia.

Hotărât să nu dea drumul feței de pernă, Emmett s-a zbătut să se prindă de ceva, orice, cu mâna liberă. S-a agățat orbește de o protuberanță de metal și s-a tras spre mijlocul acoperișului.

Fără să se ridice, Emmett s-a îndreptat ușor înapoi spre golul pe care tocmai îl sărise. Găsind scara cu picioarele, a alunecat mai în spate, a coborât și s-a prăbușit pe platforma îngustă, gâfâind din cauza efortului și măcinat de vină.

La ce se gândise? Să sară dintr-un vagon în altul. Ar fi putut cu ușurință să fie aruncat din tren. Atunci ce s-ar fi întâmplat cu Billy?

Trenul se deplasa acum cu cel puțin optzeci de kilometri pe oră. La un moment dat, în următoarea oră, avea cu siguranță să încetinească, iar atunci el ar fi putut să se întoarcă teafăr la vagonul lor. Emmett s-a uitat la ceasul fratelui său pentru a vedea ce oră este, dar a constatat că geamul se spărsese și acul secundar încremenise.

Pastorul John

Când pastorul John a văzut că o persoană dormea în vagon, mai că a dat să plece. Când cineva are mult de mers, compania în care se află contează foarte mult. Călătoria într-un vagon de marfă este lungă și lipsită de confort, iar fiecare om, oricât ar rătăci, are o poveste care poate prinde sau poate amuza. Dar, de când Adam a văzut ultima dată Edenul, păcatul s-a așezat în inimile oamenilor, astfel încât chiar și cei predispuși să fie blânzi și buni pot deveni dintr-odată lacomi și cruzi. Astfel, când un călător obosit are o jumătate de litru de whisky și optsprezece dolari câștigați cu sudoarea frunții, prudența îl sfătuiește să renunțe la beneficiile unei companii și să-și petreacă orele în siguranța propriei solitudini.

La asta se gândea pastorul John când l-a văzut pe străin ridicându-se, aprinzând o lanternă și îndreptând fasciculul îngust de lumină asupra paginilor unei cărți imense – dezvăluind astfel că nu era decât un băiat.

Un fugar, s-a gândit pastorul John zâmbind.

Fără îndoială, se certase cu părinții lui și dispăruse de acasă cu rucsacul pe umăr, pornind la drum ca Tom Sawyer – ca un mic cititor. Când va ajunge la New York, băiatul va saluta momentul descoperirii sale, pentru ca apoi autoritățile să-l întoarcă la reproșurile severe ale tatălui său și la îmbrățișarea caldă a mamei sale.

Dar New Yorkul era încă la o distanță de o zi și, deși băieții pot fi tumultuoși, neexperimentați și naivi, nu sunt totuși lipsiți de o anumită inteligență practică. Pentru că, în timp ce un adult care pleacă în plină furie, probabil doar cu cămașa de pe el, un băiat care fuge va avea întotdeauna inspirația de a-și lua un sendviș. Poate chiar și o bucățică din puiul prăjit al mamei, rămas din noaptea precedentă. Apoi, și lanterna era de luat în considerare. De câte ori, numai în ultimul an, pastorul John ar fi considerat de bun augur să aibă o lanternă la îndemână? De mai multe ori decât putea număra.

— Ei bine, bună ziua!

Fără să aștepte vreun răspuns, pastorul John a coborât scara și și-a scuturat praful de pe genunchi, observând că, deși băiatul își ridicase privirea cu o oarecare surprindere, avusese bunul-simț să nu îndrepte lumina spre fața unui nou-venit.

— Pentru pălmașii Domnului, a început pastorul John, orele sunt lungi, iar mângâierile, puține. Așa că eu, unul, aș primi cu plăcere puțină companie. Te deranjează dacă vin lângă focul tău?

— Focul meu? a întrebat băiatul.

Pastorul John a arătat spre lanternă.

— Iartă-mă. M-am exprimat mai poetic. E riscul profesional al oamenilor Bisericii. Pastorul John, la dispoziția ta.

Când John i-a întins mâna, băiatul s-a ridicat și a strâns-o ca un mic domn.

— Mă numesc Billy Watson.

— Mă bucur să te cunosc, William.

Deși suspiciunea este la fel de veche ca păcatul, băiatul nu a trădat nicio urmă. Dar a lăsat să se vadă o curiozitate rezonabilă.

— Ești un pastor adevărat?

Pastorul John a zâmbit.

— Nu am nicio turlă, nici clopote sub comanda mea, băiete. Mai degrabă, la fel ca omonimul meu, Ioan Botezătorul, biserica mea este un loc deschis, iar congregația mea e formată din oameni de rând. Dar, da, sunt un pastor cât se poate de adevărat, așa cum mă vezi.

— Ești al doilea om al Bisericii pe care îl întâlnesc în două zile, a zis băiatul.

— Nu mai spune!

— Ieri am întâlnit-o pe sora Agnes la Saint Nicholas din Lewis. O cunoști?

— Am cunoscut multe surori la vremea mea, a răspuns pastorul zâmbind în sinea lui. Dar nu cred că am avut plăcerea de a cunoaște una pe nume Agnes.

Pastorul John i-a surâs băiatului, apoi și-a luat libertatea de a se așeza. Când băiatul i s-a alăturat, John și-a exprimat admirația față de lanternă și l-a întrebat dacă ar putea să se uite mai de aproape. Fără nicio clipă de ezitare, băiatul i-a înmânat-o.

— Este o lanternă militară, a explicat el. Din Al Doilea Război Mondial.

Ca și cum ar fi vrut să se minuneze de raza lanternei, pastorul John a folosit-o pentru a cerceta restul vagonului, observând cu plăcută surprindere că rucsacul băiatului era mai mare decât părea la început.

— Prima creație a Domnului, a spus pastorul John cu apreciere, înapoindu-i lanterna proprietarului ei.

Încă o dată, băiatul l-a privit cu mare curiozitate. Ca să-i explice mai bine, pastorul John a citat versetul.

— Și a zis Domnul: „Să fie lumină!“ Și a fost lumină.

— Dar, la început, Dumnezeu a creat cerul și pământul, a replicat băiatul. Nu e lumina a treia Sa creație?

Pastorul John și-a dres glasul.

— Ai perfectă dreptate, William. Cel puțin, tehnic vorbind. Oricum ar fi, cred că putem presupune că Domnul are o mare satisfacție, fiindcă, după ce a fost

martor la faptul că a treia Sa creație a fost folosită în beneficiul oamenilor aflați în război, dispozitivul și-a găsit o a doua viață în mâinile unui băiat.

Cu această observație mulțumitoare, băiatul a tăcut, iar pastorul John s-a trezit că se uită cu o oarecare nostalgie la geanta sa.

Cu o zi înainte, pastorul John propovăduise Cuvântul Domnului la o adunare itinerantă despre renașterea creștinismului, undeva, la periferia orașului Cedar Rapids. Deși pastorul nu făcea parte în mod oficial din această întrunire, atât de cuceriți au fost participanții de modul său de a vorbi despre chinurile care îi așteaptă pe păcătoși în iad, încât predicase din zori până la asfințit, fără să-și facă timp măcar pentru o scurtă gustare. Seara, când echipa începuse să strângă corturile, pastorul John plănuise să se retragă la o cârciumă din apropiere, unde o tânără drăguță, membră a unui cor metodist, fusese de acord să stea cu el la cină și, poate, la un pahar de vin. Întâmplarea făcea ca dirijorul corului să fie și tatăl fetei, așa că pastorul John a fost nevoit să plece mai repede decât intenționa. Așadar, când s-a așezat la locul lui, lângă băiat, s-a arătat destul de nerăbdător să treacă la momentul în care urmau să împartă pâinea.

Dar într-un vagon de marfă gol se cere la fel de multă etichetă ca la masa unui episcop. Iar eticheta drumului cerea ca un călător să ajungă să îl cunoască pe altul înainte de a împărți mâncarea cu el. În acest scop, pastorul John a luat inițiativa.

— Spune-mi, tinere. Ce citești?

— Compendiul de eroi, aventurieri și alți călători neînfricați al profesorului Abacus Abernathe.

— Cât de potrivit! Îmi permiți?

Din nou, băiatul i-a înmânat un bun al său fără cea mai mică ezitare. Un creștin până în măduva oaselor, s-a gândit pastorul John, în timp ce deschidea cartea. Ajungând la cuprins, John a văzut că era, într-adevăr, un compendiu despre eroi, mai mult sau mai puțin.

— Nu mă îndoiesc că te îndrepți spre o aventură pe cont propriu, l-a încurajat John să continue.

Drept răspuns, băiatul a dat energic din cap.

— Nu-mi spune. Lasă-mă să ghicesc.

Aruncând o privire în jos, pastorul John și-a trecut degetul de-a lungul listei.

— Hmm. Lasă-mă să văd. Da, da.

Cu un zâmbet, a bătut ușor cu degetul în carte, apoi s-a uitat la băiat.

— Bănuiesc că ai plecat să faci ocolul Pământului în optzeci de zile – în maniera lui Phileas Fogg!

— Nu, a răspuns băiatul. Nu am plecat să fac ocolul Pământului.

Pastorul John a aruncat o privire înapoi la cuprinsul cărții.

— Atunci plănuiești să traversezi Cele Șapte Mări ca Sindbad…?

Băiatul a dat din cap că nu.

În tăcerea serioasă care a urmat, pastorul John și-a amintit cât de repede se plictisește cineva de jocurile copiilor.

— M-ai prins, William. Mă dau bătut. De ce nu-mi spui încotro o să te poarte aventura asta?

— În California.

Pastorul John a ridicat din sprâncene. Să-i spună băiatului că, dintre toate direcțiile posibile în care ar putea călători, o alesese pe cea care avea cele mai puține șanse să-l ducă în California? Vestea s-ar fi dovedit, fără îndoială, valoroasă pentru băiat, dar, de asemenea, l-ar fi putut și descumpăni. Și ce avea de câștigat din asta?

— California, spui? O destinație excelentă. Îmi imaginez că te îndrepți acolo în speranța să găsești aur.

Pastorul a zâmbit încurajator.

— Nu, a răspuns băiatul automat, nu mă îndrept spre California în speranța să găsesc aur.

Pastorul John a așteptat ca băiatul să dezvolte puțin răspunsul, dar nu părea să-i stea în fire așa ceva. În orice caz, s-a gândit pastorul John, părea că vorbiseră destul.

— Oriunde s-ar întâmpla să călătorim, oricare ar fi motivele, consider că am avut un noroc neașteptat să ajung în compania unui tânăr cu cunoștințe despre Scriptură și cu o asemenea dragoste de aventură. De aceea, singurul lucru care lipsește pentru a face călătoria noastră și mai frumoasă…

În timp ce pastorul a făcut o pauză, băiatul l-a privit cu nerăbdare.

— …ar fi ceva de rontăit în timp ce ne petrecem timpul vorbind.

Pastorul John a schițat un zâmbet amar. Venise rândul lui să se uite nerăbdător.

Dar băiatul nici nu a clipit.

Hmm, s-a gândit pastorul John. Oare tânărul William era timid?

Nu. Nu părea genul. Oricât de inocent ar fi fost, ar fi împărțit un sendviș dacă ar fi avut unul. Din păcate, orice sendviș pe care-l împachetase fusese probabil mâncat. Pentru că, deși băieții fugari aveau neobișnuita precauție de a împacheta niște mâncare pentru drum, ceea ce le lipsea era tocmai autodisciplina de a o împărți.

Pastorul John s-a încruntat.

Indiferent ce bunătatea le dăruiește bunul Dumnezeu celor îngâmfați, o face sub forma dezamăgirii. Aceasta era o lecție pe care John o predase de multe ori în

multe corturi, pentru multe suflete, producând un mare efect. Și totuși, ori de câte ori dovada unor învățături își făcea apariția în cursul propriilor interacțiuni, părea întotdeauna o surpriză atât de neplăcută.

— Ar trebui, probabil, să stingi lumina, a zis pastorul John, cam cu acreală. Ca să nu consumi bateriile.

Dându-și seama de înțelepciunea sugestiei, băiatul și-a luat lanterna și a oprit-o. Dar, când a întins mâna spre rucsac, ca să o pună acolo, s-a auzit un sunet discret.

Pastorul John s-a îndreptat de spate, iar încruntarea i-a dispărut.

Recunoștea sunetul? Da, era un sunet atât de familiar, atât de neașteptat și atât de binevenit, încât fiecare fibră a ființei lui s-a trezit la viață – la fel cum foșnetul pe care îl face un șoarece de câmp printre frunzele toamnei îi atrage atenția unei pisici. Pentru că ceea ce se auzise din rucsac era zgomotul inconfundabil al unor monede.

În timp ce băiatul băga lanterna la locul ei, pastorul John a zărit partea de sus a unei cutii de tutun și a auzit cum monedele au zornăit melodios înăuntru. Nu penny și monede de cinci cenți, atenție, care sunau a sărăcie. Acestea erau aproape sigur monede de argint de cincizeci de cenți.

Date fiind împrejurările, pastorului John îi venea să rânjească, să râdă, chiar să cânte. Dar el era, mai presus de toate, un om cu experiență. Așa că, în schimb, i-a oferit băiatului zâmbetul seducător al unei vechi cunoștințe.

— Ce ai acolo, tinere William? Oare văd niște tutun? Să nu-mi spui că ai picat în mrejele fumatului!

— Nu. Eu nu fumez.

— Mulțumesc, Doamne. Dar spune-mi, te rog, de ce umbli cu o asemenea cutie?

— Acolo îmi țin colecția.

— O colecție, spui! Oh, cât îmi plac colecțiile. Pot să o văd?

Băiatul a scos cutia din rucsac, dar, în ciuda faptului că se arătase atât de dispus să-i ofere lanterna și cartea, acum era vizibil reticent în a-și expune colecția.

Încă o dată, pastorul s-a întrebat dacă tânărul William era atât de naiv pe cât pretindea că este. Dar, urmărind cum privirea băiatului se îndrepta spre podeaua aspră și prăfuită a vagonului, pastorul John și-a dat seama că băiatul ezita fiindcă suprafața pe care ar fi trebuit să înșire monedele nu era demnă de asta.

Era absolut firesc, a recunoscut John, ca un colecționar de porțelanuri fine sau de manuscrise rare să se arate pretențios în privința suprafețelor pe care urmează să-și expună bunurile de preț. Dar când venea vorba de monede, cu siguranță orice suprafață era la fel de bună. La urma urmei, în decursul existenței sale în

lume, o monedă obișnuită putea ajunge din cuferele unui bogat în palma unui cerșetor și înapoi de mai multe ori. A ajuns pe mesele de pocher și în cutia milei. A fost transportată în lupte, ascunsă în bocancul unui patriot și s-a pierdut printre pernele catifelate din budoarul unei domnișoare. Moneda obișnuită a făcut înconjurul lumii și a străbătut cele șapte mări.

Nu prea își avea locul o asemenea pedanterie. Monedele ar fi fost la fel de pregătite să își îndeplinească scopul, chiar și după ce ar fi fost împrăștiate pe podeaua unui vagon de marfă, ca în ziua în care au fost bătute la monetărie. Băiatul nu avea nevoie decât de o mică încurajare.

— Uite, a spus pastorul John, lasă-mă să te ajut.

Dar, când pastorul John a întins mâna, băiatul – care încă avea cutia în mâini, iar privirea ațintită spre podea – s-a tras înapoi.

Așa cum e în natura reflexelor, mișcarea bruscă a băiatului de a se retrage l-a făcut pe pastor să sară spre el.

Acum amândoi aveau mâinile pe cutie.

Hotărârea cu care băiatul o strângea la piept era aproape admirabilă, dar forța unui copil nu se compară cu cea a unui bărbat în toată firea și, o clipă mai târziu, cutia se afla în mâinile pastorului. Cu dreapta ridicase cutia într-o parte, iar cu stânga, înfiptă în pieptul băiatului, încerca să-l țină la distanță.

— Ai grijă, William! l-a avertizat el.

Dar, după cum s-a dovedit, nu era cazul de așa ceva. Băiatul nu mai încerca să-și recupereze cutia sau ce conținea ea. Dar parcă ar fi intrat Duhul Sfânt în el, dădea acum din cap și rostea fraze incoerente, părând rupt de tot ce era în jurul lui. Cu rucsacul strâns în poală, era în mod clar agitat, dar reușea să se stăpânească.

— Acum, a zis pastorul John mulțumit, să vedem ce se află înăuntru.

A deschis capacul și a vărsat conținutul. Când atinsese cutia prima oară, aceasta scosese un zgomot plăcut, însă când a răsturnat conținutul pe podeaua tare de lemn, parcă s-ar fi auzit sunetul unei mașini de joc mecanice care-ți dă ce-ai câștigat. Apucând-o pe fiecare cu vârful degetelor, pastorul John a împrăștiat ușor monedele pe podea. Erau cel puțin patruzeci și toate erau din argint.

— Lăudat fie Domnul! a spus pastorul John.

Cu siguranță, providența fusese cea care îi pusese în mâini această răsplată.

Aruncând o privire rapidă către William, s-a bucurat să vadă că-și păstrase calmul. Astfel, John putea să-și îndrepte întreaga atenție asupra câștigului. A ridicat o monedă și a rotit-o în lumina dimineții care începea să pătrundă prin trapă.

— 1886, a șoptit pastorul.

A mai luat una. Apoi încă una, și încă una, și încă una. 1898. 1905. 1909.

1912. 1882!

Pastorul John l-a privit pe băiat cu un nou soi de apreciere, căci nu-i venise ușor să numească drept colecție ceea ce adunase în interiorul cutiei metalice. Aici nu erau pur și simplu economiile unui băiat de la țară. Era un eșantion de dolari americani, în monede de argint, fabricate în ani diferiți, toate adunate cu grijă – unele monede puteau fi evaluate ca având o valoare mai mare de un dolar. Poate chiar mult mai mare de un dolar.

Oare cine știa cât valora această grămăjoară de monede?

În niciun caz pastorul John, asta era sigur. Dar, odată ajuns la New York, avea să afle destul de ușor. Evreii de pe Forthy-Seventh Street știau cu siguranță și probabil că ar fi și dispuși să le cumpere. Dar cu greu ar fi putut avea încredere că o să-i ofere un preț corect. Poate că existau totuși cărți despre valoarea monedelor. Da, asta trebuia să facă. Întotdeauna au existat cărți despre valoarea obiectelor pe care colecționarii le strângeau cu plăcere. Și, din fericire, filiala principală a New York Public Library se afla chiar după colț, aproape de locul unde evreii își desfășurau activitatea.

Băiatul, care repetase în liniște același cuvânt la nesfârșit, părea că vrea să ridice vocea.

— Ușurel, a zis pastorul John, încercând să-l avertizeze.

Dar, când s-a uitat la băiat – care se legăna cu rucsacul în poală, la o distanță mare de casă, flămând și îndreptându-se în direcția greșită –, pastorul John a simțit o simpatie creștinească. Într-un moment de exaltare, își imaginase că Dumnezeu îl trimisese pe băiat la el. Dar dacă s-a întâmplat invers? Dacă Dumnezeu îl trimisese pe el la băiat? Nu Dumnezeul lui Avraam, care mai degrabă ar fi lovit un păcătos decât să-i spună pe nume, ci Dumnezeul lui Hristos. Sau chiar Hristos Însuși, Cel care ne-a asigurat că, indiferent de câte ori ne-am rătăcit, putem găsi iertarea și chiar ispășirea dacă ne îndreptăm pașii spre calea virtuții.

Poate că el era cel care trebuia să-l ajute pe băiat să-și vândă colecția. Să-l aducă în siguranță în oraș și să negocieze cu evreii în numele lui, asigurându-se astfel că nu profită de el. Apoi să-l ducă la Pennsylvania Station, unde să-l urce în trenul spre California. Și, în schimb, nu ar cere decât un dar simbolic. Zece la sută, poate. Iar sub plafonul înalt al gării, înconjurat de alți călători, băiatul ar insista să împartă câștigul pe jumătate!

Pastorul John a zâmbit gândindu-se la asta.

Dar dacă băiatul s-ar răzgândi…?

Dacă într-unul dintre magazinele de pe Forty-Seventh Street s-ar opune brusc vânzării colecției? Ce s-ar întâmpla dacă ar ține cutia la piept la fel de strâns cum își ține acum rucsacul, spunând oricui l-ar asculta că monedele sunt ale lui. Oh,

cât de mult s-ar bucura evreii de asta! Cât de mult s-ar bucura să aibă șansa de a chema poliția, de a arăta cu degetul spre un pastor și de a pune să fie săltat.

Nu. Dacă bunul Dumnezeu chiar a intervenit, a făcut-o pentru a-l aduce pe băiat la el, și nu invers.

S-a uitat la William, dând din cap cu înțelegere.

Dar, în timp ce făcea asta, pastorul John nu a putut să nu observe cât de strâns își ținea băiatul rucsacul la piept. Îl cuprinsese cu brațele, își ridicase genunchii și își coborâse bărbia ca și cum ar fi vrut să-l facă invizibil în fața oricui.

— Spune-mi, William, ce mai ai în rucsacul ăla al tău…?

Băiatul nu s-a ridicat în picioare, ci a început să se tragă înapoi pe podeaua aspră și prăfuită a vagonului, fără să dea drumul rucsacului.

Da, a remarcat pastorul. Uite cum îl ține la piept chiar și în timp ce se îndepărtează. Clar mai este ceva acolo și, așa să-mi ajute Dumnezeu, o să aflu ce.

Pastorul John a dat să se ridice și a auzit scârțâitul roților de metal când trenul s-a pus în mișcare.

Perfect, s-a gândit el. Îi va lua rucsacul băiatului, apoi îl va da jos din vagon. Apoi ar putea să călătorească spre New York în liniște, mai bogat cu o sută de dolari sau poate chiar mai bine.

Cu mâinile întinse spre el, pastorul John a făcut un pas mic în față, dar băiatul s-a tras lângă perete. Încă un pas, și băiatul s-a dat spre dreapta, doar pentru a se trezi prins în colț, fără nicio scăpare.

Pastorul John și-a îndulcit glasul, trecând de la un ton acuzator la unul împăciuitor.

— Văd că nu vrei să mă uit în rucsacul tău, William. Dar eu trebuie să fac așa cum este voia Domnului.

Băiatul, care clătina încă din cap, a închis ochii așa cum face cineva care anticipează apropierea inevitabilului, dar care nu dorește să asiste la asta.

Cu blândețe, John s-a aplecat, a apucat rucsacul și a dat să-l ridice. Dar băiatul îl ținea foarte strâns. Atât de strâns încât, atunci când John a vrut să-l ia, a descoperit că împreună cu rucsacul îl ridicase și pe băiat.

Pastorul John a pufnit în râs în fața situației comice. Era ceva ce s-ar fi putut întâmpla într-un film cu Buster Keaton.

Dar, cu cât pastorul John se chinuia să ridice rucsacul, cu atât băiatul se ținea mai strâns; și, cu cât se ținea mai strâns, cu atât devenea mai clar că înăuntru se ascundea ceva de valoare.

— Haide, a spus John, iar în tonul lui se simțea că era pe cale să-și piardă răbdarea.

Dar, clătinând din cap, cu ochii strânși, băiatul nu făcea decât să repete mai tare și mai clar incantația.

— Emmett, Emmett, Emmett.

— Nu există niciun Emmett aici, a rostit John cu o voce liniștitoare, dar băiatul nu dădea semne că ar slăbi strânsoarea.

Neavând altă soluție, pastorul John l-a lovit.

Da, l-a lovit pe băiat. Dar l-a lovit așa cum o învățătoare lovește un elev, ca să-i îndrepte comportamentul și să se asigure că o să fie atent pe viitor.

Câteva lacrimi au început să se rostogolească pe obrajii băiatului, dar tot nu voia să deschidă ochii sau să slăbească strânsoarea.

Oftând, pastorul John a prins bine rucsacul cu mâna dreaptă, eliberându-și astfel mâna stângă. De data aceasta, avea să-l lovească pe băiat așa cum îl lovise propriul tată – ferm, peste față, cu dosul palmei. Uneori, așa cum îi plăcea tatălui său să spună, ca să impresionezi un copil, trebuie să-i dai ceva ca să te țină minte. Dar, înainte ca pastorul John să ridice mâna ca să-l lovească, în spatele lui s-a auzit o bubuitură.

Fără să-i dea drumul băiatului, John s-a uitat peste umăr.

În picioare, la celălalt capăt al vagonului, după ce pătrunsese prin trapă, se afla un negru de aproape doi metri.

— Ulysses! a exclamat pastorul.

O clipă, Ulysses nu s-a mișcat și nici nu a scos vreun cuvânt. Din cauza trecerii bruște de la lumină la întuneric, abia vedea ce se întâmplă în fața lui. Dar privirea i s-a adaptat destul de repede.

— Dă-i drumul băiatului, a spus fără grabă, după cum obișnuia să vorbească.

Dar pastorul John nu avea mâinile pe băiat. Ci pe rucsac. Fără să-i dea drumul, a început să explice situația pe cât de repede posibil.

— Hoțul ăsta mic s-a strecurat în vagon în timp ce eu dormeam adânc. Din fericire, m-am trezit exact când îmi scotocea prin geantă. În timpul încăierării, economiile mele s-au vărsat pe podea.

— Dă-i drumul băiatului, pastore. Nu o să repet.

Pastorul John s-a uitat la Ulysses, apoi a slăbit încet strânsoarea.

— Ai perfectă dreptate. Nu e nevoie să-l mai dojenesc. În momentul ăsta, cu siguranță și-a învățat lecția. O să-mi adun banii și o să-i pun înapoi în geantă.

În mod ciudat, băiatul nu a obiectat.

Dar, oarecum spre surprinderea pastorului John, asta nu fiindcă îi era teamă. Dimpotrivă, băiatul, care nu mai dădea din cap, cu ochii închiși, se uita la Ulysses absolut uimit.

Poate pentru că nu a văzut niciodată un negru, s-a gândit pastorul John.

Iar asta era foarte bine. Înainte ca băiatul să-și vină în fire, pastorul John ar putea să strângă colecția. Așa că s-a lăsat în genunchi și a început să adune

monedele.

— Lăsa-le acolo, a spus Ulysses.

Cu mâinile aflate la câțiva centimetri de banii picați parcă din cer, pastorul John s-a uitat la Ulysses și a vorbit cu indignare:

— Am vrut doar să revendic ceea ce este de drept…

— Nicio monedă, a adăugat Ulysses.

Pastorul a adoptat un ton mai rațional.

— Nu sunt un om lacom, Ulysses. Deși am câștigat bănuții ăștia prin sudoarea frunții mele, pot să sugerez să urmăm povața lui Solomon și să împărțim banii pe din două?

Chiar în timp ce-i propunea asta, pastorul John și-a dat seama cu oarecare stupoare că înțelesese lecția pe dos. Un motiv în plus să-i dea înainte.

— Am putea să-i împărțim în trei părți, dacă preferi așa. În trei părți egale, pentru tine, pentru mine și pentru băiat.

Dar, în timp ce pastorul John vorbea, Ulysses s-a întors spre ușa vagonului, a tras zăvorul și a deschis ușa cu un huruit.

— Aici cobori, a zis el.

Când pastorul John pusese mâna pe rucsacul băiatului, trenul abia se mișca, dar între timp căpătase o viteză considerabilă. Afară, crengile copacilor apăreau ca printr-o ceață.

— Aici? a întrebat pastorul John, șocat. Acum?

— Călătoresc singur, pastore. Știi asta.

— Da, îmi amintesc că așa preferi. Dar călătoria într-un vagon este lungă și lipsită de confort; cu siguranță că puțină companie creștină…

— De mai bine de opt ani călătoresc singur, fără a beneficia de vreo companie creștină. Dacă, dintr-un motiv oarecare, m-aș trezi brusc că am nevoie de așa ceva, cu siguranță nu aș apela la tine.

Pastorul John și-a întors privirea spre băiat, făcând parcă apel la bunătatea lui, sperând ca acesta să-i ia apărarea, dar în continuare băiatul se uita uimit la negru.

— Bine, bine, bine, a spus pastorul. Fiecare om are dreptul să-și aleagă prietenii, iar eu nu doresc să te oblig să-ți țin companie. O să mă urc pe scară, o să mă strecor pe trapă și o să mă îndrept spre un alt vagon.

— Nu, s-a opus Ulysses. O să ieși pe aici.

O clipă, pastorul John a ezitat. Dar când Ulysses s-a îndreptat spre el, pastorul a făcut un pas spre ușă.

Afară, împrejurimile nu păreau deloc primitoare. Pe lângă calea ferată trecea un dig acoperit de un amestec de pietriș și mărăciniș, iar dincolo de el se zărea o pădure deasă și bătrână. Oare cât de departe se aflau de cel mai apropiat oraș sau

drum?

Simțind că Ulysses era acum în spatele lui, pastorul John s-a uitat înapoi, implorându-l din priviri, dar negrul nu a ridicat ochii spre el. În schimb, urmărea copacii care treceau cu o viteză fulgerătoare pe lângă tren, îi urmărea fără să simtă vreo remușcare.

— Ulysses, l-a implorat el încă o dată.

— Cu sau fără ajutorul meu, pastore.

— Bine, bine, a răspuns pastorul John, adunând în tonul lui un soi de indignare justificată. O să sar. Dar, înainte s-o fac, cel puțin poți să mă lași un moment să-mi spun rugăciunea.

Ulysses a ridicat din umeri, o mișcare aproape insesizabilă.

— Psalmul 23 ar fi potrivit, a spus pastorul John tăios. Da, aș zice că Psalmul 23 e foarte potrivit.

Pastorul și-a împreunat palmele, a închis ochii și a început:

— Domnul este păstorul meu; nu voi duce lipsă de nimic. El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă: îmi înviorează sufletul și mă povățuiește pe cărări drepte, din pricina Numelui Său.

Pastorul recita psalmul lent, în șoaptă, pe un ton umil. Dar, când a ajuns la al patrulea verset, a ridicat vocea cu aceeași forță interioară pe care o au doar soldații Domnului.

— Da, a intonat el cu mâna ridicată, ca și cum ar fi fluturat Biblia deasupra capetelor enoriașilor săi. *Că de voi și umbla în mijlocul morții, nu mă voi teme de rele; că Tu cu mine ești. Toiagul Tău și varga Ta, acestea m-au mângâiat.*

Mai rămăseseră doar două versete din psalm și nici că se putea să existe unele mai potrivite de atât. Cu pastorul John mai însuflețit ca oricând, după ce ridicase vocea rostindu-și pledoaria, era sigur că versul *Gătit-ai masă înaintea mea, împotriva celor ce mă necăjesc uns-ai cu untdelemn capul meu și paharul Tău este adăpându-mă ca un puternic* îl va atinge pe Ulysses până în măduva oaselor. Și probabil o să tremure când pastorul John o să încheie cu: Și mila Ta mă va urma în toate zilele vieții mele, ca să locuiesc în casa Domnului, întru lungime de zile.

Dar pastorul John nu a mai apucat să tragă acest „clopot“ oratoric, căci, tocmai când era pe punctul de a rosti ultimele două versete, Ulysses l-a împins afară.

Ulysses

Când Ulysses s-a întors de lângă ușă, l-a găsit pe băiatul alb uitându-se la el, cu rucsacul în brațe.

Ulysses a făcut un semn, arătând spre dolari.

— Strânge-ți lucrurile, fiule.

Dar băiatul nici nu s-a mișcat. A continuat să se uite în urmă, fără să pară îngrijorat.

Probabil are opt sau nouă ani, s-a gândit Ulysses. Nu cu mult mai tânăr decât ar fi fost băiatul meu acum.

— Este așa cum m-ai auzit spunându-i pastorului, a continuat el mai încet. Eu călătoresc singur. Așa a fost și așa o să rămână. Peste aproximativ o jumătate de oră o să fie o pantă abruptă, iar trenul o să încetinească. Când o să ajungem acolo, o să te ajut să cobori și nu o să pățești nimic. Ai înțeles?

Dar băiatul continua să se holbeze ca și cum nu ar fi auzit nimic, iar Ulysses s-a întrebat dacă nu cumva băiatul era cam prostuț. Dar apoi a vorbit.

— Ai fost în război?

Ulysses a fost luat prin surprindere de întrebare.

— Da, a spus el după o clipă. Am fost în război.

Băiatul a făcut un pas înainte.

— Ai navigat pe mare?

— Toți am făcut-o, a răspuns Ulysses cu un aer defensiv.

Băiatul a părut că se gândește la ceva, apoi a mai făcut un pas înainte.

— Ai lăsat în urmă o soție și un fiu?

Ulysses, care nu se dădea înapoi în fața nimănui, a făcut un pas înapoi în fața băiatului. A făcut un pas înapoi atât de brusc, încât, dacă l-ar fi văzut cineva, i s-ar fi părut că băiatul i-a atins un punct sensibil de pe piele.

— Ne cunoaștem? a întrebat el șocat.

— Nu, nu ne cunoaștem. Dar cred că știu al cui nume îl porți.

— Toată lumea știe al cui nume îl port: Ulysses S. Grant, comandantul Armatei Uniunii, sabia neclintită din mâna domnului Lincoln.

— Nu, a spus băiatul, clătinând din cap. Nu, nu acel Ulise.

— Mă gândesc că aș ști dacă ar fi altfel.

Băiatul a continuat să dea din cap într-un mod prin care nu încerca să-l dezaprobe. Dădea din cap răbdător, cu prietenie.

— Nu, a continuat el. Trebuie să fi fost numit după Marele Ulise.

Ulysses l-a privit pe băiat cu o nesiguranță ce părea să atingă noi proporții, de parcă s-ar fi trezit dintr-odată că ia parte la un fenomen inexplicabil.

O clipă, băiatul și-a îndreptat privirea spre plafonul vagonului. Când s-a întors spre Ulysses, avea ochii larg deschiși, ca și cum tocmai i-ar fi venit o idee.

— Pot să-ți arăt, a zis el.

S-a așezat pe podea, și-a deschis rucsacul și a scos o carte mare și roșie. A răsfoit-o până a ajuns la o pagină aproape de sfârșit și a început să citească:

O, muză, cântă-mi mie pe bărbatul
Viteaz și iscusit, care-într-o vreme,
Când el cu măestria lui făcuse
Pustiu din ziduri sfinte de la Troia,
Nemernici amar de ani pe lume
Și cunoscu pe drumul lui tot felul

De oameni, de orașe și de datini,
Și pătimi așa de mult pe mare
Silindu-se să scape de primejdii
Și înapoi să-și ducă pe tovarăși...7

7 Homer, *Odiseea*, traducere de George Murnu, studiu introductiv și note de D.M. Pippidi, ediție definitivă, Editura Univers, București, (n. red.).

Ulysses a fost cel care a făcut acum un pas înainte.

— Este totul aici, a continuat băiatul fără să-și ridice privirea din carte. În Antichitate, după grele ezitări, Marele Ulise și-a părăsit soția și fiul și a traversat marea ca să lupte în Războiul Troian. Când grecii au ieșit victorioși, Ulise a pornit spre casă alături de camarazii săi, însă au fost abătuți din drum de nenumărate ori.

Băiatul și-a ridicat privirea.

— Ăsta trebuie să fie cel după care ai fost numit, Ulysses.

Și, deși Ulysses își mai auzise numele rostit de zeci de mii de ori înainte, acum, rostit de acest băiat – într-un vagon de marfă, undeva la vest de locul spre care se îndrepta și la est de locul în care fusese –, parcă l-ar fi auzit prima dată.

Băiatul a înclinat cartea astfel încât Ulysses să o vadă mai bine. Apoi s-a tras puțin spre dreapta, ca atunci când cineva vrea să-i facă loc altcuiva pe o bancă. Și Ulysses s-a trezit stând lângă băiat și ascultându-l cum citește, ca și când băiatul ar fi fost călătorul experimentat și călit de război, iar el, Ulysses, ar fi fost copilul.

În minutele care au urmat, băiatul – acest Billy Watson – a citit despre cum Marele Ulise, după ce și-a aranjat pânzele și și-a îndreptat echea spre casă, l-a înfuriat pe zeul Poseidon fiindcă îl orbise pe fiul acestuia cel cu un singur ochi, ciclopul, și astfel a fost blestemat să cutreiere mări neiertătoare. A citit despre

cum Ulise a primit un sac de la Eol, păstrătorul vânturilor, ca să ajungă mai repede acasă, doar că membrii echipajului său, care bănuiau că ascunde aur, au dezlegat sacul și au dezlănțuit vânturile, iar astfel corabia lui Ulise s-a abătut cu o mie de leghe de la cursul său – chiar în momentul în care țărmurile insulei sale iubite se făcuseră văzute.

Și, în timp ce asculta, Ulysses a plâns pentru prima dată în sinea lui. A plâns pentru cel al cărui nume îl purta și pentru echipajul său. A plâns pentru Penelopa și Telemah. A plâns pentru tovarășii săi de arme, care fuseseră uciși pe câmpul de luptă, și pentru soția și fiul său, pe care îi lăsase în urmă. Dar, mai presus de toate, a plâns pentru el însuși.

Când Ulysses a întâlnit-o pe Macie în vara lui 1939, erau singuri pe lume. Amândoi își îngropaseră părinții în timpul Marii Crize Economice, amândoi părăsiseră statele în care se născuseră – ea, Alabama, iar el, Tennessee – ca să plece în Saint Louis. Ajunși acolo, amândoi se mutaseră din chirie în chirie și de la o slujbă la alta, fără să aibă aproape familia sau prietenii. Astfel încât, atunci când s-au nimerit unul lângă altul în barul din spatele Starlight Ballroom – amândoi dispuși mai degrabă să asculte decât să danseze –, ajunseseră să creadă că o viață trăită în singurătate era tot ceea ce putuse Dumnezeu să le ofere.

Cu câtă bucurie au constatat însă contrariul. Au stat de vorbă în acea seară, au râs – ca doi oameni care nu numai că își cunoșteau unul altuia slăbiciunile, dar care se priviseră unul pe celălalt cum le modelează cu bună-știință plecând de la propriile visuri, vanități și căi nesăbuite. Și, odată ce el și-a făcut curaj să o invite la dans, ea l-a urmat pe ringul de dans într-un mod la care nu avea să mai renunțe vreodată. Trei luni mai târziu, după ce el s-a angajat la o companie telefonică, unde câștiga douăzeci de dolari pe săptămână, s-au căsătorit și s-au mutat într-un apartament cu două camere pe Fourteenth Street, unde, din zori și până la apus, și alte câteva ore, dansul lor inseparabil continua nestingherit.

Dar apoi au început necazurile în țările străine.

Ulysses își imaginase întotdeauna că, dacă avea să vină vremea, o să răspundă chemării patriotice, așa cum o făcuse tatăl său în 1917. Dar când japonezii au bombardat Pearl Harbor în decembrie 1941 și toți băieții s-au îndreptat spre biroul de recrutare, Macie – care trăise în singurătate atâția ani – l-a privit cu ochii mijiți și a clătinat ușor din cap, ca și când ar fi vrut să-i spună: Ulysses Dixon, să nu îndrăznești.

Ca și când însuși guvernul american s-ar fi lăsat convins de privirea hotărâtă a lui Macie, la începutul lui 1942 a declarat că toți cei care lucrau la liniile electrice sau telefonice, cu cel puțin doi ani de experiență, erau prea importanți ca să se înroleze. Așa că, în timp ce eforturile de război creșteau, el și Macie se trezeau în același pat, luau micul-dejun la aceeași masă și plecau la slujbele lor, cu prânzul

pus la pachet. Dar, cu fiecare zi care trecea, dorința lui Ulysses de a ocoli conflictul era pusă la grea încercare.

Și de discursurile lui Franklin Delano Roosevelt de la radio, când îi asigura pe cetățeni că, prin hotărârea comună, o să învingă forțele răului. Și de titlurile ziarelor. Și de băieții din cartier, care mințeau în legătură cu vârsta lor ca să se poată înrola. Și, mai presus de toate, a fost pusă la grea încercare de bărbații de șaizeci de ani care se uitau la el când se îndrepta spre muncă, aruncându-i priviri piezișe și întrebându-se ce naiba căuta un bărbat sănătos într-un tramvai, la opt dimineața, în timp ce restul lumii era la război. Dar, ori de câte ori se întâmpla să treacă pe lângă un nou recrut îmbrăcat în uniforma proaspăt primită, apărea Macie, cu ochii mijiți, pentru a-i reaminti cât de mult îl așteptase. Așa că Ulysses își înghițea mândria și, pe măsură ce lunile treceau, mergea cu tramvaiul, uitându-se în jos, și își petrecea orele libere între pereții apartamentului lor.

Apoi, în iulie 1943, Macie a aflat că e însărcinată. Pe măsură ce săptămânile se scurgeau, indiferent de veștile de pe ambele fronturi, în ea părea să fi apărut o lumină interioară, care nu putea fi ignorată. A început să se ducă în stația de tramvai ca să-l aștepte pe Ulysses, purtând o rochie de vară și o pălărie galbenă, cu boruri largi, luându-l de braț și mergând așa până la apartamentul lor, salutând, cu o înclinare a capului, atât prieteni, cât și străini. Apoi, spre sfârșitul lui noiembrie, exact când începuse să i se vadă burta, l-a convins, în ciuda protestelor sale, să își pună costumul de duminică și să o ducă la balul de Ziua Recunoștinței de la Hallelujah Hall.

De îndată ce a intrat pe ușă, Ulysses a știut că făcuse o greșeală teribilă. Pentru că, oriunde se întorcea, întâlnea privirea unei mame care își pierduse un fiu, privirea unei soții care își pierduse soțul sau privirea unui copil care își pierduse tatăl, fiecare privire în parte fiind cu atât mai amară, cu cât Macie se simțea mai fericită. Și mai rău era când întâlnea privirea celorlalți bărbați de vârsta lui. Pentru că, atunci când l-au văzut stând stângaci lângă ringul de dans, au venit și i-au strâns mâna, cu un zâmbet reținut din cauza propriei lașități, simțindu-se ușurați că întâlniseră încă un bărbat sănătos cu care să împartă frăția rușinii.

În acea seară, când el și Macie s-au întors acasă, chiar înainte de a se dezbrăca, Ulysses și-a anunțat decizia de a se înrola. Pregătit s-o vadă pe Macie înfuriindu-se sau plângând, și-a exprimat intențiile sub forma unei concluzii de la sine înțelese, o decizie care nu suporta niciun soi de negociere. Dar, când a terminat de vorbit, ea nu s-a cutremurat și nici nu a vărsat vreo lacrimă. Iar când a răspuns, nu a ridicat vocea:

— Dacă trebuie să mergi la război, atunci mergi la război. Din partea mea, înfruntă-i pe Hitler și pe Tojo8 și cu o mână legată la spate. Dar să nu te aștepți să ne găsești aici când te întorci.

8 Hideki Tojo (1884–1948) a fost general în Armata Imperială Japoneză și prim-ministru al Japoniei pe aproape întreaga durată a celui de-Al Doilea Război Mondial (n. red.).

A doua zi, când a intrat în biroul de recrutare, s-a temut că va fi respins pentru că avea patruzeci și doi de ani, dar zece zile mai târziu se afla la Camp Funston, iar după zece luni era pe drum cu Divizia 92 Infanterie din Armata a 5-a, în campania din Italia. În decursul acelor zile nemiloase, în ciuda faptului că nu primise nicio scrisoare de la soția sa, nu și-a imaginat niciodată – sau, mai degrabă, nu și-a permis să-și imagineze – că ea și copilul nu îl vor aștepta la întoarcere.

Dar când trenul său a ajuns în Saint Louis, pe 20 decembrie 1945, ei nu se aflau în gară. S-a dus pe Fourteenth Street și nu i-a găsit nici în apartament. A încercat să dea de urma proprietarului, a vecinilor și a prietenilor ei de la serviciu, dar concluziile era mereu aceleași: la două săptămâni după ce născuse un băiețel minunat, Macie Dixon își făcuse bagajele și părăsise orașul fără să spună nimănui unde avea să se ducă.

La mai puțin de douăzeci și patru de ore de la întoarcerea în Saint Louis, Ulysses și-a pus geanta pe umăr și s-a întors pe jos la Union Station. Acolo, s-a urcat chiar în următorul tren, fără să-l intereseze încotro se îndrepta. A călătorit cu acel tren până în Atlanta, Georgia, apoi, fără să iasă din gară, s-a urcat în următorul tren, care pleca în altă direcție, și astfel a ajuns în Santa Fe. Asta se întâmpla în urmă cu mai bine de opt ani. De atunci călătorise – în vagoane de pasageri când avea suficienți bani și în vagoanele de marfă când rămânea fără – prin toată țara, fără să-și permită să petreacă două nopți în același loc, urcându-se mereu în următorul tren, indiferent ce destinație avea.

În timp ce băiatul continua să citească, iar Marele Ulise trecea de pe un țărm pe alt țărm și de la o încercare la alta, Ulysses asculta în tăcere, cu lacrimile curgându-i pe obraji, fără să se sfiască. Asculta cum cel al cărui nume îl purta înfrunta vrăjile metamorfice ale lui Circe, seducția nemiloasă a sirenelor și pericolele puse la cale de Scylla și de Charybda.

Dar când băiatul a citit despre cum echipajul înfometat al lui Ulise a ignorat avertismentele prezicătorului Tiresias și a omorât vitele sacre ale lui Helios, zeul Soarelui, provocându-l pe Zeus să arunce asupra lui trăsnete și furia valurilor, Ulysses a pus mâna peste paginile cărții.

— Suficient.

Băiatul și-a ridicat privirea surprins.

— Nu vrei să auzi sfârșitul?

Ulysses a tăcut o clipă.

— Nu există niciun sfârșit, Billy. Nu există un sfârșit al chinurilor pentru cei

care l-au supărat pe Cel Atotputernic.

Dar Billy a clătinat iar din cap în semn de prietenie.

— Nu este așa. Deși Marele Ulise i-a înfuriat pe Poseidon și pe Helios, nu a rătăcit la nesfârșit. Când ai plecat din război ca să te întorci în America?

— Pe 14 noiembrie 1945, a răspuns Ulysses, îndoindu-se că o astfel de informație ar putea conta.

Împingându-i ușor mâna, băiatul a întors pagina și a arătat spre un pasaj.

— Profesorul Abernathe ne spune că Marele Ulise s-a întors în Itaca, la soția și la fiul său, după zece ani lungi.

Băiatul și-a ridicat privirea.

— Asta înseamnă că ești aproape de sfârșitul rătăcirilor tale și că o să te întâlnești cu familia ta în mai puțin de doi ani.

Ulysses a clătinat din cap.

— Billy, nici măcar nu știu unde sunt ei.

— Nu-i nimic, a răspuns băiatul. Dacă ai ști unde sunt, atunci nu ar trebui să-i cauți.

Apoi băiatul s-a uitat la carte și a dat din cap satisfăcut că așa ar trebui să fie.

Oare era posibil? s-a întrebat Ulysses.

Era adevărat că pe câmpul de luptă nu ținuse seama de învățăturile Domnului său, Isus Hristos, și asta în toate modurile posibile, nu ținuse seama în așa măsură, încât era greu de imaginat că va mai trece vreodată pragul unei biserici cu conștiința împăcată. Dar toți bărbații alături de care luptase – precum și cei împotriva cărora luptase – încălcaseră aceleași învățături, aceleași legăminte și ignoraseră aceleași porunci. Așa că Ulysses ajunsese să-și accepte, într-un fel sau altul, păcatele săvârșite pe câmpul de luptă, recunoscându-le ca fiind păcatele unei generații. În schimb, cu ce nu se împăcase, ceea ce îi stăruia în minte, era trădarea soției sale. Și ei aveau un legământ, iar când el îl încălcase, îl încălcase singur.

Chiar și când stătuse pe holul slab luminat al vechiului lor apartament, în uniformă, simțindu-se mai degrabă un prost, decât vreun erou, înțelesese că toate consecințele a ceea ce făcuse o să fie irevocabile. Asta îl făcuse să se întoarcă la Union Station și la viața de hoinar – o viață menită să fie trăită fără vreun scop sau cu cineva alături.

Dar poate că băiatul avea dreptate…

Poate că, punând rușinea mai presus de puritatea uniunii lor, condamnându-se atât de ușor la o viață trăită în singurătate, își trădase soția a doua oară. Își trădase soția și fiul.

În timp ce se frământa cu acest gând, băiatul a închis cartea și a început să adune monedele de argint, ștergându-le de praf cu mâneca, apoi punându-le la

loc, în cutia lor.

— Stai, a spus Ulysses, lasă-mă să te ajut.

Așa că s-a apucat și el să adune monedele, să le șteargă cu mâneca și să le pună în cutie.

Dar când să ia și ultima monedă ca s-o pună la loc, băiatul s-a uitat brusc peste umărul lui Ulysses, ca și când ar fi auzit ceva. A luat repede cutia și cartea mare și roșie, a strâns curelele rucsacului, apoi și l-a pus în spate.

— Ce este? a întrebat Ulysses, puțin speriat de mișcările bruște ale băiatului.

— Trenul încetinește, a zis Billy, ridicându-se în picioare. Probabil că am ajuns la pantă.

Lui Ulysses i-a luat o clipă să înțeleagă despre ce vorbea băiatul.

— Nu, Billy, a zis el, urmându-l pe băiat până la ușă. Nu trebuie să pleci. Ar trebui să rămâi cu mine.

— Ești sigur, Ulysses?

— Sunt sigur.

Billy a încuviințat din cap, dar, în timp ce privea cum desișul de afară trecea fulgerător pe lângă trenul în mișcare, Ulysses și-a dat seama că iarăși îl neliniștea ceva.

— Ce este, fiule?

— Crezi că pastorul John a fost rănit când a sărit din tren?

— Nu mai mult decât ar fi meritat.

Billy și-a ridicat privirea spre Ulysses.

— Dar era preot.

— În inima acelui om, a rostit Ulysses închizând ușa, există mai degrabă trădare, nicidecum sfințenie.

Cei doi s-au îndreptat spre celălalt capăt al vagonului, ca să se așeze la locurile lor, dar, când s-o facă, Ulysses a auzit un zgomot în spatele lui, ca și când cineva ar fi coborât cu grijă de pe scară.

Fără să mai aștepte, Ulysses s-a răsucit cu brațele întinse, lovindu-l fără să vrea pe Billy și trântindu-l la podea.

Când auzise zgomotul, îi trecuse prin minte că pastorul John se urcase cumva din nou în tren și se întorsese să-l înfrunte, în semn de răzbunare. Dar nu era pastorul John. Era un tânăr alb, cu niște contuzii vizibile și o privire hotărâtă. În mâna dreaptă avea sacul bine strâns al unui hoț. L-a lăsat deoparte, a făcut un pas înainte și a luat poziția de luptă, cu brațele întinse.

— Nu vreau să mă lupt cu tine, a zis tânărul.

— Nimeni nu vrea să se lupte cu mine, a răspuns Ulysses.

Amândoi au făcut un pas înainte.

Ulysses s-a gândit că n-ar fi trebuit să închidă ușa vagonului. Dacă ar fi fost

deschisă, ar fi putut rezolva totul mai curat. Pur și simplu, l-ar fi apucat pe tânăr de brațe și l-ar fi aruncat din tren. Cu ușa închisă, ar trebui fie să-l lase inconștient, fie să-l prindă în strânsoare și să-l pună pe Billy să deschidă ușa. Dar nu voia să-l implice pe băiat, aducându-l atât de aproape de tânăr. Așa că își va alege bine momentul. Va rămâne pe poziții între Billy și tânăr, se va apropia puțin mai mult, apoi îl va lovi în partea vânătă a feței, unde cu siguranță era sensibil.

În spatele lui, Ulysses l-a auzit pe Billy ridicându-se în picioare.

— Rămâi acolo, Billy! au rostit în același timp și el, și tânărul.

Apoi s-au privit unul pe celălalt nedumeriți, fără să-și coboare însă brațele.

Ulysses l-a auzit pe Billy făcând un pas în lateral, ca și când ar fi vrut să vadă ce se întâmplă.

— Bună, Emmett!

Cu brațele încă ridicate, fără să-l scape pe Ulysses din ochi, tânărul a făcut un pas spre stânga.

— Ești bine, Billy?

— Sunt în regulă.

— Îl cunoști? a întrebat Ulysses.

— Este fratele meu, a răspuns Billy. Emmett, el este Ulysses. A luptat în război ca Marele Ulise și acum trebuie să rătăcească timp de zece ani până când o să se întâlnească iar cu soția și fiul lui. Dar nu trebuie să-ți faci griji. Încă nu suntem prieteni. Abia ce ne-am cunoscut.

Duchess

— Uită-te la toate casele astea, a spus Woolly uimit. Ai mai văzut vreodată atâtea case?

— Sunt o mulțime de case, am încuviințat.

Mai devreme în acea zi, taxiul meu cotise chiar la timp ca să-l observ pe Woolly ieșind dintr-un parc. Peste drum, se vedea Studebakerul – lăsat în fața unui hidrant, cu ușa din dreapta șoferului deschisă și cu motorul pornit. Se zărea, de asemenea, și polițistul care stătea în spatele mașinii, cu carnetul de amenzi în mână, notând numărul de înmatriculare.

— Trage pe dreapta, i-am spus taximetristului.

Nu știu ce explicații i-a dat Woolly polițistului, dar până să-i plătesc taximetristului cursa, polițistul a lăsat carnetul de amenzi și a scos cătușele.

M-am apropiat zâmbind discret, așa cum zâmbesc cei din orașele mici.

— Care e problema, domnule ofițer?

(Le place când le spui ofițer.)

— Sunteți împreună?

— E un fel de a spune, da. Lucrez pentru părinții lui.

Atât eu, cât și polițistul ne-am uitat la Woolly, care se îndepărtase puțin ca să privească mai atent hidrantul.

Când polițistul mi-a povestit pe scurt ce infracțiuni săvârșise Woolly, inclusiv faptul că nu avea permisul de conducere la el, am clătinat din cap.

— Îi spuneți asta cuiva care știe prea bine cum stau lucrurile, domnule ofițer. Am tot insistat că, dacă intenționează să-l aducă acasă, ar fi bine să angajeze pe cineva care să stea cu ochii pe el. Dar ce știu eu? Eu sunt doar îngrijitorul grădinii.

Polițistul s-a mai uitat o dată la Woolly.

— Insinuați că e ceva în neregulă cu el?

— Să spunem doar că prinde o frecvență diferită de a dumneavoastră și de a mea. Se întâmplă să se mai rătăcească, așa că, atunci când mama lui s-a trezit în dimineața asta și a văzut că îi lipsește mașina – din nou –, m-a rugat să îi dau de urmă.

— De unde ați știut unde să-l găsiți?

— Are o slăbiciune pentru Abraham Lincoln.

Ofițerul s-a uitat la mine ușor sceptic. Așa că i-am arătat.

— Domnule Martin, l-am strigat eu. De ce ați venit în parc?

Woolly s-a gândit o clipă, apoi a zâmbit.

— Ca să văd statuia președintelui Lincoln.

Acum ofițerul se uita la mine nedumerit. Pe de o parte, avea lista cu infracțiuni și jurământul depus în vederea respectării legii și a menținerii ordinii în statul Illinois. Dar ce ar fi trebuit să facă? Să aresteze un puști cu probleme care fugise de acasă ca să-i aducă un omagiu lui Abe cel Cinstit?

Polițistul s-a uitat când la mine, când la Woolly și invers. Apoi și-a îndreptat umerii și și-a potrivit cureaua cu o mână, așa cum obișnuiesc polițiștii să facă.

— În regulă, a spus. Mai bine îl duceți în siguranță acasă.

— Așa o să fac, domnule ofițer.

— Dar un tânăr cu frecvența asta nu ar trebui să conducă. Poate că a venit vremea ca familia lui să pună cheile de la mașină pe un raft mai sus.

— Așa o să le spun.

După ce polițistul a plecat și ne-am întors în Studebaker, l-am luat pe Woolly deoparte și i-am vorbit despre semnificația expresiei toți pentru unul și unul pentru toți.

— Ce o să se întâmple dacă o să fii arestat, Woolly? Și dacă numele tău o să ajungă în registrul lor? Ne-ar băga pe amândoi într-un autobuz și, cât ai clipi, am fi iar în Salina. Apoi n-am mai ajunge la reședința de vară, iar Billy n-ar mai reuși să-și construiască nicio casă în California.

— Îmi pare rău, a spus Woolly cu o privire plină de remușcare și cu pupile la fel de mari ca niște farfurii zburătoare.

— Câte picături din medicament ai luat în dimineața asta?

…

— Patru? Câte flacoane ți-au mai rămas?

…

— Unul? Unul! Doamne, Woolly! Chestia aia nu e coca-cola. Și cine știe când o să mai putem face rost. Mai bine mă lași pe mine să am grijă de ultimul flacon.

Woolly a deschis torpedoul cu sfială și mi-a dat sticluța albastră. În schimb, i-am oferit harta statului Indiana, pe care o cumpărasem de la taximetrist. S-a încruntat când a văzut-o.

— Știu. Nu e o hartă Phillips 66, dar de asta am reușit să fac rost. În timp ce eu conduc, vreau să vezi cum ajungem la 132 Rhododendron Road, în South Bend.

— Cine stă pe 132 Rhododendron Road?

— Un prieten vechi.

După ce am ajuns în South Bend în jurul orei unu și jumătate, ne-am trezit în mijlocul unei noi subdiviziuni de case identice, așezate pe parcele identice, probabil locuite de oameni identici. Aproape că mi s-a făcut dor de drumurile

din Nebraska.

— Este ca labirintul din cartea lui Billy, a spus Woolly admirativ. Ăla construit atât de ingenios de Dedal, încât nimeni care a intrat nu a ieșit vreodată în viață…

— Încă un motiv, am subliniat cu severitate, pentru ca tu să fii cu ochii pe indicatoarele stradale.

— Bine, bine. Am înțeles, am înțeles.

După ce a aruncat o privire rapidă pe hartă, Woolly s-a aplecat spre parbriz ca să fie mai atent la direcția în care mergeam.

— La stânga, pe Tiger Lily Lane, a spus el. La dreapta, pe Amaryllis Avenue… Așteaptă, așteaptă… Iată-l!

Am intrat pe Rhododendron Road. Toate peluzele erau verzi și atent îngrijite, dar deocamdată partea cu rododendronul rămânea doar o iluzie. Cine știe? Poate că întotdeauna va fi așa.

Am încetinit, astfel încât Woolly să poată urmări cu atenție numerele caselor.

— 124… 126… 128… 130… 132!

Woolly s-a uitat peste umăr când am trecut pe lângă casă.

— Aia era! a spus el.

Am cotit la următoarea intersecție și am parcat mașina pe trotuar. Peste drum, un pensionar supraponderal, îmbrăcat în maiou, uda iarba cu un furtun. Arăta de parcă s-ar fi udat și pe el însuși.

— Prietenul tău nu stă la 132?

— Ba da. Dar vreau să-i fac o surpriză.

Cu lecția învățată, când am coborât din mașină, am luat cheile cu mine, în loc să le las deasupra parasolarului.

— Nu ar trebui să dureze decât câteva minute, am spus. Tu rămâi pe loc.

— Rămân, rămân. Dar, Duchess…

— Da, Woolly?

— Știu că încercăm să-i ducem Studebakerul lui Emmett cât mai repede posibil, dar crezi că am putea să o vizităm pe sora mea Sarah în Hastings-on-Hudson, înainte să plecăm spre Adirondacks?

Majoritatea oamenilor își fac un obicei din a cere lucruri. Cu prima ocazie, îți vor cere un foc sau te vor întreba cât e ceasul. Îți vor cere să-i duci cu mașina undeva sau să le împrumuți niște bani. Îți vor cere o mână de ajutor sau să le dai ceva de pomană. Alții îți vor cere chiar să-i ierți. Dar Woolly Martin rareori cerea ceva. Așa că, atunci când o făcea, știai că e important.

— Woolly, am spus, dacă ne scoți în viață din labirintul ăsta, vizităm pe cine vrei tu.

Zece minute mai târziu stăteam într-o bucătărie cu un sucitor în mână, întrebându-mă dacă voi reuși. Având în vedere forma și greutatea sa, cu siguranță era mai bun decât o șipcă pătrățoasă. Dar mi se părea un obiect mai degrabă potrivit în situații comice – de exemplu, când o nemțoaică își urmărește nefericitul soț în jurul mesei din bucătărie.

Am pus sucitorul înapoi în sertarul său și am deschis alt sertar. Acesta era plin cu o mulțime de obiecte mai mici, cum ar fi instrumente de curățat legumele și linguri de măsurat diverse cantități. Următorul avea obiecte mai mari și mai subțiri, cum ar fi spatulele și telurile. Ascuns sub un polonic, am găsit un ciocan de șnițele. Cu grijă, ca să nu fac gălăgie zdruncinând celelalte obiecte, l-am scos din sertar și am observat că avea un mâner frumos, din lemn și o suprafață aspră de bătut carnea, deși era cam delicat, conceput mai degrabă pentru a aplatiza un cotlet decât pentru a bate o bucată de vită.

Pe tejgheaua de lângă chiuvetă se aflau toate aparatele moderne obișnuite – un desfăcător de conserve, un prăjitor de pâine, un robot de bucătărie cu trei butoane, fiecare dintre ele conceput special, în caz că îți doreai să deschizi ceva sau să prăjești sau să amesteci mai multe alimente. În dulapurile de deasupra tejghelei am găsit suficiente conserve pentru un adăpost antiaerian. În mijloc se aflau cel puțin zece cutii de supă Campbell. Dar mai erau și conserve de tocană de vită, chili și fasole cu cârnăciori. La prima vedere, singurul aparat de care aveau nevoie cu adevărat cei din familia Ackerly era desfăcătorul de conserve.

N-am putut să nu remarc asemănarea dintre mâncarea din dulapul lui Ackerly și meniul de la Salina. Întotdeauna am legat acest tip de bucătărie des întâlnit de utilitatea sa instituțională, dar poate că era doar o expresie a gusturilor personale ale directorului. O clipă, am fost tentat să folosesc conserva de fasole cu cârnăciori în interesul justiției poetice. Dar, dacă loveai pe cineva cu o conservă, nu doar că îi distrugeai craniul, dar puteai să te rănești și tu la degete.

Am închis dulapul și mi-am pus mâinile în șold, așa cum ar fi făcut Sally. Ea ar fi știut unde să caute, m-am gândit eu. Încercând să văd situația prin ochii ei, am încercat să fotografiez bucătăria din colț în colț. Și chiar acolo, pe aragaz, am găsit o tigaie la fel de neagră ca pelerina lui Batman. Am ridicat-o, am cântărit-o în mână și i-am admirat modelul și rezistența. Nu era foarte adâncă și avea margini curbate, iar mânerul se potrivea atât de bine în palmă, încât probabil puteai să aplici o lovitură cu o forță de două sute de kilograme și să rămâi în continuare pe poziții. Iar fundul tigăii era atât de mare și de plat, încât puteai nimeri pe cineva cu ochii închiși.

Da, tigaia din fontă era perfectă din aproape toate punctele de vedere, în ciuda faptului că nu avea nimic modern sau special. De altfel, tigaia asta ar fi putut avea o sută de ani. Ar fi putut fi folosită de străbunica lui Ackerly în

caravană și transmisă mai departe următoarelor patru generații de bărbați din familia Ackerly, ca să gătească în ea cotlete de porc. Cu un gest de recunoștință față de pionierii din Vest, am luat tigaia și m-am dus în sufragerie.

Era o cămăruță frumoasă, având un televizor în locul unde ar fi trebuit să fie șemineul. Draperiile, un scaun și canapeaua erau tapițate cu un imprimeu floral asortat. Exista o probabilitate mare ca doamna Ackerly să poarte o rochie croită din aceeași țesătură, astfel încât, când stătea liniștită pe canapea, soțul ei să nu știe că se află acolo.

Ackerly încă era acolo unde îl găsisem – întins în fotoliul său BarcaLounger, dormind adânc.

Văzându-i zâmbetul, era ușor să-ți dai seama că iubea acel fotoliu. În timpul mandatului său la Salina, ori de câte ori Ackerly snopea în bătaie pe cine prindea, trebuie să fi visat la ziua în care să aibă un fotoliu ca ăsta, în care să doarmă la două după-amiaza. De fapt, după atâția ani în care a tot sperat asta, probabil că încă visa să doarmă într-un BarcaLounger, deși exact asta făcea.

— Să dormi, poate să visezi9, am citat în șoaptă, ridicând tigaia deasupra capului său.

9 Aluzie la un vers din *Hamlet*, de William Shakespeare (n. red.).

Dar ceva de pe măsuța din lateral mi-a atras atenția. Era o fotografie recentă cu Ackerly stând între doi tineri, fiecare având nasul și sprâncenele lui Ackerly. Băieții purtau uniforme de Little League, iar Ackerly, o șapcă asortată, lăsând impresia că venise la un meci ca să-și susțină nepoții. Firește, avea un zâmbet larg pe față, dar și băieții zâmbeau, de parcă se bucurau să știe că bunicul fusese în tribune. Am simțit un soi de blândețe față de bătrân, într-atât încât mi-au transpirat palmele. Dar, dacă Biblia ne spune că fiii nu trebuie să îndure nelegiuirile părinților, atunci cu siguranță nici tații nu ar trebui să îndure inocența fiilor.

Așa că l-am lovit.

Când am făcut-o, i-a tresărit tot corpul, ca și când ar fi fost electrocutat. Apoi a alunecat ușor de pe scaun, iar pantalonii kaki i s-au întunecat în zona inghinală, fiindcă își ușurase vezica.

Am privit apoi tigaia și am dat din cap apreciativ, gândindu-mă că ăsta era un obiect proiectat cu grijă pentru un anume scop, dar care se potrivea perfect pentru altul. Un beneficiu suplimentar al folosirii tigăii – ceva ce ciocanul de șnițele, prăjitorul de pâine sau conserva de fasole cu cârnăciori nu aveau – era faptul că, atunci când lua contact cu ceva, scotea un zbang armonios. Ca atunci când sunetul unui clopot de biserică îi cheamă pe credincioși la rugăciune. De fapt, a scos un sunet atât de satisfăcător, încât am fost tentat să îl lovesc din nou.

Dar îmi luase destul timp ca să-mi termin treaba cu grijă și eram încrezător că

datoria lui Ackerly față de mine va fi lichidată cu o singură lovitură puternică în moalele capului. Dacă l-aș fi lovit a doua oară, i-aș fi rămas eu dator. Așa că am pus tigaia la loc, pe aragaz, și m-am strecurat pe ușa bucătăriei, gândindu-mă: Unul e gata, au mai rămas doi.

Emmett

Dându-și seama că irosise nu numai averea pe care i-o lăsase tatăl său, ci și timpul, această comoară cu mult mai valoroasă decât orice pe lume, tânărul arab a vândut puținele bunuri care îi mai rămăseseră, s-a alăturat șirului de nave comerciale și a pornit spre marele necunoscut…

O luăm de la capăt, s-a gândit Emmett.

În acea după-amiază – în timp ce Emmett scosese pâinea, șunca și brânza pe care le luase din vagonul Pullman –, Billy îl întrebase pe Ulysses dacă vrea să audă încă o poveste despre cineva care a călătorit pe mări. Ulysses fusese de acord, iar Billy scosese cartea mare și roșie, se așezase alături de omul de culoare și începuse să citească din Iason și argonauții.

În acea poveste, tânărul Iason, regele de drept al Tesaliei, este anunțat de unchiul uzurpator că tronul este al lui acum și că îl poate revendica dacă navighează până în regatul Colhida și se întoarce cu Lâna de Aur.

În compania a cincizeci de aventurieri – printre care Teseu și Hercule, înainte să devină faimoși –, Iason pornește spre Colhida cu vântul în spate. În zilele nesfârșite care urmează, călătoresc împreună, trec prin fel și fel de probe, înfruntând în diverse moduri un gigant de bronz, harpiile cu aripi și spartoi – un batalion de războinici care răsar din pământ complet înarmați când dinții unui dragon sunt semănați. Cu ajutorul vrăjitoarei Medeea, Iason și argonauții săi își înving în cele din urmă adversarii, pun mâna pe Lâna de Aur și se întorc în siguranță în Tesalia.

Billy era atât de captivat să spună povestea, iar Ulysses s-o asculte, încât, atunci când Emmett le-a dat sendvișurile pe care le pregătise pentru ei, abia dacă păreau să conștientizeze că le mâncau.

Cum stătea de cealaltă parte a vagonului și își mânca propriul sendviș, Emmett s-a trezit că se gândește la cartea lui Billy.

Pentru nimic în lume, Emmett nu înțelegea de ce acest așa-zis profesor alesese să-i amestece pe Galileo Galilei, pe Leonardo da Vinci și pe Thomas Alva Edison – trei dintre cele mai strălucite minți ale epocii științifice – cu oameni ca Hercule, Teseu și Iason. Galileo, da Vinci și Edison nu erau eroi legendari. Au fost niște oameni în carne și oase, care au avut șansa rară de a fi martori ai unor fenomene naturale, fără să le judece prin intermediul superstițiilor sau al prejudecăților. Au fost oameni influenți, care au studiat cu răbdare și precizie mecanismele interne ale lumii și care, după ce au făcut acest lucru, au transformat

cunoștințele dobândite în singurătate în descoperiri practice, puse în slujba omenirii.

Ce lucru bun ar putea ieși dacă amesteci vieților acestor oameni cu poveștile unor eroi mitici, care pornesc pe ape fabuloase pentru a se lupta cu fiare fantastice? Aducându-i laolaltă, Emmett era de părere că Abernathe îl încuraja pe băiat să creadă că marii descoperitori științifici nu erau tocmai reali, iar eroii legendari nu erau tocmai închipuiți. Că, umăr la umăr, au călătorit pe tărâmurile cunoscute și necunoscute, profitând la maximum de inteligența și de curajul lor, da, dar și de vrăjitorie și de farmece și de intervenția ocazională a zeilor.

Nu era oricum destul de greu să distingi între realitate și fantezie, între ceea ce vedeai și ceea ce doreai? Nu tocmai provocarea de a face această distincție îl lăsase pe tatăl lor, după douăzeci de ani de trudă, falit și îndurerat?

Și acum, când ziua se apropia de sfârșit, Billy și Ulysses își îndreptau atenția spre Sindbad, un erou care a plecat de șapte ori pe mare, în șapte aventuri diferite.

— Mă duc la culcare, a anunțat Emmett.

— Bine, au răspuns cei doi.

Apoi, pentru a nu-l deranja pe fratele său, Billy și-a coborât vocea, iar Ulysses și-a plecat capul, cei doi părând mai degrabă niște complici decât niște străini.

În timp ce Emmett stătea întins, încercând să nu asculte șușotelile despre legenda marinarului arab, își dădea foarte bine seama că sosirea întâmplătoare a lui Ulysses în vagonul lor fusese un noroc extraordinar, dar și o umilință pe măsură.

Billy făcuse prezentările, cu entuziasmul obișnuit, și îi povestise tot ce se întâmplase din momentul apariției pastorului John până la plecarea lui. Emmett își exprimase recunoștința față de Ulysses, dar străinul respinsese mulțumirile, considerându-le inutile. Dar, cu prima ocazie – când Billy își căuta cartea prin rucsac –, Ulysses îl luase pe Emmett deoparte și îi dăduse o lecție veritabilă. Cum de fusese atât de inconștient încât să-și lase fratele singur? Doar pentru că un vagon de marfă are patru pereți și un tavan nu înseamnă că este un loc sigur, nici pe departe. Și fără nicio îndoială: pastorul nu avea de gând să-i dea lui Billy doar o palmă. Era foarte hotărât să-l arunce din tren.

Când Ulysses se întorsese la Billy și se așezase lângă el, pregătit să asculte poveștile despre Iason, Emmett simțise cum îi ardeau obrajii din cauza mustrării. Simțise și căldura indignării, indignarea că acest om pe care abia îl cunoscuse își luase libertatea de a-l certa așa cum un părinte își ceartă copilul. Dar, în același timp, Emmett își dădea seama că simplul fapt de a se supăra că era tratat ca un copil reprezintă, în fond, o atitudine puerilă. La fel cum știa că e pueril să se supere fiindcă Billy și Ulysses aproape că nu băgaseră în seamă sendvișurile făcute

de el sau să fie gelos pe apropierea lor bruscă.

Încercând să calmeze apele învolburate ale propriului temperament, Emmett și-a îndreptat atenția de la ce se întâmplase în decursul zilei către provocările care îl așteptau.

Când se așezaseră cu toții împreună la masa din bucătăria din Morgen, Duchess spusese că, înainte de a pleca în Adirondacks, el și Woolly urmau să se oprească în Manhattan ca să-și viziteze tatăl.

Din povestirile lui Duchess, reieșea clar că pe domnul Hewett rareori îl găseai la aceeași adresă. Dar, în ultima zi a lui Townhouse în Salina, Duchess îl încurajase pe Townhouse să-l caute în oraș – contactând una dintre agențiile de impresariat ale tatălui său. Chiar dacă o persoană a cărei glorie a apus fuge de creditori, este căutată de poliție și trăiește sub un nume fals, spusese Duchess, făcând cu ochiul, va lăsa întotdeauna vorbă agenților despre locul unde poate fi găsit. Iar în New York, toate marile agenții ale acestor legende apuse au birouri în aceeași clădire, în partea de jos a Times Square.

Singura problemă era că Emmett nu-și amintea numele clădirii.

Era destul de sigur că începea cu S. În timp ce zăcea acolo, încerca să-și împrospăteze memoria trecând prin literele alfabetului și rostind sistematic toate combinațiile posibile ale primelor trei litere din numele clădirii. Pornind de la Sa, murmura Sab, Sac, Sad, Saf, Sag, și tot așa. Apoi urmau combinațiile care se declinau din Sc, Se și Sh.

Poate că de vină erau șoaptele lui Billy sau propriul murmur al tripletelor alfabetice. Sau poate că de vină era mirosul cald, de lemn, al vagonului, după o zi lungă de stat în soare. Oricare ar fi fost cauza, în loc să își amintească numele unei clădiri din inima Times Square, Emmett și-a amintit brusc cum, la nouă ani, se afla în podul casei sale, cu fereastra de sus deschisă, construind un fort din vechile cufere ale părinților săi – cele care călătoriseră cândva la Paris, Veneția și Roma și care de atunci nu mai fuseseră nicăieri –, ceea ce apoi i-a adus aminte de mama sa, care se întreba pe unde s-o fi ascuns el, și de vocea ei, strigându-i numele, în timp ce intra dintr-o cameră în alta.

ŞASE

Duchess

Când am bătut la ușa camerei 42, am auzit un oftat și zgomotul scos de mișcarea greoaie a arcurilor patului, ca și cum loviturile mele îl treziseră dintr-un somn adânc. Ceea ce nu era exclus, având în vedere că era aproape de ora prânzului. După o clipă, l-am auzit coborându-și picioarele pe podea. Auzeam parcă și modul în care se uita prin cameră în timp ce încerca să se orienteze, analizând ușor nedumerit tencuiala crăpată a tavanului și tapetul desprins, ca și când nu ar fi înțeles ce căuta într-o cameră ca asta, nu-i venea să creadă, chiar și după atâția ani.

Ah, da, aproape că-l auzeam spunând.

Am bătut din nou la ușă cu aceeași politețe.

Un alt oftat – de data asta din cauza efortului –, apoi eliberarea arcurilor patului, când s-a ridicat în picioare și a început să se îndrepte încet spre ușă.

— Vin! s-a auzit o voce înăbușită.

În timp ce așteptam, mi-am dat seama că eram foarte curios să văd cum mai arăta. Trecuseră doar doi ani, dar, la vârsta lui, cu stilul lui de viață, doi ani puteau face mult rău.

Dar, când ușa s-a deschis cu un scârțâit, mi-am dat seama că nu era babacul meu.

— Da?

Ocupantul camerei 42 avea în jur de șaptezeci de ani, o înfățișare distinsă și un accent pe măsură. Cândva ar fi putut fi stăpânul unei moșii sau, cel puțin, cel care-l servea pe moșier.

— Pot să te ajut cu ceva, tinere? m-a întrebat când a văzut că mă uit peste umărul lui.

— Căutam pe cineva care locuia aici. Pe tatăl meu, de fapt.

— Oh, înțeleg…

Sprâncenele lui stufoase s-au lăsat puțin în jos, ca și cum i-ar fi părut într-adevăr rău că dezamăgise un străin. Apoi sprâncenele i s-au ridicat din nou.

— Poate că a lăsat o adresă de expediere jos?

— Mai degrabă o factură neplătită, dar o să întreb la ieșire. Mulțumesc.

A încuviințat din cap în semn de simpatie. Însă, când am dat să plec, m-a strigat.

— Tinere! Tatăl tău a fost actor?

— Așa era cunoscut, da.

— Atunci așteaptă un moment. Cred că a lăsat ceva în urmă.

În timp ce bătrânul se îndrepta cu greu spre birou, am scrutat camera, fiindcă eram curios să-i aflu slăbiciunile. La hotelul Sunshine, în fiecare cameră exista o astfel de slăbiciune, iar pentru fiecare slăbiciune exista un lucru care stătea drept mărturie. Cum ar fi o sticlă goală, rostogolită sub pat, un pachet de cărți de joc pe noptieră sau un chimonou roz atârnat într-un cuier. O dovadă a unei dorințe atât de încântătoare, atât de arzătoare, încât le eclipsează pe toate celelalte, eclipsând chiar și dorința de a avea un cămin, o familie sau chiar sentimentul demnității umane.

Bătrânul se mișca foarte încet, așa că am avut destul timp la dispoziție să mă uit și, deși camera era de patru metri pe patru, nici vorbă să fi observat vreo urmă, în caz că acele dovezi erau prezente într-o formă sau alta.

— Uite, a spus el.

S-a întors greoi și mi-a înmânat obiectul după care scotocise în sertarul de jos al biroului.

Era o casetă neagră, din piele, înaltă de opt centimetri, cu o încuietoare din alamă – ca o versiune mai mare a închizătorii unui șirag dublu de perle. Asemănarea nu era o coincidență, presupun. În perioada de glorie a tatălui meu, pe când juca rolul principal într-o companie shakespeariană, care dădea spectacole în săli pe jumătate pline, avea șase astfel de casete și erau bunurile sale cele mai de preț.

Cu toate că literele aurii erau ciobite și șterse, încă se putea distinge O de la Othello. Am desfăcut închizătoarea și am ridicat capacul. Înăuntru se aflau patru obiecte care se odihneau confortabil în adânciturile căptușite cu catifea: o barbă falsă, un cercel de aur, un recipient mic cu vopsea neagră pentru față și un pumnal.

Asemenea cutiei, și pumnalul fusese făcut la comandă. Mânerul auriu, care fusese modelat pentru a se potrivi perfect în mâna tatălui meu, era împodobit cu trei nestemate mari: un rubin, un safir, un smarald. Lama din oțel inoxidabil fusese lucrată și lustruită de un meșter din Pittsburgh, ceea ce i-a permis tatălui meu, în Actul III, să taie o felie dintr-un măr și apoi să înfigă pumnalul în poziție verticală în masă, unde avea să rămână amenințător în timp ce el își declama suspiciunile legate de infidelitatea Desdemonei.

Dar, în timp ce lama din oțel era McCoy autentic, mânerul era din alamă suflată cu aur, iar nestematele erau niște falsuri. Dacă apăsai safirul cu degetul mare, se întâmpla o șmecherie, așa că, atunci când babacu' se înjunghia în burtă la sfârșitul Actului V, lama se retrăgea în mâner. Când doamnelor din lojă li se tăia răsuflarea, el începea să se clatine în luminile rampei, înainte de a renunța să se mai zbată pentru viață. Ceea ce înseamnă că pumnalul era doar o păcăleală, la

fel ca el.

Când setul de șase casete încă era complet, fiecare avea propria etichetă ștanțată în aur: Othello, Hamlet, Henric, Lear, Macbeth și – nu glumesc – Romeo. Fiecare dintre ele avea propriile compartimente căptușite cu catifea, în care stăteau accesoriile dramatice. Pentru Macbeth avea o sticlă cu sânge fals, cu care să-și ungă mâinile; pentru Lear, o barbă lungă și căruntă; pentru Romeo, o fiolă cu otravă și un borcănaș cu fard de obraji, care nu putea ascunde ravagiile pe care trecerea timpului le lăsase pe fața babacului mai mult decât putea ascunde o coroană diformitățile lui Richard al III-lea.

În decursul anilor, colecția de casete a tatălui meu s-a micșorat încetul cu încetul. Una fusese furată, alta, rătăcită, alta, vândută. Pe Hamlet l-a pierdut la un joc de cărți în Cincinnati, în fața unei perechi de popi. Nu a fost o coincidență faptul că Othello a rămas ultima dintre cele șase, pentru că la el ținea cel mai mult babacu'. Și asta nu doar pentru că primise unele dintre cele mai bune cronici pentru interpretarea Maurului, ci și pentru că, în mai multe rânduri, borcănașul cu vopsea neagră îl ajutase să scape. Purtând uniforma de hamal și chipul lui Al Jolson, își căra singur bagajele cu liftul și traversa holul, trecând pe lângă recuperatorii de creanțe, pe lângă soții furioși sau oricine se întâmpla să aștepte printre palmierii din față. Trebuie să se fi grăbit foarte tare de a lăsat în urmă tocmai caseta lui Othello.

— Da, am spus după ce am închis capacul, este a tatălui meu. Scuzați-mă că vă întreb, de cât timp stați aici?

— Oh, nu de mult.

— Mi-ar fi de mare ajutor dacă v-ați putea aminti cu precizie.

— Să vedem… Miercuri, marți, luni… De luni, cred. Da, așa e, de luni.

Cu alte cuvinte, babacu' se cărase de aici a doua zi după ce am plecat din Salina – după ce primise, fără îndoială, un telefon îngrijorător de la un paznic îngrijorat.

— Sper să dai de el.

— Cu siguranță. Oricum, îmi cer scuze pentru deranj.

— Nu m-ai deranjat deloc, a răspuns bătrânul, făcând un semn spre pat. Citeam ceva.

Ah, m-am gândit, văzând cum colțul cărții ieșea din faldurile așternuturilor sale. Trebuia să-mi dau seama. Bietul bătrânel suferea de cea mai periculoasă dependență dintre toate.

În timp ce mă îndreptam înapoi spre scări, am observat o fâșie de lumină pe podeaua holului, ceea ce sugera că ușa de la camera 49 era întredeschisă.

După ce am ezitat, am trecut totuși de casa scării și am continuat să merg pe hol. Când am ajuns în fața camerei, m-am oprit și am ascultat. Nu se auzea

nimic, așa că am împins ușa cu un deget. Am văzut prin deschizătură un pat gol, nefăcut. M-am gândit că cel care locuia în acea cameră se afla în baia de la celălalt capăt al holului, așa că am deschis ușa până la capăt.

Când am venit prima dată la hotelul Sunshine, în 1948, împreună cu tata, știam că, dintre toate, camera 49 era cea mai bună. Nu numai că avea două ferestre spre curtea din spate a clădirii, unde era liniște, dar în mijlocul tavanului se afla un corp de iluminat în stil victorian, cu ventilator – singura dotare de acest gen din tot hotelul. Acum, de tavan nu atârna decât un bec gol, prins de un fir.

Încă mai vedeai într-un colț un mic birou din lemn. Și asta reprezenta un alt soi de dotare, care adăuga în ochii chiriașilor un plus de valoare camerei, în ciuda faptului că în acel hotel nu mai scrisese nimeni o scrisoare de peste treizeci de ani. Scaunul de birou era și el acolo, arătând la fel de bătrân și de drept ca domnul din capătul holului.

E posibil să fi fost cea mai tristă cameră pe care am văzut-o vreodată.

Jos, în hol, m-am asigurat că Woolly încă aștepta stând pe unul dintre scaunele de lângă fereastră. Apoi m-am dus la recepție, unde un bărbat gras, cu o mustață subțire, asculta meciul de baseball la radio.

— Sunt camere libere?

— Pentru o noapte sau cu plata la oră? a întrebat el, după ce l-a privit pe Woolly complice.

Nu înceta niciodată să mă uimească cum un tip care lucra într-un loc ca ăsta putea să-și închipuie că le știe pe toate. Noroc că nu aveam o tigaie la mine.

— Două camere, am spus eu. Pentru o noapte.

— Patru dolari în avans. Încă doi dacă vrei prosoape.

— O să luăm și prosoape.

Am scos plicul lui Emmett din buzunar și am răsfoit încet teancul de bancnote de douăzeci de dolari. Asta i-a șters zâmbetul de pe față mai repede decât ar fi făcut-o tigaia. Găsind mărunțișul pe care îl primisem la HoJo's, am scos o bancnotă de cinci și am pus-o pe tejghea.

— Avem două camere frumoase la etajul trei, a spus el, devenind dintr-odată foarte serviabil. Și numele meu este Bernie. Dacă doriți ceva cât timp stați aici – băutură, femei, mic-dejun –, nu ezitați să cereți.

— Nu cred că o să avem nevoie de așa ceva, dar poate mă puteți ajuta în alt mod.

Am mai luat încă doi dolari din plic.

— Sigur, a spus el, lingându-se pe buze.

— Caut pe cineva care a stat aici până de curând.

— Cine anume?

— Cineva care a locuit în camera 42.

— Vă referiți la Harry Hewett?

— Chiar el.

— A plecat la începutul acestei săptămâni.

— Înțeleg. A spus încotro se îndreaptă?

Bernie s-a străduit să se gândească o clipă, și chiar s-a văzut că s-a străduit, dar fără succes. Am început să pun bancnotele la locul lor.

— Așteaptă o clipă, a spus el. Așteaptă o secundă. Nu știu unde s-a dus Harry. Dar e un tip care venea pe aici și care era foarte apropiat de el. Dacă cineva știe unde este Harry acum, atunci el e omul.

— Cum îl cheamă?

— FitzWilliams.

— Fitzy FitzWilliams?

— Da, ăsta e.

— Bernie, dacă-mi spui unde pot să-l găsesc pe Fitzy FitzWilliams, o să-ți dau cinci dolari. Dacă îmi împrumuți radioul tău pentru o noapte, îți dau dublu.

În anii 1930, când tata s-a împrietenit cu Patrick „Fitzy" FitzWilliams, Fitzy era un artist de mâna a treia în circuitul secundar al vodevilurilor. În general, era împins pe scenă între acte pentru a ține publicul pe loc recitând câteva strofe patriotice sau pornografice, uneori ambele.

Dar Fitzy era un om de litere adevărat și prima sa dragoste a fost poezia lui Walt Whitman. În 1941, dându-și seama că în curând se împlineau cincizeci de ani de la moartea poetului, a decis să își lase barbă și să își cumpere o pălărie cu boruri, în speranța de a-i convinge pe directorii de scenă să îl lase să onoreze această aniversare dând viață cuvintelor poetului.

Există tot felul de bărbi. Există bărbi Errol Flynn și Fu Manchu, Sigmund Freud și bătrânul Amish. Dar, din fericire, barba comandată de Fitzy a venit la fel de albă și de deasă ca a lui Whitman, așadar, cu pălăria pe cap și cu ochii săi albaștri, lăptoși, aducea foarte mult cu el. Iar când și-a prezentat în premieră numărul la un teatru cu buget redus din Brooklyn Heights – cântând despre imigranții care acostau încontinuu, despre plugarii care arau și minerii care exploatau minele, despre mecanicii care munceau din greu în nenumăratele fabrici –, spectatorii din clasa muncitoare s-au ridicat în picioare și l-au aplaudat, iar asta a fost prima ovație de acest fel din viața lui Fitzy.

În câteva săptămâni, fiecare instituție de la Washington, până la Portland, Maine, care plănuise să celebreze moartea lui Whitman l-a dorit pe Fitzy. Călătorea cu Northeast Corridor, la primă clasă, recitând poezii în fața unor asociații agricole, în săli de întrunire, în biblioteci și în fața istoricilor, câștigând mai mulți bani în șase luni decât câștigase Whitman în întreaga viață.

Apoi, în noiembrie 1942, când s-a întors în Manhattan pentru un nou

spectacol la Societatea Istorică din New York, s-a întâmplat ca și Florence Skinner să se afle în sală. Doamna Skinner era o persoană mondenă, care se mândrea cu faptul că găzduiește cele mai comentate petreceri din oraș. În acel an, plănuia să deschidă sezonul de Crăciun cu o petrecere fermecătoare, în prima joi din decembrie. Când l-a văzut pe Fitzy, a avut fulgerătoarea senzație că el, cu barba lui mare și albă și cu ochii lui albaștri, blânzi, ar fi fost Moș Crăciunul perfect.

Cu siguranță, câteva săptămâni mai târziu, când Fitzy a apărut la petrecerea ei cu un castron plin cu jeleu, recitând „The Night Before Christmas", mulțimea a fost cuprinsă de bucuria acelor zile festive. Fitzy, ca orice alt irlandez, avea poftă să bea un păhărel ori de câte ori se simțea bine, ceea ce reprezenta un impediment în lumea teatrului. Dar irlandezul din el îi făcea, de asemenea, obrajii să se înroșească atunci când bea, iar asta s-a dovedit a fi un atu la serata doamnei Skinner, fiindcă aducea și mai mult cu îmbujorarea lui Moș Crăciun.

A doua zi după petrecerea doamnei Skinner, telefonul de pe biroul lui Ned Mosely – agentul lui Fitzy – a sunat de dimineața până seara. Van Whozens, Van Whyzens și Van Whatsits voiau să dea niște petreceri de sărbători și toți trebuiau să-l aibă pe Fitzy. Poate că Mosely era un agent de mâna a treia, dar știa să recunoască o gâscă de aur când stătea chiar pe ea. Cu doar trei săptămâni rămase până la Crăciun, i-a crescut cota lui Fitzy la scară mare. Trei sute de dolari pentru o apariție pe 10 decembrie și încă cincizeci de dolari pentru fiecare zi care urma. Așa că, dacă voiai ca el să coboare pe hornul tău în Ajunul Crăciunului, te ducea chiar și la o mie de dolari. Iar dacă mai puneai încă cincizeci de dolari, copiii aveau voie să îl tragă de barbă, asta ca să renunțe o dată pentru totdeauna la suspiciunile lor enervante.

Inutil să mai spun că, atunci când venea vorba de celebrarea nașterii lui Isus, banii nu erau o problemă. Într-o singură seară, Fitzy avea adesea și trei apariții în trei locuri diferite. Walt Whitman fusese scos din joc, iar acum Fitzy cânta ho-ho-ho în drum spre bancă.

Statutul de Moș Crăciun al lui Fitzy a crescut de la an la an în cercurile selecte, astfel încât, până la sfârșitul războiului – deși lucra doar în decembrie – a locuit într-un apartament de pe Fifth Avenue, purtând costume din trei piese și un baston care avea pe mâner capul de argint al unui ren. Mai mult, s-a dovedit că existau o mulțime de tinere care făceau parte din lumea mondenă al căror puls creștea ori de câte ori îl vedeau. Așa că Fitzy nu a fost deloc surprins când, după o petrecere în Park Avenue, fata corpolentă a unui industriaș l-a întrebat dacă ar putea să se întâlnească peste câteva seri.

Când a apărut în apartamentul lui Fitzy, purta o rochie pe cât de provocatoare, pe atât de elegantă. Dar nici vorbă să fi avut vreun gând romantic. Refuzând să bea ceva împreună, i-a explicat că era membră a Societății Progresiste

din Greenwich Village și că plănuia un eveniment de amploare pe 1 Mai. După ce văzuse spectacolul lui Fitzy, unde apăruse cu barba lui mare și albă, își dăduse imediat seama că era omul potrivit care să deschidă acel eveniment, recitând câteva pasaje din opera lui Karl Marx.

Fără îndoială, Fitzy a fost cucerit de farmecul tinerei, lăsându-se influențat totodată de lingușelile ei și de promisiunea unui onorariu semnificativ. Era, de asemenea, un artist în toată regula și se simțea pregătit să accepte provocarea de a-i da viață bătrânului filozof.

Când a venit ziua de 1 Mai și Fitzy se afla în culise, totul părea că o să decurgă ca în orice altă seară pe scenă. Asta până când a tras cu ochiul din spatele cortinei. Nu numai că sala era plină până la refuz, dar se aflau acolo bărbați și femei din clasa muncitoare. Erau instalatori, sudori și docheri, croitorese și menajere, cei care în acea sală murdară din Brooklyn Heights, cu atâția ani în urmă, se ridicaseră în picioare și-l aplaudaseră pe Fitzy. Cu un profund sentiment de recunoștință și un val de afecțiune populistă, Fitzy a ieșit din spatele cortinei, și-a ocupat locul pe podium și a oferit spectacolul vieții sale.

Monologul a fost extras direct din Manifestul Partidului Comunist și, grație vorbelor sale, spectatorii s-au simțit emoționați peste măsură. Atât de mult încât, atunci când a ajuns la concluzia sa pătimașă, ar fi sărit în picioare și ar fi izbucnit în aplauze furtunoase, dacă nu s-ar fi deschis brusc toate ușile ca să intre un mic batalion de ofițeri de poliție, care fluierau și-și fluturau bastoanele sub pretext că se încălcaseră normele de apărare împotriva incendiilor.

În dimineața următoare, titlul din Daily News era următorul:

SUB CHIPUL LUI MOȘ CRĂCIUN DIN PARK AVENUE
SE ASCUNDE UN INSTIGATOR COMUNIST

Și ăsta a fost sfârșitul vieții regești duse de Fitzy FitzWilliams.

După ce s-a împiedicat de propria barbă, Fitzy a căzut de pe scara norocului. Whiskyul irlandez, care cândva îi îmbujora obrajii de sărbători, a preluat comanda asupra bunăstării generale, lăsându-l lefter și îndepărtându-l de hainele curate și de societatea mondenă. În 1949, Fitzy recita limerickuri porcoase în metrou, cu pălăria în mână, și locuia în camera 43 a hotelului Sunshine – chiar vizavi de mine și de tata.

Abia așteptam să-l văd.

Emmett

Spre după-amiază, când trenul a început să încetinească, Ulysses a scos capul prin trapă, apoi a coborât înapoi pe scară.

— Aici ne dăm jos, a spus.

După ce l-a ajutat pe Billy să-și pună rucsacul în spate, Emmett a făcut un pas spre ușa prin care intraseră el și fratele său, dar Ulysses a arătat spre cealaltă parte a vagonului.

— Pe aici.

Emmett își imaginase că vor debarca într-un depou întins – precum cel din Lewis, doar că mai mare –, situat undeva la periferia orașului, cu linia orizontului coborând deasupra împrejurimilor. Și-a imaginat că vor trebui să se strecoare afară din vagon cu prudență, pentru a-și croi drum printre muncitorii feroviari și paznici. Dar, când Ulysses a deschis ușa, nu era nici urmă de depou, nici urmă de alte trenuri sau de alți oameni. În schimb, în fața ușii se întindea chiar orașul. Păreau să se afle pe o porțiune îngustă de cale ferată, suspendată la trei niveluri deasupra străzilor, cu sedii comerciale care se ridicau în jurul lor și clădiri mai înalte în depărtare.

— Unde ne aflăm? a întrebat Emmett când Ulysses a sărit jos.

— West Side Elevated. O linie de cale ferată pentru încărcarea sau descărcarea mărfurilor.

Ulysses a ridicat o mână ca să-l ajute pe Billy să coboare, lăsându-l pe Emmett să se descurce singur.

— Și tabăra de care spuneai?

— Nu e departe.

Ulysses a trecut prin spațiul îngust dintre tren și balustrada de protecție.

— Aveți grijă la traverse, i-a avertizat el fără să se întoarcă.

Emmett mergea fără a da atenție conturului New Yorkului pe cer, atât de slăvit în poezie și cântece. Nici în tinerețe nu visase vreodată să ajungă în Manhattan. Nu citise cărți despre asta și nici nu se uitase la filme cu invidie. Venise la New York pentru un singur motiv – să-și recupereze mașina. Acum, că se aflau aici, Emmett se putea concentra să-l găsească pe Duchess, care-și căuta tatăl.

Când se trezise în acea dimineață, primul cuvânt care-i venise pe buze fusese Statler, ca și când mintea lui ar fi continuat să facă tot felul de combinații alfabetice în somn. Acolo spusese Duchess că se aflau agențiile: în clădirea Statler.

De îndată ce ajungeau în oraș, se gândea Emmett, el și Billy aveau să se ducă direct în Times Square pentru a obține adresa domnului Hewett.

Când Emmett îi spusese lui Ulysses care erau intențiile sale, acesta se încruntase. I-a atras atenția că nu vor ajunge în New York decât în jurul orei cinci, așa că, până atunci, agențiile din Times Square se vor fi închis. Era mai logic ca Emmett să aștepte până dimineață. Ulysses le-a promis că îi va duce într-o tabără, unde să poată dormi în siguranță peste noapte; iar a doua zi o să aibă grijă de Billy când Emmett o să se ducă în centru.

Când voia să-ți spună ce era de făcut, Ulysses îți impunea asta ca pe o concluzie de la sine înțeleasă, o trăsătură care l-a iritat de la bun început pe Emmett. Dar nu putea să-i contrazică raționamentul. Dacă ajungeau la ora cinci, ar fi fost prea târziu ca să mai plece în căutarea agenției. Iar dacă se ducea de dimineață în Times Square, ar fi fost mult mai eficient să plece singur.

Sus, pe platforma suspendată de cale ferată, Ulysses mergea cu pași mari și hotărâți, ca și când el ar fi fost cel care avea treburi urgente în oraș.

În timp ce încerca să îl ajungă din urmă, Emmett verifica încotro se îndreptau. Mai devreme în acea după-amiază, trenul se desprinsese de două treimi din vagoanele de marfă, dar mai erau încă șaptezeci de vagoane până la locomotivă. Când s-a uitat în față, nu a reușit să vadă decât același spațiu îngust dintre vagoane și balustrada de protecție, care înainta în depărtare.

— Cum coborâm de aici? l-a întrebat pe Ulysses.

— N-o să facem asta.

— Vrei să spui că tabăra este aici, sus, pe șine?

— Exact asta vreau să spun.

— Dar unde anume?

Ulysses s-a oprit și s-a întors spre Emmett.

— Am spus că o să te duc acolo?

— Da.

— Atunci de ce nu mă lași să o fac?

Ulysses s-a uitat o clipă la Emmett, ca să se asigure că s-a făcut înțeles, apoi și-a îndreptat privirea peste umărul lui Emmett.

— Unde este fratele tău?

Când s-a întors, Emmett a fost surprins să constate că Billy nu se afla acolo. Fusese atât de distras de propriile gânduri și de încercarea de a ține pasul cu Ulysses, încât îl pierduse din ochi pe fratele său.

Văzând expresia lui Emmett, Ulysses l-a privit consternat. Apoi a spus ceva tăios și a trecut pe lângă Emmett, luând-o înapoi pe drumul pe care veniseră, în timp ce Emmett încerca să îl ajungă din urmă, din ce în ce mai îmbujorat.

L-au găsit pe Billy chiar în locul unde îl lăsaseră – lângă vagonul de marfă în

care călătoriseră. Deși Emmett nu fusese încântat de priveliștea New Yorkului, nu același lucru se putea spune și despre Billy. După ce coborâseră, făcuse doi pași pe lângă balustradă, se urcase pe o ladă veche de lemn și admira peisajul, hipnotizat de imensitatea și grandoarea acestuia.

— Billy, a spus Emmett.

Billy s-a uitat la fratele său, nu la fel de conștient ca Emmett că fuseseră despărțiți un timp.

— Nu e exact așa cum ți-ai imaginat, Emmett?

— Billy, trebuie să continuăm să ne mișcăm.

Billy și-a ridicat privirea spre Ulysses.

— Care este Empire State Building, Ulysses?

— Empire State Building?

Ulysses a răspuns cu o nerăbdare care izvora mai degrabă din obișnuință, decât din grabă. Dar, auzindu-și propria voce, și-a îndulcit tonul și a arătat spre centru.

— Este cea cu acoperișul înalt și ascuțit. Dar fratele tău are dreptate. Trebuie să mergem. Iar tu trebuie să rămâi aproape de noi. Dacă la un moment dat nu mai reușești să-l atingi pe unul dintre noi doi înseamnă că nu ești suficient de aproape. Ai înțeles?

— Am înțeles.

— Bine, atunci. Să mergem.

În timp ce înaintau toți trei pe terenul denivelat, Emmett a observat că, pentru a treia oară, trenul s-a deplasat înainte câteva secunde, apoi s-a oprit. Se întreba oare de ce făcea asta, când dintr-odată Billy l-a luat de mână de mână și l-a privit zâmbind.

— Ăsta era răspunsul, a spus el.

— Răspunsul la ce, Billy?

— Empire State Building. Este cea mai înaltă clădire din lume.

După ce au trecut pe lângă jumătate dintre vagoane, Emmett a văzut că la vreo cincizeci de metri în față platforma suspendată se înclina spre stânga. Din cauza perspectivei distorsionate, chiar dincolo de curbă, o clădire de opt etaje părea să se ridice direct de pe șine. Dar, când s-au apropiat, Emmett și-a dat seama că nu se înșelase. Clădirea se ridica de fapt deasupra șinelor – pentru că șinele treceau chiar prin mijlocul ei. Pe zidul de deasupra ușii era un semn mare și galben, pe care scria:

Proprietate privată

Accesul interzis

Când mai aveau vreo cinci metri, Ulysses le-a făcut semn să se oprească.

Din locul în care erau puteau să audă forfota din față, de cealaltă parte a

trenului: zgomotul produs de ușile vagoanelor de marfă, scârțâitul cărucioarelor și strigătele bărbaților.

— Acolo mergem, a spus Ulysses aproape în șoaptă.

— Dincolo de clădire? a întrebat Emmett.

— Doar așa putem ajunge unde trebuie.

Ulysses le-a arătat că pe chei se aflau cinci vagoane de marfă. După ce echipa termina de descărcat, trenul înainta puțin, astfel încât să poată fi descărcate următoarele cinci. Atunci era momentul să plece. Cât timp rămâneau în spatele vagonului de marfă și se mișcau odată cu trenul, nimeni nu putea să-i vadă.

Lui Emmett i s-a părut o idee proastă. A vrut să-și exprime îngrijorarea față de Ulysses și să cerceteze dacă exista o altă rută, dar mai sus, pe șine, s-a auzit un zgomot și trenul s-a pus în mișcare.

— Gata, a zis Ulysses.

I-a condus în interiorul clădirii, mergând prin spațiul îngust dintre vagon și perete exact în același ritm ca trenul. La jumătatea drumului, trenul s-a oprit brusc, iar ei, odată cu el. Sunetele care veneau din depozit se auzeau mai tare acum, iar Emmett își dădea seama de mișcările rapide ale muncitorilor urmărind umbrele care se mișcau cu ușurință între vagoane. Billy și-a ridicat privirea ca și când ar fi vrut să întrebe ceva, dar Emmett a dus un deget la buze. În cele din urmă, trenul a mai fluierat o dată și s-a pus iar în mișcare. După ce s-au străduit să se deplaseze cu aceeași viteză ca vagonul, cei trei au ieșit de cealaltă parte a clădirii fără să fi fost observați.

Odată ajunși afară, Ulysses a grăbit pasul ca să se îndepărteze cât mai repede de depozit. La fel ca înainte, mergeau în spațiul îngust dintre vagoanele de marfă și balustradă. Dar, când au trecut în sfârșit de locomotivă, în dreapta lor s-a arătat o priveliște splendidă.

Anticipând uimirea lui Billy, Ulysses s-a oprit de bunăvoie.

— Hudson, a spus el, făcând un semn spre apă.

După ce i-a lăsat lui Billy un moment să aprecieze pacheboturile, remorcherele și barjele, Ulysses l-a fixat o clipă cu privirea pe Emmett, apoi și-a continuat drumul. Emmett a înțeles aluzia, așa că și-a luat fratele de mână.

— Uite câte nave sunt, a zis Billy.

— Vino! l-a zorit Emmett. Poți să te uiți la ele în timp ce mergem.

Chiar dacă Billy se ținea după el, Emmett îl auzea numărând navele în șoaptă.

După ce au înaintat puțin, au dat de un drum blocat de un gard înalt de sârmă, care unea o balustradă de alta. Pășind pe mijlocul șinelor, Ulysses a apucat o bucată din gard care fusese ruptă și a tras-o într-o parte, astfel încât Emmett și Billy să poată trece. De cealaltă parte, șinele continuau să se retragă spre sud, dar

erau acoperite de buruieni.

— Ce s-a întâmplat cu porțiunea asta de cale ferată? a întrebat Emmett.

— Nu o mai folosesc.

— De ce?

— Ne folosim de lucruri până când nu mai avem nevoie de ele, a răspuns Ulysses cu nerăbdarea caracteristică.

Câteva minute mai târziu, Emmett și-a dat în sfârșit seama încotro se îndreptau. Pe terenul care se învecina cu liniile ferate abandonate se afla o tabără improvizată, cu o mulțime de corturi și bărăci. Pe măsură ce se apropiau, a văzut fumul care se ridica de la două focuri separate și siluetele unor oameni care se mișcau cu viteză.

Ulysses i-a condus spre cel mai apropiat dintre cele două focuri, unde doi vagabonzi albi stăteau pe o șină de cale ferată și mâncau din farfurii de tablă, iar un bărbat negru, fără fir de păr pe față, amesteca ceva într-o oală de fontă. Negrul a zâmbit când l-a văzut pe Ulysses.

— Ei bine, uite cine e aici!

— Bună, Stew! l-a salutat Ulysses.

Dar expresia de bun-venit a bucătarului a lăsat loc surprizei când Emmett și Billy au apărut din spate.

— Sunt cu mine, a explicat Ulysses.

— Călătoresc împreună cu tine? s-a mirat Stew.

— Nu asta am spus?

— Cred că da…

— Este spațiu acolo, lângă adăpostul tău?

— Cred că este.

— Mă duc să văd. Între timp, poate ne pregătești ceva de mâncare.

— Și băieților?

— Și băieților.

Lui Emmett i s-a părut că Stew era pe punctul de a-și exprima din nou surprinderea, dar apoi a ezitat. Vagabonzii care se opriseră din mâncat au privit cu interes când Ulysses a desfăcut un săculeț pe care îl ținuse în buzunar. Lui Emmett i-a luat o clipă să-și dea seama că Ulysses intenționa să plătească pentru mâncarea lui și a fratelui său.

— Așteaptă, a zis Emmett. Lasă-ne pe noi să plătim pentru tine, Ulysses.

Emmett a scos din buzunarul de la cămașă bancnota de cinci dolari pe care Parker i-o îndesase acolo, apoi a făcut câțiva pași înainte și i-a întins-o lui Stew. Dar imediat și-a dat seama că nu era o bancnotă de cinci dolari. Era una de cincizeci.

O clipă, Stew și Ulysses s-au uitat amândoi la bancnotă, apoi Stew s-a uitat la

Ulysses, care la rândul lui s-a uitat la Emmett.

— Ia-o de aici, a spus cu asprime.

Emmett a băgat imediat banii în buzunar, simțind iarăși că i se încing obrajii. Abia apoi Ulysses s-a întors spre Stew și a plătit cele trei porții.

— Mă duc să fac rost de un loc unde să dormim. Voi doi așezați-vă și mâncați ceva. Mă întorc într-un minut, li s-a adresat el amândurora.

Emmett l-a privit îndepărtându-se, dar nu era dispus să se așeze undeva sau să mănânce. Însă Billy avea deja în poală o farfurie cu chili și pâine din făină de porumb, iar Stew pregătea încă una.

— E la fel de bun ca al lui Sally, a spus Billy.

Convingându-se că așa era politicos din partea lui, Emmett a acceptat farfuria.

Abia după prima îmbucătură și-a dat seama cât de foame îi era. Trecuseră câteva ore de când mâncaseră ultimele alimente luate din vagonul Pullman. Și Billy avea dreptate. Chiliul era la fel de bun ca al lui Sally. Poate chiar mai bun. După afumătură, îți dădeai seama că Stew folosise o cantitate mare de slănină, iar carnea de vită era surprinzător de gustoasă. Când Stew s-a oferit să-i aducă încă o porție, Emmett nu s-a opus.

În timp ce aștepta, Emmett îi studia precaut pe cei doi vagabonzi care se aflau de cealaltă parte a focului. Având în vedere hainele lor uzate și fețele nebărbierite, era greu de spus câți ani aveau, deși Emmett bănuia că erau mai tineri decât păreau.

Cel din stânga, înalt și slab, nu le dădea atenție nici lui, nici fratelui său, aproape intenționat. Dar cel din dreapta, care zâmbea în direcția lor, le-a făcut dintr-odată cu mâna.

Billy i-a răspuns la fel.

— Bine ați venit, călători obosiți! a strigat el peste foc. De unde veniți?

— Nebraska! a strigat Billy.

— Nebraskee! a repetat vagabondul. A trecut ceva timp de când n-am mai fost în Nebraskee. Ce vă aduce în Big Apple?

— Am venit să luăm mașina lui Emmett, l-a lămurit Billy. Ca să putem merge cu ea în California.

Când a auzit de mașină, vagabondul înalt, care până atunci îi ignorase, s-a întors spre ei, brusc interesat.

Emmett a pus o mână pe genunchiul fratelui său.

— Suntem doar în trecere, a adăugat el.

— Înseamnă că ați venit în locul potrivit, a replicat vagabondul cel zâmbitor. Nu există un loc mai bun pe lume în care să te oprești în drumul tău.

— Dar tu nu prea pari în trecere, a intervenit bărbatul înalt.

Celălalt vagabond s-a răsucit spre vecinul său încruntat, dar, înainte să apuce

să zică ceva, vagabondul înalt s-a întors spre Billy.

— Ați venit după mașină, spui?

Emmett era pe punctul de a interveni, dar chiar atunci l-a zărit pe Ulysses stând lângă foc și privind în jos, la farfuria bărbatului înalt.

— Se pare că ți-ai terminat cina, a zis el.

Cei doi vagabonzi s-au uitat la Ulysses.

— Termin când vreau eu, a răspuns bărbatul mai înalt.

Apoi și-a aruncat farfuria pe jos.

— Acum am terminat.

După ce s-a ridicat, bărbatul zâmbitor i-a făcut cu ochiul lui Billy și s-a cărat și el.

Ulysses i-a privit pe cei doi îndepărtându-se, apoi s-a așezat în locul lor, pe traversă, și s-a uitat peste foc la Emmett cu o privire fixă.

— Știu, a zis Emmett. Știu.

Woolly

Dacă ar fi fost după Woolly, nu și-ar fi petrecut noaptea în Manhattan. Nici măcar nu ar fi trecut cu mașina pe acolo. S-ar fi dus direct la sora lui din Hastings-on-Hudson, iar de acolo, direct în Adirondacks.

Din punctul lui de vedere, problema Manhattanului era statornicia. Cu blocurile lui turn din granit și kilometri întregi de trotuare, care se întindeau cât vedeai cu ochii… De ce, în fiecare zi, milioane de oameni mărșăluiau pe trotuare și traversau holurile de marmură, fără să lase vreo urmă? Ca să înrăutățească și mai tare lucrurile, Manhattanul era un oraș plin de așteptări. Existau atât de multe așteptări, încât a fost nevoie să se construiască clădiri înalte de optzeci de etaje, ca să existe suficient spațiu unde să-i pună pe oameni grămadă, unii peste alții.

Dar Duchess voia să-l găsească pe tatăl său, așa că o luaseră pe Autostrada Lincoln până la Lincoln Tunnel, care traversează fluviul Hudson.

Dacă tot aveau de gând să ajungă în Manhattan, se gândea Woolly în timp ce-și sprijinea perna ca să stea mai comod, pe aici trebuiau s-o ia. Pentru că, odată ce ieșiseră din Lincoln Tunnel, Duchess nu o luase la stânga și nu se îndreptase spre centru. În schimb, o luase la dreapta și coborâse până la Bowery, o stradă pe care Woolly nu fusese niciodată, ca să-și întâlnească tatăl la un mic hotel de care Woolly nu auzise niciodată. Și atunci, în timp ce stătea în hol și urmărea toată forfota de pe stradă, se întâmplase să vadă un tip care trecea cu un teanc de ziare – un tip îmbrăcat într-o haină largă și cu o pălărie moale pe cap.

— Omul-Pasăre! strigase Woolly către fereastră. Ce coincidență extraordinară!

Sărise de pe scaun și bătuse în geam, doar ca să descopere într-un final, când individul se întorsese, că, de fapt, nu era Omul-Pasăre. Auzind zgomotul din interior, individul intrase în hol cu teancul său de ziare și se îndreptase spre scaunul lui Woolly.

Dacă Duchess era, așa cum îi plăcea să spună, alergic la cărți, Woolly suferea de o boală asemănătoare. Era alergic la știri. În New York se întâmpla tot timpul câte ceva. Se întâmplau lucruri despre care trebuia nu numai să fii informat, ci și despre care trebuia să ai o opinie pe care să o poți susține la un moment dat. De fapt, se întâmplau atât de multe lucruri într-un ritm atât de rapid, încât sub nicio formă nu puteau să încapă toate într-un singur ziar. New Yorkul avea, desigur, Times, ziarul de referință, dar mai avea și Post, Daily News, Herald Tribune,

Journal-American, World-Telegram și Mirror. Și astea erau doar cele care îi veniseră lui în minte.

Fiecare avea o mulțime de oameni desemnați să acopere anumite zone de interes, să consulte diverse surse, să urmărească tot felul de piste și să scrie articole imediat după ora cinei. Tipăreau presa în miez de noapte și imediat trimiteau camioane să livreze ziare în toate colțurile orașului, astfel încât știrile zilei să fie la ușa ta când te trezești devreme ca să prinzi trenul de 6:42.

Numai gândul ăsta îi dădea fiori. Așa că, văzând că individul îmbrăcat în haina lăbărțată se apropia cu teancul de ziare, Woolly era pregătit să-l trimită la plimbare.

Dar, după cum se dovedise, individul nu vindea ziarele de azi. Vindea ziarele de ieri. Și pe cele de alaltăieri. Și tot așa!

— Trei cenți pentru numărul din Times de ieri, spusese el, doi cenți pentru cel de acum două zile, un penny pentru cel de acum trei zile sau cinci cenți pentru toate trei.

Ei bine, asta e cu totul altceva, se gândise Woolly. Știrile vechi de o zi, două sau trei nu-ți dădeau nici pe departe senzația că trebuie să le citești urgent, precum știrile zilei. De fapt, cu greu le puteai numi știri. Și nu era nevoie să primești nota maximă la ora de matematică a domnului Kehlenbeck ca să-ți dai seama că trei ziare la cinci cenți erau un chilipir. Dar, din păcate, Woolly nu avea niciun ban.

Sau avea…?

Woolly băgase mâinile în buzunare pentru prima dată de când îmbrăcase pantalonii domnului Watson. Și oare o să vă vină să credeți, chiar o să vă vină să credeți că din buzunarul drept scosese niște bancnote mototolite?

— Le iau pe toate trei, spusese Woolly entuziasmat.

Când individul îi înmânase ziarele, el îi dăduse un dolar, adăugând cu mărinimie că poate păstra restul. Și, deși individul fusese cât se poate de mulțumit, Woolly credea cu toată convingerea că el profitase cel mai mult din afacerea asta.

Este suficient să spunem că, atunci când a venit seara, în timp ce Duchess încă alerga prin Manhattan căutându-și tatăl, iar Woolly stătea întins pe patul lui, cu perna sprijinită bine și radioul pornit, după ce luase două picături în plus din medicamentul pe care îl pusese în geanta lui Emmett, și-a îndreptat atenția spre ziarul apărut în urmă cu trei zile.

Și cât contau trei zile! Nu numai că știrile păreau mult mai puțin presante, dar, dacă îți alegeai titlurile cu grijă, poveștile aveau adesea o notă fantastică. Cum ar fi cea de duminică, de pe prima pagină:

PROTOTIPUL UNUI SUBMARIN ATOMIC

SIMULEAZĂ O SCUFUNDARE ÎN EUROPA

Știrea continua să explice cum primul submarin atomic a realizat echivalentul unei călătorii peste Atlantic – în timp ce se afla undeva în mijlocul deșertului din Idaho! Întreaga premisă i s-a părut lui Woolly incredibilă – genul de poveste pe care puteai s-o găsești în cartea mare și roșie a lui Billy.

Și mai era și cea de pe prima pagină, în numărul de acum două zile:

TESTUL DE APĂRARE CIVILĂ

ESTE ASTĂZI LA ORA 10 A.M.

În mod normal, apărare și test erau exact genul de cuvinte care îl nelinișteau pe Woolly și care, în general, îl făceau să sară cu totul peste un articol. Dar în numărul din Times vechi de două zile articolul continua să explice că, în timpul testului, o escadrilă de avioane inamice imaginare urma să lanseze bombe atomice imaginare asupra a cincizeci și patru de orașe, provocând dezastre imaginare în toată America. Numai în New York urmau să cadă trei bombe imaginare diferite, dintre care una avea să aterizeze în mod imaginar la intersecția dintre Fifty-Seventh Street și Fifth Avenue – adică, dintre toate locurile, chiar în fața magazinului Tiffany. După cum prevedea testul, când suna alarma de avertizare, activitatea obișnuită a celor cincizeci și patru de orașe trebuia suspendată timp de zece minute.

— Activitatea obișnuită a fost suspendată zece minute, a citit Woolly cu voce tare. Poți să-ți imaginezi asta?

Aproape cu sufletul la gură, Woolly și-a îndreptat atenția spre ziarul din urmă cu o zi, ca să afle ce se întâmplase. Și acolo, pe prima pagină, era o fotografie din Times Square cu doi ofițeri de poliție care priveau în sus, spre Broadway, fără nicio altă ființă prin preajmă. Nimeni nu se uita de la fereastra tutungeriei. Nimeni nu ieșea de la Criterion Theatre și nimeni nu intra în hotelul Astor. Nimeni nu bătea nimic la casa de marcat și nici nu forma vreun număr de telefon. Nici măcar o singură persoană care să se grăbească, să se agite sau să cheme un taxi.

Ce privelițte stranie și frumoasă, s-a gândit Woolly. Orașul New York tăcut, nemișcat și practic nelocuit, căzut într-o lene desăvârșită, parcă fără să aștepte ceva, pentru prima dată de la fondarea sa.

Duchess

După ce l-am instalat pe Woolly în camera lui, lăsându-i câteva picături din medicamentul lui și radioul fixat pe niște reclame, m-am îndreptat spre o speluncă numită Anchor, de pe West Forty-Fifth Street, din Hell's Kitchen. Cu o lumină slabă și clienți nepăsători așezați la mese, părea exact genul de spațiu care îi plăcea tatălui meu – un loc în care o vedetă a cărei glorie a apus putea să stea la bar și să se ia la trântă cu nedreptățile vieții fără teama că va fi întreruptă.

După spusele lui Bernie, Fitzy și bătrânul meu obișnuiau să se întâlnească aici în fiecare seară, în jurul orei opt, și să bea cât îi țineau buzunarele. Astfel, la 7:59, ușa s-a deschis, iar Fitzy a intrat exact la fix.

Îți dădeai seama că era un client obișnuit din felul în care toată lumea îl ignora. Pe ansamblu, nu părea să fi îmbătrânit rău. I se rărise puțin părul, iar nasul era ceva mai roșu, dar, dacă mijeai ochii, încă recunoșteai ceva din bătrânul Moș Crăciun ascuns sub înfățișarea actuală.

A trecut exact pe lângă mine, s-a strecurat printre două scaune, a întins câteva monede pe bar și a comandat un whisky – într-un pahar înalt.

Whiskyul arată atât de sărăcăcios într-un pahar înalt, încât mi s-a părut o cerere ciudată din partea lui Fitzy. Dar, când a ridicat paharul de pe bar, am văzut cum mâna îi tremura ușor. Fără îndoială, aflase pe pielea lui că whiskyul servit într-un pahar mic este mult mai ușor de vărsat.

Cu whiskyul în siguranță, Fitzy s-a retras la o masă de două persoane, într-un colț. Era în mod clar locul în care el și tatăl meu obișnuiau să bea, pentru că, odată ce s-a instalat confortabil, Fitzy și-a ridicat paharul spre scaunul gol. Cred că era ultima persoană vie din lumea asta, m-am gândit eu, care ar fi ridicat paharul în cinstea lui Harry Hewett. Când a dus paharul la gură, m-am așezat lângă el.

— Bună, Fitzy.

A încremenit o clipă și m-a privit pe deasupra paharului. Apoi, probabil pentru prima dată în viața lui, a pus paharul la loc pe masă fără să fi băut un strop.

— Bună, Duchess. Era cât pe ce să nu te recunosc. Te-ai făcut mult mai mare.

— Din cauza muncii fizice. Ar trebui să încerci și tu cândva.

Fitzy s-a uitat la băutura lui, apoi la barman, apoi la ușa care dădea spre stradă. Când a rămas fără locuri în care să se uite, s-a întors spre mine.

— Bine, mă bucur să te văd, Duchess. Ce te aduce prin oraș?

— Eh, una, alta. Trebuie să mă văd mâine cu un prieten din Harlem, dar îl caut și pe tata. Noi doi avem o treabă neterminată, ca să zic așa. Din nefericire, a plecat de la hotelul Sunshine atât de grăbit, încât a uitat să-mi spună unde se duce. Dar m-am gândit că, dacă cineva din New York ar ști unde este Harry, acela ar fi vechiul lui prieten Fitzy.

Fitzy începuse să dea din cap înainte ca eu să termin de vorbit.

— Nu, a spus el. Nu știu unde este tatăl tău, Duchess. Nu l-am mai văzut de săptămâni întregi.

Apoi s-a uitat descurajat la băutura neatinsă.

— Unde-mi sunt bunele maniere?! am zis. Lasă-mă să-ți fac cinste cu o băutură.

— Oh, e în regulă. Încă o am pe asta.

— Așa puțin? Nu-i corect.

M-am ridicat și m-am dus la bar, apoi i-am cerut barmanului o sticlă din băutura pe care o comandase Fitzy. Când m-am întors, am scos dopul și i-am umplut ochi paharul.

— Așa mai merge, am spus în timp ce el privea whiskyul fără să zâmbească.

Ce ironie crudă, mi-am zis. Adică aici era exact lucrul la care Fitzy visase jumătate din viața lui. Chiar se rugase pentru asta. Un pahar înalt, plin până la refuz cu whisky – și unde mai pui, pe cheltuiala altcuiva. Dar acum, când se afla în fața lui, nu mai era la fel de sigur că și-l dorea.

— Dă-i drumul, l-am încurajat. Nu e nevoie să te formalizezi așa.

A ridicat paharul cu o ușoară reticență și l-a înclinat în direcția mea. Gestul nu a fost la fel de sincer ca acela pe care îl făcuse înainte, închinând spre scaunul gol al tatălui meu, dar mi-am exprimat recunoștința.

De data asta, când paharul a ajuns aproape de buzele lui, a înghițit sănătos, ca și cum ar fi compensat pentru băutura pe care nu apucase s-o savureze înainte. Apoi, lăsând paharul jos, s-a uitat la mine și a așteptat. Pentru că asta fac cei care nu mai au nimic: așteaptă.

Când vine vorba de așteptare, fostele vedete au o mare experiență în domeniu. De exemplu, au așteptat marea lor șansă sau să le vină rândul să intre pe scenă. Odată ce a devenit clar că acele lucruri nu se vor întâmpla, au început să aștepte cu totul altceva. Cum ar fi să se deschidă barurile sau să sosească cecul de ajutor social. Nu după mult timp, aveau să aștepte să vadă cum ar fi să doarmă într-un parc sau să tragă ultimele două fumuri dintr-o țigară aruncată la gunoi. Așteptau să vadă cu ce nouă umilire se puteau obișnui în timp ce așteptau să fie uitați de cei care le fuseseră odată dragi. Dar, mai presus de toate, așteptau sfârșitul.

— Unde este, Fitzy?

Fitzy a clătinat din cap – un gest prin care încerca să clarifice ceva mai degrabă pentru el însuși decât pentru mine.

— Cum am spus, Duchess, nu l-am văzut de săptămâni întregi. Îți jur.

— În mod normal, aș fi tentat să cred orice cuvânt care îți iese pe gură. Mai ales că ai jurat.

Asta l-a făcut să tresară.

— Dar, când m-am așezat, nu păreai atât de surprins să mă vezi. Acum însă de ce ești așa?

— Nu știu, Duchess. Poate că am fost surprins în sinea mea?

Am râs în hohote.

— Poate și asta. Deși știi ce cred eu? Cred că nu ai fost surprins pentru că bătrânul meu ți-a spus că s-ar putea să vin. Dar, ca el să fi făcut asta, trebuie să fi vorbit cu tine în ultimele zile. De fapt, poate că asta s-a petrecut chiar în timp ce tu stăteai aici.

Am bătut darabana pe masă.

— Și dacă ți-a spus că pleacă în grabă din oraș, trebuie să-ți fi spus și unde se duce. La urma urmei, voi doi sunteți la fel de legați ca hoții.

La cuvântul hoți, Fitzy a tresărit din nou. Apoi a părut și mai abătut, dacă era posibil așa ceva.

— Îmi pare rău, a șoptit el.

— Ce înseamnă asta?

M-am aplecat puțin în față, ca și când nu l-aș fi auzit prea bine, iar el și-a ridicat privirea în care aproape se citea un veritabil fior de regret.

— Îmi pare atât de rău, Duchess, a adăugat el. Îmi pare rău că am spus lucrurile alea despre tine în declarație. Îmi pare rău că am semnat-o.

Pentru un tip care inițial nu voia să vorbească, dintr-odată părea de neoprit.

— Vezi tu, băusem cu o seară înainte. Plus că mă simt foarte neliniștit în preajma polițiștilor, mai ales când îmi pun întrebări. Întrebări despre ceea ce aș fi putut vedea sau auzi, deși vederea și auzul meu nu mai sunt ca altădată. Și nici memoria. Apoi, când ofițerii au început să-și exprime o oarecare frustrare, tatăl tău m-a luat deoparte și a încercat să îmi reîmprospăteze memoria…

Pe măsură ce Fitzy vorbea, am luat sticla de whisky și m-am uitat la ea. În mijlocul etichetei se afla un trifoi mare și verde. M-a făcut să zâmbesc. Vreau să zic, cât noroc să aibă cineva pentru un pahar cu whisky! Mai ales un whisky irlandez.

În timp ce stăteam acolo, simțind greutatea sticlei în mână, brusc mi-am dat seama că ăsta era un alt exemplu minunat de obiect care fusese creat cu grijă pentru un scop anume, dar servea atât de bine altuia. Cu sute de ani în urmă, sticla de whisky fusese proiectată pentru a avea o formă suficient de mare ca să fie

ținută în mână și un gât suficient de îngust ca să poată fi turnată băutura. Dar, dacă se întâmpla să întorci sticla și s-o apuci de gât, brusc, parcă ar fi fost proiectată ca să lovești pe cineva în cap. Într-un fel, sticla de whisky semăna cu un creion care avea și gumă de șters – un capăt se folosea pentru a spune lucruri, iar celălalt, pentru a le lua înapoi.

Probabil că Fitzy îmi citise gândurile, fiindcă dintr-odată devenise foarte tăcut. Și, după expresia lui, mi-am dat seama că era îngrozit. Pălise vizibil, iar degetele îi tremurau și mai tare.

Era prima dată în viața mea când cineva chiar părea speriat de mine. Într-un fel, nu-mi venea să cred. Pentru că nu aveam nici cea mai mică intenție să-l rănesc pe Fitzy. Ce rost ar fi avut?

Dar, în aceste circumstanțe, m-am gândit că m-aș fi putut folosi de neliniștea lui în avantajul meu. Așa că, atunci când m-a întrebat dacă putem trece totul cu vederea, m-am prefăcut că așez încet sticla pe masă.

— Dacă aș putea, am ezitat eu. Dacă aș putea să dau timpul înapoi și să te las să ștergi tot ce ai făcut, Patrick FitzWilliams. Dar, din păcate, prietene, problema noastră nu a rămas suspendată în trecutul apropiat. Nici măcar în trecutul îndepărtat. Mai degrabă, se află peste tot în jurul nostru. De fapt, e chiar aici, în camera asta.

Mi-a aruncat o privire atât de tristă, încât aproape că mi-a părut rău pentru el.

— Oricare ar fi motivele pentru care ai făcut ceea ce ai făcut, Fitzy, cred că putem fi de acord că îmi ești dator. Dacă îmi spui unde este bătrânul, suntem chit. Dar, dacă nu o faci, va trebui să-mi folosesc imaginația ca să găsesc o altă cale de a ne împăca.

Sally

L-am găsit pe tata în partea de nord, reparând o porțiune de gard cu Bobby și cu Miguel, înconjurați de caii lor, care stăteau degeaba, și cu câteva sute de vite în spate, pe câmp, care pășteau.

Ieșind de pe șosea pe acostament, am derapat ușor și am oprit chiar lângă ei, apoi am coborât din cabină în timp ce ei își protejau ochii de praf.

Teatral ca întotdeauna, Bobby a tușit afectat, iar tata a clătinat din cap.

— Sally, a spus el, dacă mai conduci așa camioneta aia, mai ales pe drumuri ca ăsta, să știi că o să cedeze.

— Cred că știu mai bine ce poate să suporte Betty și ce nu.

— Atunci îți spun doar atât: când o să cadă transmisia, să nu te aștepți să ți-o înlocuiesc.

— Nu-ți face griji. Dacă știu la ce să mă aștept din partea camionetei mele înseamnă că știu și mai bine la ce să mă aștept din partea ta.

A tăcut o clipă și bănuiesc că încerca să se decidă dacă să le spună băieților să plece.

— În regulă, a zis în cele din urmă, ca și când ar fi ajuns la o înțelegere cu el însuși. Ai venit aici cu un motiv, sunt convins. Ai putea la fel de bine să-mi spui ce vrei.

Am deschis ușa din dreapta șoferului, am scos semnul cu DE VÂNZARE, care se afla pe scaun, și l-am ridicat ca să-l vadă mai bine.

— L-am găsit la gunoi.

A încuviințat din cap.

— Eu l-am pus acolo.

— Și, dacă nu e cu supărare, de unde a apărut?

— De la Watson.

— De ce ai da jos un semn cu DE VÂNZARE de pe casa lui Watson?

— Pentru că nu mai este de vânzare.

— Și de unde știi asta?

— Pentru că eu am cumpărat casa.

A spus-o într-un mod foarte sec și irevocabil, încercând să arate că a fost cât se poate de răbdător, că nu avea timp pentru astfel de discuții, că el și băieții aveau treabă și că venise momentul să mă urc în camionetă și să mă întorc acasă, unde, cu siguranță, trebuia să fi pregătit cina până acum. Dar, în caz că-și imagina că știa ceva ce eu nu știam despre răbdare, atunci nu vorbea cu persoana potrivită.

O clipă, am rămas pe loc. Fără să fac vreun pas, am privit în depărtare, gânditoare, apoi mi-am întors privirea direct spre el.

— Rapiditatea cu care ai cumpărat locul… Mă întreb cât ai stat la pândă ca să faci asta.

Bobby a împrăștiat praful de pe jos cu vârful cizmei, iar Miguel s-a întors spre vite în timp ce tata se scărpina la ceafă.

— Băieți, a spus el după o clipă, bănuiesc că aveți ceva de lucru.

— Da, domnule…, domnule Ransom.

Au încălecat și au pornit spre cireadă, fără prea mare grabă, așa cum obișnuiau să facă oamenii din câmpul muncii. Tata i-a privit cum pleacă, dar a așteptat ca zgomotul copitelor să se stingă înainte de a vorbi din nou.

— Sally, a spus el, adoptând tonul acela care transmitea am de gând să-ți spun asta o singură dată, nici vorbă de minciună sau de așteptat. Charlie nu și-a plătit ipoteca, banca a prescris ipoteca, a scos-o la vânzare, iar eu am cumpărat-o. Asta e tot ce se poate spune. Nu a fost o surpriză pentru nimeni de la bancă, nu va fi o surpriză pentru nimeni din district și nu ar trebui să fie o surpriză nici pentru tine. Pentru că asta fac fermierii. Când le iese în cale o ocazie, iar prețul este corect, un fermier va cumpăra și alte terenuri învecinate.

— Învecinate, am spus impresionată.

— Da, a răspuns el. Învecinate.

Ne-am uitat unul la celălalt.

— În toți acești ani în care domnul Watson s-a luptat cu ferma, ai fost prea ocupat ca să dai o mână de ajutor. Dar, când s-a ivit ocazia, agenda ta de întâlniri devenit dintr-odată goală. Brusc, ai fost liber. Nu despre asta e vorba? Mie îmi sună fix a minciună și așteptare.

Pentru prima dată, a ridicat vocea.

— La naiba, Sally! Ce te așteptai să fac? Să merg până acolo și să ar eu cu plugul? Să semăn și să-i culeg recolta? Nu poți să trăiești viața în locul altcuiva. Dacă un om are măcar un dram de mândrie, nu ar vrea să faci asta. Poate că Charlie Watson nu a fost vreun mare fermier, dar a fost un om mândru. Mai mândru decât majoritatea.

M-am uitat din nou în depărtare.

— Totuși, este interesant, nu-i așa, cum, în timp ce banca se pregătea să scoată proprietatea la vânzare, tu stăteai chiar pe treptele verandei, spunându-i fiului proprietarului că poate venise timpul să se mute, să o ia de la capăt în altă parte.

M-a studiat atent o clipă.

— Despre asta este vorba? Despre tine și Emmett?

— Nu încerca să schimbi subiectul.

A clătinat din nou din cap, exact așa cum făcuse când ajunsesem acolo.

— Nu avea de gând să rămână, Sally. Nu mai mult decât mama lui. Ai văzut și tu. Cum a prins ocazia, și-a luat o slujbă în oraș. Și ce a făcut cu primele lui economii? Și-a cumpărat o mașină. Nu o camionetă sau un tractor, Sally. O mașină. Deși nu mă îndoiesc de faptul că Emmett a suferit profund fiindcă și-a pierdut tatăl, bănuiesc că s-a simțit ușurat că a scăpat de fermă.

— Nu-mi vorbi despre Emmett Watson de parcă l-ai cunoaște atât de bine. Habar n-ai ce-i trece prin minte.

— Poate. Dar, după cincizeci și cinci de ani în Nebraska, cred că pot să fac deosebirea între un tip care rămâne și unul care pleacă.

— Așa o fi. Dar lămurește-mă, domnule Ransom: eu din care categorie fac parte?

Ar fi trebuit să-i vedeți fața când am spus asta. Brusc, a pălit. Apoi, la fel de repede, s-a înroșit.

— Știu că nu e ușor pentru o tânără să-și piardă mama. Într-un fel, e mai greu pentru ea decât pentru soțul care și-a pierdut soția. Pentru că un tată nu este pregătit să crească o tânără așa cum ar trebui să fie crescută. Asta mai ales când fata este încăpățânată din fire.

M-a privit lung, în caz că nu era destul de clar că se referea la mine.

— În multe nopți am îngenuncheat la marginea patului, rugând-o să mă învețe cum să fac față mai bine încăpățânării tale. Și, în toți acești ani, mama ta – Dumnezeu s-o odihnească! – nu mi-a răspuns nici măcar o dată. Așa că a trebuit să mă bazez pe amintirile mele despre cum a avut ea grijă de tine. Deși aveai doar doisprezece ani când a murit, erai deja destul de îndărătnică. Și când îmi exprimam îngrijorarea în legătură cu asta, mama ta îmi spunea să am răbdare. Ed, spunea ea, fetița noastră are o fire puternică, iar asta ar trebui să-i fie de folos când va deveni femeie. Nu trebuie decât să îi acordăm puțin timp și spațiu.

Acum el a privit în depărtare o clipă.

— Ei bine, am avut încredere în sfatul mamei tale atunci și am încredere și acum. Ăsta e motivul pentru care ți-am făcut pe plac. Am fost îngăduitor cu tine, cu modul tău de a te purta și cu obiceiurile tale. Cu temperamentul și cu ironiile tale. Dar, Sally, așa să-mi ajute Dumnezeu, mi-am dat seama că poate ți-am făcut un deserviciu cumplit. Pentru că, oferindu-ți toată libertatea, ți-am permis să devii o tânără încăpățânată, o femeie care obișnuiește să își hrănească furia și să spună ce gândește și care, cel mai probabil, nu este potrivită pentru căsătorie.

Oh, câtă plăcere i-a făcut să țină acest mic discurs! Stând acolo, cu picioarele depărtate, bine înfipte în pământ, zici că-și trăgea puterea direct din pământ, pentru că era al lui.

Apoi chipul i s-a îmblânzit și mi-a aruncat o privire plină de compasiune, care

nu a făcut decât să mă înfurie.

I-am aruncat semnul la picioare, apoi m-am întors și m-am urcat în camionetă. Am băgat în marșarier, am turat motorul și am pornit la drum cu o peste o sută de kilometri pe oră, împrăștiind pietrișul și luând fiecare denivelare, până când șasiul a început să zdrăngănească, iar portierele și geamurile să zornăie. Am virat spre intrarea în fermă, m-am îndreptat spre ușa din față și m-am oprit la doar un metru și jumătate de ea.

După ce în sfârșit s-a risipit praful pe care îl ridicasem, am observat un bărbat cu pălărie care stătea pe verandă. Abia când s-a ridicat și a pășit în lumină, am văzut că era șeriful.

Ulysses

În timp ce Ulysses îi privea pe frații Watson cum se retrăgeau de lângă focul de tabără, ca să se ducă la culcare, Stew a venit lângă el.

— Mâine pleacă mai departe?

— Nu, a răspuns Ulysses. Băiatul cel mare are niște treburi de rezolvat în oraș. Ar trebui să se întoarcă după-amiază și o să rămână peste noapte.

— În regulă atunci. O să le păstrez așternuturile.

— Poți să-l păstrezi și pe al meu.

Stew s-a întors brusc și l-a fixat pe Ulysses cu privirea.

— Stai încă o noapte?

Ulysses i-a susținut privirea.

— Tocmai asta am spus, nu-i așa?

— Asta ai spus, da.

— E vreo problemă?

— Nu, a răspuns Stew. Nicio problemă din partea mea. Doar că mi se pare că îmi amintesc cum cineva a zis la un moment dat că nu a petrecut niciodată două nopți la rând în același loc.

— Bine, atunci, a spus Ulysses, să vină vineri și o să se întâmple și asta.

Stew a dat din cap.

— Am lăsat niște cafea pe foc, a adăugat el imediat. Cred că o să mă duc să văd ce-i cu ea.

— O idee bună, a încuviințat Ulysses.

După ce l-a privit pe Stew întorcându-se la focul de tabără, Ulysses s-a uitat la luminile orașului, care se întindeau de la Battery Park până la George Washington Bridge – lumini care nu-l atrăgeau deloc și care nu-i promiteau niciun confort.

Dar Billy îi povestise despre înțelegerea pe care o avea cu fratele său, iar lui Ulysses i se păruse rezonabil. Avea să rămână două nopți pe insula Manhattan. Mâine, el și băiatul vor petrece timpul ca simple cunoștințe, pentru ca a doua zi să se despartă ca prieteni.

CINCI

Woolly

Când au intrat pe aleea surorii sale, Woolly a văzut că nu era nimeni acasă.

Woolly își dădea întotdeauna seama când o casă era goală doar uitându-se la ferestre. Uneori, când se uita la ferestre, putea să audă toată forfota din casă, cum ar fi zgomotul pașilor care urcau și coborau scările sau al frunzelor de țelină care erau tăiate în bucătărie. Uneori, reușea să audă liniștea a doi oameni care stăteau singuri în camere diferite. Alteori, ca acum, din felul în care ferestrele se uitau la el, pur și simplu știa că nu era nimeni acasă.

Woolly a oprit motorul, iar Duchess a fluierat.

— Câți oameni ai spus că locuiesc aici?

— Doar sora mea și soțul ei, a răspuns Woolly. Deși sora mea este însărcinată.

— Ce așteaptă? Cvintupli?

Woolly și Duchess au coborât din Studebaker.

— Să batem la ușă? a întrebat Duchess.

— Nu sunt aici.

— Și o să poți să intri?

— De obicei încuie ușa din față, dar pe cea de la garaj o lasă adesea deschisă.

Woolly s-a ținut după Duchess până la una dintre ușile garajului și s-a uitat la el cum a deschis-o zgomotos.

Înăuntru, primele două locuri de parcare erau goale. Primul trebuie să fi fost cel pe care parcase sora lui, s-a gândit Woolly, pentru că pata de ulei care se scursese avea forma unui balon foarte mare – exact ca acela din cartea lui Billy. În schimb, pata de ulei de pe cel de-al doilea loc arăta ca unul din acei norișori de furtună care atârnă deasupra capului unui personaj din benzile desenate, când acesta se află într-o dispoziție proastă.

Duchess a fluierat din nou.

— Ce-i ăsta? a întrebat el, arătând spre al patrulea loc.

— Un Cadillac decapotabil.

— Al cumnatului tău?

— Nu, a răspuns Woolly un pic jenat. Este al meu.

— Al tău!

Duchess s-a răsucit spre Woolly atât de vizibil surprins, încât Woolly a zâmbit. Pe Duchess nu-l uimeau prea multe lucruri, așa că întotdeauna când se întâmpla asta îl făcea pe Woolly să zâmbească. L-a urmărit pe Duchess în timp ce traversa garajul ca să se uite mai bine la mașină.

— De unde ai luat-o?

— Am moștenit-o, cred. De la tata.

Duchess a încuviințat solemn. Apoi a mers pe lângă mașină, trecându-și mâna de-a lungul capotei negre și admirând cauciucurile cu lateralele albe.

Woolly s-a bucurat că Duchess nu se uitase peste tot, pentru că pe partea cealaltă se vedeau loviturile în portieră de când Woolly intrase într-un stâlp de iluminat.

„Dennis“ fusese foarte, foarte supărat în seara când Woolly venise acasă cu mașina bușită. Woolly știa că „Dennis“ fusese foarte, foarte supărat, pentru că așa spusese chiar el.

Uită-te ce ai făcut, i-a zis lui Woolly, uitându-se furios la dezastrul din fața lui.

Dennis, a intervenit sora lui. Nu e mașina ta. Este a lui Woolly.

Probabil asta ar fi trebuit să spună și Woolly: Nu e mașina ta, „Dennis“. Este a mea. Dar lui Woolly nici prin cap nu i-au trecut aceste replici. Cel puțin nu se gândise la ele decât după ce Sarah le rostise. Sarah știa întotdeauna ce trebuia spus. Când Woolly se afla în mijlocul unei discuții, la internat sau la o petrecere în New York, se gândea adesea la cât de ușor ar fi mers conversația dacă Sarah ar fi fost acolo ca să spună lucrurile potrivite în locul lui.

Dar în seara în care ajunsese cu portiera lovită și Sarah îi zisese lui „Dennis“ că mașina nu era a lui, ci a lui Woolly, acest lucru a părut că îl supără și mai tare pe „Dennis“.

Precis asta spun și eu, că este mașina lui. (Cumnatul lui Woolly își expunea întotdeauna punctul de vedere cu precizie. Chiar și când era foarte, foarte supărat, era foarte, foarte precis). Când un tânăr suficient de norocos primește un lucru atât de valoros de la propriul tată, ar trebui să îl trateze cu respect. Iar dacă nu știe cum să trateze acel lucru cu respect, atunci nu merită deloc să-l aibă.

Oh, Dennis, a spus Sarah. Nu e un Manet, pentru numele lui Dumnezeu. E o mașină.

Mașinile stau la baza a tot ceea ce deține această familie, a spus „Dennis“.

Și tot ceea ce nu deține, a continuat Sarah.

Iar începem, se gândea Woolly zâmbind.

— Îmi permiți? a întrebat Duchess, făcând un semn spre mașină.

— Ce anume? A, da. Bineînțeles, bineînțeles.

Duchess a întins mâna spre mânerul portierei șoferului, a ezitat, apoi a făcut un pas în dreapta și a deschis portiera din spate.

— După tine, a spus el, făcând o plecăciune adâncă.

Woolly s-a strecurat pe bancheta din spate, iar Duchess a intrat după el. A scos un oftat de mulțumire, apoi a închis portiera.

— Uită de Studebaker, a spus el. Așa ar trebui să ajungă Emmett la Hollywood.

— Billy și Emmett merg la San Francisco, a precizat Woolly.

— În fine. Așa ar trebui să ajungă în California.

— Dacă Billy și Emmett vor să meargă în California cu Cadillacul, sunt bineveniți să o facă.

— Pe bune?

— Nimic nu m-ar face mai fericit, l-a asigurat Woolly. Singura problemă este că acest Cadillac e mult mai vechi decât Studebakerul, așa că probabil nu i-ar duce în California la fel de repede.

— Poate că da, a replicat Duchess. Dar, cu o mașină ca asta, de ce să te mai grăbești?

După cum s-a dovedit, ușa din interiorul garajului era încuiată, așa că Woolly și Duchess au ieșit. Woolly s-a așezat pe treptele din fața casei, lângă ghivecele de flori, iar Duchess s-a apucat să scoată bagajele din portbagaj.

— S-ar putea să-mi ia câteva ore, a spus Duchess. Ești sigur că o să fie totul bine?

— Mai mult ca sigur, a răspuns Woolly. O să aștept aici până se întoarce sora mea. Sunt convins că nu o să întârzie mult.

Woolly l-a privit pe Duchess cum se urcă în Studebaker și cum iese cu spatele de pe alee, ridicând mâna în semn de salut. Odată rămas singur, Woolly a luat din geantă flaconul pe care îl avea în plus, a scos pipeta și și-a pus câteva picături pe vârful limbii. Apoi, preț de o clipă, a admirat frenezia soarelui.

— Nimic nu este mai frenetic decât soarele, și-a spus el. Și nimeni nu este mai de încredere decât iarba.

Când a rostit cuvântul încredere, Woolly s-a gândit brusc la sora lui, Sarah, care, în privința asta, era un model demn de urmat. A pus flaconul în buzunar, s-a ridicat în picioare și s-a uitat în zare – și, cu siguranță, sub ghiveciul cu flori aștepta răbdătoare cheia de la casa surorii sale. Toate cheile seamănă între ele, bineînțeles, dar Woolly știa că asta era cheia potrivită, fiindcă s-a rotit în încuietoare fără probleme.

A deschis ușa, a pășit înăuntru, apoi s-a oprit.

— Alo?! a strigat el. Alo, alo?

Ca să fie sigur, Woolly a mai rostit un al patrulea alo în holul care ducea spre bucătărie și încă o dată pe scări. După care a așteptat să vadă dacă răspunde cineva.

În timp ce aștepta cu urechile ciulite, s-a întâmplat să se uite la măsuța de lângă baza scării, unde se afla un telefon. Strălucitor, neted și negru, arăta ca vărul mai mic al Cadillacului. Dar, în ceea ce-l privește, exista un lucru care nu era

strălucitor, neted și negru: micul dreptunghi de hârtie din mijlocul discului pe care fusese scris foarte delicat numărul de telefon al casei – ca telefonul să știe exact cine este, s-a gândit Woolly.

Văzând că nu răspunde nimeni, a intrat în încăperea mare și luminoasă din stânga.

— Asta este camera de zi, a spus el, ca și când ar fi fost propriul ghid.

Nu se schimbase mare lucru de când fusese acolo ultima oară. Pendula încă era lângă fereastră, neîntoarsă. Pianul încă era în colț, neclintit. Iar cărțile încă stăteau pe rafturile lor, necitite.

Singurul lucru diferit era faptul că în fața șemineului se afla acum un evantai oriental uriaș, ca și când șemineul s-ar fi rușinat să apară. Woolly s-a întrebat dacă rămânea acolo tot timpul sau dacă sora lui îl lua iarna, ca să poată aprinde focul. Dar, dacă îl lua de acolo, unde îl punea? Părea atât de delicat și de bizar. Probabil că putea fi împăturit ca un evantai normal, s-a gândit Woolly, și apoi pus într-un sertar.

Mulțumit de această idee, Woolly a dat ceasul înapoi, apoi a ieșit din sufragerie și și-a continuat turul.

— Asta este sufrageria, a spus el, unde se servește masa la zilele de naștere și de sărbătoare… Asta este singura ușă din casă care nu are clanță și care se mișcă înainte și înapoi… Iar asta este bucătăria… Și aici este holul din spate. Și aici e biroul lui „Dennis“, în care nimeni nu ar trebui să intre.

Trecând astfel dintr-o cameră în alta, Woolly a străbătut toată casa, până când a ajuns iarăși la baza scărilor.

— Și asta este scara, a continuat el în timp ce urca. Ăsta este holul. Asta este camera surorii mele și a lui „Dennis“. Asta este baia. Și aici…

Woolly s-a oprit în fața unei uși întredeschise. A împins-o ușor și a intrat într-o cameră care în același timp era și nu era ceea ce se aștepta să fie.

Pentru că, deși patul său încă se afla acolo, acum fusese mutat în mijlocul camerei, acoperit cu o bucată mare de pânză. Pânza, de un alb murdar, fusese stropită cu sute de picături albastre și cenușii – ca unul dintre tablourile de la Muzeul de Artă Modernă. Dulapul, în care cândva erau atârnate cămășile și jachetele lui Woolly, era complet gol. Nu mai rămăsese nici măcar un umeraș sau cutia de naftalină care obișnuia să se ascundă în umbra raftului de sus.

Trei dintre cei patru pereți ai camerei erau încă albi, dar unul dintre ei – cel pe care se afla scara – era acum albastru. Un albastru prietenos și strălucitor, ca albastrul mașinii lui Emmett.

Woolly nu putea să aducă în discuție faptul că dulapul era gol sau că patul era ascuns sub un soi de prelată, pentru că încăperea era și nu era a lui. După ce mama lui se recăsătorise și se mutase în Palm Beach, Sarah îl lăsase să stea în

această cameră. Îl lăsase să stea acolo în vacanțele de Ziua Recunoștinței și de Paște și în săptămânile în care renunțase la un internat și încă nu îl găsise pe următorul. Chiar dacă Sarah îl încurajase să considere camera ca fiind a lui, el știuse dintotdeauna că nu era menită să rămână o cameră permanentă, cel puțin nu pentru el. Era menită să fie camera permanentă a altcuiva.

După aspectul neregulat al prelatei, Woolly și-a dat seama că pe pat fuseseră stivuite cutii înainte ca acesta să fie acoperit – arăta acum ca o barjă foarte mică.

A verificat mai întâi dacă picăturile de pe prelată erau proaspete, apoi a tras-o pe jumătate. Pe pat se aflau patru cutii de carton pe care era scris numele lui.

Woolly s-a oprit o clipă ca să admire scrisul de mână. Pentru că, deși numele lui fusese scris cu litere înalte de cinci centimetri, cu un marker gros și negru, se vedea clar că era scrisul de mână al surorii lui – același scris de mână care apărea pe dreptunghiul mic de pe discul telefonului, unde fuseseră notate cifrele micuțe, care formau numărul de telefon. Nu e interesant că scrisul de mână al unei persoane este același, indiferent dacă este mare sau mic? s-a întrebat Woolly.

A întins mâna ca să deschidă cea mai apropiată cutie, apoi a ezitat. Și-a amintit brusc de tulburătoarea teorie a pisicii lui Schrödinger, care fusese explicată de profesorul Freely la ora de fizică. În această teorie, un fizician pe nume Schrödinger a postulat (acesta a fost cuvântul pe care l-a folosit profesorul Freely: postulat) că existau o pisică și niște otravă într-o cutie aflată într-o stare de incertitudine benignă. Dar, odată ce cutia era deschisă, pisica putea ori să toarcă, ori să fie moartă. Așa că a privit-o cu o doză de precauție, cum, de fapt, ar trebui să facă oricine se aventurează să deschidă o cutie, chiar dacă era vorba de una pe care stătea scris numele lui. Sau poate mai ales dacă era una pe care stătea scris numele lui.

Woolly a ridicat capacul cu calm și a răsuflat ușurat. Înăuntru se aflau toate hainele care fuseseră în comoda care era și nu era a lui. În cutia de dedesubt, Woolly a găsit toate lucrurile care stătuseră deasupra comodei. Cum ar fi vechea cutie de trabucuri, aftershave-ul pe care îl primise cadou de Crăciun și pe care nu îl folosise niciodată și trofeul câștigat la clubul de tenis, când ieșise pe locul doi, cu omulețul de aur care avea să servească o minge de tenis pentru eternitate. Iar pe fundul cutiei se afla dicționarul albastru-închis, pe care mama lui Woolly i-l dăruise când se mutase prima dată la internat.

Woolly a scos dicționarul și i-a simțit în mână greutatea liniștitoare. Cât de mult îi plăcuse acest dicționar – pentru că scopul lui era să-ți spună cu exactitate ce înseamnă un cuvânt. Alegeai un cuvânt, te duceai la pagina corespunzătoare și acolo îi găseai înțelesul. Iar dacă în definiție era un cuvânt pe care nu-l recunoșteai, puteai de asemenea să-l cauți ca să afli ce sens avea.

Dicționarul pe care i-l dăduse mama lui făcea parte dintr-o serie – fusese băgat

într-o servietă, alături de un dicționar de sinonime. Și, pe cât de mult iubise Woolly dicționarul explicativ, pe atât de mult îl detestase pe cel de sinonime. Doar să se gândească la el și îl apucau fiorii. Pentru că scopul lui părea să fie opusul celui dintâi. În loc să-ți spună exact ce înseamnă un cuvânt, lua un cuvânt și îți dădea alte zece cuvinte care puteau fi folosite în locul lui.

Cum puteai să comunici o idee unei alte persoane dacă, atunci când aveai ceva de spus, puteai să alegi dintre zece variante pentru fiecare cuvânt din propoziție? Numărul de posibile variații îți paraliza mintea. Atât de mult încât, la scurt timp după ce a ajuns la Saint Paul, Woolly s-a dus la profesorul său de matematică, domnul Kehlenbeck, și l-a întrebat câte propoziții puteau să ia naștere dacă cineva avea o propoziție cu zece cuvinte, iar fiecare cuvânt putea fi înlocuit cu alte zece cuvinte. Și, fără nicio ezitare, domnul Kehlenbeck s-a dus la tablă, a scris o formulă și a făcut câteva calcule rapide, pentru a dovedi incontestabil că răspunsul la întrebarea lui Woolly era zece miliarde. Ei bine, când te confrunți cu o astfel de revelație, cum poți măcar să începi să scrii un eseu pentru examenul de sfârșit de semestru?

Cu toate acestea, când Woolly a părăsit Saint Paul ca să meargă la Saint Mark, a luat cu el dicționarul de sinonime și l-a așezat pe birou, unde a stat mult și bine în cutia lui, zâmbindu-i cu zecile de mii de cuvinte care puteau fi înlocuite unul cu altul. În anul următor, l-a tachinat, l-a necăjit și l-a întărâtat până când, în cele din urmă, într-o seară, cu puțin timp înainte de vacanța de Ziua Recunoștinței, Woolly l-a scos din cutie, l-a dus pe terenul de fotbal, l-a stropit cu niște benzină pe care o găsise în barca antrenorului echipei și i-a dat foc ticălosului.

Privind retrospectiv, probabil că ar fi fost floare la ureche dacă Woolly s-ar fi gândit să dea foc dicționarului pe linia de cincizeci de yarzi. Dar, dintr-un motiv pe care nu și-l amintea prea bine, el pusese cartea la capătul terenului, iar când aruncase chibritul, flăcările o luaseră pe urmele unei dâre de gaz împrăștiate pe iarbă, înghițind apoi cu totul bidonul de gaz și provocând o explozie care a cuprins în flăcări bara de sus a porții.

Întorcându-se până la linia de douăzeci de yarzi, Woolly privise la început șocat, apoi uimit, cum focul își croia drum spre centru, apoi se deplasa simultan spre cele două brațe laterale ale porții, până când barele au fost cuprinse de flăcări. Dintr-odată, nu mai arătau deloc ca niște bare, ci mai degrabă ca un spirit înflăcărat care își ridica brațele spre cer într-o stare de exaltare. Și era foarte, foarte frumos.

Când a fost chemat în fața comisiei de disciplină, Woolly voia să le explice că nu-și dorise decât să scape de tirania dicționarului de sinonime pentru a se putea descurca mai bine la examene. Dar înainte de a i se da ocazia să vorbească, decanul studenților, care prezida ședința, a spus că Woolly se afla acolo pentru a

răspunde pentru focul pe care îl provocase pe terenul de fotbal. O clipă mai târziu, domnul Harrington, reprezentantul facultății, a catalogat incidentul drept incendiu. Apoi Dunkie Dunkle, președintele consiliului elevilor (care era și căpitanul echipei de fotbal), a spus că a fost o conflagrație. Atunci Woolly și-a dat seama că, indiferent ce ar fi avut de spus, toți aveau să ia partea dicționarului de sinonime.

Când Woolly și-a pus dicționarul la loc în cutie, dinspre hol s-a auzit scârțâitul discret al unui pas și, când s-a întors, a văzut-o pe sora lui stând în pragul ușii – cu o bâtă de baseball în mână.

— Îmi pare rău pentru cameră, a spus Sarah.

Woolly și sora lui stăteau în bucătărie, la măsuța de vizavi de chiuvetă. Sarah își ceruse deja scuze pentru că îl întâmpinase pe Woolly cu o bâtă de baseball după ce găsise ușa de la intrare larg deschisă. Acum își cerea scuze pentru că îi luase camera care era și nu era a lui. Sarah era singura din familia lui Woolly care vorbea serios când spunea că îi pare rău. Din punctul lui de vedere, singura problemă era că de multe ori își cerea scuze când nu avea nici cel mai mic motiv s-o facă. Ca acum.

— Nu, nu, a zis Woolly. Nu e nevoie să-ți ceri scuze. Mi se pare minunat că o să fie camera copilului.

— Ne-am gândit că am putea muta lucrurile tale în camera de lângă scările din spate. Ai avea mult mai multă intimitate acolo și ți-ar fi mai ușor să vii și să pleci când vrei.

— Da, a fost de acord Woolly. Ar fi drăguț acolo.

A încuviințat de două ori din cap zâmbind, apoi s-a uitat în jos, spre masă.

După ce îl îmbrățișase pe Woolly când încă se aflau la etaj, Sarah îl întrebase dacă îi era foame și se oferise să-i facă un sendviș. Așa că asta se afla acum în fața lui – un sendviș grilled cheese, tăiat în două triunghiuri, unul cu vârful îndreptat în sus și altul cu vârful îndreptat în jos. Deși se uita la triunghiurile din farfurie, Woolly știa că sora lui îl privește.

— Woolly, a rostit ea după un moment. Ce cauți aici?

Și-a ridicat privirea spre ea.

— Hm, nu știu, a zâmbit el. Hoinăresc pe aici, presupun. Călătoresc când încoace, când încolo. Vezi tu, prietenul meu, Duchess, și cu mine am primit concediu de la Salina și ne-am hotărât să facem o mică excursie și să vizităm câțiva prieteni și rude.

— Woolly…

Sarah a oftat atât de delicat, încât Woolly abia dacă a auzit-o.

— Luni am primit un telefon de la mama, care a primit un telefon de la director. Așa că știu că nu ești în concediu de odihnă.

Woolly s-a uitat din nou la sendviș.

— Dar l-am sunat pe director ca să vorbesc personal cu el. Mi-a spus că ai fost un membru exemplar al comunității. Și, având în vedere că mai ai doar cinci luni de executat din pedeapsă, a spus că, dacă te-ai întoarce imediat din proprie inițiativă, ar face tot ce-i stă în putință ca să limiteze repercusiunile. Pot să-l sun, Woolly? Pot să-l sun și să-i spun că ești pe drumul de întoarcere?

Woolly și-a rotit farfuria astfel încât triunghiul sendvișului îndreptat cu vârful în sus să fie acum îndreptat în jos, iar triunghiul de brânză pe grătar îndreptat cu vârful în jos să fie acum îndreptat în sus. Gardianul a sunat-o pe mama, care a sunat-o pe Sarah, care l-a sunat pe gardian, s-a gândit Woolly. Pe față i-a apărut un zâmbet.

— Îți amintești? a întrebat el. Îți amintești când ne jucam de-a telefonul? Cu toții, împreună, în camera mare de la reședința de vară?

O clipă, Sarah s-a uitat la Woolly, iar pe fața ei s-a citit o tristețe amară. Dar a durat doar o clipă. Apoi a zâmbit ca de obicei.

— Îmi amintesc.

Woolly s-a așezat pe scaun și a început să depene amintiri comune, pentru că, deși nu se pricepea deloc să spună ceva învățat pe de rost, când venea vorba să scormonească în amintiri, se descurca foarte bine.

— Fiind cel mai mic, întotdeauna trebuia să încep. Și mă lipeam de urechea ta și îmi ascundeam gura după mână, ca să nu mă audă nimeni altcineva, și șopteam: Căpitanii jucau cărți pe bărcile lor. Apoi te întorceai la Kaitlin și îi șopteai, iar Kaitlin îi șoptea tatei, iar tata îi șoptea verișoarei Penelope, iar verișoara Penelope îi șoptea mătușii Ruthie și așa mai departe – se mergea în cerc, până ajungea la mama. Iar răspunsul mamei: Familia Compton a mâncat varză în bucătărie.

Când și-au amintit de nedumerirea firească a mamei lor, amândoi au izbucnit într-un hohot de râs aproape la fel de puternic precum cel de acum câțiva ani.

Apoi au tăcut.

— Cum se mai simte? a întrebat Woolly, uitându-se iar la sendviș. Ce mai face mama?

— Este bine, a răspuns Sarah. Când a sunat, era în drum spre Italia.

— Însoțită de Richard.

— Este soțul ei, Woolly.

— Da, da, da, a aprobat Woolly. Bineînțeles, bineînțeles, bineînțeles. La bogăție și la sărăcie. La bine și la rău. Și până când moartea îi va despărți – dar niciun minut în plus după.

— Woolly… Nu a fost un minut.

— Știu, știu.

— S-a întâmplat la o distanță de patru ani de la moartea tatei. Tu și Kaitlin erați la școală, eu eram căsătorită, rămăsese chiar singură.

— Știu, a repetat el.

— Nu trebuie să-ți placă Richard, Woolly, dar nu poți să-i porți pică mamei fiindcă a ales confortul de a avea pe cineva alături.

Woolly s-a uitat la sora lui, gândindu-se: Nu poți să-i porți pică mamei fiindcă a ales confortul de a avea pe cineva alături. Și apoi s-a întrebat: dacă i-ar fi șoptit această frază lui Sarah, iar ea i-ar fi șoptit-o lui Kaitlin, iar Kaitlin i-ar fi șoptit-o tatălui său și așa mai departe, completând cercul, până ar fi ajuns la mama sa, oare ce ar fi devenit?

Duchess

Reglarea conturilor mersese destul de simplu cu cowboyul și cu Old Testament Ackerly. Fusese ceva de genul unu minus unu sau cinci minus cinci. Dar, când venea vorba de Townhouse, calculele erau ceva mai complicate.

Nici nu încăpea îndoială că îi eram dator din cauza fiascoului cu Hondo. Nu fusese vina mea că plouase în noaptea aceea și cu siguranță nu intenționasem să mă plimbe vreun polițist cu mașina, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că, dacă m-aș fi târât spre casă prin câmpurile de cartofi, Townhouse ar fi putut să-și mănânce popcornul, să vadă filmul și să se strecoare înapoi în cazarmă fără să fie observat.

Spre lauda lui, Townhouse nu a făcut mare caz din asta, nici după ce Ackerly îl bătuse bine. Iar când am încercat să-mi cer scuze, a ridicat din umeri ca un om obișnuit să o mai încaseze din când în când, indiferent că o merita sau nu. Cu toate acestea, mi-am dat seama că nu era încântat de ce întorsătură luaseră evenimentele, cum nici eu nu aș fi fost dacă rolurile ar fi fost inversate. Așa că, în schimbul bătăii pe care o luase, eram conștient că îi datoram ceva.

Treaba cu Tommy Ladue a complicat calculele. Fiu al unui tip din Oklahoma care nu avusese destulă minte să părăsească Oklahoma în anii 1930, Tommy Ladue era genul de om care părea să poarte salopete de muncă chiar și când nu purta.

Când Townhouse ni s-a alăturat în Baraca Patru, unde avea să fie coleg cu Emmett, Tommy nu a fost prea încântat. În calitate de cetățean din Oklahoma, a spus el, era de părere că negrii ar trebui să fie cazați în propriile barăci și să mănânce la propriile mese, în compania celor ca ei. Dacă te uiți la poza cu familia lui Tommy în fața fermei lor, te întrebi de ce oamenii din Oklahoma se străduiau atât de mult să-i țină departe pe negri, deși Tommy nu părea să se gândească la așa ceva.

În prima seară, în timp ce Townhouse își așeza hainele primite în ladă, Tommy a venit la el ca să clarifice niște lucruri. I-a explicat că, deși Townhouse putea să plece și să se întoarcă în patul lui, în jumătatea vestică a barăcii nu era binevenit. În baia, care era dotată cu patru chiuvete, trebuia să o folosească doar pe cea mai îndepărtată de ușă. Iar în ceea ce privea contactul vizual, era mai bine să-l mențină la minimum.

Townhouse părea un tip care putea să-și poarte singur de grijă, dar Emmett nu avea răbdare cu astfel de discuții. I-a spus lui Tommy că un deținut era un

deținut, o chiuvetă era o chiuvetă, iar Townhouse putea circula liber prin baracă la fel ca noi, restul. Dacă Tommy ar fi fost cu cinci centimetri mai înalt, cu douăzeci de kilograme mai greu și de două ori mai curajos, ar fi putut să se ia la trântă cu Emmett. În schimb, s-a întors în jumătatea vestică a barăcii ca să-și plângă de milă.

Viața la o fermă este menită să te îndobitocească. Te trezesc în zori, te pun să muncești până la apus, îți dau pauză o jumătate de oră ca să mănânci, o jumătate de oră ca să te odihnești și apoi se stinge lumina. Ca unul dintre armăsarii ăia cu ochelari de cal din Central Park, nu trebuie să vezi nimic altceva decât următorii doi pași din fața ta. Dar, dacă ești un puști care a crescut alături de artiști ambulanți, adică niște escroci și hoți mărunți, nu-ți permiți niciodată să scapi atâtea din vedere.

Exemplu: văzusem cum Tommy se împrietenise cu Bo Finlay, un paznic cu aceeași mentalitate, din Macon, Georgia; îi auzisem cum spuneau tot felul de calomnii la adresa celor cu pielea mai închisă la culoare, precum și la adresa albilor care îi favorizau; într-o noapte, pe când mă aflam în bucătărie, îl văzusem pe Bo dându-i pe furiș lui Tommy două pachete albastre, înguste; iar la două dimineața îl văzusem pe Tommy traversând baraca pe vârfuri, cu intenția de a le ascunde în lada lui Townhouse.

Așadar nu am fost deosebit de surprins când, în timpul examinării de dimineață, Old Testament Ackerly – alături de Bo și alți doi gardieni – a anunțat că cineva furase din cămară; nu am fost surprins nici când a mers direct la Townhouse și i-a ordonat să-și despacheteze lucrurile pe patul abia făcut; și cu siguranță nu am fost surprins când din lada lui Townhouse nu au ieșit la iveală decât hainele lui.

Cei surprinși au fost Bo și Tommy – atât de surprinși, încât nu au avut bunul-simț să nu se uite unul la celălalt.

Într-o demonstrație hilară, pierzându-și controlul, Bo chiar l-a dat pe Townhouse la o parte și a răsturnat salteaua ca să vadă ce ascundea dedesubt.

— Suficient, a zis gardianul, care nu părea prea fericit.

Atunci am intervenit eu.

— Gardian Ackerly? Fiți atenți, spun eu. Dacă cine a furat din cămară și dacă vreun ticălos ne-a jignit onoarea susținând că vinovatul locuiește în Baraca Patru, părerea mea e că ar trebui să percheziționați lăzile tuturor de aici. Pentru că asta e singura cale prin care putem să ne spălăm bunul nostru renume.

— Noi o să decidem ce e de făcut, a răspuns Bo.

— Eu o să decid ce e de făcut, l-a corectat Ackerly. Deschideți-le.

La ordinul lui Ackerly, gardienii au început să se ducă de la un pat la altul, golind lăzile pe rând. Și iată cum pe fundul lăzii lui Tommy Ladue au găsit chiar

un pachet de Oreo.

— Ce ai de spus despre asta? l-a întrebat Ackerly pe Tommy, arătându-i desertul incriminator.

Un tânăr înțelept ar fi putut rămâne pe poziții, declarând că nu văzuse niciodată acel pachet de culoare albastru-deschis. Un șmecher ar fi putut chiar să afirme cu încrederea celui cinstit: Nu eu am pus biscuiții la mine în dulap. Pentru că, la urma urmei, nu-i pusese. Dar, fără să se gândească o clipă, Tommy s-a uitat când la gardian, când la Bo, apoi a răbufnit:

— Dacă eu am fost cel care a luat biscuiții Oreo, atunci unde este celălalt pachet?

Dumnezeu să-l binecuvânteze!

Mai târziu în acea noapte, în timp ce Tommy stătea ca pe ghimpi în șopronul unde erau băgați cei pedepsiți, iar Bo mormăia în oglindă, toți băieții din Baraca Patru s-au adunat să mă întrebe ce naiba se întâmplase. Iar eu le-am spus. Le-am povestit cum l-am văzut pe Tommy apropiindu-se de Bo, cum au făcut un schimb suspect în bucătărie, apoi cum au plantat dovezile noaptea târziu.

— Dar cum au ajuns biscuiții din lada lui Townhouse în cea al lui Tommy? a întrebat un idiot binevoitor exact la momentul potrivit.

Drept răspuns, m-am uitat întâi la unghiile mele.

— Să spunem doar că nu au mers singuri până acolo.

Băieții au râs cu toții la gluma asta.

Apoi cel-care-nu-trebuie-să-fie-subestimat-niciodată, Woolly Martin, a pus întrebarea pertinentă:

— Dacă Bo i-a dat lui Tommy două pachete de biscuiți și unul dintre pachete a ajuns în lada lui Tommy, ce s-a întâmplat cu celălalt pachet?

Pe peretele din mijlocul barăcii era o tablă mare și verde, pe care erau scrise toate regulile și regulamentele pe care trebuia să le respectăm. Din spatele tablei am recuperat pachetul albastru de biscuiți și l-am arătat, făcând o reverență.

— Voilà!

Apoi ne-am simțit bine cu toții, mâncând împreună biscuiții și râzând de bolboroselile lui Tommy și de modul în care Bo răsturnase salteaua.

Dar, odată ce râsetele s-au mai potolit, Townhouse a clătinat din cap și a spus că îmi asumasem un risc destul de mare. În acel moment, toți s-au uitat la mine puțin curioși. De ce am făcut-o, se întrebau brusc. De ce mi-am asumat riscul de a-i supăra pe Tommy și pe Bo pentru un coleg pe care abia îl cunoșteam? Și încă unul de culoare.

În liniștea care a urmat, mi-am sprijinit o mână pe mânerul sabiei și m-am uitat la fiecare, pe rând.

— Am riscat? am spus eu. Nimeni nu a riscat nimic azi, prieteni. Șansa a fost

oferită. Fiecare dintre noi a venit din colțuri diferite ca să-și ispășească sentințele diferite pentru comiterea unor crime diferite. Dar, confruntați cu un necaz comun, ni s-a dat o șansă – o șansă rară și prețioasă – de a fi uniți. Să nu ne eschivăm în fața a ceea ce Norocul a pus la picioarele noastre. Să o luăm ca pe un stindard și să mărșăluim în continuare, astfel încât, peste mulți ani, când o să privim în urmă, să putea spune că, deși am fost condamnați la zile întregi de muncă grea, le-am înfruntat fără teamă, umăr la umăr. Noi, cei puțini, noi, cei fericiți, noi, gașca de frați.

Oh, ar fi trebuit să-i vedeți!

Erau în extaz, credeți-mă, atârnând de fiecare silabă. Și, când i-am lovit cu gașca de frați, au scos o urare entuziastă. Dacă tata ar fi fost acolo, ar fi fost mândru de mine, asta dacă, înainte de orice, nu l-ar fi apucat geloziile.

După ce toate fundurile au fost plesnite, iar băieții s-au întors în paturile lor cu zâmbete pe față și cu biscuiți în stomac, Townhouse s-a apropiat de mine.

— Îți rămân dator, a spus el.

Și avea dreptate. Așa era.

Chiar dacă eram o gașcă de frați.

Dar, după atâtea luni, întrebarea rămânea în picioare: cât de mult îmi datora? Dacă Ackerly ar fi găsit biscuiții ăia în lada lui Townhouse, Townhouse ar fi fost cel care ar fi stat în șopron în locul lui Tommy pentru patru nopți în loc de două. Recunoștința era depusă în contul meu, într-adevăr, dar, ca orice soi de recunoștință, știam că nu era suficientă pentru a compensa cele opt lovituri pe care Townhouse le primise pe spate.

La asta mă gândeam când l-am lăsat pe Woolly în fața casei surorii lui, în Hastings-on-Hudson, și la asta am continuat să mă gândesc tot drumul până în Harlem.

La un moment dat, Townhouse îmi spusese că locuia pe 126th Street, iar mie mi păruse că înțelesesem destul de clar drumul. Dar a trebuit să trec de șase ori pe acolo înainte să-l găsesc.

Stătea pe veranda unei case din piatră roșiatică, cu băieții adunați în jurul lui. Am tras pe dreapta, peste drum, și l-am privit prin parbriz. Pe treapta de sub Townhouse stătea un tip mare și gras, cu un zâmbet pe față, apoi urma un negru cu tenul ceva mai deschis și cu pistrui, iar pe treapta de jos erau doi adolescenți. Păreau aranjați în formație, ca un mic pluton, cu căpitanul în vârf, apoi locotenentul, sublocotenentul și doi infanteriști. Și chiar dacă ordinea ar fi putut fi inversată, cu Townhouse pe treapta de jos, tot i-ar fi dominat pe ceilalți. Văzându-i așa, îți venea să te întrebi oare ce făcuseră ei în timp ce el se afla în Kansas. Probabil își roseseră unghiile și număraseră zilele rămase până la eliberarea lui. Acum, cu Townhouse din nou la conducere, afișau o indiferență

studiată, care anunța pe oricine trecea că și de viitorul lor le păsa la fel de puțin ca de vreme.

Când am traversat strada și m-am apropiat, cei doi tineri s-au ridicat și au făcut un pas spre mine, ca și când ar fi vrut să-mi ceară parola.

Privind peste capetele lor, i-am zâmbit lui Townhouse.

— Deci asta este una din găștile alea periculoase de pe stradă de care tot aud?

Când Townhouse și-a dat seama că eram eu, a părut aproape la fel de surprins ca Emmett.

— Dumnezeule! a rostit el.

— Îl cunoști pe albul ăsta? a întrebat pistruiatul.

Și eu, și Townhouse l-am ignorat.

— Ce cauți aici, Duchess?

— Am venit să te văd.

— De ce?

— Vino jos și o să-ți explic.

— Townhouse nu coboară de pe verandă pentru nimeni, a spus pistruiatul.

— Taci din gură, Maurice, a rostit Townhouse.

M-am uitat la Maurice cu simpatie. Nu-și dorise decât să fie un soldat devotat. Ceea ce nu înțelegea el era că, atunci când spunea ceva de genul Townhouse nu coboară de pe verandă pentru nimeni, un om ca Townhouse nu avea de ales decât să facă exact asta. Pentru că, deși nu primește instrucțiuni de la cei ca mine, nu primește instrucțiuni nici de la sublocotenentul său.

Townhouse s-a ridicat în picioare, iar cei doi băieți s-au dat într-o parte, ca atunci când Marea Roșie și-a despărțit apele în fața lui Moise. Când a ajuns pe trotuar, i-am spus că mă bucur să îl văd, însă el doar a dat din cap.

— Ai dezertat?

— E și ăsta un fel de a spune. Woolly și cu mine suntem în trecere, în drum spre familia lui, care locuiește în partea de nord.

— Woolly e cu tine?

— Da. Și știu că i-ar plăcea să te vadă. Mergem la circ mâine-seară, la spectacolul de la ora șase. Vrei să vii și tu?

— Nu e chiar genul meu, Duchess, dar salută-l pe Woolly din partea mea.

— Așa o să fac.

— În regulă atunci, a spus Townhouse după un moment. Ce e atât de important de ai venit în Harlem după mine?

Am ridicat din umeri rușinat, ca un penitent.

— Este vorba de fiascoul cu Hondo.

Townhouse s-a uitat la mine de parcă habar n-avea despre ce vorbeam.

— Știi tu. Filmul cu John Wayne pe care ne-am dus să-l vedem în noaptea aia

ploioasă, în Salina. Mă simt prost din cauza bătăii pe care ai încasat-o.

La cuvântul bătaie, băieții lui Townhouse au renunțat la orice încercare de a mima indiferența. Au tresărit ca și când un șoc electric ar fi trecut chiar prin verandă. Tipul mai mare trebuie să fi fost prea „antifonat" ca să simtă din plin forța încărcăturii, fiindcă doar s-a foit puțin, în schimb, Maurice s-a ridicat în picioare.

— O bătaie? a întrebat uriașul zâmbind.

Îmi dădeam seama că și Townhouse ar fi vrut să-i spună grasului să tacă din gură, dar nu-și lua ochii de la mine.

— Poate că am luat bătaie sau poate nu, Duchess. Oricum ar fi, nu văd de ce îți faci tu griji.

— Ești un tip independent, Townhouse, care se descurcă de unul singur. Aș fi primul care ar spune asta. Dar să recunoaștem! Nu ar fi trebuit să iei bătaia aia, pe care ai încasat-o sau nu, dacă nu aș fi mers cu mașina polițistului ăluia.

Asta a trimis un alt șoc electric pe treptele verandei.

Townhouse a inspirat adânc și a scrutat strada aproape cu nostalgie, ca și când s-ar fi uitat înapoi, la vremuri mai simple. Dar nu m-a contrazis. Pentru că nu era nimic de contrazis. Eu eram cel care făcea lasagna, iar el era cel care făcea curat în bucătărie. Atât de simplu era.

— Și acum ce-i de făcut? a întrebat el după un moment de tăcere. Nu-mi spune că ai venit până aici ca să-ți ceri scuze.

Am râs.

— Nu, nu pun mare preț pe scuze. Întotdeauna mi s-au părut un gest întârziat și insuficient. Mă gândeam la ceva mai concret. Ca o reglare de conturi.

— O reglare de conturi.

— Exact.

— La ce te referi mai exact?

— Dacă ar fi fost vorba doar despre film, ne-am fi rezumat la lovitură pentru lovitură. Opt minus opt și am fi terminat. Dar chestia e că încă îmi ești dator pentru incidentul cu Oreo.

— Incidentul cu Oreo? a întrebat tipul mai mare cu un zâmbet și mai mare pe față.

— Poate că nu valorează cât un schimb complet, am continuat eu, dar ar trebui să conteze într-un fel sau altul. Poate nu e un calcul întreg, de opt minus opt, ci mai degrabă unul de opt minus cinci. Așa că mă gândesc că, dacă mă lovești de trei ori, ar trebui să fim chit.

Toți băieții de pe trepte se uitau la mine cu o neîncredere care cântărea diferit pentru fiecare în parte. Un act de onoare are această putere asupra oamenilor de

rând.

— Vrei să ne batem, a concluzionat Townhouse.

— Nu, am spus eu, respingând idee cu un gest din mână. Nu o bătaie. O bătaie ar însemna să încerc și eu să te lovesc. Dar eu am de gând să stau aici și să te las să mă lovești, fără să reacționez.

— Vrei să mă lași să te lovesc.

— De trei ori, am subliniat.

— Ce dracu'?! a exclamat Maurice.

Neîncrederea lui se transformase în ostilitate.

Dar tipul cel mare se scutura de râs fără să scoată un sunet. După o clipă, Townhouse s-a întors spre el.

— Ce părere ai despre asta, Otis?

Otis și-a șters lacrimile și a dat din cap.

— Nu știu, T. Pe de o parte, pare o nebunie. Dar, pe de altă parte, dacă un băiat alb vine tocmai din Kansas să-ți ceară să-l bați, cred că ar trebuie să-i faci pe plac.

Otis a început din nou să râdă, în felul lui tăcut, iar Townhouse doar a încuviințat din cap. Nu era dispus să o facă. Mi-am dat seama. Și, dacă am fi fost doar noi doi, probabil că m-ar fi trimis la plimbare, nemulțumit. Dar Maurice se uita acum la mine cu o indignare care nu-și avea rostul.

— Dacă tu nu vrei să-l lovești, o fac eu, a spus el.

Ia uite-l, m-am gândit eu. Maurice pur și simplu nu părea să înțeleagă ierarhia autorității. Ca să înrăutățească și mai mult lucrurile, când s-a oferit să mă lovească, a făcut-o cu suficientă sfidare cât să insinueze că poate motivul pentru care Townhouse ezita era fiindcă nu se simțea la înălțimea sarcinii.

Townhouse s-a întors spre Maurice foarte încet.

— Maurice, a spus el, doar pentru că ești vărul meu nu înseamnă că nu sunt dispus să-ți închid gura.

Asta l-a făcut pe Maurice să se înroșească atât de tare, încât pistruii aproape că i-au dispărut. Apoi el a fost cel care a scrutat strada, dorindu-și să vină vremuri mai simple.

Mi-a părut puțin rău pentru el, văzându-l umilit astfel chiar în fața noastră. Dar îmi dădeam seama, de asemenea, că, prin imprudența lui, îl enervase pe Townhouse, ceea ce era foarte bine.

Mi-am ridicat bărbia spre Townhouse și i-am făcut un semn.

— Trage-mi una, T. Ce ai de pierdut?

Când i-am spus T., pe fața lui Townhouse a apărut o grimasă, așa cum știam că avea să se întâmple. Să-i arăt o asemenea lipsă de respect era ultimul lucru pe care voiam să-l fac, dar provocarea cea mare era să-l întărât să dea prima lovitură.

Odată cu ea, știam că celelalte vor veni firesc. Pentru că, deși nu se plânsese niciodată de bătaia încasată, sunt sigur că încă îmi purta pică pentru asta.

— Haide, i-am spus, intenționând să-l mai strig o dată T.

Dar înainte să apuc s-o fac, m-a pocnit. Pumnul a nimerit exact acolo unde trebuia, dar nu a reușit decât să mă dea câțiva pași înapoi, de parcă nu ar fi pus toată furia în el.

— Foarte bine! am strigat eu încurajator. O lovitură destul de bună. Dar de data asta de ce nu ne arăți niște mișcări de la bătrânul Joe Louis?

Și fix asta a făcut. Adică m-a luat total pe nepregătite. Într-o secundă stăteam acolo și îl încurajam, iar în următoarea eram întins pe trotuar, simțind din plin acea aromă ciudată pe care o ai doar când ți se zdruncină bine de tot țeasta.

Mi-am pus ambele mâini pe beton, m-am împins cu putere, m-am ridicat în picioare și m-am întors la locul unde trebuia s-o încasez – exact ca Emmett.

Cei mici țopăiau de fericire.

— Lovește-l, Townhouse! au strigat.

— El a cerut-o, a murmurat Maurice.

— Fecioară Maria! a exclamat Otis cu o neîncredere deplină.

Deși toți patru vorbeau în același timp, reușeam să-i aud pe fiecare dintre ei la fel de clar, ca și când ar fi vorbit pe rând. Dar Townhouse nu putea. Nu-i auzea deloc pe niciunul ei, pentru că nu se afla pe 126th Street. Era înapoi la Salina. Înapoi în acel moment la care jurase că nu o să se mai gândească vreodată: luând bătaie de la Ackerly în timp ce noi, ceilalți, priveam. Ceea ce ardea acum în Townhouse era focul dreptății. Focul dreptății care liniștește spiritul rănit și care restabilește corectitudinea în lume.

A treia lovitură a fost un upercut care m-a lăsat lat pe trotuar.

O frumusețe, vă asigur.

Townhouse a făcut doi pași înapoi, clătinându-se puțin din cauza efortului, cu transpirația curgându-i pe frunte. Apoi a mai făcut un pas înapoi, ca și când ar fi simțit nevoia să facă asta, ca și când ar fi fost îngrijorat că, dacă s-ar fi apropiat mai mult, m-ar fi lovit din nou și din nou, fără să se mai poată opri.

I-am făcut un semn prietenos că mă dau bătut. Apoi, cu grijă, fără să mă grăbesc, ca astfel sângele să nu-mi curgă șiroaie, m-am ridicat iar pe picioare.

— Ăsta-i spiritul, am spus zâmbind, după care am scuipat puțin sânge pe trotuar.

— Acum suntem chit, a rostit Townhouse.

— Acum suntem chit, am fost de acord, apoi i-am întins mâna.

Townhouse mi-a privit mâna o clipă. Apoi a strâns-o ferm și s-a uitat fix în ochii mei, ca și când am fi fost președinții a două națiuni care tocmai semnaseră un armistițiu după ani întregi de conflicte nerezolvate.

În acel moment, amândoi puteam să-i privim de sus pe băieți, iar ei știau asta. Îți dădeai seama din respectul care se citea pe chipul lui Otis și pe ale celor doi adolescenți și din descurajarea care se citea pe fața lui Maurice.

Mi-a părut rău pentru el. Insuficient de bărbat pentru a fi bărbat, insuficient de copil pentru a fi copil, insuficient de negru pentru a fi negru, insuficient de alb pentru a fi alb, Maurice nu reușea să-și găsească locul în lume. Îmi venea să îi ciufulesc părul și să îl asigur că într-o zi totul va fi bine. Dar era timpul s-o iau din loc.

Mi-am retras mâna și m-am prefăcut că-mi ridic pălăria în semn de salut.

— Ne mai vedem, amice, am spus.

— Sigur, a răspuns Townhouse.

Mă simțeam destul de bine știind că reglasem conturile cu cowboyul și cu Ackerly, că jucasem un mic rol în echilibrarea balanței în ceea ce privește dreptatea. Dar acele sentimente păleau în comparație cu satisfacția pe care o simțisem după ce îl lăsasem pe Townhouse să-și ia revanșa.

Sora Agnes spusese întotdeauna că faptele bune pot deveni obișnuință. Și cred că avea dreptate, pentru că, după ce le dădusem gemul de la Sally copiilor de la Saint Nick, pe când eram gata să plec de la casa lui Townhouse, m-am trezit că mă întorc.

— Hei, Maurice! am strigat eu.

Și-a ridicat privirea cu aceeași expresie de descurajare, dar în care se citea și o notă de nesiguranță.

— Vezi Studebakerul ăla albastru-deschis de acolo?

— Da?

— Este al tău.

Apoi i-am aruncat cheile.

Mi-ar fi plăcut să-i văd fața când le-a prins. Dar eu deja mă întorsesem și acum mergeam pe 126th Street, drept pe mijloc, cu soarele în spate, gândindu-mă: Harrison Hewett, păzea că vin!

Emmett

Pe la opt fără un sfert seara, Emmett se afla într-un bar dărăpănat de la marginea Manhattanului, cu un pahar de bere și o fotografie a lui Harrison Hewett pe tejghea, în fața lui.

Emmett a ridicat paharul și a studiat fotografia cu interes. Înfățișa profilul unui bărbat chipeș, de patruzeci de ani, care privea în depărtare. Duchess nu spusese niciodată cu exactitate câți ani avea tatăl său, dar din poveștile lui părea că domnul Hewett își începuse cariera pe la 1920. Și nu cumva sora Agnes presupusese că avea în jur de cincizeci de ani când îl adusese pe Duchess la orfelinat, în 1944? Asta însemna că domnul Hewett avea în jur de șaizeci de ani acum – iar această fotografie era depășită cu douăzeci de ani. La fel de bine, se putea ca fotografia să fi fost făcută înainte să se nască Duchess.

Pentru că fotografia era atât de veche, iar actorul, atât de tânăr, Emmett era conștient de asemănarea de familie. După spusele lui Duchess, tatăl său avea nasul, bărbia și apetitul lui John Barrymore. Dacă Duchess nu moștenise apetitul tatălui său, cu siguranță moștenise nasul și bărbia. Duchess avea pielea mai deschisă, dar poate moștenise asta de la mama lui, oricine ar fi fost ea.

Oricât de chipeș ar fi fost domnul Hewett, Emmett nu putea să nu se uite cu un anumit dezgust la bărbatul de cincizeci de ani, care plecase într-o decapotabilă cu o tânără încântătoare pe scaunul de alături, după ce tocmai își abandonase fiul de opt ani.

Sora Agnes avusese dreptate când spusese că Emmett era supărat pe Duchess pentru că îi luase mașina. Și Emmett știa că avusese dreptate și când spusese că, mai mult decât orice altceva, Duchess avea nevoie de un prieten care să-l ajute uneori să nu o ia pe un drum greșit. Rămânea de văzut dacă Emmett se putea ridica la înălțimea acestei sarcini. Oricum avea să fie, înainte de orice trebuia să-l găsească pe Duchess.

În acea dimineață, Emmett s-a trezit la șapte, dar Stew era deja în picioare.

Când l-a văzut pe Emmett, i-a făcut semn spre o ladă răsturnată, unde se aflau un castron, o oală cu apă fierbinte, săpun, un brici și un prosop. Acesta s-a dezbrăcat până la brâu, s-a spălat, apoi s-a bărbierit. După ce a mâncat un mic-dejun cu șuncă și ouă – pe cheltuiala lui – și a fost asigurat de Ulysses că Billy avea să fie supravegheat atent, a urmat indicațiile lui Stew: a ieșit prin deschizătura unui gard, apoi a coborât pe o scară metalică, acoperită, care ducea de la calea ferată până pe Thirteenth Street. Puțin după ora opt, se afla pe Tenth

Avenue și privea spre est, simțind că luase un avans față de ziua precedentă.

Dar Emmett a subestimat tot ceea ce avea să urmeze. A subestimat cât timp îi va lua să meargă pe jos până pe Seventh Avenue. A subestimat cât de greu va fi să găsească intrarea la metrou, pe lângă care trecuse de două ori. A subestimat cât de bulversantă avea să fie stația, odată ajuns înăuntru – cu rețeaua ei de pasarele și scări și cu mulțimea ei agitată și hotărâtă.

După ce a fost învârtit de valul de navetiști, Emmett a găsit în sfârșit de unde să ia bilet, și-a cumpărat o hartă a rețelei de metrou, a identificat linia de pe Seventh Avenue și a văzut că mai erau cinci stații până pe Forty-Second Street, fiecare pas în acest proces venind cu propriile provocări, propriile frustrări, propriile motive de umilință.

În timp ce Emmett cobora treptele spre peron, a văzut un tren aproape plin. S-a alăturat repede mulțimii care se îmbulzea în vagon. Când ușile s-au închis și Emmett s-a trezit umăr la umăr cu unii și față în față cu alții, a avut sentimentul confuz de a fi în același timp conștient de sine și ignorat complet. Toată lumea părea să-și fi ales un punct fix la care să se uite cu precizie și dezinteres. Urmându-le exemplul, Emmett și-a fixat privirea pe o reclamă la țigări Lucky Strike și a început să numere opririle.

La primele două, lui Emmett i s-a părut că același număr de oameni cobora și urca. La cea de-a treia stație, cei mai mulți coborau. Iar la a patra au coborât atât de mulți oameni, încât Emmett s-a trezit într-un vagon aproape gol. S-a aplecat să se uite prin fereastra îngustă, spre peron, și a văzut cu oarecare neliniște că aceasta se numea Wall Street. Când studiase harta care pornea de la Fourteenth Street, nu acordase prea multă atenție numelor stațiilor intermediare, fiindcă nu i se păruse neapărat necesar, dar acum era destul de sigur că Wall Street nu se număra printre ele.

Și Wall Street nu era în partea de jos a Manhattanului…?

A făcut un pas rapid spre o hartă afișată pe peretele vagonului, apoi a parcurs cu degetul lungimea liniei Seventh Avenue. Stația Wall Street de pe hartă i-a arătat că, în graba lui, se urcase într-un tren expres care mergea spre sud, și nu într-un tren local care mergea spre nord. Când și-a dat seama de acest lucru, ușile se închiseseră deja. O a doua privire pe hartă i-a spus lui Emmett că, peste încă un minut, trenul se va afla undeva sub East River, în drum spre Brooklyn.

S-a așezat pe unul dintre scaunele acum goale și a închis ochii. Încă o dată, se îndrepta în direcția greșită, întors la o sută optzeci de grade, iar de data asta nu avea pe cine să dea vina în afară de el însuși. La fiecare pas, fusese cineva căruia ar fi putut să-i ceară ajutorul, cineva care i-ar fi putut ușura drumul, îndrumându-l spre scara potrivită, spre peronul potrivit, spre trenul potrivit. Cu toate acestea, el refuzase să întrebe pe cineva. Cu o conștiință de sine sumbră, Emmett și-a

amintit cât de tare criticase reticența tatălui său de a cere sfaturi altor fermieri mai experimentați – ca și când asta l-ar fi lăsat cumva dezarmat. Încrederea oarbă în propriile forțe e nebunie pură, s-a gândit Emmett.

Pe drumul de întoarcere, din Brooklyn spre Manhattan, Emmett era hotărât să nu facă aceeași greșeală de două ori. Când a ajuns la stația din Times Square, l-a întrebat pe cel care vindea bilete pe unde s-o ia ca să ajungă în centru; la colțul cu Forty-Second Street, l-a întrebat pe omul de la chioșcul de ziare încotro era clădirea Statler; iar când a ajuns la clădirea Statler, l-a întrebat pe tipul în uniformă, de la recepție, care dintre agențiile din clădire erau cele mai mari.

Când Emmett a ajuns la agenția Tristar Talent de la etajul treisprezece, erau deja opt persoane în mica sală de așteptare – patru bărbați cu câini, doi cu pisici, o femeie cu o maimuță în lesă și un bărbat într-un costum din trei piese și cu melon, care avea o pasăre exotică pe umăr. Acesta vorbea cu recepționera de vârstă mijlocie. Când a terminat, Emmett s-a apropiat de birou.

— Da? a întrebat recepționera, ca și când ar fi fost deja plictisită de orice avea Emmett de spus.

— Îl caut pe domnul Lehmberg.

A luat un creion dintr-un suport și l-a ținut o clipă deasupra unui carnețel.

— Numele?

— Emmett Watson.

Creionul a zgâriat foaia.

— Ce animal?

— Poftim?

Femeia a ridicat privirea din carnețel și a vorbit cu o răbdare exagerată.

— Ce fel de animal ai?

— Nu am niciun animal.

— Dacă din numărul pe care vrei să-l prezinți nu face parte niciun animal, atunci nu ești în locul potrivit.

— Nu am niciun număr de prezentat, a explicat Emmett. Trebuie să vorbesc cu domnul Lehmberg despre altceva.

— În biroul ăsta se lucrează într-o anumită ordine, fiule. Dacă vrei să vorbești cu domnul Lehmberg despre o altă problemă, va trebui să revii într-o altă zi.

— Nu ar trebui să dureze mai mult de un minut…

— De ce nu iei loc, omule? a intervenit un bărbat la picioarele căruia stătea un buldog.

— De fapt, s-ar putea să nu fie nevoie să-l văd pe domnul Lehmberg, a insistat Emmett. Cred că mă puteți ajuta dumneavoastră.

Vizibil suspicioasă, recepționera s-a uitat la Emmett.

— Caut pe cineva, unul dintre posibilii clienți ai domnului Lehmberg. Un interpret. Încerc doar să aflu adresa lui.

În timp ce Emmett se străduia să dea mai multe detalii, fața recepționerei s-a întunecat.

— Arăt eu ca o carte de telefon?

— Nu, doamnă.

Câțiva dintre artiștii din spatele lui Emmett au pufnit în râs, iar el a simțit imediat cum roșește.

Recepționera a înfipt creionul înapoi în suportul său, apoi a luat telefonul și a format un număr.

Imaginându-și că, la urma urmei, s-ar putea să-l sune pe domnul Lehmberg, Emmett a rămas în birou. Dar când apelul a fost preluat, recepționera a început să vorbească cu o femeie pe nume Gladys despre ceea ce se întâmplase la o emisiune cu o seară în urmă. Ferindu-și privirea de cei care așteptau, Emmett s-a întors și s-a îndreptat spre hol – exact la timp ca să vadă ușile liftului închizându-se.

Dar, înainte ca acestea să se închidă complet, prin mica deschizătură a zărit vârful unei umbrele. O clipă mai târziu, ușile s-au redeschis, iar acolo stătea bărbatul cu melon și cu pasărea pe umăr.

— Mulțumesc, a spus Emmett.

— Pentru puțin, a răspuns bărbatul.

Nu părea că avea să plouă în dimineața aceea, așa că Emmett a presupus că umbrela făcea cumva parte din număr. Ridicându-și privirea de la umbrelă, Emmett și-a dat seama că domnul se uita la el așteptând parcă ceva.

— Jos, în hol? a întrebat el.

— Oh, îmi pare rău. Nu.

A bâjbâit puțin, apoi Emmett a scos din buzunar lista pe care i-o dăduse tipul de la recepție.

— Etajul cinci, vă rog.

— Ah!

Domnul a apăsat pe butonul corespunzător. Apoi a băgat mâna în buzunar și a scos o alună, pe care i-a dat-o păsării de pe umăr.

Pasărea s-a sprijinit într-un picior și cu ghearele de la celălalt a luat aluna.

— Mulțumesc, domnule Morton! a ciripit ea.

— Cu plăcere, domnule Winslow!

Emmett privea cum pasărea descojea aluna cu o ușurință uimitoare, așa că domnul Morton i-a remarcat interesul.

— Un papagal-gri-african, a zâmbit el. Unul dintre cei mai inteligenți prieteni

cu pene. De exemplu, domnul Winslow are în vocabularul lui o sută șaizeci și două de cuvinte.

— O sută șaizeci și trei, a ciripit pasărea.

— Așa este, domnule Winslow. Și care a fost cel de-al o sută șaizeci și treilea cuvânt?

— ASPCA.

Domnul a tușit stânjenit.

— Nu este un cuvânt, domnule Winslow. Este un acronim.

— Acronim, a ciripit pasărea. O sută șaizeci și patru!

Abia când domnul i-a zâmbit puțin trist lui Emmett, acesta și-a dat seama că și micul schimb de replici făcea parte din număr.

Când au ajuns la etajul cinci, liftul s-a oprit, iar ușile s-au deschis. Emmett i-a mulțumit, apoi a coborât și ușile au dat să se închidă. Dar, încă o dată, domnul Morton și-a înfipt între ele vârful umbrelei. De data asta, când ușile s-au redeschis, a coborât din lift și i s-a alăturat lui Emmett în hol.

— Nu doresc să te deranjez, tinere, dar nu am putut să nu aud întrebarea ta, din biroul domnului Lehmberg. Din întâmplare, acum te îndrepți spre McGinley & Co.?

— Așa e, a răspuns Emmett surprins.

— Pot să-ți ofer un sfat prietenesc?

— Sfaturile lui sunt frumoase și își merită prețul.

Domnul Morton s-a uitat abătut la pasăre, iar Emmett a început să râdă în hohote. Era pentru prima dată când râdea cu voce tare după o bună bucată de vreme.

— Aș aprecia orice sfat pe care sunteți dispus să mi-l oferiți, domnule Morton.

Acesta a zâmbit și a făcut un semn cu umbrela spre hol, care era flancat de niște uși identice.

— Când vei intra în biroul domnului McGinley, nu o vei găsi pe recepționera sa, domnișoara Cravitts, mult mai săritoare decât doamna Burk, pe care ai întâlnit-o deja. Doamnele care lucrează în birourile din această clădire sunt din fire mai reticente, chiar scârbite, aș putea spune, să ajute pe cineva. Acest lucru poate părea lipsit de generozitate, dar trebuie să înțelegei că ele sunt luate cu asalt de dimineața până seara de artiști care au tot felul de convingeri și care încearcă să obțină de la ele o întâlnire. În clădirea Statler, Cravitts și Burk sunt singurele care încearcă să mențină un echilibru între păstrarea unei aparente ordini și Colosseum. Dar, dacă aceste doamne trebuie să fie destul de severe cu artiștii, față de cei care vin să caute nume și adrese trebuie să fie și mai și…

Domnul Morton a proptit vârful umbrelei în podea și s-a sprijinit în mâner.

— În această clădire, pentru fiecare artist pe care îl reprezintă un agent, există cel puțin cinci creditori care îl caută. Există spectatori indignați, foste soții și proprietari de restaurante înșelați. Există o singură persoană față de care portarii manifestă ceva mai multă bunăvoință, și aceea este persoana care ține baierile pungii – indiferent că e vorba de angajarea într-un spectacol pe Broadway sau la un bar mitzvah. Așadar, dacă te duci în biroul domnului McGinley, îți sugerez să te prezinți ca producător.

În timp ce Emmett cântărea acest sfat, tipul îl studia discret.

— Văd din expresia ta că opțiunea de a te prezenta sub o identitate falsă este împotriva firii tale. Dar ar trebui să prinzi curaj, tinere, căci, între zidurile clădirii Statler, cel care se prezintă sub o identitate falsă se reprezintă cel mai bine.

— Mulțumesc, a spus Emmett.

Domnul Morton a dat din cap. Apoi a ridicat un deget, fiindcă mai avea ceva de spus.

— Acest interpret pe care îl cauți… Îi cunoști specializarea?

— Este actor.

— Hmm…

— S-a întâmplat ceva?

Domnul Morton a făcut un gest ambiguu.

— Este vorba de înfățișarea ta. Vârsta și ținuta. Să spunem doar că imaginea ta este în dezacord cu ceea ce s-ar putea aștepta de la un producător de teatru.

Domnul Morton l-a studiat pe Emmett cu ceva mai multă obrăznicie, apoi a zâmbit.

— Îți sugerez să spui că ești fiul unui tip care a fost un star al rodeoului.

— Omul pe care îl caut este un actor shakespearian…

Domnul Morton a râs.

— Și mai bine!

Și, când a început să râdă din nou, papagalul i-a ținut isonul.

Când Emmett s-a dus la birourile McGinley & Co., a avut grijă să procedeze exact așa cum îl sfătuise domnul Morton la fiecare pas și nu a fost dezamăgit. Când a intrat în sala de așteptare, care era plină de mame tinere și băieți roșcați, recepționera l-a întâmpinat cu aceeași nerăbdare de care se lovise și la Tristar Talent. Dar, de îndată ce i-a explicat că era fiul unui star de rodeo care pleca în tot felul de turnee și care căuta să angajeze un artist, aceasta s-a mai luminat la față.

S-a ridicat în picioare și și-a netezit fusta, apoi l-a condus pe Emmett într-o a doua sală de așteptare, una mai mică, dar în care nu se mai afla nicio altă persoană, dotată cu scaune mai confortabile și cu un dozator de apă. Zece minute mai târziu, Emmett a fost condus în biroul domnului McGinley, unde a fost

întâmpinat călduros, ca un vechi prieten, oferindu-i-se chiar și ceva de băut.

— Bun, a început domnul McGinley, reluându-și locul în spatele biroului, Alice mi-a spus că sunteți în căutarea unui bărbat pentru rodeo!

Emmett se arătase sceptic când domnul Morton spusese că varianta de a distribui un actor shakespearian într-un rodeo era și mai bună. Când i-a explicat domnului McGinley, a făcut-o cu o oarecare ezitare. Dar imediat ce a terminat de vorbit, domnul McGinley și-a împreunat palmele cu satisfacție.

— O întorsătură frumoasă, dacă pot să spun așa! Nu lipsesc artiștii care se plâng că au fost încadrați într-o categorie sau alta. Dar, de fiecare dată, greșeala pe care producătorii o fac nu este aceea de a încadra actorii într-o anumită categorie, ci de a încadra publicul într-o anumită categorie. Grupul ăsta vrea doar asta, vă vor spune ei, în timp ce grupul celălalt vrea doar aia. Când de fapt, cel mai probabil, spectatorul fidel își dorește puțin mai multă îndrăzneală, așa cum fanul dumneavoastră de rodeo tânjește după un pic mai mult savoir faire!

Domnul McGinley a schițat un zâmbet larg. Apoi, redevenind brusc serios, a pus o mână pe un teanc de dosare stivuite pe biroul său.

— Stați liniștit, domnule Watson, fiindcă problemele dumneavoastră au luat sfârșit. Nu numai că am la dispoziție o armată de actori shakespearieni buni, dar patru dintre ei știu să călărească și doi dintre ei știu să tragă!

— Mulțumesc, domnule McGinley. Dar eu caut un anume actor shakespearian.

Domnul McGinley s-a aplecat plin de entuziasm.

— Anume în ce sens? Britanic? Cu pregătire clasică? Un tragedian?

— Caut un tip pe care tatăl meu l-a văzut jucând acum câțiva ani, un tip specializat în monologuri. Nu l-a uitat de atunci. Îl cheamă Harrison Hewett.

Domnul McGinley a bătut de trei ori în biroul său, fără să scoată un cuvânt.

— Hewett?

— Exact.

A mai bătut o dată în birou, apoi a apăsat pe butonul de la interfon.

— Alice? Adu-mi dosarul cu… Harrison Hewett.

Câteva clipe mai târziu, Alice a intrat și i-a înmânat domnului McGinley un dosar care nu putea să conțină mai mult de o singură foaie. După ce a aruncat o privire rapidă, domnul McGinley l-a așezat pe birou.

— Harrison Hewett este o alegere excelentă, domnule Watson. Înțeleg de ce tatăl dumneavoastră nu l-a uitat niciodată. Iar el este un om care se bucură de marile provocări artistice, așa că sunt sigur că va profita de șansa de a juca în spectacolul dumneavoastră. Dar, ca o clarificare, trebuie să precizez că îl reprezentăm pe domnul Hewett în calitate de colaborator…

După estimarea domnului Morton, șansele erau mai mari de cincizeci la sută

ca domnul McGinley să spună exact acest lucru.

— Dacă un agent declară că reprezintă un artist doar pe bază de colaborare, explicase domnul Morton, înseamnă că, de fapt, nu-l reprezintă deloc. Dar nu trebuie să vă faceți griji. Agenții din clădirea Statler sunt de acord ca, decât să piardă vrabia din mână pentru cioara de pe gard, să plătească bucuroși zece procente. Drept urmare, toți păstrează liste active cu artiștii care lucrează pentru concurență, așa că, pentru un comision corespunzător, pot trimite pe cineva care să rezolve acest caz.

Așa că Emmett a trebuit să facă un drum până la un domn pe nume Cohen, aflat la etajul unsprezece. Fiindcă domnul McGinley sunase în prealabil, Emmett a fost întâmpinat la ușă și dus direct într-o altă sală de așteptare. Zece minute mai târziu, a fost condus în biroul domnului Cohen, unde a fost primit călduros, oferindu-i-se încă o băutură. Din nou, ideea de a introduce un actor shakespearian într-un rodeo a fost aplaudată pentru ingeniozitate. Dar, de data asta, când a fost apăsat butonul de la interfon și a fost adus un dosar, acesta avea o grosime de aproape cinci centimetri – plin de tăieturi de ziare îngălbenite și de afișe de spectacole și un teanc de fotografii demodate, dintre care una i-a fost dată lui Emmett.

După ce Cohen l-a asigurat pe Emmett că domnul Hewett (care era un prieten apropiat al lui Will Rogers) va fi încântat de această ocazie, l-a întrebat cum putea să dea de el.

Urmând instrucțiunile domnului Morton, Emmett a explicat că, întrucât urma să părăsească orașul în dimineața următoare, totul, până în cele mai mici detalii, trebuia rezolvat atunci și acolo. Acest lucru a produs o agitație de proporții în timp ce se convenea asupra termenilor și se redactau contracte.

— Dacă ei chiar pregătesc contractele, îl întrebase Emmett pe domnul Morton, ar trebui să le semnez, nu?

— Semnează orice îți pun în față, dragule! Asigură-te că și agentul le semnează. Apoi insistă să primești două exemplare complete pentru dosarul tău. Pentru că, odată ce un agent are semnătura ta, ți-ar da și cheile de la casa mamei lui.

Adresa pe care domnul Cohen i-a dat-o lui Emmett pentru Harrison Hewett l-a condus la un hotel mizerabil, de pe o stradă mizerabilă, din centrul Manhattanului. Spre dezamăgirea sa, Emmett a aflat de la bărbatul manierat, care a răspuns la ușa camerei 42, că domnul Hewett nu mai locuia acolo, dar i s-a spus, de asemenea, că fiul domnului Hewett fusese acolo în dimineața precedentă și se pare că se cazase la hotel pentru o noapte.

— Poate că este încă aici, a adăugat bărbatul.

În hol, recepționerul cu mustața subțire, parcă desenată cu creionul, a spus că știa cu siguranță la cine se referă Emmett. Copilul lui Harry Hewett. A apărut dintr-odată, încercând să afle unde era bătrânul său, apoi a rezervat două camere pentru o noapte. Dar nu mai locuia acolo. El și amicul lui visător plecaseră pe la prânz.

— Cu nenorocitul meu de radio, a precizat recepționerul.

— A spus cumva unde se duce?

— S-ar putea să fi spus.

— S-ar putea? a întrebat Emmett.

Recepționerul s-a lăsat pe spate în scaun.

— Când l-am ajutat pe prietenul tău să-și găsească tatăl, mi-a dat zece dolari…

După spusele recepționerului, Emmett ar fi putut să-l găsească pe tatăl lui Duchess dacă ar fi vorbit cu unul dintre prietenii acestuia, care în fiecare seară, după ora opt, se ducea într-un bar din West Side ca să bea ceva. Emmett avea destul timp liber, așa că s-a plimbat pe Broadway până când a găsit o cafenea aglomerată, curată și bine luminată. S-a așezat la tejghea, a comandat specialitatea casei și o bucată de plăcintă. După masă, a băut trei cești de cafea și a fumat o țigară pe care o luase de la chelneriță – o irlandeză pe nume Maureen, care, deși era de zece ori mai ocupată decât doamna Burk, avea de zece ori mai multă disponibilitate decât ea.

Informațiile primite de la recepționerul hotelului l-au trimis pe Emmett înapoi în Times Square, care, cu o oră înainte de asfințit, părea deja incandescent, cu panouri luminoase care prezentau țigări, mașini, electrocasnice, hoteluri și teatre. Încetul cu încetul, amploarea și stridența tuturor acestor lucruri l-au convins pe Emmett să nu cumpere nici măcar un singur lucru dintre cele expuse.

Emmett s-a întors la chioșcul de pe Forty-Second Street, unde l-a găsit pe același vânzător de ziare pe care îl întâlnise de dimineață. De data asta, bărbatul a arătat spre capătul de nord al pieței, unde un panou uriaș cu Whisky Canadian Club strălucea la zece etaje deasupra străzii.

— Vezi semnul ăla? Imediat după el, faci la stânga pe Forty-Fifth Street și continui să mergi până când ieși din Manhattan.

Pe tot parcursul zilei, Emmett se obișnuise să fie ignorat. Fusese ignorat de navetiștii din metrou, de pietonii de pe trotuare și de artiștii din sălile de așteptare și pusese totul pe seama ostilității vieții de oraș. Așa că a fost puțin surprins să descopere că, odată ce a trecut de Eighth Avenue, nu mai era ignorat.

La intersecția cu Ninth Avenue, un polițist de patrulă l-a fixat cu privirea. Pe Tenth Avenue a fost abordat de un tânăr care voia să-i vândă droguri și de un

altul care voia să-i vândă compania sa. În timp ce se apropia de Eleventh, a fost strigat de un cerșetor bătrân de culoare, dar pe care l-a evitat grăbind pasul, doar pentru a da, câteva clipe mai târziu, peste un cerșetor bătrân alb.

După ce drumul de dimineață în plin anonimat i se păruse oarecum deranjant, acum Emmett l-ar fi întâmpinat cu bucurie. Parcă începea să înțeleagă de ce oamenii din New York mergeau cu acea grabă hotărâtă. Era un semnal descurajator pentru vagabonzi, pierde-vară și restul rataților.

Chiar înainte de râu, a dat peste Anchor – barul despre care îi spusese recepționerul. Având în vedere numele și amplasarea, Emmett și-l imaginase ca pe un loc destinat marinarilor sau membrilor marinei comerciale. Dacă vreodată fusese așa ceva, asocierea dispăruse de mult timp. Pentru că înăuntru nu era niciun om despre care să crezi că ar fi demn de a pleca pe mare. În ochii lui Emmett, toți păreau cu doar o treaptă mai sus decât bătrânii cerșetori pe care îi evitase pe stradă.

După ce aflase de la domnul Morton cât de reticenți erau agenții în privința divulgării adreselor, Emmett își făcea griji că barmanul ar putea fi la fel de zgârcit la vorbă; sau poate că, la fel ca recepționerul de la hotelul Sunshine, ar aștepta să primească un comision generos. Dar când i-a explicat că îl căuta pe un bărbat pe nume FitzWilliams, barmanul i-a spus că venise în locul potrivit. Așa că Emmett a luat loc la bar și a comandat o bere.

Când ușa de la Anchor s-a deschis puțin după ora opt și a intrat un bărbat de vreo șaizeci de ani, barmanul i-a făcut semn cu capul lui Emmett. De pe scaunul său, Emmett a privit cum bătrânul s-a îndreptat încet spre bar, a luat un pahar și o sticlă pe jumătate goală de whisky și s-a retras la o masă din colț.

În timp ce FitzWilliams își turna în pahar, Emmett și-a amintit de poveștile pe care Duchess le spusese despre ascensiunea și decăderea lui. Nu-ți prea venea să crezi că acest bărbat subțirel, care abia se târâia și care arăta atât de deznădăjduit, fusese cândva plătit generos pentru a juca rolul lui Moș Crăciun. Emmett a lăsat niște bani pe bar și s-a apropiat de masa bătrânului interpret.

— Scuzați-mă. Sunteți domnul FitzWilliams?

Când Emmett a rostit cuvântul domnul, FitzWilliams și-a ridicat privirea surprins.

— Da, a recunoscut el după o clipă. Eu sunt domnul FitzWilliams.

Emmett s-a așezat pe scaunul gol și i-a spus că era prieten cu Duchess.

— Înțeleg că ar fi venit aici aseară ca să stea de vorbă cu dumneavoastră.

Bătrânul interpret a dat din cap, ca și când acum ar fi înțeles, ca și când ar fi trebuit să știe.

— Da, a rostit el pe un ton care aproape că îi susținea mărturisirea. A fost aici. Încerca să-și găsească tatăl din cauza unor treburi nerezolvate între ei. Dar Harry plecase deja din oraș, iar Duchess nu știa unde se dusese, așa că a venit să-l vadă pe Fitzy.

FitzWilliams i-a zâmbit lui Emmett fără prea multă tragere de inimă.

— Știi, eu sunt un vechi prieten de familie.

Întorcându-i zâmbetul, Emmett l-a întrebat dacă i-a spus lui Duchess unde se dusese domnul Hewett.

— Așa am făcut, a răspuns bătrânul interpret, dând mai întâi din cap, apoi scuturându-l. I-am spus unde s-a dus Harry. La hotelul Olympic din Syracuse. Și acolo se va duce Duchess, presupun. După ce-și va vizita prietenul.

— Ce prieten?

— Oh, Duchess nu a spus. Dar spunea de… de Harlem.

— Harlem?

— Da. Nu-i așa că e amuzant?

— Nu, are sens. Mulțumesc, domnule FitzWilliams. Ați fost de mare ajutor.

Când Emmett a împins scaunul înapoi, FitzWilliams și-a ridicat privirea surprins.

— Nu pleci, nu-i așa? Cu siguranță, ca doi vechi prieteni ai familiei Hewett, ar trebui să bem ceva în cinstea lor.

După ce aflase ceea ce dorise să afle și fiind convins că Billy avea să se întrebe pe unde umbla de nu se întorsese încă, lui Emmett nu-i mai ardea deloc să rămână la Anchor.

Dar, deși inițial lăsase impresia că nu-și dorea să fie deranjat, dintr-odată bătrânul interpret nu mai voia să rămână singur. Așa că Emmett a mai luat un pahar de la barman și s-a întors la masă.

FitzWilliams a turnat whiskyul și a ridicat paharul.

— În cinstea lui Harry și a lui Duchess!

— În cinstea lui Harry și a lui Duchess! a repetat Emmett.

După ce amândoi au băut și au lăsat paharele jos, FitzWilliams a zâmbit puțin trist, ca și când ar fi fost mișcat de o amintire dulce-amăruie.

— Știi de ce i se spune așa? Lui Duchess.

— Cred că mi-a spus că porecla asta vine de la faptul că s-a născut în Dutchess County.

— Nu, l-a contrazis FitzWilliams, clătinând din cap și zâmbind fără tragere de inimă. Nu din cauza asta. S-a născut aici, în Manhattan. Îmi amintesc bine noaptea aia.

Înainte să continue, FitzWilliams și-a mai turnat un pahar, ca și când ar fi trebuit să facă asta.

— Mama lui, Delphine, era o tânără pariziancă, frumoasă, și cânta melodii de dragoste în maniera lui Piaf. Cu câțiva ani înainte să se nască Duchess, a cântat în toate marile restaurante. La El Morocco, la Stork Club și la Rainbow Room. Sunt sigur că ar fi devenit destul de faimoasă, cel puțin în New York, dacă nu s-ar fi îmbolnăvit atât de tare. A făcut tuberculoză, cred. Asta chiar nu-mi amintesc. Nu-i așa că e groaznic? O femeie frumoasă ca ea, o prietenă, să moară în floarea vârstei și nici măcar să nu-mi amintesc de ce.

Dând din cap, ca și când s-ar fi condamnat pe el însuși, FitzWilliams și-a ridicat paharul, dar l-a lăsat apoi jos fără să bea, de parcă ar fi simțit că asta ar fi fost o insultă la adresa ei.

Povestea morții doamnei Hewett l-a prins pe Emmett puțin cu garda jos. Pentru că, în cele câteva dăți în care Duchess îi pomenise de mama lui, vorbise întotdeauna ca și cum ea i-ar fi abandonat.

— În orice caz, a continuat FitzWilliams, Delphine își adora băiețelul. Când avea bani, o parte din ei îi ascundea de Harry, ca să-i poată cumpăra haine noi. Hăinuțe drăguțe ca alea, cum se numesc… cu pantalonași cu bretele, cum poartă bavarezii! Îl gătea și-i lăsa părul să crească până la umeri. Dar, când a căzut la pat și a început să-l trimită prin baruri, să-l aducă pe Harry acasă, Harry ar fi…

FitzWilliams a clătinat din cap.

— Bine, îl știi pe Harry. După câteva pahare, e greu de spus unde se termină Shakespeare și unde începe Harry. Așa că, atunci când băiatul intra pe ușă, Harry se ridica de pe scaun, făcea o plecăciune largă și spunea: Doamnelor și domnilor, v-o prezint pe ducesa10 de Alba. Iar data viitoare era ducesa de Kent sau ducesa de Tripoli. Foarte curând, oamenii au început să-i spună băiatului Duchess. Apoi toți i-am spus Duchess. Până la ultimul dintre noi. Până când nimeni nu și-a mai amintit numele lui.

10 *Duchess*, în lb. engleză (n. red.).

FitzWilliams a ridicat din nou paharul, de data asta luând o dușcă zdravănă. Când a pus paharul jos, Emmett a fost surprins să vadă că bătrânul interpret începuse să plângă – lăsându-și lacrimile să i se rostogolească pe obraji, fără să se obosească să le șteargă.

FitzWilliams a arătat spre sticlă.

— Să știi că el mi-a dat asta. Duchess, vreau să spun. În ciuda tuturor lucrurilor. În ciuda tuturor lucrurilor, aseară a venit aici și mi-a cumpărat o sticlă întreagă din whiskyul meu preferat. Da, chiar așa.

FitzWilliams a inspirat adânc.

— Știi, el a fost trimis într-o tabără de muncă, în Kansas. La vârsta de

șaisprezece ani.

— Da, a zis Emmett. Acolo ne-am întâlnit.

— Ah. Înțeleg. Dar în tot timpul petrecut împreună, ți-a spus vreodată… Ți-a spus vreodată cum a ajuns acolo?

— Nu, a răspuns Emmett. Niciodată.

Apoi, după ce și-a luat libertatea de a mai turna puțin din whiskyul bătrânului în paharele amândurora, Emmett a așteptat.

Ulysses

Cu toate că băiatul citise deja o dată povestea de la început până la sfârșit, Ulysses l-a rugat să o citească din nou.

Puțin după ora zece – când soarele apusese, luna încă nu răsărise, iar ceilalți se retrăseseră în corturile lor –, Billy își scosese cartea și îl întrebase dacă ar vrea să asculte povestea lui Ishmael, un tânăr marinar care se alăturase unui căpitan cu un singur picior în vânătoarea lui după o mare balenă albă. Deși Ulysses nu auzise niciodată povestea lui Ishmael, nu avea nicio îndoială că e una bună. Toate poveștile băiatului fuseseră bune. Dar, când Billy se oferise să citească această nouă aventură, Ulysses îl întrebase, cu o oarecare jenă, dacă nu cumva ar vrea să citească în schimb povestea tizului său.

Băiatul nu ezitase. La flacăra care abia mai pâlpâia a focului lui Stew, deschisese cartea spre final și luminase pagina cu lanterna – un cerc de lumină în interiorul unui cerc de lumină în interiorul unei mări de întuneric.

Când Billy a început să citească, Ulysses și-a făcut griji un moment că, deoarece mai citise povestea o dată înainte, băiatul ar putea parafraza sau sări peste pasaje, dar Billy părea să înțeleagă că, dacă povestea merita să fie citită din nou, merita să fie citită cuvânt cu cuvânt.

Da, băiatul a citit povestea exact așa cum o făcuse în vagon, dar lui Ulysses nu i s-a părut la fel. Pentru că de data asta știa ce urmează. Știa acum să aștepte cu nerăbdare unele părți și să se teamă de altele – să aștepte cu nerăbdare să audă cum Ulise l-a învins pe ciclop ascunzându-și oamenii sub piei de oi și să se teamă de momentul în care echipajul pizmaș a dezlănțuit vânturile lui Eol, abătând corabia căpitanului lor de la curs chiar în momentul în care se ivise țărmul patriei lui.

Când povestea s-a terminat, iar Billy și-a închis cartea și a stins lumina, iar Ulysses a luat lopata lui Stew pentru a acoperi jarul, Billy l-a întrebat dacă vrea să spună o poveste.

Ulysses și-a lăsat privirea în jos cu un zâmbet.

— Nu am nicio carte de povești, Billy.

— Nu trebuie să spui o poveste dintr-o carte, a răspuns Billy. Ai putea spune o poveste de la tine. Cum ar fi una din războiul de peste ocean. Ai așa ceva?

Ulysses a întors lopata în mână.

Avea vreo poveste din război? Bineînțeles că da. Mai multe decât ar fi vrut să-și amintească. Pentru că poveștile lui nu fuseseră estompate de negura timpului

sau luminate de metaforele unui poet. Ele rămăseseră vii și cumplite. Atât de vii și de cumplite, încât, ori de câte ori se întâmpla ca una să-i iasă la suprafață în minte, Ulysses o îngropa – așa cum fusese pe cale să îngroape cărbunii aprinși ai focului. Dacă pe Ulysses nu-l ținea stomacul să-și împărtășească amintirile cu el însuși, cu siguranță nu avea de gând să le împărtășească cu un băiat de opt ani.

Dar cererea lui Billy era îndreptățită. El deschisese cu generozitate paginile cărții sale și citise poveștile lui Sindbad, Iason și Ahile, iar pe cea a tizului lui Ulysses, chiar de două ori. Cu siguranță, câștigase dreptul de a primi o povestire în schimb. Așa că Ulysses a lăsat lopata deoparte, a mai aruncat un buștean pe foc și și-a ocupat locul pe șina de cale ferată.

— Am o poveste pentru tine, a spus el. O poveste despre întâlnirea mea cu regele vânturilor.

— Când navigai pe marea întunecată ca vinul?

— Nu, a răspuns Ulysses. Când traversam pământul uscat și prăfos.

Povestea a început pe un drum rural din Iowa, în vara lui 1952.

Cu câteva zile înainte, Ulysses urcase într-un tren în Utah, cu intenția de a călători peste Munții Stâncoși și peste câmpii până la Chicago. Dar, la jumătatea drumului prin Iowa, vagonul-cușetă în care călătorea a fost deviat pe o linie secundară pentru a aștepta o altă locomotivă, care avea să sosească cine știe când. Joncțiunea din Des Moines era la șaizeci și patru de kilometri distanță, iar acolo putea cu ușurință să prindă un alt tren care se îndrepta spre est ori unul care se îndrepta spre nord, spre lacuri, sau spre sud, spre New Orleans. Cu asta în minte, Ulysses coborâse și pornise pe jos pe drumul de țară.

Mersese cam șaisprezece kilometri pe un drum vechi de pământ când începuse să simtă că ceva nu e în regulă.

Primul indiciu au fost păsările. Sau, mai degrabă, absența lor. Când călătorești dintr-un loc în altul prin țară, a explicat Ulysses, singurul lucru pe care te poți baza e compania păsărilor. Pe drumul de la Miami la Seattle sau de la Boston la San Diego, peisajul este în continuă schimbare. Dar, oriunde te-ai duce, păsările sunt și ele acolo. Porumbei sau vulturi, condori sau cardinali, gaițe albastre sau mierle. Când trăiești pe drumuri, te trezești în zori în cântecul lor și te culci în sunetul ciripelilor lor la asfințit.

Cu toate acestea…

În timp ce Ulysses mergea pe acest drum rural, nu se vedea nicio pasăre, nici învârtindu-se deasupra câmpurilor, nici cocoțată pe firele de telefon.

Al doilea indiciu a fost convoiul de mașini. Dacă pe parcursul dimineții Ulysses fusese depășit de câte o camionetă sau un sedan care circula cu șaizeci de kilometri pe oră, deodată a văzut un grup de cincisprezece mașini, inclusiv o limuzină neagră, îndreptându-se cu viteză spre el. Vehiculele mergeau atât de

repede, încât a trebuit să iasă de pe acostament ca să se protejeze de pietrișul aruncat de cauciucurile lor.

După ce s-a uitat cum trec în viteză, s-a întors spre direcția din care veniseră. Atunci a văzut că spre est cerul se transforma din albastru în verde. Ceea ce, în acea parte a țării, după cum bine știa Billy, nu putea să însemne decât un singur lucru.

În spatele lui Ulysses nu era decât un lan de porumb, cu plante care-ți ajungeau până la genunchi, care se-ntindea cât vedeai cu ochii, dar la aproape un kilometru mai în față se zărea o fermă. Cerul devenea din ce în ce mai întunecat și Ulysses a început să alerge.

Pe măsură ce se apropia, a observat că ferma fusese deja pregătită de furtună, cu ușile și obloanele bine închise. L-a zărit pe proprietar verificând hambarul, grăbindu-se apoi spre trapa adăpostului său, unde îl așteptau soția și copiii. Iar când fermierul a ajuns la familia sa, Ulysses a văzut cum băiatul a făcut semn spre el.

Sub privirile celor patru, Ulysses s-a oprit din alergat și a început să meargă cu pași normali, cu mâinile pe lângă corp.

Fermierul și-a instruit soția și copiii să intre în adăpost – mai întâi soția, ca să-i ajute pe copii, apoi fiica, urmată de băiețel, care a continuat să se uite la Ulysses până când a dispărut în adăpost.

Ulysses se aștepta ca tatăl să-și urmeze familia pe scară, dar, după ce s-a aplecat ca să le mai spună ceva, a închis trapa, s-a întors spre Ulysses, așteptându-l să se apropie. Poate că trapa adăpostului nu se încuia pe dinăuntru, s-a gândit Ulysses, iar fermierul s-a gândit că, dacă avea să aibă loc o confruntare, atunci mai bine se întâmpla acum, cât încă era la suprafață. Sau poate a considerat că, dacă un om intenționează să refuze să-i ofere adăpost altuia, ar trebui să o facă față în față.

În semn de respect, Ulysses s-a oprit la șase pași distanță, suficient de aproape ca să se facă auzit, dar îndeajuns de departe ca să nu fie considerat amenințător.

Bărbații s-au privit cu atenție în timp ce vântul începea să ridice praful din jurul picioarelor lor.

— Nu sunt de prin părțile astea, a spus Ulysses după o clipă. Sunt doar un creștin care își croiește drum spre Des Moines ca să prindă un tren.

Fermierul a dat din cap. A dat din cap într-un fel care spunea că, da, crede că Ulysses e creștin și că se află pe drum ca să prindă un tren, dar că, în acele circumstanțe, niciunul dintre aceste lucruri nu contează.

— Nu te cunosc, a spus el simplu.

— Nu, nu mă cunoști, a fost de acord Ulysses.

Pentru o clipă, Ulysses s-a gândit să-l ajute pe bărbat să-l cunoască mai bine – spunându-și numele, spunându-i că fusese crescut în Tennessee și că era veteran,

că avusese și el cândva o soție și un copil. Dar, chiar în momentul în care aceste gânduri i-au trecut prin minte, Ulysses a știut că nici informațiile astea nu ar fi contat. Și o știa fără resentimente.

Pentru că, dacă pozițiile ar fi fost inversate, dacă Ulysses ar fi fost pe cale să coboare într-un adăpost, un spațiu sub pământ, fără ferestre, pe care îl săpase cu propriile mâini pentru siguranța familiei sale, și, dacă deodată ar fi apărut un alb de doi metri, nici el nu l-ar fi primit cu brațele deschise. L-ar fi trimis pe drumul său.

La urma urmei, de ce un bărbat în floarea vârstei s-ar fi apucat să traverseze țara pe jos, având doar un sac de pânză agățat pe umăr? Un asemenea om trebuie să fi făcut anumite alegeri. A ales să își abandoneze familia, biserica, orașul, căutând ceva diferit. Căutând o viață fără obstacole, fără răspunsuri, de unul singur. Ei bine, după tot efortul depus ca să ajungă astfel, de ce s-ar fi așteptat să fie tratat diferit într-un asemenea moment?

— Înțeleg, a zis Ulysses, deși bărbatul nu-i explicase nimic.

Fermierul s-a uitat o clipă la el, apoi s-a întors spre dreapta, arătând spre o turlă albă și subțire care se înălța dintr-un pâlc de copaci.

— Biserica unitariană e la mai puțin de un kilometru încolo. Are un subsol. Dacă fugi, ai șanse mari să ajungi la timp.

— Mulțumesc, a răspuns Ulysses.

Stând față în față, Ulysses știa că fermierul are dreptate. Șansa lui de a ajunge la timp la biserică depindea de cât de repede ar fi luat-o din loc. Dar Ulysses nu avea nicio intenție să o ia la fugă în fața altui om, oricât de bun ar fi fost sfatul acestuia. Era o chestiune de demnitate.

După ce a așteptat o vreme, fermierul a părut să înțeleagă acest lucru. A clătinat din cap în semn că nu dădea vina pe nimeni, nici pe el însuși, a deschis trapa și s-a alăturat familiei sale.

După ce a aruncat o privire spre clopotniță, Ulysses și-a dat seama că traseul cel mai scurt spre biserică era direct peste câmpuri, nu pe drum, așa că a luat-o la fugă în linie dreaptă. Nu a durat mult până să-și dea seama că făcuse o greșeală. Deși porumbul avea doar un metru și jumătate înălțime, iar rândurile fermierului erau largi și bine întreținute, pământul era moale și denivelat, ceea ce-i îngreuna pașii. După toate câmpurile pe care le străbătuse cu greu în Italia, ar fi trebuit să-și dea seama. Dar părea prea târziu să se întoarcă acum la drum, așa că, ținându-și ochii pe clopotniță, a înaintat cât de repede a putut.

Când se afla la jumătatea drumului spre biserică, tornada a apărut în depărtare în dreapta lui; părea un deget negru și întunecat care cobora din cer – o inversare a clopotniței, atât prin culoare, cât și prin simbolism.

Cu fiecare pas, progresul lui Ulysses devenea tot mai mic. Erau atât de multe

gunoaie care se ridicau de la pământ, încât trebuia să înainteze cu o mână ridicată în dreptul feței, ca să-și protejeze ochii. Apoi și-a ținut ambele mâini în sus, ferindu-și parțial privirea, în timp ce înainta poticnit spre vârtejurile care urcau și coborau.

Printre degete și prin vălul de praf, Ulysses a observat umbrele dreptunghiulare care se ridicau de la pământ în jurul lui, umbre care păreau în același timp ordonate și complet haotice. Coborându-și mâinile pentru o secundă, și-a dat seama că intrase într-un cimitir și a auzit cum bate clopotul, de parcă o mână invizibilă ar fi tras de sfoara lui. Nu avea cum să fie la mai mult de cincizeci de metri de biserică.

Dar, după cum păreau să stea lucrurile, era cu cincizeci de metri prea departe.

Pentru că tornada se rotea în sens invers acelor de ceasornic și vânturile sale îl împingeau pe Ulysses mai departe de locul unde voia să ajungă, nu mai aproape. Odată ce a început să cadă grindina, s-a pregătit pentru un ultim efort. Pot s-o fac, și-a spus el. Apoi, alergând din toate puterile, a început să reducă distanța dintre el și sanctuar – doar ca să se împiedice de o piatră funerară joasă și să se prăbușească la pământ cu resemnarea amară a celor abandonați.

— Abandonat de cine? a întrebat Billy, cu cartea strânsă în poală și cu ochii larg deschiși.

Ulysses a zâmbit.

— Nu știu, Billy. De noroc, de soartă, de propriul meu bun-simț. Dar mai ales de Dumnezeu.

Băiatul a început să clatine din cap.

— Nu vorbești serios, Ulysses. Nu vrei să spui că ai fost abandonat de Dumnezeu.

— Dar exact asta vreau să spun, Billy. Dacă am învățat ceva în război, acel lucru a fost că punctul de abandon total – momentul când îți dai seama că nimeni n-o să-ți vină în ajutor, nici măcar Creatorul tău – este fix momentul în care e posibil să descoperi puterea necesară pentru a continua. Bunul Dumnezeu nu te ajută să te ridici cu imnuri cântate de heruvimi și cu Arhanghelul Gabriel suflând din corn. El te ridică în picioare pentru că te face să te simți singur și uitat. Pentru că, numai când vezi că ești cu adevărat părăsit, o să accepți faptul că tot ce are să se întâmple în continuare stă în mâinile tale și doar în ale tale.

Întins pe pământul acelui cimitir, simțind același abandon a cărui natură o cunoștea prea bine, Ulysses s-a întins și a apucat vârful celei mai apropiate pietre funerare. În timp ce se sprijinea de ea, și-a dat seama că piatra nu e uzată sau erodată. Chiar și prin vârtejul de praf și moloz a observat că avea luminiscența gri-închis a unei pietre care tocmai fusese fixată. S-a ridicat în picioare și s-a trezit

uitându-se peste ea, în jos, la un mormânt proaspăt săpat, pe fundul căruia se vedea capacul strălucitor al unui sicriu.

De aici venise convoiul de mașini, și-a dat el seama. Probabil că se aflau chiar în mijlocul înmormântării când au fost avertizați că se apropia tornada. Reverendul trebuie să se fi grăbit să rostească versetele necesare pentru a încredința raiului sufletul defunctului, apoi toată lumea s-a grăbit spre mașinile personale.

După cum arăta sicriul, trebuie să fi fost al unui om cu destul de multă avere. Pentru că nu era o simplă cutie din pin. Era din mahon lustruit, cu mânere solide din alamă. Pe capacul sicriului era o placă de alamă pe care stătea scris numele mortului: Noah Benjamin Elias.

Alunecând în spațiul îngust dintre sicriu și peretele mormântului, Ulysses s-a aplecat să deșurubeze încuietorile, deschizând capacul sicriului. Înăuntru se afla domnul Elias, care zăcea la loc de cinste, îmbrăcat într-un costum din trei piese, cu mâinile frumos încrucișate pe piept. Pantofii îi erau la fel de negri și de strălucitori ca sicriul, iar peste vestă i se curba lanțul subțire de aur al unui ceas. Deși avea doar un metru șaizeci și cinci, domnul Elias trebuie să fi cântărit peste două sute de kilograme – se pare că de-a lungul vieții mâncase pe măsura funcției sale.

De ce natură fusese succesul pământesc al domnului Elias? Fusese proprietarul unei bănci sau al unui depozit de cherestea? Fusese un om plin de curaj și hotărâre sau de lăcomie și înșelăciune? Oricare ar fi fost adevărul, el era mort. Și tot ceea ce conta pentru Ulysses era că acest om care măsura doar un metru șaizeci și cinci în înălțime avusese o părere suficient de bună despre el însuși ca să fie îngropat într-un sicriu lung de doi metri.

Ulysses a întins mâna și l-a apucat pe Elias de rever, așa cum ai face când intenționezi să scuturi pe cineva ca să-i bagi mințile-n cap. Trăgându-l din sicriu, Ulysses l-a ridicat în picioare, astfel încât să fie aproape față în față. Ulysses a observat că cineva de la pompe funebre aplicase fard pe obrajii mortului și îl stropise cu parfum de gardenie, făcându-l să semene tulburător de mult cu o prostituată. Ulysses și-a îndoit genunchii ca să se strecoare sub greutatea cadavrului, apoi l-a ridicat din locul de odihnă și l-a aruncat la marginea mormântului.

Privind pentru ultima oară la marele deget negru care se legăna în stânga și în dreapta în timp ce se apropia de el, Ulysses s-a întins pe spate în mătasea albă, plisată, care căptușea sicriul gol, a întins o mână și…

Pastorul John

Când răzbunarea Domnului se răsfrânge asupra noastră, nu pică din ceruri ca o ploaie de stele căzătoare care lasă foc în urmă. Ea nu lovește ca un fulger însoțit de bubuitul unui tunet. Nu se adună ca un val uriaș departe în largul mării, prăbușindu-se pe țărmuri. Nu. Când răzbunarea Domnului se abate asupra noastră, începe ca o suflare în deșert.

Blândă și neabătută, această mică expirație se învârte de trei ori deasupra pământului întărit, amestecând în tăcere praful și mirosul de salvie. Dar, după ce se mai rotește de trei ori, apoi încă de trei ori, acest mic vârtej crește, ajunge de mărimea unui om și începe să se miște. Devine o spirală deasupra pământului, căpătând viteză și volum, crescând până la dimensiunea unui colos, legănându-se și măturând în vârtejul său tot ce se află în calea sa – mai întâi nisipul și pietrele, arbuștii și paraziții, apoi lucrările oamenilor. Până când, în cele din urmă, înalt de o sută de metri și deplasându-se cu peste o sută cincizeci de kilometri pe oră, învârtindu-se și rotindu-se, învolburându-se și răsucindu-se, vine neînduplecat după păcătos.

Astfel și-a încheiat gândurile pastorul John când a ieșit din întuneric și și-a legănat toiagul de stejar ca să-l lovească pe negrul numit Ulysses în creștet.

Fusese lăsat să moară. Asta i se întâmplase pastorului John. Cu tendoanele genunchiului drept sfâșiate, cu pielea obrajilor zgâriată, cu ochiul drept umflat și închis, zăcea printre tufișuri și mărăcini, pregătindu-se să-și ofere iertarea păcatelor. Dar, chiar în clipa în care se stingea din viață, Domnul l-a găsit la marginea căii ferate și i-a insuflat o nouă viață în membre. Ridicându-l din pietriș și mărăciniș, l-a purtat până la marginea unui pârâu răcoros, unde i-a potolit setea, i-a spălat rănile și i-a dat în mâini creanga unui stejar bătrân, pe care s-o folosească drept toiag.

În orele care au urmat, pastorul John nu s-a întrebat nici măcar o dată unde se duce, cum o să ajungă acolo sau cu ce scop – pentru că simțea cum Duhul Domnului lucra prin el, făcând din el instrumentul Său. De pe malul râului, El l-a condus înapoi prin pădure până la o linie secundară, unde zece vagoane goale fuseseră lăsate nesupravegheate. După ce a urcat în siguranță înăuntru, Domnul a adus o locomotivă care a agățat vagoanele și l-a transportat spre est, spre New York.

Când pastorul John a debarcat în marele triaj situat între Pennsylvania Station și fluviul Hudson, Duhul Sfânt l-a ferit de ochii gardienilor de cale ferată și l-a

condus nu pe străzile aglomerate, ci pe șinele unei linii supraetajate. Sprijinindu-se în toiag, ca să-și menajeze genunchiul, pastorul John s-a deplasat de-a lungul liniei înălțate, care-și arunca umbra pe bulevarde. Odată cu apusul soarelui, Duhul l-a condus mai departe – printr-un depozit gol, printr-o deschizătură într-un gard, prin iarba înaltă și neîngrijită, prin întunericul însuși, până când, în depărtare, a văzut un foc de tabără care strălucea ca o stea.

Apropiindu-se, pastorul John a văzut că, în infinita Sa înțelepciune, bunul Dumnezeu aprinsese focul nu doar pentru a-l ghida, ci și pentru a lumina fețele negrului și ale băiatului – făcând în același timp ca prezența pastorului John să nu poată fi observată de ei. În umbra din afara cercului de foc, pastorul John s-a oprit și a ascultat cum băiatul a încheiat o poveste și l-a întrebat pe negru dacă ar vrea să spună și el una.

O, cât de mult râsese John când îl auzise pe Ulysses vorbind despre tornada lui înfricoșătoare! Pentru că acea mică tornadă era nimic în comparație cu vârtejul care devine tot mai mare și care este răzbunarea Domnului. Chiar credea că poate arunca un pastor dintr-un tren în mișcare fără să se teamă de pedeapsă? Că acțiunile lui o să scape cumva de ochii divinității și de mâna judecății?

Domnul Dumnezeu este atotvăzător și atotcunoscător, a spus pastorul John fără să scoată vreun cuvânt. El a fost martor la fărădelegile tale, Ulysses. A fost martor la aroganța și la greșeala ta. Și m-a adus aici pentru a întrupa pedeapsa Lui!

Cu atâta furie a suflat Duhul Sfânt în membrele pastorului John când și-a coborât toiagul de stejar peste capul negrului, încât forța loviturii a rupt toiagul în două.

Când Ulysses s-a prăbușit la pământ și pastorul John a pășit în lumină, băiatul, complicele negrului la fiecare pas, și-a întins mâinile cu groaza tăcută a damnaților.

— Pot să mă alătur vouă lângă foc? a întrebat pastorul cu un râs puternic, din toată inima.

Pentru că toiagul i se rupsese, pastorul John a fost nevoit să șchiopăteze spre băiat, dar asta nu l-a îngrijorat. Căci știa că băiatul n-o să se ducă nicăieri și n-o să spună nimic. Mai degrabă avea să se retragă în sine ca un melc în cochilie. Cum era de așteptat, când pastorul John l-a tras de guler, a văzut că băiatul strângea cu putere din ochi și-și începuse incantația.

— Nu e niciun Emmett aici, a zis pastorul. Nu vine nimeni în ajutorul tău, William Watson.

Apoi, strângând cu putere gulerul băiatului, pastorul John a ridicat toiagul rupt și s-a pregătit să țină lecția pe care Ulysses o întrerupsese cu două zile înainte. Să o țină cu și mai mult zel!

Dar tocmai când toiagul era gata să cadă, băiatul a deschis ochii.

— Sunt cu adevărat abandonat, a rostit el cu o ardoare imposibil de înțeles.

Apoi l-a lovit pe pastor cu piciorul în genunchiul rănit.

Cu un urlet animalic, pastorul John a dat drumul cămășii băiatului și a scăpat toiagul. Țopăind într-un picior, cu lacrimi de durere curgându-i din singurul ochi bun, pastorul John a devenit și mai hotărât să-l învețe pe băiat o lecție pe care să nu o uite prea curând. Dar, bâjbâind după el, a reușit în cele din urmă să vadă printre lacrimi că băiatul dispăruse.

Nerăbdător să pornească după el, pastorul John s-a uitat înnebunit în jur, căutând ceva care să ia locul toiagului rupt.

— Aha! a strigat el.

Căci, iată, pe pământ era o lopată. Ridicând-o, pastorul John a înfipt lama în țărână, s-a sprijinit de mâner și a luat-o încetișor spre întunericul în care dispăruse băiatul.

După câțiva pași a început să distingă siluetele care alcătuiau o tabără: o grămadă micuță de lemne pentru foc acoperite cu o prelată, un lavoar improvizat, trei saci de dormit goi și un cort.

— William, a strigat el încet. Unde ești, William?

— Ce se întâmplă acolo? a întrebat o voce din interiorul cortului.

Ținându-și răsuflarea, pastorul John a făcut un pas într-o parte, așteptând ca un negru corpolent să iasă din cort. Fără să-l vadă pe pastor, bărbatul a mers câțiva metri în față și s-a oprit.

— Ulysses? a întrebat el.

Când pastorul John l-a lovit cu lopata, omul a căzut cu un geamăt la pământ.

Acum, pastorul John a auzit alte voci. Veneau dinspre doi bărbați care probabil auziseră hărmălaia.

— Lasă-l pe băiat, și-a spus lui însuși.

Folosind lopata drept cârjă, a șchiopătat cât de repede a putut înapoi la focul de tabără și s-a îndreptat spre locul unde stătuse băiatul. Acolo, pe jos, a văzut cartea și lanterna. Dar unde era nenorocitul ăla de rucsac?

Pastorul John s-a uitat din nou în direcția din care tocmai venise. Să fi fost oare lângă sacii de dormit? Nu. Rucsacul trebuia să fie tot acolo unde erau cartea și lanterna. Aplecându-se cu grijă, pastorul John a scăpat lopata, a luat lanterna și a aprins-o. Țopăind, a îndreptat lumina spre partea din spate a traverselor de cale ferată, mișcând lanterna de la dreapta la stânga.

Iată-l!

Așezându-se pe o traversă, cu piciorul rănit întins în față, pastorul John a recuperat rucsacul și l-a așezat în poală, auzind în tot acest timp melodia care venea dinăuntru.

Din ce în ce mai entuziasmat, a desfăcut curelele și a început să scoată lucruri și să le arunce pe unde se nimerea. Două cămăși. O pereche de pantaloni. Un prosop. Chiar în partea de jos a găsit cutia. A scos-o din rucsac și a scuturat-o victorios.

Mâine-dimineață avea să le facă o vizită evreilor de pe Forty-Seventh Street. După-amiază o să meargă într-un centru comercial ca să-și ia un rând nou de haine. Iar mâine-seară o să se cazeze într-un hotel de lux, unde o să facă o baie lungă și fierbinte și o să ceară să i se aducă stridii, o sticlă de vin, poate chiar și companie feminină. Dar acum era timpul să plece. A pus lanterna și cutia înapoi în rucsac, i-a strâns curelele și l-a aruncat pe umăr. Fiind în sfârșit gata să plece, pastorul John s-a aplecat spre stânga ca să ia lopata, dar a constatat că nu mai era acolo unde o pusese…

Ulysses

La început a fost un întuneric în care nu se distingea nimic. Apoi, încet-încet, a început să înțeleagă ce fel de întuneric e. Și-a dat seama că nu e întunericul din spațiu – rece, vast și îndepărtat. Era unul apropiat și cald, un întuneric care îl acoperea, îmbrățișându-l ca un giulgiu de catifea.

Adunând frânturi de imagini din colțurile memoriei, și-a dat seama că încă e în sicriul grăsanului. Simțea pe umeri mătasea netedă, plisată, a căptușelii și, sub ea, robustețea cadrului de mahon.

A vrut să ridice capacul, dar oare trecuse suficient timp? Tornada încetase? Ținându-și respirația, și-a ciulit urechile. A încercat să perceapă sunete prin mătasea plisată și mahonul lustruit, dar nu a auzit nimic. Nici vântul șuierând, nici zgomotul grindinei căzând pe capacul sicriului, nici al clopotului bisericii, care se legăna de unul singur. Ca să afle ce se-ntâmplă, s-a hotărât să deschidă sicriul. A împins capacul cu palmele, dar acesta nu s-a mișcat.

Era posibil să fie atât de slăbit de foame și de oboseală? Sigur nu trecuse atât de mult timp. Dar de unde să știe? Dintr-odată, cuprins de un fior de groază, i-a trecut prin minte că, în urma furtunii, câtă vreme fusese inconștient, cineva a dat peste mormântul deschis și a trântit mormanul de pământ peste sicriu, cu lopata, terminând treaba.

Trebuia să încerce din nou. După ce și-a rotit umerii și și-a flexat degetele ca să facă sângele să-i circule, a tras aer în piept, și-a lipit din nou palmele de capac, împingând cu toată forța. Pe frunte i-au apărut broboane de sudoare care au început să i se prelingă în ochi. Încet, capacul s-a deschis, iar aerul mai rece a pătruns în sicriu. Ușurat, Ulysses și-a adunat puterile și a dat capacul deoparte, așteptându-se să vadă cerul după-amiezii.

Dar nu era după-amiază.

Părea să fie miezul nopții.

A ridicat ușor o mână și a văzut că pe piele i se reflecta o lumină pâlpâitoare. Ascultând cu atenție, a auzit cornul lung și dogit al unei corăbii și cântecul unui pescăruș, de parcă s-ar fi aflat pe mare. Dar apoi a auzit o voce din apropiere. Vocea unui băiat care își declara abandonul. Vocea lui Billy Watson.

Și, deodată, Ulysses a știut unde se află.

O clipă mai târziu a auzit un bărbat urlând de furie sau de durere. Deși Ulysses încă nu înțelegea ce i se întâmplase, știa ce trebuie să facă.

După ce s-a rostogolit pe o parte, s-a ridicat cu mare efort în genunchi. Și-a

șters sudoarea de pe față, dar la lumina focului a descoperit că e sânge, nu sudoare. Cineva îl lovise în cap.

S-a ridicat în picioare și s-a uitat după Billy și după bărbatul care urlase, dar nu a văzut pe nimeni. A vrut să-l strige pe băiat, dar și-a dat seama că, dacă ar fi făcut-o, i-ar fi dat de înțeles unui dușman necunoscut că își recăpătase cunoștința.

Trebuia să se îndepărteze de foc, să iasă din cercul de lumină. La adăpostul întunericului ar fi putut să-și adune mintea și puterile, să-l găsească pe Billy, apoi să pornească la vânătoare după adversarul său.

Pășind peste una dintre traversele de cale ferată, a făcut cinci pași în întuneric, încercând să se orienteze. Acolo e apa, s-a gândit el, răsucindu-se pe picioare; acolo e Empire State Building; și acolo e tabăra lor. Când s-a uitat în direcția cortului lui Stew, i s-a părut că vede o mișcare. Foarte încet, aproape imperceptibil, s-a auzit vocea unui bărbat care îl striga pe Billy pe numele lui întreg. Vocea bărbatului păruse doar o șoaptă, dar se auzise îndeajuns de tare ca să o recunoască.

Rămânând în întuneric, Ulysses a ocolit focul și s-a îndreptat încetișor, cu grijă, direct spre predicator.

Dar s-a oprit brusc când l-a auzit pe Stew strigându-i numele. O clipă mai târziu a auzit clinchetul metalului și zgomotul surd al unui corp căzând la pământ. Cu o strălfulgerare de furie față de precauția excesivă de care dăduse dovadă, Ulysses era gata-gata să pornească în atac spre tabără, când a văzut o siluetă apărând din întuneric, deplasându-se cu greu.

Era predicatorul, care folosea lopata lui Stew pe post de cârjă. Apoi a lăsat lopata jos, a luat lanterna băiatului, a aprins-o și a început să caute ceva.

Fără să-l scape din ochi pe predicator, Ulysses s-a strecurat până la marginea focului, a întins mâna peste o traversă de cale ferată și a apucat lopata. Când predicatorul a scos un sunet de încântare, bucuros că a găsit ce căuta, Ulysses a făcut un pas înapoi în întuneric și a văzut cum celălalt bărbat se așază, ținând rucsacul lui Billy în poală.

Plin de entuziasm, predicatorul a început să vorbească singur despre hoteluri, stridii și companie feminină, în timp ce scotea lucrurile lui Billy, aruncându-le pe jos, până când a găsit cutia cu dolari. Ulysses a mers încet până când a ajuns direct în spatele predicatorului. Iar când predicatorul s-a aplecat spre stânga, după ce și-a pus rucsacul pe umăr, Ulysses a coborât lopata.

Acum, că predicatorul zăcea la picioarele lui, Ulysses a început să gâfâie. Având în vedere rana cu care se procopsise, efortul de a-l doborî pe predicator îi luase toată puterea pe care o mai avea. Îngrijorat că era posibil chiar să leșine, Ulysses a înfipt lopata în pământ și s-a sprijinit de coada ei, uitându-se în jos ca

să se asigure că predicatorul nu mai mișcă.

— A murit?

Era vocea lui Billy, care apăruse lângă el, uitându-se și el la predicator.

— Nu, a răspuns Ulysses.

Surprinzător, băiatul părea ușurat.

— Te simți bine? a întrebat Billy.

— Da, a spus Ulysses. Dar tu?

Billy a încuviințat din cap.

— Am făcut cum mi-ai zis, Ulysses. Când pastorul John mi-a spus că sunt singur, mi-am imaginat că m-a părăsit toată lumea, inclusiv Creatorul meu. Apoi l-am lovit cu piciorul și m-am ascuns sub prelata unde-s lemne de foc.

Ulysses a zâmbit.

— Te-ai descurcat bine, Billy.

— Ce naiba se întâmplă?

Billy și Ulysses au ridicat ochii, întorcându-se către Stew, care stătea în spatele lor ținând un cuțit de măcelar.

— Și tu sângerezi, a spus Billy îngrijorat.

Stew fusese lovit într-o parte a capului, așa că sângele i se scurgea de pe ureche pe maiou.

Ulysses s-a simțit deodată mai bine, mai lucid și mai sigur pe sine.

— Billy, a spus el, de ce nu te duci tu să ne aduci ligheanul cu apă și niște prosoape?

După ce și-a pus cuțitul la curea, Stew s-a apropiat de Ulysses și s-a uitat în jos.

— Cine e?

— Un om cu intenții rele, a răspuns Ulysses.

Stew și-a mutat ochii către el.

— Ar fi bine să mă lași să mă uit la rana ta.

— Mi-a fost și mai rău.

— Tuturor ne-a fost mai rău.

— O să fiu bine.

— Știu, știu, știu, a spus Stew clătinând din cap. Ești un om mare, mare.

Billy s-a întors cu ligheanul și cu prosoapele cerute. Cei doi bărbați și-au curățat fețele, apoi și-au îngrijit rănile. Când au terminat, Ulysses l-a așezat pe Billy lângă el, pe una dintre traversele de cale ferată.

— Billy, a început el, am avut parte de ceva năzdrăvănii în seara asta.

Billy a încuviințat din cap.

— Așa este, Ulysses. Lui Emmett n-o să-i vină să creadă.

— Ei bine, tocmai despre asta voiam să vorbesc cu tine. Fratele tău încearcă

să-și găsească mașina și trebuie să te ducă în California înainte de 4 Iulie, așa că are multe pe cap. Poate ar fi mai bine să ținem secret ce s-a întâmplat aici în seara asta. Cel puțin deocamdată.

Billy a încuviințat iar.

— Poate că e mai bine așa. Emmett are multe pe cap.

Ulysses l-a bătut pe Billy pe genunchi, continuând să vorbească.

— Într-o zi, o să-i zici. O să le povestești și lui, și copiilor tăi cum l-ai învins pe predicator, fix ca unul dintre eroii din cartea ta.

Văzând că Billy a înțeles, Ulysses s-a ridicat și s-a îndreptat spre Stew.

— Poți să-l duci pe băiat în cort la tine? Poate îi dai ceva de mâncare.

— Bine. Dar tu ce-ai de gând să faci?

— Mă duc să mă-ngrijesc de predicator.

Billy, care-l auzise, s-a întors spre el cu o privire îngrijorată.

— Ce înseamnă asta, Ulysses? Ce înseamnă că te duci să te-ngrijești de predicator?

Ulysses și Stew s-au uitat la băiat, apoi unul la altul, revenind apoi la Billy.

— Nu putem să-l lăsăm aici, a explicat Ulysses. O să-și revină, așa cum mi-am revenit și eu. Și orice lucru rău a avut în minte înainte de a-l lovi, lucrul ăla va fi tot acolo. Doar că va fi și mai rău.

Billy l-a privit încruntat.

— Deci, a continuat Ulysses, am de gând să-l cobor pe scări și să-l las…

— La secția de poliție?

— Așa e, Billy. O să-l las la secția de poliție.

Billy a dat din cap, în semn că acesta era modul corect de a proceda. Stew s-a întors spre Ulysses.

— Știi scările care coboară spre Gansevoort?

— Da, le știu.

— Cineva a îndoit gardul de acolo. O să fie un drum mai ușor de străbătut, având în vedere ce o să cari.

Ulysses i-a mulțumit lui Stew și a așteptat ca Billy să-și adune lucrurile, ca Stew să stingă focul și s-a uitat cum cei doi s-au întors în cortul lui Stew înainte de a-și îndrepta atenția spre predicator.

Apucându-l de subsuori, Ulysses l-a ridicat și l-a luat în spate. Predicatorul nu era mai greu decât se așteptase Ulysses, dar, fiind înalt, era dificil de cărat. Mișcându-i încetișor corpul înainte și înapoi, Ulysses a încercat să se echilibreze, apoi a pornit cu pași mărunți, dar hotărâți.

Când a ajuns la scară, dacă Ulysses ar fi stat să se gândească, ar fi putut să-l rostogolească pe predicator pe trepte, ca să-și păstreze puterile. Dar acum se mișca, greutatea predicatorului i se distribuise uniform pe umeri, iar el era

îngrijorat că, dacă s-ar opri, și-ar pierde echilibrul sau impulsul. Și avea nevoie de amândouă. Pentru că de la baza scărilor mai erau vreo două sute de metri până la apă.

Duchess

Sora lui Woolly a intrat în bucătărie de parcă ar fi fost o fantomă. A apărut în ușă în halatul ei lung și alb și a traversat fără zgomot încăperea lipsită de lumină, de parcă n-ar fi atins podeaua cu picioarele. Dar, dacă era o fantomă, nu era genul de fantomă înfricoșătoare – una dintre cele care urlă și gem și îți provoacă fiori pe șira spinării. Era genul de fantomă nefericită. Acel tip de fantomă care rătăcește pe holurile unei case goale de generații întregi, căutând ceva sau pe cineva de care nimeni nu-și mai amintește. O prezență, cred că așa i se spune.

Da, asta era.

O prezență.

Fără să aprindă lumina, a umplut ceainicul și a pornit aragazul. A scos o cană din dulap și un pliculeț de ceai și le-a așezat pe blat. Din buzunarul halatului a scos o sticluță maro, pe care a pus-o lângă cană. Apoi s-a dus la chiuvetă și a rămas acolo, privind pe fereastră.

Îți dădea senzația că se pricepe foarte bine să se uite pe fereastră – poate că avusese parte de mult antrenament. Nu s-a foit și nu a bătut din picior. De fapt, se pricepea atât de bine la asta, atât de bine știa să se piardă în propriile gânduri, încât a părut surprinsă când a auzit fluieratul ceainicului, de parcă nu-și amintea că ea fusese cea care îl pusese pe foc. Încet, aproape fără să vrea, și-a părăsit locul de la fereastră, a turnat apa, a luat cana într-o mână și sticluța maro în cealaltă și s-a dus la masă.

— Nu poți să dormi? am întrebat-o.

Deși am luat-o prin surprindere, nu a țipat și nici nu a scăpat ceaiul. A avut doar aceeași expresie surprinsă ca atunci când a auzit fluieratul ceainicului.

— Nu te-am văzut, a zis ea, strecurând sticluța maro în buzunarul halatului.

Nu mi-a răspuns la întrebarea legată de somn, dar nici nu trebuia să o facă. Felul în care se deplasa prin întuneric – cum a traversat camera, a umplut ceainicul, a aprins aragazul – sugera că mișcările acestea făceau parte dintr-o rutină. Nu m-ar fi surprins câtuși de puțin să aflu că în fiecare noapte cobora în bucătărie la ora două, în timp ce soțul ei dormea liniștit, fără să aibă habar.

Arătând spre aragaz, m-a întrebat dacă vreau un ceai. Am făcut semn spre paharul din fața mea.

— Am găsit niște whisky în sufragerie. Sper că nu te deranjează.

Ea a zâmbit cu blândețe.

— Bineînțeles că nu.

După ce s-a așezat pe scaunul din fața mea, s-a uitat la ochiul meu stâng.

— Cum te simți?

— Mult mai bine, mulțumesc.

Plecasem din Harlem atât de euforic, încât, când am ajuns înapoi la casa surorii lui Woolly, uitasem complet de bătaia pe care o luasem. Când ea a răspuns la ușă și a scos un strigăt de uimire, aproape că am făcut și eu la fel.

Dar, după ce Woolly a făcut prezentările și i-am povestit cum căzusem în gară, ea a scos o trusă drăguță de prim ajutor din dulapul cu medicamente, m-a așezat aici, la masa din bucătărie, mi-a curățat sângele de pe buză și mi-a dat o pungă cu mazăre congelată ca s-o țin pe ochi. Aș fi preferat să-mi dea o halcă de carne crudă, cum primesc campionii la categoria grea, dar cine cerșește nu are dreptul să aleagă.

— Mai vrei o aspirină? m-a întrebat ea.

— Nu, o să fiu bine.

Am tăcut amândoi o clipă. Eu am luat o înghițitură din whiskyul soțului ei, iar ea, din ceaiul pe care și-l făcuse.

— Tu ești colegul de pat al lui Woolly…?

— Da.

— Deci tatăl tău juca pe scenă?

— Pe scenă, sub scenă, am spus zâmbind. Dar, da, el e tatăl meu. A început prin a juca în piesele lui Shakespeare și a sfârșit prin a face vodevil.

A zâmbit la cuvântul vodevil.

— Woolly mi-a scris despre unii dintre artiștii cu care a lucrat tatăl tău. Experții în evadări și magicienii… Era foarte încântat de ei.

— Fratele tău adoră poveștile de noapte bună.

— Da, îi plac, nu-i așa?

S-a uitat la mine de parcă ar fi vrut să mă întrebe ceva, dar apoi și-a mutat privirea la ceașca din fața ei.

— Ce e? am întrebat-o.

— Era o întrebare personală.

— Astea-s cele mai bune întrebări.

M-a privit cu atenție o clipă, încercând să-și dea seama dacă sunt sau nu sincer. Probabil a decis că răspunsul e afirmativ.

— Cum ai ajuns la Salina, Duchess?

— Oh, asta-i o poveste lungă.

— Abia ce mi-am turnat ceaiul…

Așa că, după ce mi-am mai pus un deget de whisky, mi-am povestit propria comedioară, gândindu-mă că tuturor celor din familia Woolly le plăcea să audă o poveste bună înainte de culcare.

Era primăvara lui 1952, la doar câteva săptămâni după ce împlinisem șaisprezece ani. Locuiam în camera 42 de la hotelul Sunshine, tata dormea în pat și eu, pe podea.

La vremea aceea, tata era într-unul dintre momentele pe care le numea între și între, ceea ce însemna că, după ce fusese concediat dintr-o slujbă, încă nu o găsise pe următoarea din care să fie concediat. Își petrecea zilele cu vechiul său amic Fitzy, care locuia vizavi. După-amiaza devreme mergeau să scotocească pe lângă băncile din parc, pe lângă cărucioarele cu fructe, chioșcurile de ziare și în orice loc unde exista posibilitatea să fi scăpat cineva o monedă și să nu se fi obosit să o ridice. Apoi se îndreptau spre metrou și cântau cântece siropoase, cu pălăriile în mâini. Pentru că își cunoșteau publicul, cântau „Danny Boy" pentru irlandezii de pe linia Third Avenue și „Ave Maria" pentru italienii de la stația Spring Street, plângând în hohote, de parcă ar fi crezut fiecare cuvințel. Aveau chiar și un număr în idiș despre zilele din ștetl, pe care îl puneau în scenă când se aflau pe peronul stației Canal Street. Apoi seara – după ce îmi dădeau două monede și mă trimiteau la un cinematograf unde puteai vedea două filme la prețul unuia singur – își duceau banii câștigați cu greu la o crâșmă de pe Elizabeth Street, unde beau până la ultimul bănuț.

Pentru că ei nu se trezeau înainte de prânz, dimineața mă plimbam prin hotel căutând ceva de mâncare sau pe cineva cu care să vorbesc. Nu prea aveam peste cine să dau la ora aia, dar erau câteva persoane care se trezeau devreme, iar cea mai grozavă dintre ele era, fără îndoială, Marceline Maupassant.

În anii 1920, Marceline fusese unul dintre cei mai faimoși clovni din Europa, susținând spectacole la Paris și la Berlin, la care biletele se vindeau imediat, oamenii aplaudau în picioare la final și șiruri întregi de femei îl așteptau la ușă în culise. Marceline clar nu era un clovn obișnuit. Nu era un tip care își picta fața și se plimba în pantofi uriași claxonând. Era un adevărat McCoy. Un poet și un dansator. Un om care observa lumea îndeaproape și simțea lucrurile în profunzime, precum Chaplin și Keaton.

Unul dintre cele mai bune numere ale sale a fost cel în care cerșea pe o stradă aglomerată din oraș. Când cortina se ridica, el era acolo, mergând printr-o mulțime de orășeni. Cu o mică plecăciune, încerca să facă atenți doi bărbați care se certau în legătură cu titlurile de la chioșcul de ziare; cu o ridicare a pălăriei sale strâmbe, încerca să se adreseze unei dădace care era concentrată asupra copilului bolnav de colici pe care îl avea în grijă. Toți cei pe care încerca să îi abordeze printr-un gest sau altul își vedeau de treabă, de parcă el nici n-ar fi fost acolo. Apoi, când Marceline era pe punctul de a se apropia de o tânără timidă cu o expresie abătută, un învățăcel miop se lovea de el, dându-i jos pălăria de pe cap.

Și astfel Marceline pornea în căutarea pălăriei. Dar, de fiecare dată când era pe

punctul de a o apuca, un pieton distrat o făcea s-o ia în direcția opusă. După mai multe încercări de a o recupera, Marceline își dădea seama, spre marea lui surpriză, că un polițist rotunjor era pe cale să calce pe pălărie fără să știe. Pentru că nu mai avea de ales, Marceline ridica o mână, pocnind din degete. Și toată lumea încremenea. Toată lumea, cu excepția lui Marceline.

Și în acel moment începea magia.

Timp de câteva minute, Marceline aluneca pe scenă, patinând printre pietonii înțepeniți, zâmbind delicat, ca și cum nu i-ar fi păsat de nimic. Apoi lua un trandafir cu tulpină lungă de la vânzătorul de flori, oferindu-i-l timid tinerei abătute. Le zicea un cuvânt sau două bărbaților care se certau lângă chioșcul de ziare. Se strâmba la copilul din cărucior. Râdea, comenta și oferea sfaturi, toate acestea fără să scoată un sunet.

Dar, când Marceline era pe punctul de a înconjura din nou mulțimea, se auzea un clopoțel delicat. Așa că se oprea în centrul scenei, băga mâna în vesta lui ponosită și scotea un ceas de buzunar din aur masiv, în mod clar o rămășiță dintr-o altă perioadă a vieții sale. Deschizând capacul, se uita cât e ceasul, înțelegând cu o privire mâhnită că jocul lui durase destul de mult. Lăsând ceasul deoparte, își trăgea cu grijă pălăria strâmbă de sub piciorul polițistului gras – care rămăsese cu celălalt picior în aer în tot acest timp, o performanță de-a dreptul. Își scutura pălăria, și-o punea pe cap și se întorcea cu fața la public, pocnea din degete, iar ceilalți oameni își reluau activitățile.

Era un număr care merita văzut de mai multe ori. Pentru că, prima dată când asistai la spectacol, când Marceline pocnea din degete la sfârșit, ți se părea că lumea revine la normal. Dar a doua sau a treia oară când îl vedeai, începeai să-ți dai seama că lumea nu mai e chiar la fel. Când tânăra timidă își relua mersul, zâmbea observând trandafirul pe care-l ținea în mână. Cei doi bărbați care dezbăteau lângă chioșcul de ziare se opreau în mijlocul certei, fiind deodată mai puțin siguri de pozițiile lor. Bona care încerca din răsputeri să liniștească bebelușul plângăcios era surprinsă să-l vadă chicotind. Dacă ai fi mers la spectacolul lui Marceline de mai multe ori, ai fi observat toate acestea în secundele dinainte de lăsarea cortinei.

În toamna lui 1929, la apogeul faimei sale în Europa, Marceline a fost ademenit la New York, promițându-i-se un contract pe o sumă din șase cifre pentru a da spectacole șase luni la Hippodrome. Cu entuziasmul unui artist, și-a făcut bagajele pentru o ședere prelungită în țara celor liberi. Dar, din întâmplare, chiar în momentul în care se îmbarca pe vaporul cu aburi în Bremen, piața bursieră de pe Wall Street a început să se prăbușească vertiginos.

În momentul în care a debarcat pe cheiul din West Side, producătorii săi americani erau ruinați, Hippodrome se închisese, iar contractul său fusese anulat.

O telegramă care îl aștepta la hotel de la bancherii săi din Paris l-a informat că și el pierduse totul în urma prăbușirii pieței și că nu mai avea bani nici măcar pentru o călătorie spre casă. Iar când a bătut la ușile altor producători, a descoperit că, în ciuda faimei sale în Europa, practic nimeni din America nu știa cine este.

Acum, în loc de pălărie, ceea ce-i scăpa mereu printre degete lui Marceline era respectul de sine. Și, de fiecare dată când se apleca să îl ridice, un pieton care trecea îl lovea cu piciorul. A plecat în căutarea lui, dintr-un loc jalnic în altul, până când, în cele din urmă, s-a trezit făcând pantomimă la colț de stradă în timp ce locuia la hotelul Sunshine – chiar în capătul holului, în camera 49.

Cum era de așteptat, Marceline s-a apucat de băut. Dar nu în stilul lui Fitzy și al tatălui meu. Nu se ducea la vreo crâșmă unde să retrăiască vechea glorie și să se plângă de aceleași lucruri. Seara cumpăra o sticlă de vin roșu ieftin și o bea singur în camera lui, cu ușa închisă, umplându-și paharul cu o mișcare calmă și minuțioasă, ca și cum ar fi făcut parte din numărul lui.

Dimineața însă, lăsa ușa întredeschisă. Iar când ciocăneam, mă întâmpina ridicându-și pălăria de mult pierdută. Uneori, dacă avea ceva bani la îndemână, mă trimitea după lapte, făină și ouă și gătea niște clătite minuscule pe talpa unui fier de călcat electric. Și în timp ce ne luam micul-dejun pe podea, în loc să vorbească despre trecutul lui, mă întreba despre viitorul meu – despre toate locurile în care voi merge și despre toate lucrurile pe care le voi face. Era un mod minunat de a începe ziua.

Apoi, într-o dimineață, când m-am dus pe hol, ușa lui nu mai era întredeschisă. Și nimeni nu mi-a răspuns când am bătut. Mi-am lipit urechea de lemn și am auzit un scârțâit ușor, de parcă cineva s-ar fi întors pe-o parte în pat. Îngrijorat că poate e bolnav, am deschis un pic ușa.

— Domnule Marceline?

Pentru că nu mi-a răspuns, am deschis ușa de tot, constatând că nu dormise nimeni în pat, că scaunul de birou fusese răsturnat în mijlocul camerei și că Marceline atârna de ventilatorul din tavan.

Scârțâitul, vezi tu, nu se auzea de la arcurile patului. Era provocat de greutatea corpului său, care se învârtea încet înainte și înapoi.

L-am trezit pe tata și l-am dus în cameră la Marceline, iar el a dat pur și simplu din cap, de parcă la asta se așteptase încă de la început. Apoi m-a trimis la recepție să le spun să cheme autoritățile.

Jumătate de oră mai târziu, în cameră erau trei ofițeri – doi polițiști și un detectiv, care au luat declarații de la mine, de la tata și de la chiriașii vecini, care veniseră să-și bage capul pe ușă.

— A fost jefuit? a întrebat unul dintre locatari.

Drept răspuns, un polițist a făcut semn spre biroul lui Marceline, unde pusese ce găsise în buzunarele lui, inclusiv o bancnotă de cinci dolari și niște mărunțiș.

— Atunci unde e ceasul?

— Care ceas? a întrebat detectivul.

Toată lumea a început să vorbească în același timp, povestind despre ceasul de buzunar din aur masiv care fusese atât de important pentru numărul bătrânului clovn, încât acesta n-a vrut să se despartă de el, nici măcar când era falit.

După ce s-a uitat la polițiști, care au clătinat din cap, detectivul s-a uitat la tata. Apoi tata s-a uitat la mine.

— Duchess, a spus el, cuprinzându-mă cu un braț după umeri, e ceva foarte important. O să-ți pun o întrebare și vreau să-mi zici adevărul. Când l-ai găsit pe Marceline, i-ai văzut ceasul?

Am clătinat din cap, fără să spun nimic.

— Poate l-ai găsit pe podea, a sugerat el, ca să mă ajute. Și l-ai ridicat, ca să nu se spargă.

— Nu, am răspuns, dând din nou din cap. Nu i-am văzut deloc ceasul.

După ce m-a bătut pe umăr cu o urmă de compătimire, tata s-a întors spre detectiv și a dat din umeri, în semn că a făcut tot ce-a putut.

— Percheziționați-i, a spus detectivul.

Imaginează-ți ce surprins am fost când polițistul mi-a spus să-mi întorc buzunarele pe dos, iar într-unul dintre ele, printre ambalajele de gumă, se afla un ceas de aur cu un lanț lung și auriu.

Imaginează-ți. Chiar am fost uimit. Șocat. Chiar uluit. Timp de două secunde.

Dar apoi a devenit clar ca lumina zilei ce se întâmplase. Tata m-a trimis jos, la recepție, ca să aibă timp să caute cadavrul prin buzunare. Iar când vecinul băgăreț a întrebat de ceas, tata m-a cuprins de umeri în timp ce și-a rostit discursul, ca să-mi strecoare ceasul în buzunar înainte de a fi percheziționat.

— Oh, Duchess, a spus el cu dezamăgire.

În mai puțin de o oră eram la secția de poliție. Fiind minor și la prima abatere, eram un candidat bun ca să fiu eliberat în custodia tatei. Dar, având în vedere valoarea ceasului bătrânului clovn, infracțiunea nu era un simplu furt. Se încadra la furt calificat. Ca lucrurile să devină și mai rele, fuseseră raportate alte câteva furturi la hotelul Sunshine, iar Fitzy a susținut într-o declarație sub jurământ că mă văzuse ieșind din una sau chiar două camere în care nu aveam ce căuta. Ca și cum asta nu ar fi fost de ajuns, cei de la serviciile de protecție a copilului au descoperit – spre consternarea tatălui meu – că nu mai fusesem la școală de cinci ani. Când m-am prezentat în fața judecătorului pentru minori, tata a fost nevoit să recunoască faptul că, în calitate de văduv muncitor, nu era în

măsură să mă protejeze de influențele malefice din Bowery. Au căzut cu toții de acord că, pentru binele meu, ar trebui să fiu plasat într-o școală de corecție până la optsprezece ani.

Când judecătorul și-a pronunțat decizia, tata a întrebat dacă ar putea să-i ofere câteva sfaturi fiului său rebel înainte de a fi luat pe sus. Judecătorul a consimțit, probabil gândindu-se că o să mă ia deoparte și-o să-mi zică rapid câteva cuvinte. În schimb, bătrânul meu s-a apucat de bretele, și-a umflat pieptul și s-a adresat judecătorului, executorului judecătoresc, celor de pe locurile din spate și stenografului. Mai ales stenografului!

— Pentru că ne despărțim, fiule, a spus el către toți, primește binecuvântarea mea. Dar, în absența mea, ține minte aceste câteva îndemnuri: poartă-te cu familiaritate, dar în niciun caz vulgar. Oferă-le tuturor urechea ta, dar vocea păstreaz-o doar pentru câțiva. Acceptă critica fiecăruia, dar ține-ți judecata pentru tine. Și, mai presus de toate, fii sincer cu tine însuți. Pentru că astfel, așa cum fiecare acțiune are o consecință, la fel și tu vei rămâne tu însuți în fața tuturor. Adio, fiul meu! a încheiat el. La revedere.

Și, în timp ce mă conduceau afară din cameră, vulpea bătrână a vărsat chiar și o lacrimă.

— De-a dreptul groaznic, a spus Sarah.

I se citea pe față că vorbește serios. Expresia ei avea urme de milă, indignare și dorința de a proteja. Îți dădeai seama că, indiferent dacă avea să fie fericită sau nu în viață, îi era destinat să fie o mamă minunată.

— E-n regulă, i-am zis, încercând să-i ușurez suferința. N-a fost chiar atât de rău la Salina. Primeam trei mese pe zi și aveam o saltea pe care să dorm. Și, dacă n-aș fi ajuns acolo, nu l-aș fi cunoscut pe fratele tău.

Când am urmat-o la chiuvetă ca să-mi spăl paharul gol, mi-a mulțumit și mi-a zâmbit cu generozitate. Apoi mi-a urat noapte bună și a dat să plece.

— Soră Sarah, am strigat-o.

S-a întors spre mine, ridicând din sprânceană. Apoi a privit surprinsă, dar la fel de tăcută, cum am băgat mâna în buzunarul halatului ei și am scos sticluța maro.

— Crede-mă, i-am zis. Asta n-o să te ajute cu nimic.

Când a ieșit din bucătărie, am împins sticluța în spatele raftului de condimente, simțind că am făcut a doua faptă bună a zilei.

PATRU

Woolly

Vineri, la ora unu și jumătate după-amiază, Woolly stătea în locul său favorit din magazin. Și asta chiar însemna ceva! Pentru că la FAO Schwarz erau o mulțime de locuri minunate unde să stea. Motivul pentru care era locul lui preferat era că, pentru a ajunge aici, trebuia să treacă pe lângă colecția de animale de pluș uriașe – printre care tigrul cu ochi hipnotizanți și girafa în mărime naturală al cărei cap aproape că atingea tavanul. Trebuia să treacă prin raionul destinat sporturilor cu motor, unde doi băieți se întreceau împingând mașinuțe Ferrari pe o pistă în formă de opt. Iar în partea de sus a scării rulante trebuia să treacă prin zona unde erau expuse cutiile cu trucuri de magie, unde un magician făcea să dispară valetul de caro. Chiar dacă erau atât de multe lucruri de văzut, niciun loc din magazin nu-l făcea pe Woolly la fel de fericit ca vitrina mare din sticlă în care era mobila pentru casele de păpuși.

Era lungă de șase metri și avea opt rafturi de sticlă, fiind chiar mai mare decât vitrina cu trofee din sala de sport de la Saint George, și era plină de jos până sus și dintr-o parte în alta cu mici copii perfecte. În partea stângă a vitrinei era o secțiune întreagă dedicată mobilierului Chippendale – cu dulapuri Chippendale, birouri Chippendale și un set de sufragerie cu douăsprezece scaune Chippendale aranjate frumos în jurul unei mese Chippendale. Masa era la fel ca aceea pe care familia lui o avusese în salonul din casa lor de pe Eighty-Sixth Street. Firește, masa nu era folosită în fiecare zi. Era folosită doar la ocazii speciale, cum ar fi zilele de naștere și sărbătorile, când scoteau cele mai bune porțelanuri și aprindeau toate lumânările din candelabru. Cel puțin așa a fost până când tatăl lui Woolly a murit, iar mama lui s-a recăsătorit, s-a mutat în Palm Beach și a donat masa organizației Women's Exchange.

Vai, ce supărată a fost Kaitlin, sora lui, din cauza asta!

Cum ai putut să faci una ca asta? îi spusese ea mamei lor (mă rog, țipase) când au apărut cei de la mutări să ridice setul. Era a străbunicii!

Oh, Kaitlin, îi răspunsese mama lui. Ce ai putea să faci cu o masă ca asta? E o chestie demodată, bătrânească, cu douăsprezece locuri. Nimeni nu mai organizează o asemenea cină. Nu-i așa, Woolly?

La vremea aceea, Woolly nu știa dacă oamenii mai organizau sau nu o asemenea cină. Nici acum nu știa. Așa că nu spusese nimic. Dar sora lui spusese ceva. O făcuse în timp ce oamenii de la mutări scoteau setul Chippendale pe ușă.

Uită-te bine, Woolly, îi zisese ea. Pentru că n-o să mai vezi niciodată o masă ca

asta.

Așa că se uitase bine.

Dar, după cum s-a dovedit, Kaitlin se înșelase. Pentru că Woolly a mai văzut o masă ca aceea. A văzut-o chiar aici, în vitrina de la FAO Schwarz.

Mobilierul din vitrină era aranjat în ordine cronologică. Așa că, dacă o luai de la stânga la dreapta, călătoreai începând de la Curtea de la Versailles până la o sufragerie dintr-un apartament din zilele noastre, cu un pick-up, o masă de cocktail și o pereche de scaune Mies van der Rohe.

Woolly a înțeles că domnii Chippendale și van der Rohe erau teribil de respectați pentru designul scaunelor lor. Dar i se părea că oamenii care făcuseră aceste mici replici perfecte meritau cel puțin la fel de mult respect, dacă nu chiar mai mult. Pentru că trebuie să fi fost mai greu să faci un scaun Chippendale sau van der Rohe de dimensiuni atât de mici, decât să faci unul pe care te poți așeza.

Dar partea preferată a lui Woolly era cea din dreapta vitrinei, unde se aflau mai multe bucătării. În partea de sus era cea numită bucătăria din prerie, cu o masă simplă din lemn, o putină mică de unt și o tigaie din fontă pe o sobă din același material. Apoi urma bucătăria din perioada victoriană. Era clar că aceasta era bucătăria folosită de un bucătar, pentru că nu existau mese sau scaune la care să stai să iei cina. În loc de masă era o insulă lungă, din lemn, deasupra căreia atârnau șase vase de cupru așezate descrescător în funcție de mărime. Ultima era o bucătărie contemporană, în care se găseau toate minunile erei moderne. Pe lângă un aragaz strălucitor de alb și un frigider de aceeași culoare exista o masă pentru patru persoane cu blat din plastic roșu, în jurul căreia erau patru scaune cromate și tapițate cu vinil roșu. Exista un mixer KitchenAid și un prăjitor de pâine cu un mâner mic, negru, în care erau două bucățele de pâine prăjită. Iar în dulapul de deasupra tejghelei se vedeau cutii mici de cereale și conserve minuscule de supă.

— Știam că te găsesc aici.

Woolly s-a întors și a dat nas în nas cu sora lui.

— Cum de-ai știut? a întrebat-o surprins.

— Cum de-am știut! a repetat Sarah râzând.

Apoi a râs și Woolly. Pentru că, bineînțeles, bineînțeles, știa foarte bine cum.

Când erau mai mici, în fiecare an, în decembrie, bunica Wolcott îi ducea la FAO Schwarz ca să-și aleagă un cadou de Crăciun. Într-un an, când familia se pregătea să plece, după ce toate hainele fuseseră încheiate și toate sacoșele mari și roșii fuseseră umplute până la limită, și-au dat seama că, în agitația sărbătorilor, tânărul Woolly dispăruse cumva. Membrii familiei s-au risipit pe la fiecare etaj, strigându-l, iar în cele din urmă Sarah l-a găsit în acest loc.

— Câți ani aveam noi doi atunci?

Ea a clătinat din cap.

— Nu știu. Era anul de dinainte să moară bunica, așa că probabil eu aveam paisprezece ani și tu șapte.

Woolly a clătinat din cap.

— Era atât de greu. Nu-i așa?

— Ce era greu?

— Să-ți alegi un cadou de Crăciun – tocmai dintr-un loc ca ăsta!

Woolly a dat din brațe, încercând să arate spre toate cele din jur: girafe, mașinuțe Ferrari și seturi de magie.

— Da, a spus ea. Era foarte greu de ales. Mai ales pentru tine.

Woolly a încuviințat din cap.

— Și după aceea, a continuat el, după ce ne alegeam cadourile și bunica trimitea bagajele acasă cu șoferul, ne ducea la Plaza să bem ceai. Ți-amintești?

— Mi-amintesc.

— Stăteam în camera aia mare cu palmieri. Și ne aduceau niște turnulețe din mâncare, jos erau sendvișurile cu frunze de năsturel, castraveți și somon, iar deasupra erau tarte micuțe cu lămâie și eclere cu ciocolată. Iar bunica ne punea să mâncăm sendvișurile înaintea prăjiturilor.

— Trebuie s-o iei de jos în sus ca să ajungi în rai.

Woolly a râs.

— Da, exact așa. Asta spunea bunica.

În timp ce Woolly și Sarah coborau cu scara rulantă la parter, Woolly îi explica surorii sale teoria lui nouă-nouță potrivit căreia cei care făceau scaune pentru case de păpuși meritau la fel de mult respect, dacă nu chiar mai mult decât domnii Chippendale și van der Rohe. Dar, în timp ce se apropiau de ușă, cineva a început să strige după ei.

— Scuzați-mă! Scuzați-mă, domnule!

Woolly și sora lui s-au întors să vadă cine e posesorul acelei voci și au descoperit că un bărbat impozant le făcea semn cu mâna.

— Doar un moment, domnule, a strigat bărbatul, croindu-și cu hotărâre drum în direcția lui Woolly.

Woolly s-a întors spre sora lui, gândindu-se că vor împărtăși aceeași expresie amuzată și surprinsă. Dar ea încă se uita cu atenție la bărbatul care se apropia, privindu-l cu un fior de teamă. Un indiciu micuț, dar sfâșietor, despre gândurile ei.

După ce i-a ajuns din urmă, bărbatul a făcut o pauză pentru a-și trage răsuflarea, apoi i s-a adresat lui Woolly.

— Îmi cer sincer scuze că a trebuit să strig. Dar v-ați uitat ursul.

Woolly a făcut ochii mari.

— Ursul!

S-a întors spre sora lui, care părea în același timp uimită și ușurată.

— Uitasem ursul, a spus el zâmbind.

O femeie tânără care pornise în urma managerului și-a făcut apariția, ținând un panda aproape la fel de mare ca ea.

— Vă mulțumesc amândurora, a zis Woolly, luând ursul în brațe. Vă mulțumesc enorm!

Când cei doi s-au întors la treburile lor, Sarah s-a uitat la Woolly.

— Ai cumpărat un panda uriaș?

— E pentru bebeluș!

— Woolly, a spus ea zâmbind și clătinând din cap.

— M-am gândit să îi iau un grizzly sau un urs-polar, a explicat Woolly, dar păreau un pic prea fioroși.

Woolly ar fi vrut să ridice mâinile ca și cum ar fi fost gheare și să-și arate dinții, ca să-i demonstreze ferocitatea jucăriilor, dar ursul panda îi ocupa complet brațele.

Ursul era atât de mare, încât Woolly nu reușea să treacă de ușa rotativă. Așa că bărbatul în uniformă roșie strălucitoare, care stătea mereu de pază la intrarea în FAO Schwarz, a intervenit imediat.

— Permiteți-mi să vă ajut, a spus el galant.

Apoi le-a deschis cealaltă ușă, astfel încât fratele, sora și ursul să iasă pe mica terasă care separa magazinul de Fifth Avenue.

Era o zi frumoasă, iar soarele strălucea deasupra trăsurilor trase de cai și a cărucioarelor cu hotdogi care înconjurau Central Park.

— Hai să stăm jos un pic, a zis Sarah.

Din tonul ei, Woolly și-a dat seama că urmează o conversație serioasă. Reticent, și-a urmat sora spre o bancă și s-a așezat, punând ursul între ei. Dar Sarah a ridicat jucăria și a pus-o deoparte, ca să nu mai fie nimic între ei.

— Woolly, a început ea, vreau să te întreb ceva.

Din privirea ei, Woolly a înțeles că e îngrijorată, dar și nehotărâtă, de parcă dintr-odată n-ar mai fi fost sigură că vrea să-l întrebe ceva.

Woolly i-a pus o mână pe braț.

— Nu trebuie să pui nicio întrebare, Sarah. Nu trebuie să mă întrebi nimic.

Privind-o cu atenție, Woolly a observat că îngrijorarea și nesiguranța continuau să se lupte în mintea ei. Așa că a făcut tot posibilul să o liniștească.

— Întrebările pot fi atât de înșelătoare, a adăugat el, ca atunci când dai de o răscruce. Poți să ai o conversație cât se poate de plăcută, când cineva se trezește să

pună o întrebare, apoi, colac peste pupăză, te pomenești că discuția se îndreaptă în cu totul altă direcție. Chiar dacă e foarte posibil ca această nouă direcție să ducă într-un loc cât se poate de plăcut, uneori îți dorești să continui în direcția spre care ai pornit inițial.

Niciunul n-a mai spus nimic un moment. Apoi Woolly și-a strâns sora de braț, încântat de un gând care tocmai îi trecuse prin minte.

— Ai observat vreodată, a început el, ai observat că foarte multe întrebări încep cu litera C? Cine. Ce. Când. Care, a numărat el pe degete.

Pentru o clipă, a văzut cum îngrijorarea și nesiguranța surorii sale par să dispară, în locul lor apărând un zâmbet micuț, provocat de informația fascinantă pe care i-o împărtășise.

— Nu-i așa că-i interesant? a adăugat el. Adică… cum crezi că s-a întâmplat asta? Cu multe secole în urmă, când au fost inventate cuvintele, ce anume avea sunetul C, ce i-a făcut pe inventatorii cuvintelor să îl folosească la formularea tuturor întrebărilor? În loc de, să zicem, T sau P? Te face să-ți pară rău pentru C, nu-i așa? Adică e o povară destul de mare. Mai ales că, de cele mai multe ori, când cineva îți pune o întrebare care începe cu C, de fapt nu-ți pune o întrebare. E mai degrabă o afirmație deghizată în întrebare. Cum ar fi…

Woolly a adoptat postura și tonul mamei lor.

— Când ai de gând să te maturizezi? Și: Cum de ți-a trecut prin cap să faci așa ceva? Și: Ce naiba a fost în mintea ta?

Sarah a râs și lui i-a făcut plăcere să o audă. Pentru că se pricepea să râdă. Avea cel mai bun râs pe care Woolly îl auzise vreodată.

— Bine, Woolly. N-o să-ți pun o întrebare.

Apoi l-a apucat de braț.

— În schimb, vreau să-mi faci o promisiune. Vreau să-mi promiți că, după vizită, o să te întorci.

Woolly a vrut să se uite în jos, la picioare, dar îi simțea degetele pe braț. Și vedea pe chipul ei că, deși îngrijorarea era tot acolo, nesiguranța dispăruse.

— Îți promit. Promit… că o să mă întorc.

Apoi ea l-a strâns de braț, la fel cum făcuse și el. Părea că i s-a luat o mare greutate de pe umeri și s-a lăsat pe spate pe bancă, așa că a făcut și el la fel. Iar cum stăteau ei acolo, lângă panda, se uitau spre partea cealaltă a Fifth Avenue… chiar spre Hotelul Plaza.

Zâmbind din toată inima, Woolly s-a ridicat și s-a întors spre sora lui.

— Ar trebui să mergem să bem un ceai. De dragul vremurilor trecute.

— Woolly, a spus Sarah, întristându-se. E trecut de ora două. Mai trebuie să-mi iau rochia de la Bergdorf's, să mă coafez și să mă întorc la apartament ca să mă schimb – ies cu Dennis la Le Pavillon.

— Ei, bla, bla, bla, bla, a răspuns Woolly.

Sarah a încercat să mai zică ceva, dar Woolly a apucat ursul, agitându-l încolo și-ncoace în fața surorii sale.

— Ei, bla, bla, bla, bla, a spus el cu voce de panda.

— Bine, a încuviințat Sarah râzând. De dragul vremurilor trecute, hai să bem un ceai la Plaza.

Duchess

Vineri, la ora unu și jumătate după-amiază, stăteam în fața bufetului din sufrageria surorii lui Woolly, admirând cât de ordonat erau aranjate porțelanurile. La fel ca familia Watson, și ea avea veselă demnă de a fi dată mai departe – poate că și vasele astea fuseseră moștenite. Dar aici nu existau turnulețe de cești de cafea gata să se clatine, nici acel strat subțire de praf. Porțelanurile surorii Sarah erau aranjate pe rânduri verticale perfect aliniate, iar pe fiecare farfurie fusese pusă o bucată mică de pâslă, ca să protejeze farfuria de deasupra. Pe unul dintre rafturile de sub porțelanuri era o cutie lungă și neagră care conținea un set de tacâmuri din argint al familiei, la fel de frumos aranjate.

Închizând partea de jos a bufetului, am pus cheia în locul unde o găsisem: în supiera care trona în centrul raftului din mijloc. Era evident că doamna casei avea un simțul simetriei, care nu era mai puțin lăudabil pentru că era ușor de înțeles.

Plimbându-mă pe holul care dădea în sufragerie, m-am asigurat că vizitasem fiecare cameră de la parter, apoi m-am îndreptat spre scările din spate.

La micul-dejun, Sarah îmi explicase că ea și Dennis își vor petrece weekendul în apartamentul lor din oraș, pentru că în ambele seri aveau planuri pentru cină. Când a adăugat că trebuie să plece înainte de prânz ca să rezolve niște treburi, iar Woolly i-a sugerat să meargă cu ea, ca să-i țină companie, Sarah s-a uitat la mine.

— E în regulă? Dacă Woolly o să mă însoțească în oraș pentru câteva ore?

— Nu văd de ce n-ar fi.

Și așa a rămas. Woolly urma să vină cu mașina împreună cu Sarah, iar eu aveam să vin mai târziu cu Cadillacul, să-l iau cu mine în drumul spre circ. Când l-am întrebat pe Woolly unde ar trebui să ne întâlnim, a sugerat, firește, statuia lui Abraham Lincoln din Union Square. La puțin timp după ora unsprezece, au ieșit de pe alee și s-au îndreptat spre oraș, lăsându-mă în rolul de stăpân al casei.

Prima dată m-am dus în sufragerie. Mi-am turnat un deget de scotch, am pus un disc cu Sinatra și m-am așezat comod. Era un disc pe care nu-l mai auzisem niciodată, dar Ol' Blue Eyes era în formă, interpretând o serie de cântece de dragoste alături de o orchestră completă, inclusiv „I Get a Kick Out of You" și „They Can't Take That Away from Me".

Pe coperta albumului, două perechi de îndrăgostiți ieșiseră la plimbare, în timp ce Sinatra se sprijinea singur de un stâlp de iluminat. Îmbrăcat într-un costum gri-închis, cu o pălărie înclinată pe cap, Sinatra ținea atât de lejer o țigară între două degete, încât aveai impresia că o s-o scape. Era suficient să te uiți la

poza asta ca să te-apuce pofta să fumezi, să porți pălărie și să te sprijini de unul singur de stâlpi de iluminat.

Pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva cumnatul lui Woolly cumpărase discul. Dar numai pentru o clipă. Pentru că, bineînțeles, Sarah trebuie să fi fost cea care îl luase.

Am pornit discul a doua oară, mi-am mai turnat un pahar de whisky și m-am îndreptat spre hol. După spusele lui Woolly, cumnatul lui era un fel de geniu de pe Wall Street, deși nu ți-ai fi imaginat așa ceva văzându-i biroul. Nu exista vreo bucată de hârtie cu informații bursiere – sau ce s-o folosi în zilele noastre –, ca să știe ce să cumpere și să vândă. Nu existau registre contabile, calculatoare sau rigle de calcul. În locul lor erau numeroase dovezi ale vieții sale de sportiv.

Pe un raft poziționat vizavi de birou – ca Dennis să îl vadă cu ușurință – era un pește împăiat fixat pe o placă din lemn, cu gura îndreptată pentru totdeauna spre cârlig. Pe raftul de deasupra peștelui era o fotografie recentă în care se vedeau patru bărbați care tocmai încheiaseră o partidă de golf. Din fericire, era color, așa că puteai să bagi la cap toate tipurile de haine pe care nu ți-ai dori să le porți vreodată. Studiind fețele jucătorilor de golf, l-am ales pe cel care părea deosebit de îngâmfat și mi-am închipuit că e Dennis. În stânga rafturilor, o altă fotografie atârna deasupra a două cârlige goale în formă de J care ieșeau din perete. Era cu echipa de baseball a unei facultăți, cu un trofeu de vreo șaizeci de centimetri pe iarbă.

Ceea ce lipsea cu desăvârșire era o poză cu sora lui Woolly. Nu era niciuna pe perete, pe vreun raft, nici pe biroul geniului.

După ce mi-am clătit paharul de whisky în bucătărie, am dat peste ceva ce părea a fi o cămară. Dar nu una ca la Saint Nick, care avea stive cu saci de făină și conserve de roșii din podea până în tavan. Aceasta avea o mică chiuvetă de cupru cu blat tot din cupru și vaze de toate culorile și dimensiunile posibile, ca Sarah să poată expune perfect fiecare buchet de flori pe care Dennis nu avea să i-l aducă niciodată. Însă partea bună era că Dennis se asigurase că în cămară avea un dulap special amenajat pentru a depozita câteva sute de sticle de vin.

Am ieșit din bucătărie și m-am îndreptat spre salon, unde am studiat porțelanurile și tacâmurile din argint, așa cum am relatat anterior; m-am oprit în sufragerie ca să pun capacul sticlei de whisky și să opresc pick-upul, apoi m-am îndreptat spre etaj.

Am ignorat camera în care eu și Woolly ne petrecuserăm noaptea și am băgat capul în altă cameră de oaspeți, apoi în ceea ce părea a fi o cameră de cusut, înainte de a da peste un dormitor care era în curs de zugrăvire.

În mijlocul camerei, cineva dăduse deoparte prelata protectoare de pe cutiile puse unele peste altele pe pat, expunându-le astfel riscului de a fi stropite cu

vopseaua albastru-deschis. Nu părea ceva ce ar fi făcut sora lui Woolly, așa că am luat inițiativa de a pune prelata la loc. Și ce am descoperit sprijinită de rama patului? O bâtă de baseball Louisville Slugger.

Probabil că ea se odihnea de obicei pe cârligele în formă de J din biroul lui Dennis. Probabil că reușise un home run cu cincisprezece ani în urmă și-și agățase bâta pe perete ca să-și amintească de acest succes în momentele când nu se uita la peștele împăiat. Dar, cine știe din ce motiv, cineva o adusese aici.

Am ridicat-o și i-am testat greutatea în mâini, clătinând din cap. Nu-mi venea să cred. De ce nu mă gândisem la asta înainte?

Ca formă și mod de utilizare, o bâtă Louisville Slugger nu poate fi atât de diferită de ciomegele pe care strămoșii noștri le foloseau pentru a supune pisicile sălbatice și lupii. Cu toate acestea, pare la fel de elegantă și de modernă ca un Maserati. Forma conică asigură o distribuție perfectă a greutății… Nodul de la bază stabilizează mâna, ca să poți lovi cu toată forța, fără să o scapi… Sculptată, șlefuită și lustruită cu același devotament cu care se lucrează la fabricarea viorilor și a vapoarelor, o bâtă Louisville Slugger este atât un obiect frumos, cât și unul util.

De fapt, vă provoc să numiți un exemplu mai grăitor în care forma urmează funcția decât acesta: Joltin' Joe[11], după ce și-a sprijinit bâta pe umăr, își pune brusc corpul în mișcare ca să lovească proiectilul care se îndreaptă spre el cu o sută patruzeci și cinci de kilometri pe oră, trimițându-l înapoi de unde a venit cu un pocnet satisfăcător.

11 Porecla lui Joe DiMaggio, unul dintre cei mai mari jucători de baseball din toate timpurile (n. red.).

Da, mi-am zis. Poți să uiți de scândurile groase, de tigăi și de sticlele de whisky când vine vorba de a face dreptate. Tot ce-ți trebuie e o simplă, o minunată bâtă de baseball americană.

Mergând pe hol fluierând ușor, am folosit vârful bâtei ca să împing ușa dormitorului matrimonial.

Era o cameră plăcută, plină de lumină, în care, pe lângă pat, mai era și un șezlong, un fotoliu cu spătar înalt și un taburet pentru picioare, două comode asortate – pentru el și pentru ea. Exista, de asemenea, o pereche de dulapuri, tot asortate, pentru el și pentru ea. În cel din stânga erau multe umerașe cu rochii. Cele mai multe dintre ele erau la fel de strălucitoare și de elegante ca proprietara lor, deși, pitite într-un colț, erau câteva foarte decoltate, la care eram aproape prea timid să mă uit, iar ea era, cu siguranță, prea timidă să le poarte.

În cel de-al doilea dulap erau rafturi pline cu cămăși Oxford împăturite cu grijă și o bară de umerașe de care atârna o colecție de costume din trei piese în culori diferite, de la cafeniu la gri, albastru și negru. Pe un raft de deasupra costumelor era un rând de pălării aranjate într-o progresie graduală similară a

culorilor.

Haina îl face pe om – cel puțin așa se spune. Dar nu trebuie decât să te uiți la un șir de pălării ca să-ți dai seama că zicala asta-i o tâmpenie. Dacă aduci laolaltă bărbați de toate tipurile – de la cel mai puternic la cel mai prostănac – și-i pui să-și arunce pălăriile la grămadă, o să petreci o viață întreagă încercând să-ți dai seama cui aparține fiecare pălărie. Pentru că bărbatul este cel care face pălăria, nu invers. Sincer acum, n-ai prefera să porți pălăria lui Frank Sinatra, în loc de cea a sergentului Joe Friday12? Sper că da.

12 Joe Friday este un detectiv ficțional, personajul principal al seriei *Dragnet*, interpretat de Jack Webb (n. red.).

Am calculat că Dennis avea în total vreo zece pălării, douăzeci și cinci de costume și patruzeci de cămăși, pe care le putea asorta după placul inimii. Nu m-am obosit să calculez toate combinațiile potențiale de ținute. Era clar pentru toată lumea că, dacă ar fi dispărut vreuna, nimeni nu și-ar fi dat seama.

Emmett

Vineri, la ora unu și jumătate după-amiaza, Emmett se apropia de o casă de pe 126th Street.

— Hai c-o luăm de la capăt, a spus tânărul negru cu pielea mai deschisă la culoare, care se sprijinea de balustradă în partea de sus a scării.

Auzindu-l, băiatul mai mare care stătea pe ultima treaptă s-a uitat la Emmett cu o expresie surprinsă, binevoitoare.

— Ai venit și tu să iei bătaie? l-a întrebat el.

A început să se zguduie, hohotind fără să scoată un sunet, iar ușa clădirii s-a deschis și din ea a ieșit Townhouse.

— Ia te uită! a spus el zâmbind. Zău dacă nu e chiar domnul Emmett Watson.

— Bună, Townhouse.

Townhouse s-a oprit o clipă să se uite la băiatul din capul scării, care îi bloca parțial calea. Când acesta s-a dat în silă într-o parte, Townhouse a coborât și l-a luat pe Emmett de mână.

— Mă bucur să te văd.

— Și eu mă bucur să te văd.

— Văd că te-au lăsat să ieși cu câteva luni mai devreme.

— Din cauza tatălui meu.

Townhouse a dat compătimitor din cap.

Băiatul cu pielea mai deschisă s-a uitat la ei cu o expresie acră.

— Cine-i ăsta? a întrebat el.

— Un prieten, i-a răspuns Townhouse fără să se uite înapoi.

— Frate, Salina aia trebuie să fi fost un loc foarte prietenos.

De data asta, Townhouse s-a uitat la el.

— Ține-ți gura, Maurice.

Pentru o clipă, Maurice s-a uitat și el la Townhouse, apoi și-a mutat privirea în susul străzii, la fel de acru, iar celălalt tip, jovial, a dat din cap.

— Haide, i-a zis Townhouse lui Emmett. Să facem o plimbare.

Au pornit pe stradă fără ca Townhouse să scoată vreun cuvânt. Emmett și-a dat seama că aștepta să se depărteze de ceilalți. Așa că nici el nu a zis nimic până când nu au trecut de colțul străzii.

— Nu pari foarte surprins să mă vezi.

— Nu sunt. Duchess a fost ieri aici.

Emmett a încuviințat din cap.

— Când am auzit că a plecat spre Harlem, m-am gândit că vine să te vadă. Și ce voia?

— Voia să îl lovesc.

Emmett s-a oprit, întorcându-se către Townhouse, așa că Townhouse a făcut exact la fel. Pentru o clipă, s-au privit drept în ochi, fără să vorbească – doi tineri diferiți atât prin rasă, cât și prin educație, dar cu minți asemănătoare.

— A vrut să-l lovești?

Townhouse și-a coborât vocea, ca și cum n-ar fi vrut să îi audă cineva, deși nu era nimeni prin preajmă.

— Asta a vrut, Emmett. Îi intrase în cap ideea că îmi datorează ceva – din cauza bătăii pe care am luat-o de la Ackerly – și că, dacă îi dau vreo două, suntem chit.

— Și ce ai făcut?

— L-am lovit.

Emmett s-a uitat surprins la prietenul său.

— Nu prea mi-a dat de ales. Mi-a zis că a venit tocmai până în centru ca să-și regleze conturile și mi-a spus clar că nu pleacă până n-o face. Apoi, când l-am lovit, a insistat să îl lovesc din nou. De două ori a făcut asta. A primit toate cele trei lovituri în față, fără să încerce măcar să le pareze. S-a întâmplat chiar aici, la piciorul scării unde stăteam mai devreme, chiar în fața băieților.

Emmett și-a luat privirea de la Townhouse, gândindu-se la ce auzise. Nu i-a scăpat din vedere că în urmă cu cinci zile a luat o bătaie asemănătoare ca să-și regleze conturile la rândul său. Emmett nu avea superstiții. Nu credea în simbolistica trifoiului cu patru foi și nici nu-i era frică de pisicile negre. Dar ideea că Duchess ar fi încasat trei pumni în fața mai multor martori îi dădea un presentiment ciudat. Dar asta nu schimba cu nimic ceea ce trebuia făcut.

Emmett s-a uitat iar la Townhouse.

— A spus unde stă?

— Nu.

— A spus unde se duce?

Townhouse a făcut o pauză, apoi a clătinat din cap.

— Nu a spus. Dar, ascultă, Emmett, dacă ești hotărât să îl găsești pe Duchess, ar trebui să știi că nu ești singurul care îl caută.

— Ce vrei să spui?

— Noaptea trecută au fost doi polițiști aici.

— Pentru că el și Woolly au fugit?

— Poate. N-au zis. Dar cu siguranță erau mai interesați de Duchess decât de Woolly. Și am avut sentimentul că era ceva mai serios – nu căutau doar niște

pușți care au sărit gardul.

— Mulțumesc că mi-ai spus.

— Normal. Dar, înainte să pleci, am ceva ce o să vrei să vezi.

Townhouse l-a condus pe Emmett la opt străzi distanță, pe o stradă care părea populată mai degrabă de hispanici decât de negri – care avea o bodegă, iar trei bărbați jucau domino pe trotuar, în timp ce la radio se auzea o melodie cu ritmuri de dans latino. Townhouse s-a oprit vizavi de un atelier de reparații auto.

Emmett s-a întors spre el.

— Ăsta e atelierul de reparații auto?

— Ăsta este.

Atelierul în cauză era deținut de un bărbat pe nume Gonzalez, care se mutase la New York din sudul Californiei după război, împreună cu soția și cei doi fii gemeni, care erau cunoscuți în cartier drept Paco și Pico. Încă de când aveau paisprezece ani, Gonzalez i-a pus să lucreze în atelier după școală – curățând scule, măturând podelele și ducând gunoiul –, ca ei să înțeleagă cum se câștigă un ban cinstit. Paco și Pico au înțeles foarte bine. Iar când, la șaptesprezece ani, li s-a dat responsabilitatea de a închide în weekend, și-au deschis o mică afacere la rândul lor.

Cele mai multe dintre mașinile din atelier erau acolo pentru vreo aripă desprinsă sau vreo portieră lovită, dar în rest funcționau bine. Așa că, în nopțile de sâmbătă, frații au început să închirieze mașinile din atelier băieților din cartier pentru câțiva dolari pe oră. Când Townhouse avea șaisprezece ani, a invitat în oraș o fată pe nume Clarise, care se întâmpla să fie cea mai frumoasă fată din clasa a unsprezecea. Când ea a acceptat, Townhouse a împrumutat cinci dolari de la fratele său și a închiriat o mașină de la gemeni.

Planul lui era să pregătească un coșuleț de picnic și să o ducă pe Clarise până la Grant's Tomb, unde puteau parca sub ulmi ca să se uite la fluviul Hudson. Dar, din întâmplare, singura mașină pe care gemenii o aveau disponibilă în acea seară era un Buick Skylark decapotabil cu finisaje cromate. Mașina arăta atât de bine, încât ar fi fost o crimă să urce o fată precum Clarise pe scaunul din față și să-și petreacă seara uitându-se cum sunt împinse barjele pe fluviu. În schimb, Townhouse a coborât capota, a dat drumul radioului și și-a condus partenera pe 125th Street.

— Ar fi trebuit să ne vezi, povestise Townhouse într-o seară la Salina, în timp ce stăteau în întuneric pe paturile lor. Eu purtam costumul meu de Paște, care era aproape la fel de albastru ca mașina, iar ea purta o rochie galbenă strălucitoare care era atât de decoltată la spate, încât i se vedea jumătate din coloană. Mașina aia ajungea de la zero la o sută de kilometri pe oră în patru secunde, dar eu conduceam cu treizeci de kilometri pe oră, ca să le facem cu mâna tuturor celor

pe care îi recunoșteam, dar și multor necunoscuți. Mergeam pe 125th Street, trecând pe lângă toți oamenii bine îmbrăcați din fața hotelului Theresa, a teatrului Apollo și a clubului Showman's Jazz; când ajungeam pe Broadway, întorceam și o luam înapoi. De fiecare dată când făceam circuitul, Clarise venea un pic mai aproape de mine, până când nu a mai rămas deloc spațiu între noi.

În cele din urmă, Clarise a fost cea care a sugerat să meargă la Grant's Tomb ca să parcheze sub ulmi, și iată-i acolo, profitând din plin de umbre, când mașina a fost luminată de lanternele a doi polițiști.

S-a dovedit că proprietarul Skylarkului era unul dintre oameni bine îmbrăcați din fața teatrului Apollo. Având în vedere spectacolul pe care-l dăduseră Townhouse și Clarise plimbându-se de colo-colo cu mașina, polițiștilor nu le-a luat mult să-i găsească în parc. După ce au descurcat membrele încurcate ale tânărului cuplu, unul dintre polițiști a condus-o pe Clarise acasă în Skylark, în timp ce colegul lui l-a dus pe Townhouse la secție, pe bancheta din spate a mașinii de poliție.

Fiind un minor care nu mai intrase niciodată în belele, Townhouse ar fi putut scăpa cu o mustrare severă dacă i-ar fi pârât pe gemeni. Dar Townhouse nu era turnător. Când ofițerii l-au întrebat cum se întâmplase să se afle la volanul unei mașini care nu-i aparținea, Townhouse a spus că se furișase în biroul domnului Gonzalez, furase cheia din cârlig și scosese mașina din parcare când nimeni nu se uita. Așa că, în loc de o predică severă, Townhouse a primit douăsprezece luni în Salina.

— Haide! l-a îndemnat Townhouse.

Traversând strada, cei doi au trecut pe lângă biroul în care domnul Gonzalez vorbea la telefon și au intrat în zona de reparații. În primul compartiment se afla un Chevrolet cu partea din spate căzută, iar în al doilea un Roadmaster cu capota îndoită, ca și cum cele două mașini s-ar fi aflat la capetele opuse ale aceleiași coliziuni. Undeva, nevăzut, un radio difuza o melodie cu ritmuri de dans care, pentru Emmett, părea să fie aceeași pe care o auzise când trecuseră pe lângă jucătorii de domino, deși știa că probabil era alta.

— Paco! Pico! a strigat Townhouse peste ritmurile muzicii.

Frații au ieșit din spatele Chevroletului, îmbrăcați în salopete murdare, ștergându-și mâinile cu niște cârpe.

Deși Paco și Pico erau gemeni, nu ți-ai fi dat seama la o singură privire – primul era înalt, slab și lățos, al doilea, corpolent și cu părul scurt. Abia când râneau cu toți dinții lor albi vedeai asemănarea dintre ei.

— Ăsta e prietenul de care vă spuneam, le-a zis Townhouse.

Uitându-se la Emmett, frații i-au zâmbit dezvelindu-și dinții. Apoi Paco a

făcut un gest cu capul spre celălalt capăt al garajului.

— E aici.

Emmett și Townhouse i-au urmat pe frați pe lângă Roadmaster până la ultimul banc de lucru, unde era o mașină sub o prelată. Frații au dat-o jos, iar sub ea era un Studebaker albastru-deschis.

— E mașina mea, a spus Emmett surprins.

— Ei, serios, a replicat Townhouse.

— Cum a ajuns aici?

— A lăsat-o Duchess.

— Merge bine?

— Mai mult sau mai puțin, a răspuns Paco.

Emmett a clătinat din cap. Pur și simplu nu se înțelegea de ce, când și unde a ales Duchess să facă ceea ce a făcut. Dar, atât timp cât mașina era din nou în posesia lui și funcționa, nu avea nevoie să priceapă motivele alegerilor lui Duchess.

Emmett i-a dat roată rapid și a fost încântat să constate că mașina nu avea mai multe lovituri decât atunci când o cumpărase. Dar când a deschis portbagajul, geanta nu era acolo. Mai important de-atât, când a dat deoparte bucata de pâslă care acoperea roata de rezervă, a descoperit că nici plicul nu era.

— E totul în regulă? a întrebat Townhouse.

— Da, i-a răspuns Emmett, închizând portbagajul cu un clic ușor.

Emmett s-a dus la partea din față a mașinii, a aruncat o privire pe geamul șoferului, apoi s-a întors spre Paco.

— Ai cheile?

Dar Paco s-a întors spre Townhouse.

— Sunt la noi, a spus Townhouse. Dar mai trebuie să știi ceva.

Înainte ca Townhouse să apuce să explice, un strigăt furios s-a auzit din cealaltă parte a garajului.

— Ce naiba e asta?

Emmett s-a gândit că trebuie să fi fost domnul Gonzalez, supărat că fiii lui nu erau la muncă, dar, când s-a întors, l-a văzut pe cel numit Maurice venind supărat spre ei.

— Ce dracu' e asta? a repetat Maurice, deși mai încet, accentuând fiecare cuvânt.

După ce i-a mormăit lui Emmett că băiatul era vărul lui, Townhouse a așteptat ca Maurice să ajungă lângă ei înainte de a se sinchisi să-i răspundă.

— Ce dracu' este ce, Maurice?

— Otis a spus că ai de gând să dai cheile, iar mie nu mi-a venit să cred…

— Ei bine, acum poți să crezi.

— Dar e mașina mea.

— Nimic din ea nu e al tău.

Maurice s-a uitat uimit la Townhouse.

— Erai chiar acolo când nebunul ăla mi-a dat cheile.

— Maurice, a spus Townhouse, m-ai frecat la cap toată săptămâna și m-am săturat. Așa că de ce nu-ți vezi de treaba ta, înainte să ți-o rezolv eu?

Strângând din dinți, Maurice s-a holbat o clipă la Townhouse, apoi a plecat.

Townhouse a clătinat din cap. Ca o ultimă jignire la adresa vărului său, pe față i-a apărut expresia exasperată a cuiva care încearcă să-și aducă aminte ce rahat spunea înainte să fie întrerupt fără motiv.

— Voiai să-i zici despre mașină, i-a reamintit Paco.

Încuviințând din cap, Townhouse s-a întors spre Emmett.

— Aseară, când le-am spus polițiștilor că nu l-am văzut pe Duchess, probabil că nu m-au crezut. Pentru că azi-dimineață s-au întors, punând întrebări în lung și-n lat pe stradă. Întrebări de genul dacă cineva a văzut doi băieți albi stând pe scara mea sau plimbându-se prin cartier într-un Studebaker albastru-deschis…

Emmett a închis ochii.

— Asta-i chestia, a zis Townhouse. Oricare ar fi necazul în care s-a băgat Duchess, se pare că era în mașina ta când a intrat în el. Și, dacă mașina ta a fost implicată, polițiștii o să ajungă în cele din urmă să creadă că și tu ești implicat. Ăsta e unul dintre motivele pentru care am ascuns-o aici în loc să o las pe stradă. Dar celălalt motiv este că, atunci când vine vorba de vopsit, frații Gonzalez sunt artiști. Nu-i așa, băieți?

— Los Picassos, a răspuns Pico, vorbind pentru prima dată.

— După ce terminăm cu ea, a continuat Paco, nici măcar mă-sa n-ar mai recunoaște-o.

Frații au început să râdă, dar s-au oprit când au văzut că Emmett și Townhouse nu râdeau alături de ei.

— Cât timp ar dura? a întrebat Emmett.

Frații s-au uitat unul pe altul, apoi Paco a ridicat din umeri.

— Dacă începem mâine și facem progrese, s-ar putea să fie gata până… luni dimineață?

— Sí, a spus Pico încuviințând din cap. El lunes.

Încă o întârziere, s-a gândit Emmett. Dar, din moment ce plicul lipsea, oricum nu putea pleca din New York până nu îl găsea pe Duchess. Iar Townhouse avea dreptate în privința mașinii. Dacă poliția căuta un Studebaker albastru-deschis, nu avea rost să conducă unul.

— Luni dimineață să fie, a zis Emmett. Și vă mulțumesc amândurora.

Când au ieșit din atelier, Townhouse s-a oferit să-l conducă pe Emmett la

metrou, dar acesta a vrut să afle ceva mai întâi.

— Când am fost la tine acasă și te-am întrebat unde se duce Duchess, ai ezitat. Așa cum ar face cineva care știe ceva ce nu vrea să recunoască. Dacă Duchess ți-a spus încotro se îndreaptă, vreau să-mi zici.

Townhouse a șuierat.

— Uite, a continuat el, știu că-ți place Duchess, Emmett. Și mie la fel. E un prieten loial în felul lui nebunesc și e unul dintre cei mai amuzanți trăncănitori de trei bani pe care am avut plăcerea să-i cunosc. Dar e și unul dintre tipii ăia care n-au vedere periferică. Poate că vede tot ce e-n fața lui, chiar mai clar decât majoritatea, dar în secunda în care ceva este împins cu un centimetru mai la stânga sau mai la dreapta, nici măcar nu mai știe că lucrul ăla există. Și asta poate duce la tot felul de probleme. Pentru el și pentru oricine se află în apropierea lui. Ce vreau să spun, Emmett, e că acum, că o să-ți iei mașina, poate ar trebui să îl lași pe Duchess în pace.

— Nimic nu m-ar face mai fericit decât să-l las pe Duchess în pace, a spus Emmett, dar nu e chiar atât de simplu. Acum patru zile, când eu și Billy eram pe cale să pornim spre California, el a dispărut cu Woolly în Studebaker, ceea ce în sine a fost o problemă nasoală. Dar, înainte de a muri, tata a pus un plic cu trei mii de dolari în portbagajul mașinii. Era acolo când Duchess a plecat cu mașina, iar acum a dispărut.

— La naiba! a înjurat Townhouse.

Emmett a dat din cap.

— Nu mă înțelege greșit, mă bucur că am recuperat mașina. Dar am nevoie de banii ăia.

— În regulă, a spus Townhouse, dând din cap îngăduitor. Nu știu unde stă Duchess. Dar ieri, înainte de a pleca, a încercat să mă convingă să merg cu el și cu Woolly la circ.

— La circ?

— Da. În Red Hook. Pe Conover Street, chiar lângă râu. Duchess a spus că o să fie acolo în seara asta, la spectacolul de la șase.

În timp ce se îndreptau spre stația de metrou, Townhouse a luat-o pe drumul cel lung, ca să-i arate reperele. Nu reperele din Harlem, ci din conversațiile lor. Locuri care apăruseră în decursul timpului petrecut împreună, menționate când munceau cot la cot pe câmp sau când se băgau noaptea în paturile lor. Cum ar fi blocul de apartamente de pe Lenox Avenue, unde bunicul său ținea porumbei pe acoperiș, același acoperiș unde el și fratele său aveau voie să doarmă în nopțile fierbinți de vară. Și liceul unde Townhouse fusese o vedetă de baseball. Iar pe 125th Street, Emmett a avut ocazia să vadă porțiunea de drum plină de viață, cea pe care Townhouse și Clarise se plimbaseră cu mașina în noaptea aceea nefastă de

sâmbătă.

Când a plecat din Nebraska, Emmett nu avea prea multe de regretat. Nu a regretat că a lăsat în urmă casa sau lucrurile lor. Nu a regretat că a lăsat în urmă visurile tatălui său sau mormântul acestuia. Iar când a condus primii kilometri de pe Autostrada Lincoln, se bucurase de faptul că mărea distanța dintre el și orașul natal, chiar dacă se îndrepta în direcția greșită.

Dar, în timp ce se plimbau prin Harlem și Townhouse îi arăta reperele tinereții sale, Emmett își dorea să se întoarcă în Morgen măcar o zi, în compania prietenului său, ca să-i arate reperele vieții lui, elementele importante din poveștile pe care și le spuseseră ca să facă timpul să treacă. Cum ar fi avioanele pe care le construise cu atâta migală și care încă atârnau deasupra patului lui Billy. Sau casa cu două etaje de pe Madison, prima la construcția căreia lucrase și el, când era în slujba domnului Schulte, ori pământul întins și neiertător, care poate că îl învinsese pe tatăl său, dar care nu-și pierduse niciodată frumusețea în ochii lui. Și, da, o să-i arate lui Townhouse și târgul, așa cum Townhouse i-a arătat fără rușine și fără ezitare bucata de drum plină de viață care îl dusese la pierzanie.

Când au ajuns la stația de metrou, Townhouse a intrat și el, însoțindu-l pe Emmett până la turnicheți. Înainte de a se despărți, aproape ca o completare, l-a întrebat pe Emmett dacă vrea să îl însoțească în seara aia – când avea să se ducă în căutarea lui Duchess.

— E-n regulă, a răspuns Emmett. Nu cred că o să-mi facă probleme.

— Nu, n-o să-ți facă, a fost de acord Townhouse. Cel puțin, nu așa cum și-ar dori.

După o pauză, Townhouse a clătinat din cap și a zâmbit.

— Poate că Duchess are niște idei nebunești, dar a avut dreptate în privința unui lucru.

— Care? a întrebat Emmett.

— Chiar m-am simțit mult mai bine după ce l-am lovit.

Sally

De cele mai multe ori când ai avea nevoie de ajutorul unui bărbat, acesta nu e de găsit. E plecat să se ocupe ba de una, ba de alta, de lucruri care ar putea la fel de bine să fie rezolvate și mâine, nu neapărat azi, și se întâmplă să fie fix într-un loc unde nu poți da de el. Dar, când ai vrea să scapi de el, ți-e imposibil să-l faci să iasă pe ușă.

La fel ca tata în momentul ăsta.

E vineri, ora douăsprezece și jumătate, iar el își taie puiul prăjit de parcă ar fi chirurg și viața pacientului său ar depinde de fiecare tăietură de cuțit. Când în cele din urmă a terminat tot din farfurie și a băut două cești de cafea, mai cere una, ceea nu se întâmplă aproape niciodată.

— O să dureze, trebuie să mai fac, l-am avertizat eu.

— Am timp, a răspuns el.

Așa că arunc la gunoi zațul rămas, clătesc ibricul, îl umplu din nou, îl pun pe aragaz și aștept să fiarbă, gândindu-mă cât de plăcut trebuie să fie ca în această lume haotică să ai atât de mult timp la dispoziție.

De când mă știu, tata pleacă vinerea după-amiază în oraș ca să-și rezolve treburile. Imediat ce termină prânzul, se urcă în camionetă cu o privire hotărâtă și se duce la magazinul de bricolaj, la cel de furaje și la farmacie. Apoi, în jurul orei șapte – exact la timp pentru cină – parchează mașina pe alee, intrând în casă cu un tub de pastă de dinți, o sută cincizeci de kilograme de ovăz și o pereche de clești nouă-nouță.

Dar cum e posibil, vă puteți întreba, și pe bună dreptate, cum poate un om să transforme cele douăzeci de minute de care ar fi avut nevoie să-și facă treburile într-o excursie de cinci ore? Ei bine, e o întrebare ușoară: prin trăncăneală. Bineînțeles, stă la taclale cu domnul Wurtele de la magazinul de bricolaj, cu domnul Horchow de la magazinul de furaje și cu domnul Danziger de la farmacie. Dar nu trăncănește doar cu proprietarii. În fiecare vineri după-amiază, în fiecare dintre aceste trei locuri, mai mulți bărbați plecați cu treburi se adună să facă prognoze meteorologice și pronosticuri despre recoltă și alegerile naționale.

După estimarea mea, în fiecare dintre magazine se petrece câte o oră întreagă cu astfel de pronosticuri, dar se pare că trei ore nu sunt de ajuns. Pentru că, după ce au prezis rezultatele tuturor necunoscutelor zilei, adunarea de bătrâni se retrage la McCafferty's Tavern, unde mai petrec toți încă două ore dându-și cu părerea în compania unor sticle de bere.

Tata este un om dependent de rutină, așa că, după cum am spus, ăsta e programul lui de vineri de când îmi amintesc. Însă, cu aproximativ șase luni în urmă, când tata și-a terminat prânzul și s-a ridicat de pe scaun, în loc să iasă direct pe ușă spre camionetă, a urcat la etaj ca să-și pună o cămașă albă, curată.

Nu mi-a luat mult timp să-mi dau seama că o femeie își făcuse cumva loc în programul lui. Mai ales că era o femeie căreia îi plăcea să se parfumeze, iar eu sunt cea care trebuie să-i spăl hainele tatei. Dar întrebările au rămas: cine e femeia asta? Și unde naiba a întâlnit-o?

Nu era cineva din congregație, eram destul de sigură de asta. Pentru că duminica dimineața, când ieșeam încolonați de la slujbă pe micul petic de iarbă din fața capelei, nicio femeie – căsătorită sau necăsătorită – nu-i adresa vreun salut rezervat sau o privire stingheră. Și nu era nici Esther, cea care ține contabilitatea la magazinul de furaje, pentru că n-ar fi știut ce-i o sticlă de parfum nici dacă una ar fi căzut din cer și-ar fi lovit-o direct în cap. M-am gândit că s-ar putea să fie una dintre femeile care, ocazional, se opresc la McCafferty's, dar, odată ce tata a început să-și schimbe cămașa, a încetat să mai vină acasă cu respirația mirosind a bere.

Deci, dacă nu se întâlnea cu ea la biserică, în magazine sau la bar, nu puteam să-mi dau seama unde o făcea. Așa că nu am avut de ales și l-am urmărit.

În prima zi de vineri din martie am făcut o oală de chili, ca să nu-mi mai fac griji că trebuie să gătesc cina. După ce l-am servit pe tata la prânz, l-am urmărit cu coada ochiului, observând cum iese pe ușă în cămașa lui albă și curată, se urcă în camionetă și pleacă. Când s-a depărtat la vreun kilometru de casă, mi-am pus o pălărie cu boruri largi din dulap, am luat-o pe Betty și am pornit după el.

La fel ca întotdeauna, a făcut prima oprire la magazinul de bricolaj, unde a cumpărat niște nimicuri și a petrecut o oră în compania unor oameni la fel ca el. Apoi a mers la magazinul de furaje și la farmacie, unde a cumpărat ceva mai multe și a petrecut mult mai mult timp. La fiecare dintre aceste opriri și-au făcut apariția câteva femei care s-au ocupat de propriile treburi, dar nu am observat să fi schimbat mai mult de o vorbă cu ele.

Dar apoi, la ora cinci, când a ieșit din farmacie și s-a urcat în camionetă, n-a mai luat-o spre Jefferson, în drum spre McCafferty's. În schimb, după ce a trecut pe lângă bibliotecă, a luat-o la dreapta pe Cypress, la stânga pe Adams și a tras pe dreapta în fața unei căsuțe albe cu obloane albastre. După ce a stat un minut, a coborât din camionetă, a traversat strada și a bătut în ușa cu plasă.

N-a așteptat mai mult de un minut să i se răspundă.

Iar în pragul ușii a apărut Alice Thompson.

După calculele mele, Alice nu putea să aibă mai mult de douăzeci și opt de

ani. Era cu trei clase înaintea surorii mele la școală și era metodistă, așa că nu aveam motive să o știu prea bine. Dar știam ce știau toți ceilalți: că absolvise universitatea Kansas State și apoi se căsătorise cu un tip din Topeka care fusese ucis în Coreea. Văduvă, fără copii, Alice se întorsese în Morgen în toamna anului 1953 și devenise casieră la Savings and Loan.

Probabil că acolo s-a întâmplat. Deși mersul la bancă nu făcea parte din programul de vineri al tatei, se oprea joia din două în două săptămâni ca să ridice salariile băieților. Probabil că într-o astfel de zi de joi a ajuns la ghișeul ei și a fost surprins de privirea ei tristă. Mi-am imaginat cum săptămâna următoare și-a ales cu grijă locul la coadă, astfel încât să ajungă tot la ghișeul ei, nu la cel al lui Ed Fowler, apoi a făcut tot posibilul să înceapă o conversație în timp ce ea încerca să numere banii.

Și cum stăteam eu în mașină, holbându-mă la casă, poate vă imaginați că eram neliniștită, furioasă sau indignată că tata s-a lepădat de amintirea mamei ca să se îndrăgostească de o femeie care avea jumătate din vârsta lui. Ei bine, puteți să vă imaginați ce vreți. Nu vă costă nimic, iar pe mine mă costă și mai puțin. Dar mai târziu în acea seară, după ce i-am dat să mănânce chili, am curățat bucătăria și am stins luminile, am îngenuncheat la marginea patului, mi-am împreunat mâinile și m-am rugat. Doamne, am zis eu, te rog, dă-i tatei înțelepciunea de a fi milostiv, puterea de a fi generos și curajul de a cere această femeie în sfânta căsătorie – ca în sfârșit să-i gătească și să se ocupe de curățenie altcineva.

În fiecare seară, în următoarele patru săptămâni, am spus o rugăciune similară.

Dar, în prima zi de vineri din aprilie, tata nu a venit acasă la șapte, la timp pentru cină. N-a venit nici în timp ce făceam curat în bucătărie, nici când m-am băgat în pat. Era aproape miezul nopții când l-am auzit intrând pe alee. Am tras perdelele și i-am văzut camioneta parcată aiurea, cu farurile încă aprinse, în timp ce el își croia drum spre ușă. L-am auzit trecând pe lângă cina pe care o lăsasem pentru el și împiedicându-se pe scări.

Se spune că Domnul răspunde la toate rugăciunile, doar că uneori răspunde nu. Și cred că a răspuns nu la a mea. Pentru că în dimineața următoare, când i-am luat cămașa din coșul de rufe, în loc de parfum, mirosea a whisky.

În cele din urmă, la ora două fără un sfert, tata a ajuns la fundul cești de cafea și s-a ridicat de pe scaun.

— Bun, cred că ar fi bine să plec, a spus el, iar eu nu m-am opus.

După ce s-a urcat în camionetă și a ieșit de pe alee, m-am uitat la ceas și am văzut că mai aveam puțin peste patruzeci și cinci de minute. Așa că am spălat vasele, am aranjat bucătăria și am pus masa. Până s-a făcut ora două și douăzeci

de minute. Scoțându-mi șorțul, mi-am șters fruntea și m-am așezat pe treapta de jos a scării, unde se simțea întotdeauna o adiere plăcută după-amiaza și de unde auzeam dacă suna telefonul în biroul tatei.

Și acolo am stat timp de jumătate de oră.

Apoi m-am ridicat, mi-am netezit fusta și m-am întors în bucătărie. Cu mâinile în șolduri, m-am uitat în jur. Bucătăria era curată ca lacrima: scaunele împinse sub masă; tejgheaua ștearsă; vasele stivuite cu grijă în dulapuri. Așa că m-am apucat să fac o plăcintă cu pui. După ce am terminat, am curățat din nou bucătăria.

Apoi, chiar dacă nu era sâmbătă, am luat aspiratorul din dulap și am aspirat covoarele din sufragerie și din camera de oaspeți. Mă pregăteam să duc aspiratorul sus, ca să mă ocup de dormitoare, când m-am gândit că gălăgia pe care o face un aspirator m-ar putea împiedica să aud telefonul de la etaj. Așa că am pus aspiratorul la loc în dulap.

Am stat acolo o clipă, uitându-mă la aspiratorul încolăcit pe podeaua dulapului, întrebându-mă care dintre noi doi a fost conceput pentru a-l servi pe celălalt.

Apoi, trântind ușa, m-am dus în biroul tatei, m-am așezat pe scaunul lui, am scos agenda telefonică și am căutat numărul părintelui Colmore.

Emmett

Când au ieșit din stație pe Carroll Street, Emmett și-a dat seama că a făcut o greșeală aducându-și fratele.

Instinctul îi spusese să nu o facă. Townhouse nu reușise să-și amintească adresa exactă a circului, așa că probabil aveau să fie nevoiți să meargă mult ca să nimerească. Odată ce Emmett reușea să intre, avea să îl găsească pe Duchess în mulțime. Și, odată ce-l găsea pe Duchess, exista posibilitatea, oricât de mică ar fi fost ea, ca Duchess să nu-i dea plicul fără să creeze probleme. Oricum, ar fi fost mai bine să-l lase pe Billy în grija lui Ulysses, pentru că ar fi fost în siguranță. Dar cum să-i spui unui băiețel de opt ani, care și-a dorit toată viața să meargă la circ, că ai de gând să te duci acolo fără el? Așa că la ora cinci au coborât scara de oțel de pe șine și s-au îndreptat împreună spre metrou.

Inițial, Emmett s-a consolat oarecum cu faptul că știa stația la care trebuia să ajungă, știa peronul, știa ce metrou să ia, pentru că făcuse deja o dată călătoria spre Brooklyn, chiar dacă din greșeală. Dar cu o zi înainte, când a schimbat metroul spre Brooklyn cu cel spre Manhattan, nu a părăsit stația. Așa că, abia când au ieșit pe Carroll Street, și-a dat seama cât de dură e această parte a Brooklynului. Iar pe măsură ce și-au croit drum prin Gowanus spre Red Hook, părea să fie din ce în ce mai rău. În curând, peisajul s-a umplut de depozite lungi, fără ferestre, mărginite de câte un cămin de nefamiliști sau de un bar. Nu părea cartierul potrivit pentru un circ, cu excepția cazului în care ar fi ridicat un cort pe chei. Dar, pe măsură ce s-au apropiat de râu, n-au văzut nici urmă de cort, de steguleț sau de cortină.

Emmett era pe punctul de a se întoarce, când Billy a arătat cu degetul peste drum spre o clădire banală, cu o ferestruică puternic luminată.

S-a dovedit a fi un chioșc de bilete în care era un bărbat de vreo șaptezeci de ani.

— Aici e circul? a întrebat Emmett.

— A început spectacolul de dimineață, a spus bătrânul, dar oricum costă doi dolari de căciulă.

După ce Emmett a plătit, bătrânul i-a întins biletele peste tejghea cu indiferența cuiva care asta făcuse toată viața.

Emmett s-a simțit ușurat când a văzut că holul se potrivea mai bine cu așteptările sale. Podeaua era acoperită cu un covor roșu-închis, iar pe pereți erau pictați acrobați, elefanți și un leu cu fălcile deschise. Mai era și un stand de unde

puteai să cumperi popcorn și bere, iar pe un șevalet mare era anunțat evenimentul principal: UIMITOARELE SURORI SUTTER DIN SAN ANTONIO, TEXXXAS!

Emmett i-a întins biletele unei plasatoare în uniformă albastră și a întrebat-o unde ar trebui să stea.

— Oriunde doriți.

Apoi, după ce i-a făcut cu ochiul lui Billy, a deschis ușa și le-a urat să se bucure de spectacol.

Înăuntru era recreat un mic rodeo, cu o podea de pământ înconjurată de un perete oval și douăzeci de rânduri de scaune ca acelea de pe stadion. Emmett a estimat că sala e plină doar pe sfert, dar, pentru că lumina era îndreptată spre peretele oval, fețele spectatorilor nu erau ușor de distins.

După ce frații s-au așezat pe una dintre bănci, luminile s-au stins, iar un reflector l-a adus în centrul atenției pe maestrul de ceremonii. Conform tradiției, acesta era îmbrăcat ca un maestru de vânătoare, purtând cizme de călărie din piele, o jachetă roșu-aprins și joben. Abia când a început să vorbească, Emmett și-a dat seama că de fapt e o femeie cu o mustață falsă.

— Și acum, a anunțat ea printr-un megafon roșu, întorcându-se din Orient, unde l-a hipnotizat pe rajahul din India și a dansat pentru regele Siamului, circul nostru este mândru să o prezinte pe incredibila Delilah!

Urmând gestul maestrului de ceremonii, lumina reflectoarelor s-a îndreptat spre o poartă din perete, prin care a intrat o femeie enormă într-un tutu roz, călare pe tricicleta unui copil.

Când publicul a izbucnit în hohote de râs și urale deocheate, au apărut două foci cu căști de poliție de modă veche legate pe cap, care au început să scoată țipete. Delilah a luat-o din loc, pedalând frenetic în jurul ovalului, în timp ce focile o urmăreau, iar mulțimea le încuraja. După ce focile au reușit să o alunge pe Delilah înapoi prin poartă, s-au întors să mulțumească publicului pentru aprecieri, dând din cap și bătând din înotătoare.

Apoi două fete în costume de cowgirls au intrat în ring – una călare pe un cal alb, îmbrăcată în piele albă și cu o pălărie albă, cealaltă îmbrăcată complet în negru.

— Uimitoarele surori Sutter, a strigat maestrul de ceremonii prin megafonul ei, în timp ce fetele au alergat în jurul arenei, fluturându-și pălăriile în aplauzele mulțimii.

După ce au înconjurat o dată arena, surorile au început să facă o serie de acrobații. Călărind cu o viteză rezonabilă, s-au legănat dintr-o parte în alta a șeilor, sincronizându-se perfect. Apoi, în timp ce călărea cu o viteză mai mare,

sora Sutter în negru a sărit de pe calul ei pe cel al surorii sale și înapoi.

Arătând spre arenă, Billy s-a uitat plin de uimire la fratele său.

— Ai văzut?

— Am văzut, a spus Emmett zâmbind.

Când Billy și-a îndreptat din nou atenția spre numărul fetelor, Emmett s-a uitat la cei din public. Pentru numărul surorilor, luminile din arenă fuseseră poziționate mai sus, ceea ce îi permitea lui Emmett să cerceteze mai ușor fețele. După ce a studiat o dată chipurile fără rezultat, Emmett a întors capul spre stânga și a început să se uite cu atenție la zonele din jurul ovalului, oprindu-se asupra fiecărui rând și asupra fiecărui culoar. Tot nu l-a găsit pe Duchess, dar a observat cu surprindere că cei mai mulți oameni din public erau bărbați.

— Uită-te! a exclamat Billy, arătând spre surori, care stăteau acum în picioare pe spinarea cailor, care mergeau unul lângă altul.

— Da, spuse Emmett. Sunt foarte bune.

— Nu, a continuat Billy. Nu fetele. Uită-te acolo, în public. E Woolly.

Privind în direcția spre care arăta Billy, Emmett a văzut că în rândul opt era Woolly de unul singur. Emmett se concentrase atât de tare să-l găsească pe Duchess, încât nu-i trecuse prin minte să se uite după Woolly.

— Bună treabă, Billy. Haide!

Luând-o pe culoarul larg din mijloc, Emmett și Billy au ocolit arena până unde stătea Woolly, cu o pungă de popcorn în poală și cu un zâmbet larg pe buze.

— Woolly! a strigat Billy, sărind ultimele trepte.

Auzindu-și numele, Woolly și-a ridicat privirea.

— Mirabile dictu13! Iată cum Emmett și Billy Watson au apărut de nicăieri. Ce întâmplare fericită! Ce răsturnare de situație! Luați loc, luați loc.

13 „E minunat de spus“, în lb. latină în original (n. red.).

Deși aveau unde să se așeze, Woolly s-a dat mai încolo ca să le facă mai mult loc.

— Nu-i așa că e un spectacol grozav? a întrebat Billy, scoțându-și rucsacul.

— Așa e, a încuviințat Woolly. Clar, așa e.

— Uite, a spus Billy, arătând spre mijlocul arenei, unde patru clovni apăruseră conducând patru mașini mici.

Trecând prin spatele fratelui său, Emmett a ocupat locul gol din dreapta lui Woolly.

— Unde e Duchess?

— Ce zici? a întrebat Woolly, fără să-și ia ochii de la surorile care acum săreau pe deasupra mașinilor, făcându-i pe clovni s-o ia la goană.

Emmett s-a aplecat spre el.

— Unde-i Duchess, Woolly?

Woolly și-a ridicat ochii spre tavan, ca și cum nu ar fi avut nici cea mai vagă idee. Apoi și-a amintit.

— E în sufragerie! S-a dus să se întâlnească cu niște prieteni în sufragerie.

— Unde-i asta?

Woolly a arătat spre capătul ovalului.

— O iei în sus pe scări, apoi intri pe ușa albastră.

— Mă duc după el. Poți să stai cu ochii pe Billy cât lipsesc?

— Bineînțeles, a spus Woolly.

Emmett l-a privit pe Woolly direct în ochi, ca să-l facă să înțeleagă importanța lucrului pe care i-l cerea. Woolly s-a întors spre Billy.

— Emmett se duce să-l aducă pe Duchess, Billy. Așa că noi doi trebuie să stăm cu ochii unul pe celălalt. Bine?

— Bine, Woolly.

Woolly s-a întors spre Emmett.

— Vezi?

— În regulă, a spus Emmett cu un zâmbet. Numai să nu plecați nicăieri.

— De ce am face-o? i-a răspuns Woolly, arătând spre arenă.

Urcând prin spatele lui Woolly, Emmett a pornit pe culoarul din mijloc spre treptele din vârful ovalului.

Emmett nu era fanul circurilor. Nu-i plăceau spectacolele de magie sau de rodeo. Nu-i plăcuse nici măcar să meargă la meciurile de fotbal de la liceul său, la care veneau aproape toți cei din oraș. Pur și simplu nu-i plăcea ideea de a sta în mijlocul unei mulțimi, uitându-se cum cineva face ceva mai interesant decât ce făcea el. Așa că, atunci când a început să urce treptele și a auzit pocnetul dublu al pistoalelor de jucărie și ovațiile mulțimii, nu s-a deranjat să se uite înapoi. Iar când a deschis ușa albastră din vârful treptelor și alte două pocnituri de pistol au fost urmate de ovații și mai puternice, nici atunci nu s-a uitat înapoi.

Dacă ar fi făcut-o, Emmett le-ar fi văzut pe surorile Sutter călărind în direcții opuse, cu pistoalele lor cu șase gloanțe scoase din toc. Ar fi văzut cum, când ar fi trecut una pe lângă cealaltă, au țintit și și-au dat jos pălăriile una alteia. Apoi ar fi văzut cum își dau jos cămășile cu aceleași sunete de împușcături, arătându-și mijlocul gol și sutienele din dantelă, unul negru, celălalt alb. Și, dacă ar mai fi așteptat doar câteva minute înainte de a intra pe ușă, le-ar fi văzut pe surorile Sutter trăgând cu pistoalele în succesiune rapidă până când amândouă au rămas să galopeze pe caii lor la fel de goale ca Lady Godiva.

După ce a închis ușa din capul scărilor, Emmett s-a trezit la capătul unui hol lung și îngust. De o parte și de cealaltă a holului erau șase uși, toate închise. În

timp ce mergea, uralele înăbușite ale mulțimii au început să se stingă și a auzit o piesă de muzică clasică interpretată la pian. Venea din spatele ușii de la capătul holului – o ușă pe care era un simbol mare în formă de clopot, ca acela folosit de compania de telefonie. Când a pus mâna pe clanță, piesa s-a auzit tot mai încet, transformându-se ușor într-o piesă care s-ar fi ascultat într-un bar din Vestul Sălbatic.

După ce a deschis ușa, Emmett s-a pomenit în pragul unui salon mare și luxos. Erau cel puțin patru zone de relaxare, peste tot erau canapele și scaune tapițate cu țesături bogate, în culori închise. Pe mesele laterale erau lămpi cu abajururi franjurate, iar pe pereți erau picturi în ulei care înfățișau diverse nave. O roșcată și o brunetă erau întinse față în față pe câte o canapea, purtând doar niște rochii delicate, ambele fumând țigări cu miros înțepător. În celălalt capăt al încăperii, lângă un bar minuțios sculptat, o blondă înfășurată în mătase se sprijinea de pian, bătând din degete în ritmul muzicii.

Aproape fiecare element al acestei scene l-a luat prin surprindere pe Emmett: mobilierul luxos, picturile în ulei, femeile îmbrăcate sumar. Dar nimic nu l-a surprins mai tare decât faptul că persoana care cânta la pian era Duchess, într-o cămașă albă impecabilă și cu pălăria dată pe ceafă.

Când blonda de la pian s-a uitat să vadă cine a intrat, Duchess și-a întors și el privirea. Când l-a văzut pe Emmett, și-a trecut degetele o dată peste toată claviatura, a cântat un ultim acord și a sărit în picioare, zâmbind generos.

— Emmett!

Cele trei femei s-au uitat la Duchess.

— Îl cunoști? a întrebat blonda cu o voce aproape copilăroasă.

— El e tipul de care vă ziceam!

Femeile s-au uitat la Emmett.

— Adică tipul din Dakota de Nord?

— Din Nebraska, a corectat-o bruneta.

Roșcata și-a îndreptat cu un gest leneș țigara spre Emmett, părând deodată să-nțeleagă despre cine e vorba.

— Cel care ți-a împrumutat mașina.

— Exact, a spus Duchess.

Toate trei i-au zâmbit lui Emmett, drept mulțumire pentru generozitatea lui. Străbătând cu pași mari camera, Duchess l-a apucat pe Emmett de brațe.

— Nu-mi vine să cred că ești aici! Chiar azi-dimineață eu și Woolly ne plângeam de absența ta și număram zilele până când urma să te revedem. Aoleu, stai! Am uitat de bunele maniere.

Duchess și-a pus un braț pe umărul lui Emmett și l-a condus spre femei.

— Dă-mi voie să ți le prezint pe cele trei zâne ale mele. Aici, în stânga, este

Helen. E a doua din istorie din cauza căreia o mie de corăbii au pornit pe mare.

— Încântată, i-a spus roșcata lui Emmett, întinzându-i mâna.

Când Emmett i-a luat mâna, și-a dat seama că rochia ei e atât de străvezie, încât cercurile întunecate din jurul sfârcurilor se distingeau prin țesătură. Simțind cum i se încălzesc obrajii, și-a ferit privirea.

— Lângă pian e Charity. Nu cred că trebuie să-ți spun cum și-a primit numele. Iar aici, în dreapta, se află Bernadette.

Emmett a fost ușurat când Bernadette, care era îmbrăcată exact ca Helen, nu s-a deranjat să îi întindă mâna.

— Ai o cataramă pe cinste la curea, a spus ea cu un zâmbet.

— Încântat de cunoștință, li s-a adresat el, puțin stânjenit.

Duchess s-a întors spre el cu un zâmbet.

— Cât de tare!

— Da, a încuviințat Emmett fără prea mult entuziasm. Ascultă, Duchess, putem să stăm un pic de vorbă? Singuri…

— Sigur, nicio problemă.

Duchess l-a condus mai departe de femei, dar, în loc să iasă înapoi în hol, unde ar fi avut intimitate, l-a tras într-un colț al salonului, la vreo cinci metri distanță de unde stătuseră mai înainte.

Duchess i-a cercetat o clipă fața lui Emmett.

— Ești supărat, a zis el. Îmi dau seama.

Emmett nici nu știa de unde să înceapă.

— Duchess, s-a trezit el spunând, nu ți-am împrumutat mașina.

— Ai dreptate, a răspuns Duchess, ridicând mâinile în semn de capitulare. Ai perfectă dreptate. Ar fi fost mult mai corect să zic că am împrumutat-o fără știrea ta. Dar, așa cum i-am spus lui Billy la Saint Nick, ne-am folosit de ea doar ca să rezolvăm o treabă în nord. Aveam de gând să o aducem înapoi în Morgen înainte să-ți dai seama.

— Indiferent dacă ai luat-o pentru un an sau pentru o zi, asta nu schimbă faptul că e mașina mea, cu banii mei în ea.

Duchess s-a uitat o secundă la Emmett, ca și cum nu l-ar fi înțeles.

— Ah, te referi la plicul din portbagaj. Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta, Emmett.

— Deci e la tine?

— Da, dar nu în momentul ăsta. Să nu uităm că ăsta-i un oraș mare. L-am lăsat acasă la sora lui Woolly, în siguranță, cu tot cu geantă.

— Atunci hai să mergem să le luăm. Și pe drum poți să-mi spui totul despre polițiști.

— Care polițiști?

— M-am întâlnit cu Townhouse și mi-a zis că niște polițiști au venit azi-dimineață să întrebe de mașina mea.

— Nu-mi dau seama de ce ar face asta, a spus Duchess, părând de-a dreptul uimit. Dacă nu cumva…

— Dacă nu cumva ce?

Duchess a început să clatine din cap.

— Pe drumul de întoarcere, când nu eram atent, Woolly a parcat în fața unui hidrant. Apoi m-am trezit că un polițist îi cere permisul de conducere – pe care, evident, nu-l avea. Știm amândoi cum poate fi Woolly, așa că l-am convins pe polițist să nu-i dea amendă. Dar e posibil să fi introdus o descriere a mașinii în sistem.

— Grozav, a zis Emmett.

Duchess a dat serios din cap, apoi a pocnit din degete.

— Știi ceva, Emmett? Nici nu contează.

— De ce n-ar conta?

— Pentru că ieri am făcut schimbul secolului. Poate nu unul la fel de bun ca atunci când Manhattanul a fost cumpărat cu un șirag de mărgele, dar pe-aproape. În schimbul unui Studebaker jerpelit, ți-am adus un Cadillac decapotabil din 1941 în stare perfectă. N-are mai mult de o mie de kilometri, cu o proveniență impecabilă.

— Nu-mi trebuie un Cadillac, Duchess, indiferent de unde-a venit. Townhouse mi-a dat înapoi Studebakerul. Urmează să primească un strat nou de vopsea și o iau luni.

— Știi ceva? a replicat Duchess, ridicând un deget. Asta e și mai bine. Acum o să avem și un Studebaker, și un Caddy. După ce ne ducem în Adirondacks, putem merge în caravană până în California.

— Oooh, s-a auzit Charity din cealaltă parte a camerei. O caravană!

Înainte ca Emmett să poată să le scoată din cap ideile despre orice caravană spre California, o ușă din spatele pianului s-a deschis și a intrat femeia care se urcase pe tricicletă, deși acum era îmbrăcată într-un halat uriaș din bumbac pufos.

— Ia te uită, a spus ea cu o voce răgușită. Pe cine avem noi aici?

— El e Emmett, a răspuns Duchess. Cel despre care ți-am povestit.

Femeia s-a uitat la Emmett, mijind ochii.

— Cel cu fondul fiduciar?

— Nu. Cel de la care am împrumutat mașina.

— Ai dreptate, a spus ea cu un strop de dezamăgire în voce. Chiar seamănă cu Gary Cooper.

— Nu m-ar deranja să stau închisă undeva cu el, a adăugat Charity.

Toată lumea a râs, în afară de Emmett, dar nimeni n-a râs mai tare decât femeia cea imensă.

Emmett a simțit iarăși că roșește, iar Duchess i-a pus o mână pe umăr.

— Emmett Watson, dă-mi voie să ți-o prezint pe cea mai vioaie persoană din New York, care are darul de-a înveseli pe oricine: Ma Belle.

Ma Belle a râs din nou.

— Ești chiar mai rău decât taică-tău.

Când nimeni n-a mai zis nimic o clipă, Emmett l-a apucat pe Duchess de cot.

— A fost o plăcere să vă cunosc, a spus el, dar eu și Duchess trebuie să plecăm.

— Nici chiar așa de repede, a rostit Charity încruntată.

— Mă tem că suntem așteptați, a explicat Emmett, apăsându-și degetele pe articulația lui Duchess.

— Au! a spus Duchess, eliberându-și cotul. Dacă te grăbeai atât de tare, de ce n-ai zis? Lasă-mă un minut să vorbesc cu Ma Belle și cu Charity. Apoi putem pleca.

Lovindu-l ușor pe Emmett pe spate, Duchess s-a dus să se consulte cu cele două femei.

— Așa deci, a zis roșcata, plecați în Tinseltown.

— Ce-i asta? a întrebat Emmett.

— Duchess ne-a spus că mergeți cu toții la Hollywood.

Înainte ca Emmett să înțeleagă ce i se spune, Duchess s-a întors, plesnind din palme.

— Ei bine, doamnelor, a fost de-a dreptul divin. Dar a venit timpul ca eu și Emmett să pornim la drum.

— Dacă trebuie, a zis Ma Belle. Dar nu puteți pleca fără să beți ceva.

Duchess s-a uitat de la Emmett la Ma Belle.

— Nu cred că avem timp, Ma.

— Tâmpenii, a insistat ea. Toată lumea are timp pentru un pahar. Pe lângă asta, nu poți să pleci în California fără să închinăm în cinstea norocului tău. Nu se face una ca asta. Nu-i așa, doamnelor?

— Da, un toast! au fost de acord doamnele.

Ridicând resemnat din umeri către Emmett, Duchess s-a dus la bar, a scos dopul unei sticle de șampanie care fusese pusă la gheață, a umplut șase pahare și le-a împărțit.

— Nu vreau șampanie, a spus Emmett încetișor când Duchess a ajuns la el.

— E nepoliticos să nu te alături unui toast în numele tău, Emmett. Și mai aduce și ghinion pe deasupra.

Emmett a închis ochii o clipă, apoi a luat paharul.

— În primul rând, a spus Ma Belle, aș vrea să-i mulțumesc prietenului nostru Duchess pentru că ne-a adus aceste sticle minunate de șampanie.

— Da, da! au aclamat doamnele, iar Duchess a făcut câte o plecăciune către fiecare colț al camerei.

— Întotdeauna e o senzație dulce-amăruie să pierzi compania unor prieteni buni, a continuat Ma Belle. Dar ne bucurăm la gândul că pierderea noastră este un câștig pentru Hollywood. În încheiere, aș dori să vă recit câteva versuri din opera marelui poet irlandez William Butler Yeats: Printre dinți și peste gingii, păzea, stomac, că vine!

Apoi Ma Belle și-a golit paharul dintr-o înghițitură.

Celelalte femei au râs și și-au golit paharele la rândul lor. Simțind că n-are de ales, Emmett a făcut la fel.

— Vezi, i-a zis Duchess, zâmbind. A fost chiar așa rău?

Charity și-a cerut scuze și-a ieșit din încăpere, iar Duchess a început să se plimbe de la o femeie la alta ca să-și ia rămas-bun folosind nenumărate cuvinte, așa cum era de așteptat.

Având în vedere spiritul momentului, Emmett a făcut tot posibilul să-și păstreze calmul, dar aproape că nu mai avea răbdare. Ca lucrurile să fie și mai rele, toate trupurile, pernele și ciucurii făceau că încăperea să fie prea caldă, iar mirosul dulceag al țigărilor femeilor era neplăcut.

— Duchess, a zis el.

— În regulă, Emmett. Le spun și eu rămas-bun. De ce nu aștepți pe hol? Vin și eu imediat.

Emmett și-a lăsat paharul jos și s-a retras bucuros în hol să aștepte. Deși aerul răcoros l-a făcut să se simtă un pic mai bine, holul i s-a părut dintr-odată mai lung și mai îngust decât fusese înainte. Și i s-a părut că vede mai multe uși. Mai multe în stânga lui și mai multe în dreapta. Și, deși privea drept înainte, felul cum erau dispuse ușile i-a dat o senzație de vertij, ca și cum axa clădirii s-ar fi înclinat, iar el ar fi urmat să alunece de-a lungul holului, intrând cu forța prin ușa de la capătul opus.

Sigur e din cauza șampaniei, s-a gândit Emmett.

Clătind din cap, s-a întors și s-a uitat din nou în sufragerie, unde l-a văzut pe Duchess stând pe marginea canapelei roșcatei, umplându-i din nou paharul.

— Hristoase! a bombănit el.

Emmett a pornit prin sufragerie, pregătit, dacă era nevoie, să îl apuce pe Duchess de gât. Dar, înainte să facă măcar doi pași, Ma Belle a apărut în prag, îndreptându-se spre el. Având în vedere circumferința ei, abia dacă încăpea pe

hol, sigur nu avea suficient spațiu ca să treacă de Emmett.

— Haide, a spus ea, dând nerăbdătoare din mână. Fă loc!

În timp ce se îndrepta în trombă spre el, Emmett, care făcea pași înapoi, și-a dat seama că ușa uneia dintre camere e deschisă, așa că a intrat acolo, ca să o lase să treacă.

Dar, când a ajuns în dreptul lui Emmett, în loc să-și continue drumul pe hol, ea s-a oprit și l-a împins cu o mână cărnoasă. Când el a intrat împleticindu-se în cameră, Ma a tras ușa și Emmett a auzit sunetul inconfundabil al unei chei care se rotește într-o încuietoare. Emmett a sărit să apucat clanța, încercând ușa. Când aceasta nu s-a deschis, a început să bată în ea.

— Deschide! a strigat el.

Tot repetând aceste cuvinte, l-a lovit amintirea unei femei care îi strigase același lucru printr-o ușă închisă într-un alt loc. Apoi din spatele lui Emmett s-a auzit vocea unei alte femei. O voce care era mai blândă și mai primitoare.

— Unde te grăbești, Nebraska?

Emmett s-a întors și a văzut-o pe cea numită Charity întinsă pe o parte într-un pat luxos, mângâind așternuturile cu o atingere delicată. Emmett s-a uitat în jur și a văzut că în cameră nu erau ferestre, ci doar mai multe tablouri cu nave, inclusiv unul mare deasupra unui birou, care înfățișa o goeletă cu toate velele ridicate, aplecată de vântul puternic. Șalul de mătase pe care îl purtase Charity era acum pus pe spătarul unui fotoliu, iar ea era îmbrăcată într-un neglijeu de culoarea piersicii, cu dantelă albă pe margine.

— Duchess s-a gândit că e posibil să fii un pic emoționat, a spus ea cu o voce care nu mai părea atât de copilăroasă. Dar nu trebuie să fii emoționat. Nu în camera asta. Nu cu mine.

Emmett s-a îndreptat spre ușă, dar ea i-a zis nu pe acolo, pe aici, așa că el s-a întors.

— Vino aici, a spus ea, întinde-te lângă mine. Vreau să te întreb niște lucruri. Sau aș putea să-ți spun eu câteva lucruri. Nici măcar nu trebuie să vorbim, de fapt.

Emmett și-a dat seama că face un pas în direcția ei, un pas dificil, piciorul lui apăsând greu scândura. Apoi era la marginea patului cu așternuturi roșu-închis, iar ea i-a luat mâna în a ei. Când s-a uitat în jos, a văzut că o ține cu palma în sus, așa cum ar fi făcut-o o ghicitoare. Pentru o secundă, Emmett s-a întrebat, fascinat, dacă nu cumva avea de gând să-i citească viitorul în palmă. Dar i-a așezat mâna pe pieptul ei.

Încet, el a îndepărtat-o de mătasea netedă și rece.

— Trebuie să plec, a spus el. Trebuie să mă ajuți să ies de aici.

Femeia l-a privit bosumflată, ca și cum a rănit-o profund. Iar el s-a simțit

prost că a rănit-o. Se simțea atât de rău, încât i-a venit să întindă mâna spre ea, s-o liniștească. Dar n-a făcut-o, ci s-a întors încă o dată spre ușă. Dar, de data asta, când s-a întors, s-a întors și s-a tot întors.

Duchess

Eram în toane bune. Asta e scuza mea.

Toată ziua am sărit de la o surpriză plăcută la alta. Mai întâi, mi s-a dat pe mână casa surorii lui Woolly și m-am procopsit cu un set mișto de țoale; am avut o seară plăcută cu Ma Belle și fetele; complet neașteptat, Emmett și-a făcut și el apariția, dându-mi șansa (cu ajutorul lui Charity) să fac a treia faptă bună în tot atâtea zile; și acum iată-mă la volanul unui Cadillac din 1941, îndreptându-mă spre Manhattan cu capota coborâtă. Singura problema a fost faptul că eu și Woolly ne-am trezit cu Billy pe cap.

Când Emmett și-a făcut apariția la Ma Belle, nu mi-a trecut prin cap că și-a adus și fratele, așa că am fost puțin surprins să-l găsesc lângă Woolly. Nu mă-nțelegeți greșit. Billy e un copil simpatic – în măsura în care copiii pot fi simpatici. Dar e, de asemenea, și unul care face pe atotștiutorul. Și, dacă te enervează oamenii care cred că le știu pe toate, apoi niciunul nu e mai enervant decât un puști care se crede atotștiutor.

Nu era nici de o oră cu noi și deja mă corectase de trei ori. Prima dată, ca să-mi explice că surorile Sutter nu se împușcaseră între ele cu pistoale adevărate, de parcă eu eram ăla care avea nevoie de o introducere în scenografie! Apoi ca să scoată în evidență faptul că o focă e mamifer, nu un fel de pește, pentru că are sânge cald și coloană vertebrală și bla, bla, bla, bla. Apoi, în timp ce ne îndreptam spre Podul Brooklyn, cu orizontul splendid întinzându-se în fața noastră, m-am pomenit să întreb, euforic cum eram, dacă cineva avea în minte vreun exemplu din istoria omenirii în care traversarea unui râu să fi fost o experiență mai marcantă; în loc să aprecieze în liniște poezia momentului și intenția din spatele vorbelor mele, puștiul – care stătea pe bancheta din spate ca un mic milionar – a simțit nevoia să intervină.

— Am eu un exemplu, a zis el.

— Întrebarea era retorică, am replicat.

Dar evident că-l intrigase pe Woolly.

— Ce exemplu ai, Billy?

— Când George Washington a trecut Delaware. În noaptea de Crăciun a anului 1776, generalul Washington a traversat apele înghețate ca să se furișeze pe lângă hessieni. Pentru că i-au luat pe nepregătite, trupele lui Washington i-au înfrânt pe inamici și au capturat o mie de prizonieri. Evenimentul a fost comemorat într-o pictură celebră a lui Emanuel Leutze.

— Hei, cred că am văzut tabloul ăla! a exclamat Woolly. Nu cumva Washington stă în fața unei bărci cu vâsle?

— Nimeni nu stă la prova unei bărci cu vâsle, am intervenit eu.

— În tabloul lui Emanuel Leutze, Washington stă la prova unei bărci cu vâsle, a spus Billy. Pot să vă arăt tabloul, dacă vreți. E în cartea profesorului Abernathe.

— Bineînțeles că este.

— E o poveste mișto, a zis Woolly, care era întotdeauna dispus să învețe puțină istorie.

Cum era vineri seara, era ceva trafic și ne-am oprit în capătul podului – ceea ce ne-a oferit ocazia perfectă să apreciem priveliștea în liniște.

— Mai știu una, a spus Billy.

Woolly s-a întors zâmbind spre bancheta din spate.

— Care, Billy?

— Când Cezar a trecut Rubiconul.

— Ce s-a întâmplat atunci?

Puștiul s-a foit entuziasmat pe banchetă.

— În anul 49 î.H., când Cezar era guvernatorul Galiei, Senatul, care devenise neîncrezător în ambițiile sale, l-a chemat înapoi în capitală, cerându-i să-și lase trupele pe malurile Rubiconului. În loc de asta, Cezar și-a trimis soldații peste râu, în Italia, și i-a condus direct la Roma, unde nu după mult timp a preluat puterea și a dat naștere epocii imperiale. De aici provine expresia să treci Rubiconul. Adică să treci de un punct fără întoarcere.

— Și asta a fost bună, a comentat Woolly.

— Apoi mai e povestea lui Ulise, care a trecut râul Styx…

— Cred că am prins ideea, am intervenit eu.

Dar Woolly nu terminase.

— Ce zici de Moise? a întrebat el. Nu a traversat și el un râu?

— Nu, aia era Marea Roșie, a spus Billy. S-a întâmplat când…

Fără îndoială că puștiul intenționa să ne spună numărul capitolului și versetul despre Moise, dar, pentru prima dată, s-a întrerupt singur.

— Uite! a izbucnit el, arătând cu degetul în depărtare. Empire State Building!

Ne-am îndreptat cu toții atenția spre zgârie-norii cu pricina și atunci mi-a venit ideea. M-a trăsnit ca un fulger în creștet și mi-a provocat furnicături pe șira spinării.

— Biroul lui nu e acolo? am întrebat, aruncând o privire către Billy în oglinda retrovizoare.

— Biroul cui? a întrebat Woolly.

— Al profesorului Abercrombie.

— Adică al profesorului Abernathe?

— Exact. Cum suna scrisoarea, Billy? Îți scriu astăzi de la intersecția dintre Thirty-Fourth Street și Fifth Avenue, pe insula Manhattan…

— Da, a spus Billy, făcând ochii mari. Așa a scris.

— Atunci de ce nu-i facem o vizită?

Cu coada ochiului, am văzut că pe Woolly l-a tulburat sugestia mea. Dar nu și pe Billy.

— Chiar am putea să-i facem o vizită? a întrebat el.

— Nu văd de ce nu.

— Duchess, a spus Woolly.

L-am ignorat.

— Cum ți-a zis la începutul scrisorii, Billy? Dragă cititorule? Care autor nu și-ar dori să primească o vizită din partea unuia dintre cititorii lui dragi? Până la urmă, scriitorii probabil că muncesc de două ori mai mult decât actorii, nu? Dar ei nu sunt aplaudați în picioare, nu sunt chemați la rampă, nu sunt așteptați de admiratori în fața ușii din culise. În plus, dacă profesorul Abernathe nu ar fi vrut să primească vizite de la cititorii săi, de ce și-ar fi pus adresa pe prima pagină a cărții?

— Probabil că nu-i acolo la ora asta, a zis Woolly.

— Poate că lucrează până târziu, am insistat eu.

Când mașinile s-au pus din nou în mișcare, am tras pe banda din dreapta, ca să o iau pe drumul spre centru, gândindu-mă că, dacă holul nu era deschis, aveam să ne cățărăm pe clădirea aia precum King Kong.

După ce m-am îndreptat spre vest pe Thirty-Fifth Street, am luat-o la stânga pe Fifth Avenue și am oprit chiar în fața intrării în clădire. După câteva clipe, unul dintre portari era deja pe capul meu.

— Nu poți parca acolo, amice.

— Durează doar un minut, i-am spus, întinzându-i o bancnotă de cinci dolari. Între timp, poate ai vrea să te cunoști mai bine cu președintele Lincoln.

În loc să insiste că nu pot parca acolo, i-a deschis ușa lui Woolly și ne-a condus în clădire, ridicându-și pălăria. Ei numesc asta capitalism.

Când am intrat în hol, Billy avea o privire plină de emoție, neliniștită. Pur și simplu nu-i venea să creadă unde suntem și ce urma să facem. Nici în cele mai nebunești visuri ale sale nu-și imaginase așa ceva. Woolly, pe de altă parte, s-a uitat la mine cu o încruntare care clar nu-i stătea în fire.

— Ce e? l-am întrebat.

Dar, înainte să apuce să-mi răspundă, Billy m-a tras de mânecă.

— Dar cum o să-l găsim, Duchess?

— Tu știi unde e, Billy.

— Știu?

— Da, chiar tu mi-ai citit unde e.

Billy a făcut ochii mari.

— La etajul cincizeci și cinci.

— Exact.

Am zâmbit, făcând semn spre lifturi.

— Mergem cu liftul?

— Clar n-o s-o luăm pe scări.

Am pășit într-o cabină.

— Nu am fost niciodată într-un lift, i-a spus Billy liftierului.

— Bucurați-vă de călătorie, i-a răspuns bărbatul.

Apoi a apăsat pe manetă și noi am luat-o în sus prin clădire.

În mod normal, Woolly ar fi fredonat un cântecel într-o astfel de situație, dar în seara asta eu eram cel care fredona. Iar Billy număra în liniște etajele pe măsură ce le parcurgeam. Puteai să-ți dai seama după felul cum își mișca buzele.

— Cincizeci și unu, a șoptit el. Cincizeci și doi, cincizeci și trei, cincizeci și patru.

La etajul cincizeci și cinci, liftierul a deschis ușile și am coborât. Când am pășit în hol, am văzut șiruri întregi de uși la stânga și la dreapta noastră.

— Ce facem acum? a întrebat Billy.

Am arătat spre cea mai apropiată ușă.

— O să începem de-aici, apoi o să ne plimbăm pe tot etajul până o să-l găsim.

— O luăm în sensul acelor de ceasornic? a întrebat Billy.

— O luăm în ce direcție vrei tu.

Așa că luat-o din ușă în ușă – în sensul acelor de ceasornic –, iar Billy a citit numele gravate pe micile plăcuțe de alamă, așa cum numărase etajele în lift, doar că de data asta cu voce tare. Erau birourile unei adunături de funcționărași. Pe lângă avocați și contabili, erau și brokeri imobiliari, de asigurări și de acțiuni. Nu de la firmele mari, se-nțelege. Astea erau birouașele celor care nu reușiseră să dea lovitura în firmele mari. Băieții care trebuiau să-și schimbe periodic tălpile rupte de la pantofi și care citeau benzile desenate din ziar în timp ce așteptau să sune telefonul.

Billy a citit primele douăzeci de plăcuțe plin de entuziasm și de optimism, de parcă fiecare dintre ele ar fi fost o mică surpriză plăcută. Pe următoarele douăzeci le-a citit cu ceva mai puțin entuziasm. După aceea veselia a părut să-l părăsească de tot. Aproape că auzeai cum greutatea lumii reale cădea fix în acel punct al sufletului său de unde izvora entuziasmul tinereții. Era aproape sigur că în seara asta realitatea avea să-și lase amprenta asupra lui Billy Watson. Iar acel semn avea să rămână cu el pentru restul vieții, ca un memento util că, în vreme ce eroii din cărțile de povești sunt, de obicei, produsul imaginației cuiva, cei mai mulți dintre

oamenii care scriu despre ei sunt la fel de imaginari.

Când am trecut de al patrulea colț, am văzut ultima porțiune cu uși, care dădea spre locul de unde porniserăm. Billy se mișca din ce în ce mai încet, vorbea din ce în ce mai încet, până când, în cele din urmă, în fața penultimei uși, s-a oprit și n-a mai spus nimic. Cred că citise până atunci cincizeci de plăcuțe cu nume și, deși stăteam în spatele lui, mi-am dat seama din postura lui că pur și simplu se săturase.

După o clipă, s-a uitat la Woolly cu ceea ce mi-am închipuit că era o expresie plină de dezamăgire, pentru că fața lui Woolly era plină de compasiune. Apoi Billy s-a întors să se uite la mine. Numai că expresia lui nu era de dezamăgire. Era pur și simplu uluit.

S-a întors către plăcuță, a întins un deget și a citit inscripția cu voce tare.

— Biroul profesorului Abacus Abernathe, MLA, PhD.

M-am întors spre Woolly la fel de uimit și mi-am dat seama că privirea lui plină de compasiune nu era pentru Billy; era pentru mine. Pentru că, încă o dată, craca pe care o tăiasem fusese cea de sub picioarele mele. Ar fi trebuit să-mi dau seama, după câteva zile petrecute cu acest copil. Dar, cum am spus, dau vina pe faptul că eram în toane bune.

Ei bine, când circumstanțele conspiră ca să-ți strice planurile atent elaborate cu o răsturnare neașteptată de situație, cel mai bun lucru pe care îl poți face este să-ți asumi cât mai repede meritele.

— Ce ți-am spus eu, puștiule!

Billy mi-a aruncat un zâmbet, dar apoi s-a uitat la clanță cu o oarecare reținere, ca și cum nu ar fi fost sigur că are curajul să apese pe ea.

— Dă-mi voie! a exclamat Woolly.

Făcând un pas înainte, Woolly a apăsat pe clanță și a deschis ușa. Ne-am trezit într-o mică recepție unde erau un birou, o măsuță de cafea și câteva scaune. Camera era întunecată, cu excepția unei lumini slabe care strălucea prin fereastra deschisă aflată deasupra unei uși interioare.

— Cred c-ai avut dreptate, Woolly, am spus cu un oftat. Se pare că nu e nimeni acasă.

Dar Woolly și-a dus un deget la buze.

— Șșșt! Ați auzit?

Ne-am uitat cu toții în sus când Woolly a arătat cu degetul spre fereastră.

— S-a auzit din nou, a șoptit el.

— Ce s-a auzit? i-am șoptit și eu.

— Scârțâitul unei penițe pe hârtie, a spus Billy.

— Scârțâitul unei penițe pe hârtie, a repetat Woolly zâmbind.

Eu și Billy ne-am uitat cum Woolly a traversat pe vârfuri zona de recepție și a

apăsat pe o altă clanță. În spatele acestei uși era o cameră mult mai mare. Era un dreptunghi lung, căptușit cu cărți de jos până sus, cu un glob pământesc mare într-un suport; camera era mobilată cu o canapea, două scaune cu spătar înalt și un birou mare din lemn, în spatele căruia stătea un bătrânel care scria într-un registru mic și vechi la lumina unei lămpi cu abajur din sticlă verde. Purta un costum din bumbac, avea părul alb și fin și o pereche de ochelari de citit cocoțați pe vârful nasului. Cu alte cuvinte, arăta fix ca un om care joacă rolul unui profesor, așa că te-ai fi gândit că toate cărțile de pe rafturi erau de fațadă.

Când ne-a auzit intrând, bătrânul și-a ridicat privirea spre noi, fără să pară surprins ori consternat.

— Vă pot ajuta cu ceva?

După ce ne-am apropiat puțin, Woolly l-a împins pe Billy, ca să fie cu un pas înaintea noastră.

— Întreabă-l, l-a încurajat el.

Billy și-a dres glasul.

— Sunteți profesorul Abacus Abernathe?

După ce și-a ridicat ochelarii de citit pe cap, bătrânul a întors lampa spre noi, ca să ne vadă mai bine. Dar s-a uitat în special la Billy, dându-și repede seama că băiatul e motivul pentru care ne aflam acolo.

— Eu sunt Abacus Abernathe, a răspuns el. Cu ce vă pot ajuta?

Deși lista lucrurilor pe care le știa Billy părea infinită, se pare că ceea ce nu știa era cu ce putea să-l ajute Abacus Abernathe. Pentru că, în loc să dea un răspuns, Billy s-a uitat înapoi la Woolly cu o expresie nesigură. Așa că Woolly a vorbit în numele lui.

— Ne pare rău că vă deranjăm, domnule profesor, dar el este Billy Watson din Morgen, Nebraska, care tocmai a sosit pentru prima dată în New York City. Are doar opt ani, dar a citit compendiul dumneavoastră de aventurieri de douăzeci și patru de ori.

După ce l-a ascultat cu interes pe Woolly, profesorul și-a mutat din nou privirea spre Billy.

— Așa e, tinere?

— Da, așa e, a spus Billy. Doar că l-am citit de douăzeci și cinci de ori.

— Bine, a continuat profesorul, dacă mi-ai citit cartea de douăzeci și cinci de ori și ai venit tocmai din Nebraska până la New York ca să-mi spui asta, atunci pot și eu să-ți ofer măcar un scaun.

Cu un gest al mâinii, l-a invitat pe Billy să ia loc pe unul dintre scaunele cu spătar înalt din fața biroului său. Iar pe mine și pe Woolly ne-a poftit pe canapeaua de lângă bibliotecă.

Dați-mi voie să spun de pe acum că era o canapea foarte frumoasă. Era

tapițată cu piele maro-închis, cu nituri de alamă strălucitoare din loc în loc, aproape la fel de mare ca o mașină. Dar, dacă trei oameni care intră într-o încăpere acceptă oferta celui de-al patrulea de a se așeza, atunci nimeni n-o să plece prea curând. Asta e natura umană. După ce se chinuie să se așeze comod, oamenii simt nevoia să trăncănească verzi și uscate cel puțin o jumătate de oră. De fapt, dacă nu mai au ce să spună după douăzeci de minute, încep să inventeze chestii doar ca să fie politicoși. Așa că, atunci când profesorul ne-a propus să luăm loc, am deschis gura cu intenția să spun că se făcuse destul de târziu și că mașina noastră e fix lângă bordură. Dar, înainte să scot un cuvânt, Billy s-a cocoțat pe scaunul cu spătar înalt și Woolly s-a instalat pe canapea.

— Iar acum, Billy, a început profesorul – după ce ne așezaserăm cu toții comod, din păcate –, ce te aduce la New York?

Când vine vorba de conversații, ăsta a fost un început clasic. Fix tipul de întrebare pe care orice newyorkez i-ar pune-o unui vizitator, așteptându-se la un răspuns din una sau două fraze. Cum ar fi: Am venit să-mi văd mătușa. Sau: Avem bilete la un spectacol. Dar era vorba de Billy Watson, așa că, în loc de una sau două propoziții, profesorul a primit întreaga poveste. Una foarte lungă.

Billy și-a început povestea cu anul 1946, cu noaptea de vară în care mama lor i-a părăsit. I-a spus cum Emmett a ajuns la Salina și că tatăl său a murit de cancer, i-a vorbit despre planul lor de a porni pe urma unor cărți poștale, ca să-și găsească mama la un foc de artificii în San Francisco, pe 4 Iulie. A povestit chiar și despre escapadă și cum, din moment ce eu și Woolly împrumutaserăm Studebakerul, el și Emmett au fost nevoiți să călătorească până la New York cu Sunset East.

— Vai, vai, vai, a spus profesorul, căruia nu-i scăpase niciun cuvânt. Și spuneți că ați călătorit spre oraș cu trenul de marfă?

— Atunci am început cartea dumneavoastră pentru a douăzeci și cincea oară, a zis Billy.

— În vagonul de marfă?

— Nu era nicio fereastră, dar aveam lanterna mea cumpărată din surplusul armatei.

— Ce întâmplare!

— Când ne-am hotărât să mergem în California ca s-o luăm de la capăt, Emmett a fost de acord cu dumneavoastră că ar trebui să luăm cu noi doar ce încape într-o geantă. Așa că am pus tot ce aveam nevoie în rucsac.

După ce se lăsase pe spate în scaun cu un zâmbet, profesorul s-a aplecat brusc în față.

— Nu cumva ai Compendiul în rucsac acum?

— Ba da, a răspuns Billy. Fix acolo îl am.

— Atunci, aș putea să-ți dau un autograf pe el?

— Ar fi grozav! a exclamat Woolly.

Încurajat de profesor, Billy a alunecat jos de pe scaun, și-a scos rucsacul, a desfăcut curelele și a scos cartea mare și roșie.

— Adu-o aici, a spus profesorul dând din mână. Adu-o aici!

Când Billy a ajuns la birou, profesorul a luat cartea și a îndreptat-o spre lumina lămpii, ca să aprecieze cât de mult fusese folosită.

— Pentru un autor nu sunt multe lucruri mai frumoase decât un exemplar al cărții sale citit în nenumărate rânduri, i-a mărturisit el lui Billy.

Lăsând cartea jos, profesorul a luat stiloul și a deschis la pagina de titlu.

— Văd că ai primit-o cadou.

— De la domnișoara Matthiessen, a precizat Billy. E bibliotecara de la Biblioteca Publică Morgen.

— Ai primit-o chiar de la o bibliotecară, a zis profesorul pe un ton plin de satisfacție.

După ce a scris o vreme pe cartea lui Billy, profesorul și-a scris numele cu un gest extravagant, teatral – pentru că, atunci când vine vorba de New York, chiar și bătrânii care scriu compendii se dau în spectacol, chiar și pentru cei de pe rândul din spate. Înainte de a-i înapoia cartea, profesorul a răsfoit-o, ca și cum ar fi vrut să se asigure că sunt toate paginile acolo. Apoi a exclamat surprins și s-a uitat la Billy.

— Văd că nu ai completat nimic în capitolul „Tu". Cum s-a întâmplat așa ceva?

— Pentru că vreau să încep in medias res, a explicat Billy. Și încă nu sunt sigur care e mijlocul.

Mie mi s-a părut un răspuns de om nebun, dar profesorul radia de încântare.

— Billy Watson, a spus el, în calitate de istoric care le-a văzut pe toate și de povestitor profesionist, pot spune cu încredere că ai trecut deja prin destule aventuri care să-ți permită să-ți începi capitolul! Cu toate acestea…

Făcând o pauză, profesorul a deschis unul dintre sertarele biroului și a scos un jurnal negru exact ca acela în care scria când am venit noi.

— În cazul în care cele opt pagini din Compendiu n-o să fie de ajuns ca să-ți scrii povestea în întregime – și sunt aproape sigur că așa o să fie –, o poți continua în paginile acestui jurnal. Și, dacă rămâi din nou fără pagini, scrie-mi și o să-ți trimit cu plăcere altul.

Apoi, după ce i-a înmânat cartea și jurnalul, profesorul i-a strâns mâna lui Billy și i-a spus că a fost o onoare să-l cunoască. Și, teoretic, cu asta se încheia povestea.

Dar, după ce Billy a pus grijuliu obiectele în rucsac, a strâns curelele și a făcut primii pași spre ieșire, s-a oprit brusc, s-a întors și l-a privit îngândurat pe

profesor – ceea ce, având în vedere că era vorba de Billy Watson, nu putea să însemne decât un singur lucru: urmau și mai multe întrebări.

— Cred că i-am răpit destul timp domnului profesor, am zis, apucându-l pe Billy de umăr.

— Nu e nicio problemă, a spus Abernathe. Ce s-a întâmplat, Billy?

Billy s-a uitat o secundă la podea, apoi la profesor.

— Credeți că eroii se întorc?

— Adică așa cum Napoleon s-a întors la Paris și Marco Polo la Veneția…?

— Nu, a spus Billy clătinând din cap. Nu dacă se întorc într-un loc. Ci dacă se întorc la timp.

Profesorul a rămas tăcut o clipă.

— De ce întrebi asta, Billy?

De data aceasta, bătrânul scriitor a primit mai mult decât se aștepta. Pentru că, fără să se mai așeze, Billy s-a lansat într-o poveste mai lungă și mai nebunească decât prima. În timp ce se afla în Sunset East, a explicat el, iar Emmett era plecat să caute de mâncare, un pastor care s-a invitat în vagonul lui Billy a încercat să-i ia colecția de dolari de argint, intenționând să-l arunce pe Billy din tren. Fix la momentul potrivit, un tip mare și negru a căzut prin trapă, așa că pastorul a fost cel care s-a trezit aruncat.

Dar se pare că treaba cu pastorul, dolarii de argint și salvarea de ultim moment nu reprezentau scopul poveștii. Ideea era că negrul, pe nume Ulysses, își lăsase în urmă soția și fiul când traversase Atlanticul ca să lupte în război și de atunci rătăcea prin țară în trenuri de marfă.

Când un băiat de opt ani țese o poveste ca asta – cu negri care cad prin tavan și pastori aruncați din tren –, ți-ai imagina că limitele capacității cuiva de a accepta tot felul de nebuneli sunt întinse la maximum. Mai ales ale unui profesor. Dar se pare că nu și cele ale lui Abernathe.

În timp ce Billy își spunea povestea, bunul profesor s-a așezat la loc cu încetinitorul, lăsându-se cu grijă în scaun, sprijinindu-se de spătar, ca și cum nu ar fi vrut ca un sunet sau o mișcare bruscă să întrerupă povestea băiatului sau să-i distragă lui atenția.

— El credea că îl cheamă Ulysses după Ulysses S. Grant, a spus Billy, dar i-am explicat că trebuie să fie numit după cel căruia grecii îi spuneau Odiseu, iar romanii Ulise. Și că, după ce a rătăcit deja mai bine de opt ani fără soția și fiul său, sigur avea să-i întâlnească după ce își încheia cei zece ani de rătăcire. Dar, dacă eroii nu se întorc la timp, a conchis Billy cu o urmă de îngrijorare, atunci poate că n-ar fi trebuit să-i spun asta.

Când Billy s-a oprit din vorbit, profesorul a închis ochii o clipă. Nu așa cum face Emmett când încearcă să-și stăpânească exasperarea, ci ca un meloman care

tocmai a ascultat finalul concertului său preferat. Când i-a deschis din nou, s-a uitat la Billy, apoi la cărțile de pe pereții săi și din nou la băiat.

— Nu mă îndoiesc că eroii se întorc la timp, i-a spus el lui Billy. Și cred că ai avut perfectă dreptate să-i spui ce i-ai spus. Dar eu…

Acum profesorul era cel care se uita cu ezitare la Billy, iar Billy, cel care îl încuraja să continue.

— Mă întrebam… Acest bărbat pe nume Ulysses mai este încă aici, în New York?

— Da, a răspuns Billy. E aici, în New York.

Profesorul n-a mai zis nimic o clipă, ca și cum și-ar fi făcut curaj să-i pună încă o întrebare acestui copil de opt ani.

— Știu că este târziu, a spus el în cele din urmă, și că tu și prietenii tăi trebuie să ajungeți în alte locuri și că nu am niciun drept să vă cer această favoare, dar există vreo șansă să fiți dispuși să mă duceți la el?

Woolly

În 1946, când era cu mama sa într-o călătorie în Grecia, în timp ce stătea la poalele Partenonului, Woolly a avut primul contact cu Lista – acea enumerare a tuturor locurilor pe care trebuie să le vezi. Uite-l, spusese ea, în timp ce-și făcea vânt cu harta, când ajunseseră la vârful prăfuit care trona deasupra Atenei. Partenonul în toată splendoarea sa. Pe lângă Partenon, după cum Woolly avea să afle în curând, mai existau și piața San Marco din Veneția și muzeul Luvru din Paris și galeria Uffizi din Florența. Mai erau Capela Sixtină și catedrala Notre-Dame și Westminster Abbey.

Pentru Woolly era un mister de unde provenea Lista. Părea să fi fost întocmită de diverși savanți și istorici eminenți cu mult înainte ca el să se fi născut. Nimeni nu-i explicase vreodată lui Woolly de ce trebuie să vadă toate locurile de pe Listă, dar nu exista nicio îndoială în privința importanței acestui lucru. Pentru că cei mai mari ca el îl lăudau inevitabil de fiecare dată când vedea un astfel de loc, se încruntau la el dacă își exprima dezinteresul față de altul și îl certau de-a binelea dacă se întâmpla să se afle în apropierea unuia fără să-l viziteze.

Este de-ajuns să spunem că, atunci când venea vorba să vadă locurile de pe Listă, Woolly Wolcott Martin era cât se poate de dornic și veșnic disponibil! De fiecare dată când călătorea, avea grijă să-și cumpere ghidurile potrivite, să-și asigure serviciile șoferilor potriviți, care să-l ducă la obiectivele turistice potrivite la orele potrivite. La Colosseum, signore, și călcați accelerația! spunea el, pornind pe străzile strâmbe ale Romei cu toată graba unor polițiști care urmăresc o bandă de hoți.

Ori de câte ori Woolly ajungea la unul dintre locurile de pe Listă, avea întotdeauna aceeași reacție în trei părți. Prima dată simțea uimire. Pentru că nu erau niște locuri obișnuite, niște clădiri ca oricare altele. Erau mari și elaborate și împodobite cu tot felul de materiale impresionante, cum ar fi marmură, mahon și lapislazuli. Al doilea era un sentiment de recunoștință față de înaintașii săi, deoarece se chinuiseră să transmită această detaliere a locurilor importante de la o generație la alta. Dar al treilea și cel mai important era un sentiment de ușurare – ușurare că, după ce își lăsase bagajele la hotel și traversase orașul în grabă pe bancheta din spate a unui taxi, Woolly putea să mai bifeze încă un element de pe Listă.

Dar, deși se considerase un foarte bun tăietor de obiective de pe Listă încă de la vârsta de doisprezece ani, mai devreme în acea seară, când se îndreptau cu

mașina spre circ, Woolly a avut un fel de revelație. Deși Lista fusese transmisă cu consecvență și atenție timp de cinci generații Wolcott – adică oameni care locuiau în Manhattan –, dintr-un motiv ciudat aceasta nu includea nici măcar un singur obiectiv din orașul New York. Și, deși Woolly vizitase ca un copil ascultător Palatul Buckingham, teatrul La Scala și Turnul Eiffel, nu trecuse niciodată, niciodată, nici măcar o dată cu mașina peste Podul Brooklyn.

Crescând în Upper East Side, Woolly nu avusese nevoie să îl traverseze. Pentru a ajunge în Adirondacks, în Long Island sau la oricare dintre școlile vechi și bune cu internat din New England, călătorea pe podurile Queensborough sau Triborough. Așa că, după ce Duchess îi condusese pe Broadway și ocolise primăria, Woolly și-a dat seama, cu un sentiment palpabil de emoție, că se apropiau de Podul Brooklyn, intenționând să-l traverseze cu mașina.

Arhitectura lui era cu adevărat maiestuoasă, s-a gândit Woolly. Pilaștrii ca de catedrală și cablurile înălțate în aer erau de-a dreptul copleșitoare. Ce performanță inginerească, mai ales că fusese construit prin 1800 și ceva și de atunci susținea mișcarea mulțimilor de pe o parte pe alta a râului și înapoi, în fiecare zi. Podul Brooklyn chiar merita să fie pe listă. Clar existau la fel de multe motive să fie acolo ca și Turnul Eiffel, care fusese construit din materiale similare cam în aceeași perioadă și care nu ducea pe nimeni nicăieri.

Trebuie să fi fost cumva trecut cu vederea, a decis Woolly. La fel cum făcea și Kaitlin, sora lui, cu picturile în ulei.

Când familia sa vizitase Luvrul și galeria Uffizi, Kaitlin petrecuse cel mai mult timp admirând toate tablourile aliniate de-a lungul pereților, în ramele lor aurite. În timp ce se plimbau de la o expoziție la alta, ea îi spunea întruna să facă liniște și insista să-i arate un portret sau un peisaj pe care el ar fi trebuit să îl admire în liniște. Dar amuzant era că locuința lor de pe Eighty-Sixth Street era plină de portrete și de peisaje în rame aurite. Așa cum fusese și cea a bunicii lor. Și totuși, în toți anii pe care i-au petrecut crescând acolo, nu a văzut-o niciodată pe sora lui oprindu-se în fața unuia dintre tablouri pentru a-i contempla măreția. Woolly numea asta tot o trecere cu vederea. Deoarece Kaitlin nu observase acele picturi în ulei, deși erau chiar sub nasul ei.

Probabil că acesta a fost motivul pentru care cei din Manhattan care au întocmit Lista nu au inclus niciunul dintre obiectivele turistice din New York. Ceea ce l-a făcut pe Woolly să se întrebe ce altceva mai uitaseră.

Și ce a urmat.

Ce a urmat!

Doar două ore mai târziu, când treceau cu mașina peste Podul Brooklyn pentru a doua oară într-o singură noapte, Billy s-a oprit din vorbit în mijlocul propoziției, ca să le arate ceva în depărtare.

— Uite! a exclamat el. Empire State Building!

Ei bine, asta cu siguranță ar fi trebuit să fie pe Listă, s-a gândit Woolly. E cea mai înaltă clădire din lume. Era atât de înaltă, încât un avion se lovise cândva de vârful ei. Cu toate acestea, deși era situată chiar acolo, în mijlocul Manhattanului, Woolly nu pusese niciodată, niciodată, nici măcar o singură dată piciorul înăuntru.

Așadar, când Duchess a sugerat să meargă acolo ca să-i facă o vizită profesorului Abernathe, te-ai fi așteptat ca Woolly să fie cuprins de aceeași emoție pe care o simțise când își dăduse seama că urmau să traverseze Podul Brooklyn. Dar ceea ce a simțit a fost un fior de anxietate – unul care nu avea treabă cu gândul de a urca cu un lift micuț până-n stratosferă, ci cu tonul vocii lui Duchess. Pentru că Woolly mai auzise tonul ăla înainte. Îl mai auzise la trei directori de școală și la doi preoți ai bisericii episcopale și la un cumnat pe nume „Dennis". Era tonul pe care oamenii îl foloseau când erau pe cale să te pună la punct.

Lui Woolly i se părea că, din când în când, în viața de zi cu zi e posibil să fii binecuvântat cu o anumită idee. Să zicem, de exemplu, că e mijlocul lui august și că te plimbi în derivă în barca ta cu vâsle în mijlocul lacului, cu libelulele atingând apa în zbor, când deodată te trezești cu un gând: de ce nu durează vacanța de vară până pe 21 septembrie? La urma urmei, sezonul nu se încheie în ultimul weekend din august. Sezonul de vară durează până la echinocțiul de toamnă – așa cum sezonul de primăvară durează până la solstițiul de vară. Și uite, toată lumea e foarte liniștită, fără griji, în mijlocul vacanței de vară. Nu numai copiii, ci și adulții, care se bucură enorm să joace tenis la ora zece, să înoate la prânz și să bea un gin tonic la ora șase fix. E logic să crezi că, dacă am fi cu toții de acord să lăsăm vacanța de vară să dureze până la echinocțiu, lumea ar fi un loc mult mai fericit.

Ei bine, când ai o astfel de idee, trebuie să fii foarte atent cu cine alegi să o împărtășești. Pentru că, dacă anumite persoane află de ideea ta – oameni precum directorul școlii, preotul sau cumnatul tău „Dennis" –, acestea probabil vor simți că este responsabilitatea lor morală să te pună la punct și să te lămurească. După ce o să-ți facă semn să te așezi pe scaunul mare din fața biroului lor, o să-ți explice nu doar cât de greșită este ideea ta, ci și cum vei deveni un om bun odată ce vei recunoaște acest lucru. Și ăsta era tonul pe care Duchess îl folosea cu Billy – cel care anunța că o iluzie urma să fie distrusă.

Vă puteți imagina satisfacția pe care a simțit-o Woolly, ba chiar bucuria, când, după ce au urcat până la etajul cincizeci și cinci, după ce au străbătut cu greu toate coridoarele și s-au uitat la fiecare plăcuță, când mai rămăseseră doar două necitite, au dat peste cea pe care scria: Profesorul Abacus Abernathe, ABC, PHD,

LMNOP.

Săracul Duchess, s-a gândit Woolly cu un zâmbet plin de compasiune. Poate că el o să fie cel care o să învețe o lecție în seara asta.

De îndată ce au intrat în sanctuarul profesorului, Woolly și-a dat seama că acesta e un om sensibil, un om simpatic. Și, chiar dacă avea un scaun cu spătar înalt în fața unui birou mare din stejar, Woolly și-a dat seama că nu e genul care vrea să te așeze la masă și să te pună la punct. Mai mult de-atât, nu era genul care să te grăbească pentru că timpul înseamnă bani, pentru că timpul e scurt sau pentru că nu trebuie să lași pe mâine ce poți face azi și chestii de genul ăsta.

Când ți se pune o întrebare – chiar și o întrebare care, la suprafață, pare destul de simplă și directă –, s-ar putea să trebuiască să te întorci destul de mult în timp ca să oferi toate acele mici detalii necesare să-ți înțeleagă cineva răspunsul. În ciuda acestui fapt, există mulți curioși care, de îndată ce începi să le dai aceste detalii esențiale, o să strâmbe din nas. O să se foiască în scaun. Apoi o să facă tot posibilul să te grăbească, insistând să sari de la punctul A la punctul Z, ignorând toate literele dintre ele. Dar nu și profesorul Abernathe. Când i-a pus lui Billy o întrebare înșelător de simplă, iar Billy s-a întors până la origini ca să-i ofere un răspuns cuprinzător, profesorul s-a lăsat pe spate în scaun și l-a ascultat cu atenția lui Solomon.

Așa că, atunci când Woolly, Billy și Duchess s-au ridicat în cele din urmă ca să-și ia rămas-bun, după ce vizitaseră două dintre locurile faimoase ale orașului într-o singură noapte (încă două de tăiat de pe Listă!) și dovediseră irefutabil existența profesorului Abacus Abernathe, nu te-ai fi gândit că noaptea avea cum să devină mai interesantă de-atât.

Numai că te-ai fi înșelat.

Treizeci de minute mai târziu erau cu toții în Cadillac – inclusiv profesorul –, înaintând pe Ninth Avenue spre West Side Elevated, un alt loc de care Woolly nu auzise niciodată.

— Fă dreapta la următoarea, a zis Billy.

Conform instrucțiunilor, Duchess a luat-o la dreapta pe o stradă pavată, mărginită de camioane și instalații de ambalare a cărnii. Woolly își dădea seama că erau instalații de ambalat carne, pentru că, pe un doc de încărcare, doi bărbați în haine albe, lungi, cărau bucăți de carne de vită dintr-un camion, în timp ce deasupra altuia se afla un semn mare din neon în formă de bou.

O clipă mai târziu, Billy i-a spus lui Duchess să o ia încă o dată la dreapta și apoi la stânga, după care a arătat spre niște garduri de sârmă care se înălțau pe stradă.

— Acolo, a spus el.

Când Duchess a tras pe dreapta, nu a oprit motorul. Pe această mică porțiune

nu mai existau nici oameni care ambalau carne, nici semne de neon. În schimb, era un teren gol pe care era parcată o mașină fără roți. La capătul blocului, o siluetă singuratică, corpolentă și scundă, a trecut pe sub un felinar, apoi a dispărut în umbră.

— Ești sigur că aici e? a întrebat Duchess.

— Sunt sigur că aici e, a răspuns Billy în timp ce-și punea rucsacul în spate.

Apoi a ieșit pur și simplu din mașină și s-a îndreptat spre gardul de sârmă.

Woolly s-a întors spre profesorul Abernathe, ridicând uimit din sprâncene, dar profesorul Abernathe pornise deja să-l ajungă pe Billy din urmă. Așa că Woolly a sărit din mașină ca să-l ajungă din urmă pe profesor, lăsându-l pe Duchess să îl ajungă pe el din urmă.

Dincolo de gard se afla o scară de oțel care dispărea deasupra capului. A venit rândul profesorul să se uite la Woolly cu sprâncenele ridicate, deși părea încântat, nu uimit.

Billy a apucat o bucată de plasă din gard și a început să o tragă înapoi.

— Stai! a zis Woolly. Lasă-mă pe mine.

Woolly a tras de plasă, astfel încât toată lumea să se poată strecura prin ea. Apoi au urcat scările, sus, tot mai sus, cele opt picioare ale lor bocănind pe treptele vechi de metal. Când au ajuns în vârf, Woolly a tras înapoi o altă bucată de plasă, ca să se poată strecura toți afară.

Ah, cât s-a minunat Woolly când a ieșit din cușca din metal în aer liber. La sud se vedeau turnurile de pe Wall Street, iar la nord, cele din Midtown. Iar dacă te uitai cu mare atenție spre sud-sud-vest, se distingea conturul Statuii Libertății – un alt reper al orașului New York care cu siguranță ar fi trebuit să fie pe Listă și pe care Woolly nu-l vizitase niciodată.

— Deocamdată! a anunțat Woolly sfidător, deși nu avea pe cine să sfideze în afară de el însuși.

Dar ceea ce era uimitor la căile ferate înălțate nu era priveliștea către Wall Street sau Midtown, nici măcar soarele uriaș de vară care apunea peste Hudson. Uimitoare era flora.

În timp ce se aflau în biroul profesorului Abernathe, Billy le explicase că urmau să meargă pe un segment de cale ferată supraetajată care încetase să mai fie folosit cu trei ani în urmă. Dar lui Woolly i se părea că fusese abandonat de zeci de ani. Oriunde te uitai erau flori sălbatice și arbuști, iar iarba dintre traversele de cale ferată crescuse aproape până la genunchi.

În doar trei ani, s-a gândit Woolly. Vai, adică în mai puțin timp decât cel petrecut la o școală cu internat sau ca să obții o diplomă de licență. Durează mai puțin decât un mandat prezidențial sau decât perioada dintre două olimpiade.

Cu doar două zile înainte, Woolly remarcase cât de teribil de neschimbat

rămăsese Manhattanul, în ciuda faptului că milioane de oameni mărșăluiau prin el în fiecare zi. Dar se pare că nu mersul milioanelor de oameni avea să aducă sfârșitul orașului. Ci absența oamenilor. Pentru că aici se întrezărea un New York lăsat în voia lui. Aici era o bucată de oraș căreia oamenii îi întorseseră spatele doar o clipă, iar din pietriș răsăriseră arbuști, iederă și iarbă. Și, dacă așa arăta după doar câțiva ani în care nu fusese folosit, s-a gândit Woolly, imaginează-ți cum va fi după câteva decenii.

Când Woolly și-a luat ochii de la floră ca să le împărtășească observația prietenilor săi, și-a dat seama că aceștia își continuaseră drumul fără el, îndreptându-se spre un foc de tabără din depărtare.

— Așteptați! a strigat el. Așteptați!

Când Woolly i-a ajuns din urmă, Billy tocmai îi prezenta profesorului un bărbat de culoare, înalt, pe nume Ulysses. Deși cei doi bărbați nu se întâlniseră niciodată, amândoi aflaseră câte ceva unul despre altul de la Billy, iar când și-au strâns mâna, lui Woolly i s-a părut că o făceau cu solemnitate, o solemnitate de invidiat.

— Vă rog, a spus Ulysses, arătând spre traversele de cale ferată din jurul focului, așa cum profesorul arătase spre canapeaua și scaunul din biroul său.

După ce s-au așezat, toată lumea a tăcut o clipă, în timp ce focul trosnea și scânteia, iar lui Woolly i s-a părut că el, Billy și Duchess erau tineri războinici care aveau privilegiul de a asista la întâlnirea dintre doi șefi de trib. Dar, în cele din urmă, Billy a fost cel care a vorbit primul, încurajându-l pe Ulysses să-și spună povestea.

După ce-a încuviințat din cap spre Billy, Ulysses și-a întors privirea către profesor și a început. Mai întâi, a povestit cum el și o femeie pe nume Macie, amândoi singuri pe lume, s-au întâlnit într-un salon de dans din Saint Louis, s-au îndrăgostit și s-au unit prin sfânta căsătorie. Le-a zis cum, atunci când a început războiul, Macie l-a ținut lângă ea, în timp ce vecinii săi apți de muncă s-au alăturat luptei, și cum a devenit și mai posesivă cu el după ce a rămas însărcinată. A explicat cum, în ciuda avertismentelor ei, s-a înrolat, a luptat în Europa și s-a întors câțiva ani mai târziu constatând că – ținându-se de cuvânt – ea și băiatul dispăruseră fără urmă. În cele din urmă, a descris cum s-a întors în acea zi la Union Station, s-a urcat în primul tren spre oriunde și cum de atunci călătorea pe șine. Și a fost una dintre cele mai triste povești pe care Woolly le auzise vreodată.

Pentru o clipă, nimeni nu a zis nimic. Nici măcar Duchess, care întotdeauna ardea de nerăbdare să spună și el o poveste când cineva și-o termina pe a lui – și el a păstrat tăcerea, simțind, poate, ca și Woolly, că un lucru foarte important se desfășura chiar sub ochii lor.

După câteva minute, ca și cum ar fi avut nevoie de momentul de tăcere ca să-

și adune gândurile, Ulysses a continuat.

— Domnule profesor, eu sunt de părere că orice lucru care are valoare în această viață trebuie câștigat. Că e obligatoriu să fie câștigat. Pentru că aceia care primesc un lucru de valoare fără să fie nevoiți să-l câștige sunt sortiți să-l irosească. Eu cred că respectul trebuie să fie câștigat. La fel și încrederea. Trebuie să câștigi dragostea unei femei și dreptul de a te numi bărbat. Și ar trebui, de asemenea, să câștigi dreptul la speranță. La un moment dat, am avut un izvor de speranță – un izvor pe care nu l-am câștigat. Și, neștiind cât valorează, în ziua în care mi-am părăsit soția și copilul l-am irosit. Așa că, în ultimii opt ani și jumătate, am învățat să trăiesc fără speranță, așa cum sigur și Cain a trăit fără ea după ce a intrat în ținutul Nod.

Să trăiești fără speranță, și-a spus Woolly, dând din cap și ștergându-și lacrimile. Să trăiești fără speranță în ținutul Nod.

— Asta până când l-am întâlnit pe băiatul ăsta, a continuat Ulysses.

Fără să-și ia privirea de la profesor, Ulysses a pus o mână pe umărul lui Billy.

— Când Billy mi-a spus că, purtând numele Ulysses, e posibil să-mi fie destinat să-mi revăd soția și copilul, ceva s-a mișcat în mine. Iar când mi-a citit din cartea dumneavoastră, am simțit lucrul ăla și mai puternic. Atât de puternic, încât am îndrăznit să mă gândesc că, după toți acești ani în care am călătorit singur prin țară, poate mi-am câștigat în sfârșit dreptul de a spera din nou.

În timp ce Ulysses spunea asta, Woolly s-a îndreptat de spate. Mai devreme în acea zi, încercase să o facă pe Sarah, sora sa, să-și dea seama cum o afirmație deghizată în întrebare poate fi ceva urât. Dar lângă focul de tabără, când Ulysses i-a spus profesorului Abernathe poate mi-am câștigat în sfârșit dreptul de a spera din nou, Woolly și-a dat seama că aici era vorba de o întrebare deghizată în afirmație. Și lui Woolly i s-a părut un lucru frumos.

Profesorul Abernathe părea să înțeleagă și el asta. Căci, după un moment de tăcere, i-a oferit un răspuns. Și, în timp ce profesorul vorbea, Ulysses a ascultat cu aceeași deferență pe care și profesorul i-o arătase lui.

— Viața mea, așa cum este ea, domnule Ulysses, a fost complet opusul vieții dumitale în multe privințe. Nu am fost niciodată în război. Nu am călătorit prin țară. De fapt, în cea mai mare parte a ultimilor treizeci de ani nu am părăsit insula Manhattan. Și în cea mai mare parte a ultimilor zece ani am stat acolo.

Întorcându-se, profesorul a arătat Empire State Building.

— Am stat acolo într-o cameră înconjurată de cărți, la fel de izolat de sunetele greierilor și ale pescărușilor ca și de atingerea violenței și a compasiunii. Dacă ai dreptate – așa cum bănuiesc că ai – că tot ceea ce este valoros trebuie câștigat, altfel va fi irosit, atunci, cu siguranță, mă număr printre risipitori. Unul care și-a trăit viața la persoana a treia și la timpul trecut. Așadar, permite-mi să încep prin

a recunoaște că tot ceea ce îți spun îți spun cu cea mai mare smerenie.

Ceremonios, profesorul și-a plecat capul în fața lui Ulysses.

— Dar, după ce am mărturisit că mi-am trăit viața prin cărți, pot cel puțin să spun că am făcut-o cu convingere. Ceea ce înseamnă, domnule Ulysses, că am citit foarte mult. Am citit mii de cărți, multe dintre ele de mai multe ori. Am citit istorii și romane, tratate științifice și volume de poezie. Și din aceste pagini peste pagini am învățat un lucru: experiențele umane sunt îndeajuns de variate ca fiecare persoană dintr-un oraș de mărimea New Yorkului să fie sigură de faptul că experiența sa e unică. Și acesta este un lucru minunat. Pentru a tinde către ceva, pentru a ne îndrăgosti, pentru a ne poticni așa cum o facem, mergând totuși mai departe, trebuie să credem că ceea ce trăim nu a mai fost niciodată trăit în felul nostru.

Profesorul și-a luat privirea de la Ulysses ca să se uite pe rând la toți cei din cerc, inclusiv la Woolly. Apoi și-a întors ochii spre Ulysses și a ridicat un deget.

— Cu toate acestea, a continuat el, după ce am observat că există suficientă varietate în experiența umană pentru a ne susține sentimentul de individualitate într-un loc atât de vast ca New Yorkul, cred cu tărie că acesta este nivelul maxim de varietate. Pentru că, dacă ar fi în puterea noastră să adunăm toate poveștile personale care au fost trăite în diferite orașe și localități din întreaga lume și din toate timpurile, nu am nici cea mai mică îndoială că istoriile s-ar îngemăna. Oameni a căror viață – în ciuda diferențelor de ici-colo – a fost la fel ca a noastră în toate aspectele materiale. Bărbați care au iubit când am iubit noi, au plâns când am plâns noi, au realizat ce am realizat noi și au eșuat așa cum am eșuat și noi, bărbați care s-au certat, au chibzuit și au râs exact ca noi.

Profesorul s-a uitat din nou în jur.

— Imposibil, ziceți?

Deși nimeni nu scosese un cuvânt.

— Este unul dintre principiile de bază ale infinitului: acesta trebuie, prin definiție, să cuprindă nu numai câte o variantă din orice există, ci și duplicatul oricărui lucru, precum și o a treia variantă a acestuia. De fapt, să ne imaginăm că există mai multe versiuni ale noastre împrăștiate de-a lungul istoriei umane este în mod substanțial mai puțin ciudat decât să ne imaginăm că nu există niciuna.

Profesorul s-a uitat la Ulysses.

— Cred eu că este posibil ca viața dumitale să fie un ecou al vieții Marelui Ulise și că, după zece ani, e posibil să îți reîntâlnești soția și fiul? Sunt sigur de asta.

Ulysses a ascultat cu mare seriozitate cele spuse de profesor. Apoi s-a ridicat în picioare, iar profesorul s-a ridicat și el. Cei doi și-au strâns mâinile, fiecare părând să fi găsit o alinare neașteptată în celălalt. Dar, după ce și-au dat drumul la mâini,

iar Ulysses s-a întors, profesorul l-a luat de braț și l-a tras înapoi.

— Dar trebuie să știi ceva, domnule Ulysses. Ceva ce nu am scris în cartea lui Billy. În timpul călătoriilor sale, când Ulysses a vizitat lumea subterană și s-a întâlnit cu fantoma lui Tiresias, bătrânul ghicitor i-a spus că este destinat să rătăcească pe mări până când îi va liniști pe zei printr-o jertfă.

Dacă Woolly ar fi fost în locul lui Ulysses, la auzul acestei vești ar fi fost copleșit de un sentiment de înfrângere. Dar Ulysses nu părea să se simtă așa. În schimb, a încuviințat către profesor, ca și cum așa era normal să fie.

— Ce fel de jertfă?

— Tiresias i-a spus lui Ulysses că trebuie să ia o vâslă și să o poarte pe uscat până când va ajunge într-un ținut unde căile mării sunt atât de puțin cunoscute, încât un om întâlnit pe drum s-ar opri să întrebe: Ce cari pe umăr? În acel loc, Ulysses trebuia să înfigă vâsla în pământ în cinstea lui Poseidon și de atunci încolo avea să fie liber.

— O vâslă…, a spus Ulysses.

— Da, a răspuns profesorul cu entuziasm, în cazul lui a fost o vâslă. Dar în cazul dumitale ar trebui să fie altceva. Ceva relevant pentru povestea dumitale, pentru anii de rătăcire. Ceva…

Profesorul a început să se uite în jur.

— Ceva de genul ăsta!

Aplecându-se, Ulysses a ridicat bucata grea de fier pe care profesorul o arătase cu degetul.

— Un crampon de cale ferată, a spus el.

— Da, a zis profesorul, un crampon. Trebuie să îl duci într-un loc unde să găsești pe cineva atât de puțin familiarizat cu căile ferate, încât să te întrebe ce este, și acela e locul unde trebuie să îl bați în pământ cu un ciocan.

Când Woolly, Billy și Duchess au fost gata de plecare, profesorul Abernathe a decis să rămână în urmă ca să mai stea de vorbă cu Ulysses. Apoi, la doar câteva minute după ce s-au urcat toți trei în Cadillac, Billy și Duchess au adormit. Așa că, în timp ce Woolly conducea pe West Side Highway spre casa surorii sale, a avut parte de un moment doar pentru el.

Dacă era să fie cât se poate de sincer, Woolly ar fi preferat de cele mai multe ori să nu aibă parte de un moment pentru el însuși. Momentele petrecute cu alți oameni, a constatat el, aveau mult mai multe șanse să fie pline de râsete și de surprize decât cele petrecute cu el însuși. Iar momentele cu el însuși aveau mai multe șanse să se învârtă în jurul unor gânduri pe care oricum nu dorea să le aibă. Dar de data aceasta, când s-a pomenit că are parte de un moment cu el însuși, Woolly l-a primit cu dragă inimă.

Pentru că i-a oferit ocazia de a relua cele întâmplate în acea zi. A început la

FAO Schwarz, când stătea în locul său preferat și deodată a apărut sora lui. Apoi a traversat strada până la Plaza, de dragul vremurilor trecute, unde au băut ceai alături de ursul panda și au rememorat câteva dintre cele mai importante povești din trecutul lor. După ce s-a despărțit de sora sa, constatând că e o zi minunată, Woolly a mers pe jos până în Union Square, ca să-i aducă un omagiu lui Abraham Lincoln. Apoi a plecat la circ, a traversat Podul Brooklyn și a urcat în Empire State Building, unde profesorul Abernathe i-a dăruit lui Billy un jurnal cu toate paginile albe, în care să își noteze aventurile. Apoi Billy i-a dus pe toți la calea ferată înălțată, unde s-au așezat în jurul focului de tabără și au ascultat discuția extraordinară dintre Ulysses și profesor.

Dar după aceea, după toate cele întâmplate, când, în cele din urmă, a venit timpul să plece, iar Ulysses i-a strâns mâna lui Billy și i-a mulțumit pentru prietenia sa, iar Billy i-a urat succes în căutarea familiei, Billy și-a scos medalionul de la gât.

— Acesta este un medalion cu Sfântul Cristofor, patronul călătorilor. Mi l-a dăruit sora Agnes înainte de începerea călătoriei noastre spre New York, dar cred că acum ar trebui să îl porți tu.

Apoi, ca să-i pună medalionul la gât, Ulysses a îngenuncheat în fața lui Billy, așa cum îngenuncheaseră cavalerii Mesei Rotunde în fața regelui Arthur ca să fie înnobilați.

— Când pui lucrurile laolaltă, a spus Woolly doar pentru sine, în timp ce-și ștergea o lacrimă, când le pui pe toate la un loc fix așa, cu începutul la început, mijlocul la mijloc și sfârșitul la sfârșit, n-ai cum să negi că azi a fost o zi cu adevărat unică.

TREI

Woolly

Coriandru! și-a spus Woolly cu entuziasm.

Căci, în vreme ce Duchess îi arăta lui Billy cum să amestece corect într-un sos, Woolly se apucase să ordoneze alfabetic raftul cu condimente. Și nu i-a luat mult timp să descopere câte condimente începeau cu litera C. Pe întregul raft nu era decât unul singur care începea cu litera A: anason, ce-o mai fi fost și ăla. Iar anasonul era urmat de doar două condimente care începeau cu litera B: busuioc și boia. Dar, odată ce Woolly a trecut la condimentele care începeau cu litera C, ei bine, acestea păreau că nu se mai termină! Până acum găsise cardamom, cimbru, cuișoare, chimen, iar acum, coriandru.

Chiar te făcea să-ți pui întrebări.

Poate, s-a gândit Woolly, poate că era la fel ca treaba cu litera C de la începutul întrebărilor. La un moment dat, în Antichitate, litera C trebuie să fi părut deosebit de potrivită pentru a denumi condimente.

Sau poate că a fost un anumit loc în Antichitate unde litera C avea mai multă influență decât celelalte litere ale alfabetului. Dintr-odată, Woolly și-a amintit de la una dintre lecțiile de istorie că, foarte demult, existase ceva numit Drumul Mirodeniilor – un traseu lung și anevoios pe care călătoreau negustorii pentru a aduce mirodeniile din Est în bucătăriile din Vest. Își amintea chiar și o hartă cu o săgeată care se arcuia peste deșertul Gobi și peste Himalaya, până când atingea Veneția sau un loc de genul ăsta.

Lui Woolly i se părea foarte posibil ca mirodeniile care începeau cu litera C să provină de pe cealaltă parte a globului, din moment ce habar n-avea ce gust au majoritatea dintre ele. De fapt, nu cunoștea prea multe mirodenii, indiferent de litera cu care începeau. Știa gustul scorțișoarei, bineînțeles. De fapt, era una dintre aromele sale preferate. Nu numai că era folosită la prepararea plăcintelor cu mere și cu dovleac, dar era și ingredientul sine qua non al chiflelor cu scorțișoară. Dar, revenind la condimentele care începeau cu litera C, ce erau cardamomul, chimenul și coriandrul? Lui Woolly i s-a părut că aceste cuvinte misterioase sună de parcă ar veni din Orient.

— Aha! a spus Woolly când a descoperit sticla de curry ascunsă în spatele rozmarinului, în penultimul rând al raftului.

Căci curryul era cu siguranță o aromă din Orient.

Făcând loc, Woolly a băgat curryul lângă chimen. Apoi și-a îndreptat atenția către ultimul rând, trecându-și degetele de-a lungul etichetelor, de la oregano la

salvie și…

— Ce naiba cauți tu acolo? s-a întrebat Woolly.

Dar înainte de a-și răspunde la propria întrebare, Duchess i-a pus alta.

— Unde s-a dus?

Ridicându-și privirea de la raftul cu condimente, Woolly a văzut că Duchess s-a oprit în ușă, cu mâinile în șolduri, iar Billy nu se vedea pe nicăieri.

— M-am întors un minut cu spatele și el și-a abandonat postul.

Era adevărat, s-a gândit Woolly. Billy părăsise bucătăria, în ciuda faptului că fusese însărcinat să amestece în sos.

— Nu s-a întors la afurisitul ăla de ceas, nu-i așa? a întrebat Duchess.

— Stai să cercetez.

În liniște, Woolly s-a îndreptat spre hol și a tras cu ochiul în sufragerie, unde a văzut că, într-adevăr, Billy se întorsese la ceasul mare cu pendulă.

Mai devreme în acea dimineață, când Billy îl întrebase când o să vină Emmett, Duchess îi răspunsese cât se poate de încrezător că o să vină la timp pentru cină – care urma să fie servită la ora opt fix. În mod normal, asta l-ar fi determinat pe Billy să arunce din când în când o privire la ceasul său militar, dar acela fusese spart de Emmett în trenul de marfă. Așa că nu avea de ales, făcea câte o vizită ocazională în sufragerie, unde acele ceasului indicau acum, destul de clar, că era ora 7:42.

Woolly a pornit pe vârfuri spre bucătărie ca să-i explice treaba asta lui Duchess, când a sunat telefonul.

— Telefonul! a exclamat Woolly pentru sine. Poate sună Emmett.

Ducându-se rapid în biroul cumnatului său, Woolly a ridicat receptorul când suna a treia oară.

— Bună ziua, bună ziua! a spus el zâmbind.

Pentru o clipă, salutul prietenos al lui Woolly a fost întâmpinat cu tăcere. Apoi o voce care nu putea fi descrisă altfel decât acră a pus o întrebare.

— Cine ești? a vrut să știe femeia de la celălalt capăt al firului. Tu ești, Wallace?

Woolly a închis.

Pentru o clipă s-a uitat fix la telefon. Apoi a smuls receptorul din suport și l-a lăsat să cadă pe birou.

Ce-i plăcea lui Woolly când juca telefonul fără fir era faptul că, la final, fraza inițială era complet alta față de cea pe care o zicea primul jucător. Putea fi una mai misterioasă. Sau surprinzătoare. Sau amuzantă. Dar când cineva ca sora sa Kaitlin vorbea la un telefon adevărat, cuvintele nu erau nici măcar puțin mai misterioase, mai surprinzătoare sau mai amuzante. Erau la fel de acre ca la început.

Pe birou, receptorul a început să bâzâie ca un țânțar într-un dormitor în miez de noapte. Woolly a trântit telefonul într-unul dintre sertare, pe care l-a închis cât a putut de bine, având în vedere cablul care rămăsese afară.

— Cine era? a întrebat Duchess când Woolly s-a întors în bucătărie.

— Cineva a greșit numărul.

Billy, care probabil spera la rândul lui să fi fost Emmett, s-a întors spre Duchess cu o privire îngrijorată.

— E aproape ora opt, a spus el.

— Da? a întrebat Duchess pe un ton care sugera că e o oră ca oricare alta.

— Cum iese sosul? a întrebat Woolly, sperând să schimbe subiectul.

Duchess i-a întins lingura lui Billy.

— De ce nu încerci și tu?

După o clipă de pauză, Billy a luat lingura și a înmuiat-o în oală.

— Pare destul de fierbinte, l-a avertizat Woolly.

Billy a dat din cap și a suflat cu atenție. Când a dus lingura la gură, Woolly și Duchess s-au aplecat înainte, nerăbdători să audă verdictul. Dar în schimb au auzit ding-dongul soneriei de la ușă.

S-au uitat unul la altul. Apoi Duchess și Billy au zbughit-o ca din pușcă, primul pe hol, al doilea pe ușa sufrageriei.

Woolly a zâmbit o clipă, imaginându-și. Dar apoi a avut un gând îngrijorător. Dacă asta era o altă situație în care se aplica paradoxul cu pisica lui Schrödinger? Dacă sunetul clopoțelului a inițiat două realități potențiale diferite, astfel încât, dacă ușa ar fi fost deschisă de Billy, Emmett ar fi fost cel care stătea pe scară, iar dacă ar fi fost deschisă de Duchess, în spatele ușii ar fi fost un comis-voiajor? Cuprins de o stare de incertitudine științifică și de o anxietate sporită, Woolly s-a grăbit pe hol.

Duchess

Când ajungeau băieți noi la Saint Nick, sora Agnes îi punea la treabă.

Dacă ni se cere să ne îndreptăm atenția spre lucrurile din fața noastră, spunea ea, este mai puțin probabil să ne agităm pentru cele care nu ne sunt la îndemână. Așa că, atunci când copiii apăreau la ușă părând foarte speriați, timizi și, în general, gata să izbucnească în plâns, îi trimitea în sala unde se lua masa, ca să pregătească tacâmurile pentru prânz. După ce mesele erau aranjate, îi trimitea la capelă să așeze pe bănci cărțile de imnuri. După ce și acestea erau la locul lor, trebuiau strânse prosoapele, împăturite cearșafurile și greblate frunzele – până când băieții noi nu mai erau băieți noi.

Și așa am procedat și eu cu puștiul.

De ce? Pentru că nici nu se terminase micul-dejun și deja întreba când o să vină fratele lui.

În ceea ce mă privește, nu mă așteptam ca Emmett să apară înainte de prânz. Cunoscând-o pe Charity, mi-am închipuit că o să fie ocupat până pe la două dimineața. Presupunând că avea să doarmă până la unsprezece și să mai zăbovească o vreme sub pătură, probabil ar fi ajuns în Hastings-on-Hudson pe la ora două după-amiaza. Cel mai devreme. Ca să fiu sigur, i-am spus lui Billy că o să fie acasă la timp pentru cină.

— La ce oră e cina?

— La opt.

— La ora opt fix? a întrebat Woolly.

— La fix, am confirmat.

Încuviințând din cap, Billy s-a scuzat politicos, a vizitat ceasul din sufragerie și s-a întors cu vestea că era 10:02.

Era destul de clar ce voia să spună prin asta. Cinci sute nouăzeci și opt de minute separau momentul de față de cel în care i s-a promis că fratele său o să vină, iar Billy intenționa să numere fiecare minut. Așa că, imediat ce Woolly a început să strângă vasele rămase de la micul-dejun, l-am întrebat pe Billy dacă vrea să-mi dea o mână de ajutor.

Mai întâi, l-am dus la dulapul cu fețe de masă, de unde am ales una foarte bună, pe care am întins-o pe masa din salon, având grijă ca toate colțurile să fie egale. În dreptul celor patru scaune am așezat șervete de in, fiecare fiind brodat cu câte o floare diferită. Când ne-am îndreptat atenția spre bufet și Billy a observat că e încuiat, i-am spus că rareori cheile erau departe de încuietorile lor și

am băgat mâna în supieră.

— Voilà!

Am deschis ușile bufetului și am scos farfuriile bune din porțelan – pentru aperitiv, felul principal și desert. Apoi paharele din cristal, pentru apă și vin. Urmate de două sfeșnice și cutia neagră cu tacâmurile de argint ale familiei.

După ce l-am instruit cum să așeze tacâmurile, m-am gândit că o să fie nevoie să aranjez eu după ce termină. Dar s-a dovedit că Billy avea un talent înnăscut la pusul mesei. Părea că așezase fiecare furculiță, cuțit și lingură folosindu-se de o riglă și de un compas.

Am făcut un pas în spate să ne admirăm munca, iar el m-a întrebat dacă în seara asta vom avea o cină specială.

— Exact.

— De ce e o cină specială, Duchess?

— Pentru că e o reuniune, Billy. O reuniune a celor patru muschetari.

Puștiul a zâmbit larg la auzul acestor cuvinte, dar apoi s-a încruntat. Billy Watson trecea de la zâmbet la încruntare în mai puțin de un minut.

— Dacă e o cină specială, ce o să mâncăm?

— Asta-i o întrebare excelentă. La cererea unui anumit Woolly Martin, vom mânca ceva cunoscut sub numele de Fettuccine Mio Amore. Și asta, prietene, este cât se poate de special.

După ce l-am pus pe Billy să scrie o listă de cumpărături cu toate ingredientele de care aveam nevoie, am pornit spre Arthur Avenue, conducând cu o viteză de trei sute de întrebări pe oră.

— Ce este Arthur Avenue, Duchess?

— Este artera principală din zona italiană a Bronxului, Billy.

— Ce e o zonă italiană?

— E locul unde stau toți italienii.

— De ce locuiesc toți italienii într-un singur loc?

— Ca să se bage unii în treburile altora.

Ce este o trattoria, Duchess?

Ce este un paisano?

Ce-s alea anghinare și pancetta și tiramisù?

Când ne-am întors, câteva ore mai târziu, era prea devreme să ne apucăm de gătit, așa că, după ce m-am convins că matematica lui Billy era la înălțime, l-am dus în biroul cumnatului lui Woolly ca să facă puțină contabilitate.

L-am așezat la birou cu un caiet și un creion în față, iar eu m-am întins pe covor și i-am enumerat toate cheltuielile pe care eu și Woolly le-am acumulat de

când am plecat de la Saint Nick. Cele șase plinuri de benzină; cazarea și masa la două hoteluri Howard Johnson's; paturile și prosoapele de la hotelul Sunshine; și cele două mese de la restaurantul de pe Second Avenue. Ca să fiu sigur, l-am pus să adauge încă douăzeci de dolari pentru cheltuieli viitoare, apoi am adunat totul într-o rubrică numită „Cheltuieli operaționale". După ce recuperam fondul lui Woolly de la Adirondacks, acești bani aveau să-i fie restituiți lui Emmett înainte de a împărți vreun dolar.

Într-o coloană separată, în rubrica „Cheltuieli personale", l-am pus pe Billy să includă apelul interurban către Salina; cei zece dolari pentru Bernie la hotelul Sunshine; sticla de whisky pentru Fitzy; șampania și compania de care mă bucurasem la Ma Belle și bacșișul pentru portarul de la Empire State Building. Deoarece niciuna dintre aceste cheltuieli nu a fost esențială pentru efortul nostru comun, m-am gândit că ar trebui să fie scăzute din partea mea.

În ultima secundă, mi-am amintit de cheltuielile de pe Arthur Avenue. S-ar putea spune că acestea ar trebui să fie incluse la „Cheltuieli operaționale", pentru că le mâncam cu toții. Dar, cu un ah-ce-naiba, i-am spus lui Billy să le treacă în coloana mea. În seara asta, cina era din partea mea.

După ce Billy a notat toate cifrele și și-a verificat de două ori calculele, l-am încurajat să scoată o foaie nouă de hârtie și să transcrie cele două socoteli. La o asemenea sugestie, majoritatea copiilor ar fi vrut să știe de ce, după ce făcuseră treaba o dată, trebuiau să o facă din nou. Dar nu și Billy. Cu fascinația lui instinctivă pentru ordine și disciplină, a scos o nouă foaie de hârtie și a început să își copieze munca cu aceeași precizie cu care așezase furculițele și cuțitele.

Când a terminat, Billy a încuviințat din cap de trei ori, semn că și-a dat acordul asupra conținutului. Dar apoi s-a încruntat iar.

— N-ar trebui să aibă un titlu, Duchess?

— Ai vreo idee?

Billy s-a gândit o secundă, mușcând din capătul creionului.

Apoi, după ce l-a scris cu majuscule, a citit:

— „Escapada".

Ia te uită, ce ziceți de asta?

Când raportul de cheltuieli a fost terminat, era deja trecut de ora șase – trebuia să începem să gătim. După ce am aranjat ingredientele, l-am învățat pe Billy tot ce Lou, bucătarul de la Leonello's, mă învățase pe mine. Mai întâi, cum să fac un sos de roșii simplu cu roșii din conservă și un soffritto (Ce este un soffritto, Duchess?). După ce l-am pus pe aragaz, i-am arătat cum să taie baconul în cubulețe și cum se toacă ceapa. Apoi am scos o cratiță și i-am arătat cum să le rumenească așa cum trebuie împreună cu frunzele de dafin. Cum să le fiarbă la foc mic în vin alb cu oregano și fulgi de ardei. Și, în sfârșit, cum să adauge o

ceașcă de sos de roșii, nici măcar o linguriță în plus.

— Acum e foarte important să stai cu ochii pe ea, Billy. Eu trebuie să mă duc la toaletă, așa că vreau să rămâi fix în locul ăsta și să mai amesteci din când în când. Ai înțeles?

— Am înțeles, Duchess.

I-am dat lingura lui Billy, m-am scuzat și m-am îndreptat spre biroul lui Dennis.

Am zis că nu credeam că Emmett o s-ajungă pe la două, dar eram sigur că o să fie aici până la ora șase. După ce am închis ușa fără să fac zgomot, am sunat-o pe Ma Belle. A răspuns abia după ce telefonul a sunat de douăzeci de ori, iar după ce m-a mustruluit că nu e politicos să suni pe cineva în timp ce face baie, m-a pus la curent.

— Oh, am zis și-am închis telefonul.

După ce am făcut socoteli cu Billy, m-am trezit făcând altele de unul singur: având în vedere că Emmett era deja puțin supărat din cauza Studebakerului, sperasem să mă revanșez față de el oferindu-i o noapte în compania lui Charity; dar, evident, lucrurile nu au mers conform planului. De unde era să știu că medicamentul lui Woolly e atât de puternic? Pe lângă asta, am uitat să las o adresă. Da, mi-am zis, e foarte posibil ca Emmett să-și facă apariția aici într-o dispoziție proastă. Asta dacă o să ne găsească…

Când m-am întors la bucătărie, l-am găsit pe Woolly holbându-se la raftul cu condimente și sosul lăsat de izbelițe. Atunci lucrurile au început s-o ia razna rău.

Mai întâi, Woolly a plecat în recunoaștere.

Apoi a sunat telefonul și Billy a reapărut.

După aceea Woolly ne-a zis că cineva greșise numărul, Billy a anunțat că era aproape ora opt și s-a auzit soneria.

Te rog, te rog, te rog, mi-am spus în timp ce mă grăbeam pe hol. Cu sufletul gură și cu Billy pe urmele mele, am deschis ușa – și acolo era Emmett, purtând niște haine curate, arătând vag dezordonat.

Înainte să apuce cineva să vorbească, ceasul din sufragerie a început să bată ora opt.

Întorcându-mă spre Billy, am întins brațele și am zis:

— Ce ți-am spus, puștiule?

Emmett

La începutul penultimului an de liceu al lui Emmett, noul profesor de matematică, domnul Nickerson, le prezentase paradoxul lui Zenon. În Grecia antică, spusese el, un filozof pe nume Zenon susținea că, pentru a ajunge din punctul A în punctul B, trebuie să parcurgi mai întâi jumătate de drum. Dar pentru a ajunge de la jumătatea distanței până în punctul B, ar trebui să se parcurgă jumătate din această distanță, apoi iarăși jumătate de drum și așa mai departe. Iar când puneai laolaltă toate jumătățile de jumătăți de jumătăți care trebuiau traversate pentru a ajunge dintr-un punct în altul, singura concluzie la care se putea ajunge era că nu e posibil.

Domnul Nickerson spusese că acesta reprezenta un exemplu perfect de logică paradoxală. Lui Emmett i se păruse că e un exemplu perfect care demonstra cum mersul la școală putea fi o pierdere de timp.

Imaginați-vă, se gândea Emmett, toată energia mintală care fusese consumată nu doar pentru a formula acest paradox, ci și pentru a-l transmite în decursul timpului, traducându-l dintr-o limbă în alta, astfel încât să poată fi zgâriat cu creta pe o tablă în Statele Unite ale Americii în 1952 – la cinci ani după ce Chuck Yeager a depășit viteza sunetului deasupra deșertului Mojave.

Domnul Nickerson trebuie să fi observat expresia lui Emmett din locul lui în spatele clasei, pentru că, atunci când sunase clopoțelul, îl rugase pe Emmett să mai stea puțin.

— Vreau doar să mă asigur că ai urmărit discuția din această dimineață.

— Am urmărit-o, răspunsese Emmett.

— Și ce părere ai avut?

Emmett se uitase o clipă pe fereastră, nesigur dacă ar trebui să-și împărtășească punctul de vedere.

— Spune-mi, îl încurajase domnul Nickerson. Vreau să-ți aud părerea.

În regulă atunci, se gândise Emmett.

— Mi s-a părut o modalitate lungă și complicată de a dovedi ceva ce fratele meu de șase ani ar putea dovedi doar în câteva secunde că e fals, folosindu-se de propriile picioare.

Dar, în timp ce Emmett spunea asta, domnul Nickerson nu păruse câtuși de puțin supărat. Dimpotrivă, dăduse din cap cu entuziasm, ca și cum Emmett ar fi fost pe punctul de a face o descoperire la fel de importantă ca aceea a lui Zenon.

— Ce vrei să spui, Emmett, dacă înțeleg bine, este că Zenon pare să-și fi urmărit demonstrația de dragul raționamentului, nu pentru valoarea ei practică. Și nu ești singurul care a făcut această observație. De fapt, avem un cuvânt pentru felul acesta de practică, unul care este aproape la fel de vechi ca Zenon: sofistică. De la sofiștii greci – acei profesori de retorică și filozofie care își ajutau elevii să-și dezvolte capacitatea de a aduce argumente ce puteau fi inteligente sau convingătoare, dar care nu erau neapărat bazate pe realitate.

Domnul Nickerson chiar scrisese cuvântul pe tablă, exact sub diagrama prin care reprezentase călătoria divizată infinit de la A la B.

E de-a dreptul perfect, se gândise Emmett. Pe lângă lecțiile lui Zenon, savanții au avut grijă să dea mai departe și un cuvânt specializat, al cărui unic scop este de a identifica practica de a preda prostiile drept ceva care are sens.

Cel puțin asta crezuse Emmett la ora domnului Nickerson. Însă acum, în timp ce mergea pe o stradă sinuoasă, mărginită de copaci, din Hastings-on-Hudson, se gândea că poate Zenon nu fusese chiar atât de nebun până la urmă.

În acea dimineață, Emmett își recăpătase cunoștința cu o senzație de plutire – ca și cum ar fi fost purtat de apele unui râu larg într-o zi caldă de vară. Deschizând ochii, și-a dat seama că e în așternuturile unui pat necunoscut. Pe noptieră se afla o lampă cu un abajur roșu care scălda încăperea într-o nuanță roz. Dar nici patul, nici lumina lămpii nu erau suficient de blânde pentru a-i alina durerea din cap.

Bombănind, Emmett a făcut un efort să se ridice, dar din cealaltă parte a camerei s-a auzit zgomotul unor picioare desculțe, apoi o mână l-a apăsat ușor pe piept.

— Întinde-te și taci.

Deși acum purta o bluză albă simplă și avea părul dat pe spate, Emmett și-a dat seama că asistenta lui era tânăra femeie în neglijeu care, cu o seară înainte, îl așteptase întinsă fix în locul în care zăcea el acum.

Întorcându-se spre hol, Charity a strigat s-a trezit și, o clipă mai târziu, Ma Belle, îmbrăcată într-o rochie uriașă de casă, înflorată, a apărut în pragul ușii.

— Chiar așa, a spus ea.

Emmett s-a ridicat din nou, de data asta cu mai mult succes. Dar pătura i-a alunecat de pe piept și și-a dat seama cu o tresărire că e gol.

— Hainele mele…

— Crezi că i-aș fi lăsat să te bage într-unul dintre paturile mele îmbrăcat cu zdrențele alea murdare? a zis Ma Belle.

— Unde sunt?

— Te așteaptă chiar acolo, pe birou. Acum e timpul să te ridici din pat și să vii

să mănânci ceva.

Ma Belle s-a întors spre Charity.

— Haide, dragă. Veghea ta aici s-a încheiat.

Când cele două femei au închis ușa, Emmett a dat pătura deoparte și s-a ridicat cu grijă, un pic nesigur pe picioare. Când a ajuns lângă birou, a fost surprins să-și găsească hainele proaspăt spălate și frumos împăturite într-un teanc, cu cureaua înfășurată deasupra. În timp ce Emmett își încheia cămașa, s-a trezit uitându-se la tabloul pe care îl observase cu o seară înainte. Numai că acum a văzut că motivul pentru care catargul era înclinat nu era vântul puternic, ci faptul că nava se lovise de stânci, iar unii marinari atârnau de funiile de ancorare, alții urcaseră într-o barcă de pescuit, iar capul unuia dintre ei se vedea pe creasta albă a unui val înalt, urmând să fie trântit de stânci sau înghițit de ape.

Exact, și-a spus el, în stilul neobosit al lui Duchess.

Când Emmett a ieșit din dormitor, s-a străduit s-o ia la stânga fără să se uite la succesiunea vertiginoasă de uși. În salon a găsit-o pe Ma Belle într-un fotoliu cu spătar înalt, cu Charity în picioare lângă ea. Pe măsuța de cafea erau o prăjitură pentru micul-dejun și o cafea.

Trântindu-se pe canapea, Emmett și-a trecut o mână peste ochi.

Ma Belle a arătat spre o pungă din cauciuc roz, pusă pe o farfurie lângă cafetieră.

— E o pungă cu gheață, dacă te-nțelegi cu ele.

— Nu, mulțumesc.

Ma Belle a dat aprobator din cap.

— Nu am înțeles niciodată care-i treaba cu ele. După o noapte de pomină, n-aș vrea o pungă cu gheață nicăieri pe mine.

O noapte de pomină, s-a gândit Emmett dând din cap.

— Ce s-a întâmplat?

— Ți-au dat un Mickey14, a răspuns Charity cu un zâmbet răutăcios.

14 Mickey Finn sau Mickey este o băutură, de obicei alcoolică, în care se adaugă un drog care face ca victima să-și piardă cunoștința (n. red.).

Ma Belle s-a încruntat.

— N-a fost un Mickey, Charity. Și nu zice ți-au dat. A fost implicat doar Duchess, care s-a purtat fix ca… Duchess.

— Duchess? a repetat Emmett.

Ma Belle a făcut un gest către Charity.

— A vrut să-ți ofere un mic cadou. În onoarea faptului că ți-ai încheiat perioada petrecută în tabăra aia de muncă. Dar era îngrijorat că ai putea să te sperii – având în vedere că ești creștin și virgin.

— Nu e nimic în neregulă să fii creștin sau virgin, a spus Charity încurajatoare.

— Ei bine, eu nu sunt atât de sigură de asta, a replicat Ma Belle. Oricum, ca să facem atmosferă, trebuia să sugerez un toast, iar Duchess avea de gând să-ți pună ceva în băutură care să te ajute să te relaxezi. Dar probabil a fost ceva mai puternic decât și-a dat seama, pentru că, odată ce te-am dus în camera lui Charity, te-ai învârtit de două ori și gata, ți s-a stins lumina. Nu-i așa, dragă?

— A fost foarte bine că mi-ai aterizat în poală, a zis ea făcând cu ochiul.

Femeile păreau să se distreze pe seama acestei întorsături amuzante de situație. Ceea ce l-a făcut pe Emmett să scrâșnească din dinți.

— Hai, nu te supăra pe noi acum, a spus Ma Belle.

— Dacă e să fiu supărat, nu e din cauza voastră.

— Bine, nu te supăra nici pe Duchess.

— N-a vrut să-ți facă rău, a spus Charity. A vrut doar să te simți bine.

— Așa este, a continuat Ma Belle. Și pe cheltuiala lui.

Emmett nu s-a obosit să sublinieze că distracția pe care o plănuiseră pentru seara trecută, la fel ca șampania, fusese plătită din banii lui.

— Duchess a vrut mereu să se asigure că și ceilalți se distrează, chiar și-atunci când era mic.

— În orice caz, a continuat Ma Belle, ni s-a zis să-ți spunem că Duchess, fratele tău și celălalt prieten…

— Woolly, a precizat Charity.

— Așa, Woolly. Te așteaptă cu toții la casa surorii lui. Dar mai întâi ar trebui să mănânci ceva.

Emmett și-a dus din nou mâna la ochi.

— Nu prea mi-e foame.

Ma Belle s-a încruntat.

Charity s-a aplecat în față, vorbindu-i aproape în șoaptă.

— Ma Belle nu servește în general micul-dejun.

— Ai perfectă dreptate, nu o fac.

După ce a acceptat o ceașcă de cafea și o prăjitură, ca să fie politicos, lui Emmett i s-a reamintit că, de multe ori, bunele maniere există pentru binele tău. Căci, așa cum s-a dovedit, cafeaua și prăjitura erau exact ceea ce avea nevoie în acel moment. Erau atât de bune, încât a acceptat cu ușurință încă o porție de prăjitură și o ceașcă de cafea.

În timp ce mânca, Emmett a întrebat cum ajunseseră doamnele să îl cunoască pe Duchess de când era copil.

— Tatăl lui a lucrat aici, a spus Charity.

— Credeam că a fost actor.

— A fost actor, așa-i, a zis Ma Belle. Și, când nu găsea de lucru pe scenă, juca rolul de chelner sau de șef de sală. Dar timp de câteva luni după război ne-a fost maestru de ceremonii. Harry putea fi orice, cred. Dar, de cele mai multe ori, era cel mai mare dușman al său.

— În ce fel?

— Harry e un tip șarmant cu o slăbiciune pentru băutură. Așa că, deși putea să te convingă în câteva minute să-i dai o slujbă, putea la fel de repede să bea până-l dădeai afară.

— Dar, când lucra la circ, îl lăsa pe Duchess cu noi, a intervenit Charity.

— Îl aducea pe Duchess aici? a întrebat Emmett, puțin șocat.

— Da, a spus Ma Belle. Pe vremea aceea probabil avea în jur de unsprezece ani. În timp ce tatăl lui era jos, el lucra aici, în salon. Punea pălăriile în cuier și le turna băuturi clienților. Făcea și bani buni. Nu că taică-său l-ar fi lăsat să-i păstreze.

Emmett s-a uitat prin cameră, încercând să și-l imagineze pe Duchess la vârsta de unsprezece ani, agățând pălării și turnând băuturi într-o casă rău famată.

— Lucrurile erau altfel atunci, a zis Ma Belle, urmărindu-i privirea. Pe atunci, într-o sâmbătă seara, la circ mai erau locuri doar în picioare și aveam zece fete care lucrau aici. Și nu veneau doar băieții de la Navy Yard. Aveam oameni din lumea bună.

— Venea chiar și primarul, a spus Charity.

— Ce s-a întâmplat?

Ma Belle a ridicat din umeri.

—Timpurile s-au schimbat. Cartierul s-a schimbat. S-au schimbat gusturile.

A privit în jurul camerei cu un pic de nostalgie.

— Credeam că războiul o să ne afecteze afacerile, dar, în cele din urmă, de vină au fost suburbiile.

Cu puțin timp înainte de prânz, Emmett era gata de plecare. A primit un sărut pe obraz de la Charity și o strângere de mână de la Ma Belle, le-a mulțumit pentru hainele curate, pentru micul-dejun, pentru bunătatea lor.

— Dacă îmi dați adresa, o să plec.

Ma Belle s-a uitat la Emmett.

— Ce adresă?

— A surorii lui Woolly.

— De ce aș ști eu adresa ei?

— Nu v-a dat-o Duchess?

— Mie nu. Dar ție, dragă?

Când Charity a clătinat din cap, Emmett a închis ochii.

— Hai să căutăm în cartea de telefon, a sugerat Charity cu vioiciune.

Charity și Ma Belle s-au uitat la Emmett.

— Nu-i știu numele de căsătorie.

— Bine, rahat, cred că n-ai noroc.

— Ma, a mustrat-o Charity.

— Bine, bine, bine. Lasă-mă să mă gândesc.

Ma Belle a privit în gol o clipă.

— Prietenul ăsta, Woolly. Care-i povestea lui?

— E din New York…

— Ne-am prins de asta. Din ce zonă?

Emmett s-a uitat la ea fără să priceapă.

— Din ce cartier. Brooklyn? Queens? Manhattan?

— Manhattan.

— Ăsta e un început. Știi unde a fost la școală?

— A fost la un internat. Saint George… Sau Saint Paul… Saint Mark…

— E catolic! a spus Charity.

Ma Belle și-a dat ochii peste cap.

— Nu sunt școli catolice, dragă. Sunt școli ale protestanților bogați. Ba chiar cele de lux. Și, după ce am cunoscut mai mulți absolvenți ai acestor școli, pun pariu pe un cocktail că prietenul tău Woolly este din Upper East Side. Dar la care dintre ele s-a dus: Saint George, Saint Paul sau Saint Mark?

— La toate.

— La toate?

Când Emmett a explicat că Woolly fusese dat afară de la două astfel de școli, Ma Belle s-a cutremurat de râs.

— Oho, băiete, a spus ea în cele din urmă. Dacă ești dat afară de la una dintre școlile astea, ca să intri la alta trebuie să faci parte dintr-o familie destul de veche. Dar să fii dat afară de la două și să fii primit la o a treia? Străbunicii lui trebuie să fi ajuns aici pe Mayflower! Deci care este numele real al acestui personaj Woolly?

— Wallace Wolcott Martin.

— Bineînțeles. Charity, du-te, te rog, în biroul meu și adu-mi cartea neagră din sertar.

Când Charity s-a întors din camera situată în spatele pianului, Emmett se aștepta să aducă o agendă mică. În schimb, avea în mână un volum mare și negru, cu un titlu roșu-închis.

— Registrul social, a explicat Ma Belle. Aici sunt trecuți toți.

— Toți oamenii? a întrebat Emmett.

— Nu oamenii mei. Când vine vorba de Registrul social, am fost pe el, sub el, în spatele și în fața lui, dar nu am fost niciodată în el. Pentru că scopul lui e să

cuprindă cealaltă lume. Așa. Fă loc, Gary Cooper.

Când Ma Belle s-a lăsat pe canapea lângă Emmett, acesta a simțit cum pernele se lasă cu câțiva centimetri mai aproape de podea. Aruncând o privire la coperta cărții, Emmett a observat că era ediția din 1951.

— E depășită, a spus el.

Ma Belle l-a privit încruntată.

— Crezi că e ușor să pui mâna pe așa ceva?

— Nu știe, a spus Charity.

— Nu, probabil că nu. Ascultă, dacă ai căuta vreun prieten polonez sau italian ai cărui bunici au debarcat pe insula Ellis, atunci, în primul rând, nu ar exista vreo astfel de carte în care să cauți. Dar, chiar dacă ar exista una, problema e că cei de teapa lor își schimbă numele și adresele ca pe șosete. Ăsta e motivul pentru care au venit în America în primul rând. Pentru a ieși din rutina în care i-au băgat strămoșii lor.

Cu un gest de venerație, Ma Belle a pus mâna pe cartea din poală.

— Dar, când vine vorba de oamenii ăștia, nimic nu se schimbă niciodată. Nici numele. Nici adresele. Nici măcar un nenorocit de lucru. Și asta îi reprezintă pe ei.

Lui Ma Belle i-a luat cinci minute să găsească ce căuta. Pentru că era prea tânăr, Woolly nu avea propria intrare în registru, dar era trecut ca unul dintre cei trei copii ai doamnei Richard Cobb, născută Wolcott; văduva lui Thomas Martin; membră a Colony Club și a DAR; născută în Manhattan, în prezent în Palm Beach. Cele două fiice ale sale, Kaitlin și Sarah, erau căsătorite și figurau împreună cu soții lor: domnul și doamna Lewis Wilcox din Morristown, New Jersey, și domnul și doamna Dennis Whitney din Hastings-on-Hudson, New York.

Duchess nu precizase la care dintre surori stăteau.

— Oricum, a zis Ma Belle, trebuie să te întorci în Manhattan ca să prinzi trenul. Dacă aș fi în locul tău, aș începe cu Sarah, deoarece e un drum mai scurt până la Hastings-on-Hudson, care mai are și avantajul să nu fie în New Jersey.

Când Emmett a plecat de la Ma Belle, era deja douăsprezece și jumătate. Ca să câștige timp, a chemat un taxi, dar când i-a spus șoferului să îl ducă la gara din Manhattan, acesta l-a întrebat la care dintre ele.

— Sunt mai multe gări în Manhattan?

— Sunt două, amice: Penn Station și Grand Central. La care vrei s-ajungi?

— Care e mai mare?

— Fiecare-i mai mare decât cealaltă.

Emmett nu auzise niciodată de Grand Central, dar își amintea că cerșetorul din Lewis spunea că Pennsylvania Railroad era cea mai mare din țară.

— Penn Station, a spus el.

Când Emmett a ajuns acolo, și-a dat seama că a ales bine, pentru că fațada gării avea coloane de marmură care se înălțau cu patru etaje deasupra bulevardului, iar interiorul era foarte vast, întinzându-se sub un tavan de sticlă; a văzut hoarde întregi de călători. Dar, când a găsit cabina de informații, a aflat că din Penn nu există trenuri spre Hastings-on-Hudson. Acestea urmau linia Hudson River de la Grand Central. Așa că, în loc să se ducă la casa lui Sarah, Emmett s-a urcat în trenul de 1:55 către Morristown, New Jersey.

Când a ajuns la adresa pe care i-o dăduse Ma Belle, l-a rugat pe taximetrist să aștepte cât el se duce să bată la ușă. Femeia care a răspuns a zis că, da, e Kaitlin Wilcox, pe un ton îndeajuns de prietenos. Dar, imediat ce Emmett a întrebat-o dacă fratele ei, Woolly, se întâmpla să fie acolo, a devenit aproape furioasă.

— Brusc, toată lumea vrea să știe dacă fratele meu este aici! Dar de ce ar fi? Despre ce este vorba? Ești în cârdășie cu fata aia? Ce puneți voi doi la cale? Cine ești tu?

În timp ce se îndrepta rapid spre taxi, Emmett a auzit cum Kaitlin continua să strige din pragul ușii, cerându-i să-i spună cine e.

Așa că s-a întors la depoul din Morristown, unde Emmett a luat trenul de 4:20 până la Penn Station, apoi un taxi până la Grand Central, care, după cum s-a dovedit, avea propriile coloane de marmură, propriul tavan înalt, propriile hoarde de călători. Acolo a așteptat o jumătate de oră pentru a se îmbarca în trenul de 6:15 spre Hastings-on-Hudson.

Emmett a ajuns puțin după ora 7:00, s-a urcat în al patrulea taxi al zilei. Dar, după zece minute de călătorie, a văzut cum suma de pe aparatul de taxat a crescut cu cinci cenți, ajungând la un dolar și nouăzeci și cinci de cenți, așa că s-a gândit că s-ar putea să nu aibă suficienți bani pentru cursă. Deschizându-și portofelul, a constatat că, tot schimbând trenuri și taxiuri, mai rămăsese cu doi dolari.

— Poți să tragi pe dreapta? a întrebat el.

Privindu-l întrebător în oglindă, taximetristul a tras pe dreapta pe un drum mărginit de copaci. Ținându-și portofelul în mână, Emmett i-a explicat că mai avea doar suma pe care o arăta aparatul de taxat.

— Dacă nu mai ai bani, atunci nu mai ai ce căuta în taxi.

Încuviințând din cap, Emmett i-a dat taximetristului cei doi dolari, i-a mulțumit pentru drum și a coborât. Din fericire, înainte de a porni la drum, taximetristul a avut amabilitatea să coboare geamul din dreapta ca să-i dea indicații lui Emmett: La vreo trei kilometri mai sus, ia-o la dreapta pe Forest; după încă vreo doi kilometri, ia-o la stânga pe Steeplechase Road. Când taxiul s-a îndepărtat, Emmett a pornit pe jos, cu mintea ocupată de năpasta călătoriilor divizate la nesfârșit.

America are o lățime de aproape cinci mii de kilometri, s-a gândit el. Cu cinci zile înainte, el și Billy porniseră la drum cu intenția de a conduce două mii cinci sute de kilometri spre vest, până în California. În schimb, călătoriseră două mii cinci sute de kilometri spre est, până la New York. Când a ajuns, Emmett a străbătut orașul din Times Square până în Lower Manhattan și înapoi. Până în Brooklyn și Harlem. Și, când părea în sfârșit că destinația era la o aruncătură de băț, Emmett a trebuit să ia trei trenuri, patru taxiuri și acum să meargă pe jos.

Își imagina schema pe care ar face-o domnul Nickerson: cu San Francisco în partea stângă a tablei, marcând progresul în zigzag a lui Emmett în partea dreaptă, fiecare etapă a călătoriei sale devenind din ce în ce mai scurtă. Numai că paradoxul cu care Emmett trebuia să se confrunte nu era cel al lui Zenon. Era paradoxul care vorbea repede, făcea ce avea el chef și schimba planurile cum îl tăia capul, cunoscut sub numele de Duchess.

Dar, oricât de exasperant ar fi fost, Emmett a înțeles faptul că e mai bine să fie obligat să-și petreacă după-amiaza făcând naveta de colo-colo. Pentru că, mai devreme, când ieșise plin de nervi de la Ma Belle, dacă Emmett l-ar fi văzut pe Duchess pe stradă, l-ar fi bătut cu pumnii până l-ar fi făcut una cu pământul.

În schimb, călătoriile cu trenul și cu taxiul și această plimbare de cinci kilometri îi oferiseră timpul necesar să se gândească nu doar la ce-i provocase furie – treaba cu mașina, plicul, drogul din băutură –, ci și la ce ar trebui să-l ajute să se tempereze. Cum ar fi promisiunile făcute lui Billy și surorii Agnes. Și ce i-au povestit Ma Belle și Charity. Dar, mai presus de toate, ceea ce l-a făcut pe Emmett să cadă pe gânduri și să-și regăsească simțul măsurii a fost povestea pe care Fitzy FitzWilliams i-o spusese la un pahar de whisky, în fundătura aia de bar.

Timp de aproape un deceniu, Emmett a condamnat în tăcere nebuniile tatălui său – încăpățânarea cu care și-a urmat visul agrar, refuzul de a cere ajutor și idealismul care l-a susținut, chiar dacă l-a plătit pierzându-și ferma și soția. Dar, în ciuda defectelor sale, Charlie Watson nu fusese niciodată aproape de a-l trăda pe Emmett în felul în care Harry Hewett îl trădase pe Duchess.

Și pentru ce?

Pentru o tinichea.

Un fleac furat din buzunarul unui clovn.

Emmett era perfect conștient de ironia ascunsă a poveștii bătrânului clovn. Era clară – ca o mustrare. Pentru că, dintre toți băieții pe care Emmett îi cunoscuse la Salina, te-ai fi gândit că Duchess e dintre cei mai predispuși să încalce regulile sau adevărul pentru propriul câștig. Dar, până la urmă, Duchess era cel cu adevărat nevinovat. El era cel care fusese trimis la Salina fără să fi făcut absolut nimic. Townhouse și Woolly furaseră mașini. Iar el, Emmett Watson,

pusese capăt vieții unui om.

Ce drept avea el să-i ceară lui Duchess să-și ispășească păcatele?

Cu ce drept putea el să ceară asta de la cineva?

La câteva secunde după ce a răsunat soneria de la ușa familiei Whitney, Emmett a auzit pași grăbiți înăuntru. Apoi ușa s-a deschis.

În sinea lui, Emmett trebuie să se fi așteptat ca Duchess să fie chinuit de remușcări, pentru că l-a cuprins un fior puternic de supărare când l-a văzut zâmbind, părând aproape triumfător când s-a întors spre Billy și a ridicat brațele – exact cum făcuse în ușa hambarului familiei Watson – ca să zică:

— Ce ți-am spus, puștiule?

Cu un zâmbet larg, Billy l-a ocolit pe Duchess ca să-l îmbrățișeze pe Emmett. Apoi a dat drumul unui șuvoi de cuvinte.

— N-o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat, Emmett! După ce am plecat de la circ – în timp ce tu erai cu prietenii tăi –, Duchess ne-a dus cu mașina la Empire State Building, ca să găsim biroul profesorului Abernathe. Am mers cu liftul până la etajul cincizeci și cinci și nu i-am găsit doar biroul, ci l-am găsit și pe profesorul Abernathe! Și mi-a dat unul dintre caietele lui – în caz că rămân fără pagini goale. Și când i-am spus despre Ulysses…

— Stai un pic, a zis Emmett, zâmbind fără să vrea. Abia aștept să-mi povestești totul despre asta, Billy. Chiar îmi doresc. Dar mai întâi trebuie să vorbesc doar cu Duchess un minut. Bine?

— Bine, Emmett, a încuviințat Billy, deși nu părea foarte sigur că e o idee bună.

— Hai cu mine, l-a îndemnat Woolly. Oricum voiam să-ți arăt ceva!

Emmett s-a uitat cum Billy și Woolly urcă scările. S-a întors spre Duchess abia când au dispărut pe hol.

Emmett și-a dat seama că Duchess are ceva de spus. Toate semnele erau acolo: își lăsase greutatea pe vârfurile picioarelor, mâinile îi erau gata-gata să înceapă să gesticuleze, avea o expresie de nerăbdare, serioasă. Dar nu se pregătea pur și simplu să vorbească. Avea de gând să se avânte cu tot sufletul într-o altă explicație.

Așa că, înainte ca Duchess să apuce să zică măcar un cuvânt, Emmett l-a apucat de guler și a ridicat pumnul.

Woolly

Din experiența lui Woolly, era adevărat că, atunci când cineva voia să discute cu altcineva între patru ochi, uneori nu prea știai cum să procedezi. Dar, când Emmett a cerut să stea de vorbă cu Duchess, Woolly a știut exact ce să facă. De fapt, se gândise la asta încă de la ora 19:42.

— Vino cu mine! i-a spus lui Billy. Oricum voiam să-ți arăt ceva!

L-a condus la etaj, în așa-zisul lui dormitor.

— Intră, intră! l-a poftit el.

Billy a pășit înăuntru și Woolly a apropiat ușa, lăsând-o întredeschisă câțiva centimetri, astfel încât să nu audă ce-i spune Emmett lui Duchess, ci doar când avea să-i cheme înapoi.

— A cui e camera asta?

— Cândva a fost a mea, i-a răspuns Woolly zâmbind. Dar am renunțat la ea pentru ca bebelușul să fie mai aproape de sora mea.

— Și acum stai în camera de lângă scara din spate.

— E mult mai practic, având în vedere desele mele veniri și plecări, i-a explicat Woolly.

— Îmi place albastrul, i-a zis Billy. E cam aceeași culoare cu a mașinii lui Emmett.

— Așa mă gândeam și eu!

După ce au apreciat nuanța, Woolly și-a îndreptat atenția spre mormanul acoperit din mijlocul camerei. A înlăturat învelitoarea, a localizat cutia pe care o căuta, i-a ridicat capacul, a pus deoparte trofeul de tenis și a scos caseta de trabucuri.

— Iată! a exclamat el.

Apoi, întrucât patul era plin cu lucrurile lui, s-a așezat cu Billy pe podea.

— E o colecție? a întrebat Billy.

— Da, i-a răspuns Woolly. Deși nu seamănă cu colecția ta de dolari din argint sau cu cea de capace de sticle din Nebraska. Pentru că nu constă în diferite versiuni ale aceluiași lucru. Dimpotrivă, a mea aduce laolaltă aceeași versiune a unor obiecte diferite.

Deschizând capacul, Woolly a înclinat cutia spre Billy.

— Vezi? Genul de lucruri pe care le folosești rar, dar pe care ar trebui să le pui bine, astfel încât să știi exact unde să le găsești când ai nevoie de ele. De pildă, aici păstrez butonii pentru cămașă ai tatălui meu, în caz că, la un moment dat, va

trebui să port smoching. Aceia sunt câțiva franci francezi, în eventualitatea că voi ajunge în Franța. Iar asta este cea mai mare bucată de sticlă șlefuită de mare pe care am găsit-o vreodată. Dar aici…

Dând ușor la o parte vechiul portofel al tatălui său, Woolly a scos un ceas de mână de pe fundul cutiei și i l-a întins lui Billy.

— Cadranul e negru, a remarcat băiatul surprins.

Woolly a dat din cap că da.

— Și numerele sunt albe. Exact invers decât te-ai fi așteptat. Se numește ceas de ofițer. L-au făcut așa pentru ca, atunci când un ofițer avea nevoie să verifice ora pe câmpul de luptă, lunetiștii inamici să nu îl poată dibui după albul cadranului.

— A fost al tatălui tău?

— Nu, a spus Woolly, clătinând din cap. A fost al bunicului. L-a purtat în Franța, în timpul Primului Război Mondial. Apoi i l-a dat fratelui mamei mele, Wallace. După care unchiul Wallace mi l-a dat mie în dar de Crăciun, când eram mai mic decât tine. El este cel al cărui nume îl port.

— Te cheamă Wallace?

— Întocmai.

— De aceea ți se spune Woolly? Ca să nu te confunde lumea cu unchiul tău atunci când sunteți împreună?

— Nu, i-a răspuns Woolly. Unchiul Wallace a murit cu ani în urmă. În război, la fel ca tata. Numai că nu într-unul dintre războaiele mondiale, ci în Războiul Civil Spaniol.

— De ce a luptat unchiul tău în Războiul Civil Spaniol?

Ștergându-și repede o lacrimă, Woolly a clătinat din cap.

— Nu sunt sigur, Billy. Sora mea susține că înfăptuise atâtea lucruri previzibile, încât și-a dorit să facă ceva la care lumea nu se aștepta câtuși de puțin.

S-au uitat amândoi la ceasul pe care Billy îl ținea cu grijă în mână.

— Vezi, mai are un ac, i-a arătat Woolly. Numai că, în locul unui secundar mare, care să se învârtească în cadranul generos, ca la ceasul tău, are unul mic care se rotește în propriul cadran mititel. Cred că, în război, e foarte important să ții seama de fiece secundă.

— Da, așa cred și eu, a zis Billy, apoi i-a înapoiat ceasul.

— Nu, nu, l-a refuzat Woolly. E pentru tine. L-am scos din cutie pentru că vreau să ți-l ofer ție.

Billy a clătinat din cap și i-a spus că un astfel de ceas e mult prea valoros pentru a renunța la el.

— Dimpotrivă, a replicat Woolly entuziasmat. Nu este un ceas prea valoros

pentru a fi oferit cadou, ci mai degrabă e prea valoros pentru a fi păstrat. Bunicul i l-a dat unchiului meu, care mi l-a dăruit mie. Acum eu ți-l dau ție. Și într-o zi – peste mulți ani de acum încolo – îl vei putea da altcuiva.

Poate că Woolly nu-și exprimase extraordinar de bine punctul de vedere, dar Billy părea să înțeleagă. Așa că Woolly l-a îndemnat să întoarcă ceasul. Dar mai întâi i-a explicat singura lui particularitate, și anume că, o dată pe zi, trebuia întors exact de paisprezece ori.

— Dacă îl întorci doar de douăsprezece ori, până la sfârșitul zilei va rămâne cu cinci minute în urmă, i-a zis Woolly. În schimb, dacă îl întorci de șaisprezece ori, o va lua cu cinci minute înainte. Însă, odată întors de fix paisprezece ori, va indica ora exactă.

După ce a asimilat informația, Billy a întors ceasul de paisprezece ori, numărând în gând.

Woolly a omis să-i mărturisească băiatului că, uneori – de pildă când intrase la Saint Paul –, întorcea dinadins ceasul de șaisprezece ori timp de șase zile la rând, astfel încât să fie cu o jumătate de oră înaintea tuturor celorlalți. Alteori, îl întorcea de douăsprezece ori vreme de șase zile, ca să rămână cu o jumătate de oră în urmă. Oricum, indiferent că-l întorcea de șaisprezece sau de douăsprezece ori, era ca atunci când Alice pășise prin oglindă sau când cei patru frați Pevensie trecuseră prin dulap și se treziseră în altă lume, în Narnia.

— Haide, puneți-l! l-a îndemnat Woolly.

— Vrei să spui că-l pot purta acum?

— Bineînțeles. Bineînțeles, bineînțeles, bineînțeles. Asta e și ideea!

Așa că, fără niciun ajutor, Billy și-a prins ceasul la încheietură.

— Ce bine-arată! a exclamat Woolly.

Și ar fi repetat vorbele pentru a le accentua, dacă de undeva de jos nu ar fi răsunat brusc un zgomot asemănător cu o împușcătură. Woolly și Billy au făcut ochii mari, au schimbat o privire, apoi au sărit în picioare și s-au repezit pe ușă afară.

Duchess

Emmett era într-o dispoziție deosebit de proastă. Încerca să o ascundă, pentru că așa era el. Și totuși i-am sesizat starea. Mai ales când l-a întrerupt pe Billy în mijlocul poveștii, spunând că dorește să-mi vorbească între patru ochi.

La naiba, dacă aș fi fost în locul lui, și eu aș fi vrut să vorbesc cu mine însumi!

O altă zicală preferată a sorei Agnes era că înțeleptul se dă singur de gol. Desigur, ideea era că, dacă făceai ceva greșit, chiar și în spatele magaziei în toiul nopții, până la urmă ea avea să afle. După ce aduna indiciile, deducea totul din confortul propriului fotoliu, la fel ca Sherlock Holmes. Sau își dădea seama după comportamentul tău. Ori auzea adevărul direct din gura lui Dumnezeu. Oricare ar fi fost sursa, avea să afle, fără îndoială, despre fărădelegile tale. Așa că, pentru a economisi timp, cel mai bine era să te autodenunți. Să recunoști că ai depășit măsura, să-ți exprimi căința și să promiți că te vei îndrepta, de preferat înainte ca altcineva să apuce să-și spună părerea. Așa că, în clipa în care Emmett și cu mine am rămas singuri, eram pregătit.

Aparent, Emmett avea altă idee. Una și mai bună. Pentru că, înainte să apuc să rostesc vreun cuvânt, m-a apucat de guler, gata să-mi dea una. Am închis ochii și mi-am așteptat răsplata.

Dar nu s-a întâmplat nimic.

Aruncându-i o privire cu ochiul drept, am văzut că scrâșnește din dinți, luptându-se cu propriile instincte.

— Dă-i! l-am îndemnat. O să te simți mai bine. Și eu o să mă simt mai bine!

Dar, în timp ce-l încurajam, l-am simțit slăbindu-și strânsoarea. Apoi m-a împins în spate vreo jumătate de metru. Așa că, până la urmă, am sfârșit prin a-mi cere scuze.

— Îmi pare foarte rău, i-am spus.

După care am început să-mi enumăr pe degete, pe nerăsuflate, greșelile.

— Am împrumutat autoturismul Studebaker fără să cer voie, te-am abandonat în Lewis, am interpretat greșit interesul tău față de Cadillac și, pe deasupra, ți-am stricat seara la Ma Belle. Ce pot să spun? Am dat dovadă de nechibzuință. Dar o să mă revanșez față de tine.

Emmett a ridicat ambele mâini în aer.

— Nu e nevoie să te revanșezi față de mine, Duchess. Îți accept scuzele. Doar că nu vreau să mai vorbesc despre asta.

— În regulă, am spus. Apreciez dorința ta de a lăsa acest capitol în urmă. Dar

mai întâi de toate…

Scoțând plicul lui din buzunarul de la spate, i l-am returnat cu un gest ceremonios. A fost vizibil ușurat să-l aibă în mână. E posibil chiar să fi oftat. Dar, în același timp, mi-am dat seama că îi cântărea conținutul.

— Nu e totul acolo, am recunoscut. Însă mai am ceva pentru tine, am continuat, scoțând calculele contabile din alt buzunar.

Emmett a părut oarecum mirat când le-a luat și de-a dreptul perplex după ce s-a uitat peste ele.

— E scrisul lui Billy?

— Sigur că da. Îți spun eu, puștiul se pricepe la cifre, am zis, am înaintat un pas spre Emmett și am arătat vag spre coloane. E totul acolo. Cheltuielile necesare, cum ar fi benzina și hotelurile, care îți vor fi rambursate negreșit. Apoi mai sunt cheltuielile suplimentare, pe care le voi achita eu imediat ce ajungem în Adirondacks.

Emmett și-a ridicat privirea de pe foaie cu o expresie care-i trăda neîncrederea.

— Duchess, de câte ori trebuie să-ți mai spun că nu merg în Adirondacks? De îndată ce Studebakerul e gata, Billy și cu mine plecăm în California.

— Înțeleg, am spus. Din moment ce Billy vrea să ajungă acolo până pe 4 Iulie, e logic să vă grăbiți. Dar ziceai că mașina ta nu va fi gata până luni, nu? Și, în plus, cred că ești mort de foame. Așa că hai să cinăm frumos, doar noi patru, în seara asta! Iar mâine, Woolly și cu mine ne vom duce cu Cadillacul la vilă să luăm cașcavalul. Trebuie să facem o scurtă oprire în Syracuse, să-l văd pe bătrânul meu tată, dar apoi ieșim pe autostradă. N-o să rămânem decât cu câteva zile în urma voastră.

— Duchess…, a spus Emmett, dând trist din cap.

Părea oarecum descurajat, ceea ce nu-i stătea în fire unui tip atât de descurcăreț ca el. Evident, ceva din plan nu-i convenea. Sau poate că apăruse o nouă complicație despre care eu nu știam. Până să apuc să-l întreb, din stradă a răsunat o mică explozie. Întorcându-se încet, Emmett s-a holbat o clipă la ușa din față, apoi a închis ochii.

Sally

Dacă într-o bună zi aș fi binecuvântată cu o fiică, aș crește-o mai degrabă după canoanele Bisericii Episcopale decât după cele catolice. Poate că episcopalienii sunt protestanți prin denumire, dar nu ți-ai da seama de asta după slujbele lor – în ciuda veșmintelor și a imnurilor englezești. Cred că le place să li se spună biserica înaltă. Eu o numesc înaltă și atotputernică.

Și totuși un lucru pe care te poți baza din partea Bisericii Episcopale este că își ține registrele în ordine. Reprezentanții ei sunt aproape la fel de serioși în privința asta ca mormonii. Prin urmare, când Emmett nu a sunat, așa cum a promis, vineri, la două și jumătate, nu mi-a dat de ales și l-am contactat pe părintele Colmore de la Saint Luke.

De îndată ce mi-a răspuns, i-am explicat că încerc să dau de urma unui membru al congregației unei biserici episcopale din Manhattan și l-am întrebat dacă știe cum aș putea face acest lucru. Fără să stea pe gânduri, mi-a spus că ar trebui să-l contactez pe reverendul Hamilton Speers, rectorul de la Saint Bartholomew. Mi-a dat chiar și numărul de telefon.

Saint Bartholomew trebuie să fie un fel de biserică. Pentru că, atunci când am sunat, în locul reverendului Speers mi-a răspuns o recepționeră care mi-a cerut să aștept (în ciuda faptului că era un apel interurban), apoi mi-a făcut legătura cu un rector adjunct, care m-a întrebat la rândul lui în ce problemă vreau să discut cu reverendul. I-am explicat că eram ruda îndepărtată a unei familii din congregația sa, că tatăl meu murise peste noapte și că trebuia să-mi anunț verii din New York de moartea sa, însă nu reușeam să găsesc agenda tatălui meu.

Nu era o afirmație onestă în cel mai strict sens al cuvântului. Dar, în timp ce religia creștină dezaprobă, în general, consumul de băuturi spirtoase, o înghițitură de vin roșu nu numai că este tolerată, ci joacă un rol esențial în cadrul împărtășaniei. Și mă gândesc că, deși în general biserica dezaprobă subterfugiile, o minciună nevinovată poate fi considerată la fel de creștină ca și înghițitura de vin de duminică, dacă este rostită în slujba Domnului.

Care era numele familiei? a vrut să știe adjunctul.

Când i-am spus că este vorba despre familia lui Woolly Martin, m-a rugat din nou să aștept. După alți câțiva bănuți, reverendul Speers a răspuns la telefon. În primul rând, mi-a transmis cele mai sincere condoleanțe pentru pierderea mea, dorindu-i tatălui meu să se odihnească în pace. Apoi mi-a povestit că familia lui Woolly, pe nume Wolcott, fusese membră a congregației Saint Bartholomew încă

de la înființarea acesteia, în 1854, și că el, personal, căsătorise patru dintre ei și botezase zece. Fără îndoială că îngropase și mai mulți.

În câteva minute, am obținut numerele de telefon și adresele mamei lui Woolly, care se afla în Florida, și ale celor două surori, care erau căsătorite și locuiau în zona New Yorkului. Am încercat să o sun mai întâi pe Kaitlin.

O fi fost familia Wolcott membră a bisericii Saint Bartholomew încă de la fondarea acesteia, în 1854, însă Kaitlin Wolcott Wilcox nu părea să fi acordat prea multă atenție lecțiilor. Fiindcă, atunci când i-am spus că încerc să-l găsesc pe fratele ei, a devenit circumspectă. Iar când i-am zis că am auzit că s-ar putea să locuiască la ea, s-a arătat de-a dreptul neprietenoasă.

— Fratele meu e în Kansas, mi-a răspuns ea. De ce ar fi cu mine? Cine ți-a spus c-o să-l găsești aici? Cine e la telefon?

Și așa mai departe.

Apoi am sunat-o pe Sarah. De astă dată, telefonul a sunat iar și iar.

Când am închis în cele din urmă, am rămas o clipă bătând darabana cu degetele în biroul tatălui meu.

În biroul tatălui meu. Sub acoperișul tatălui meu.

M-am îndreptat spre bucătărie, mi-am luat poșeta, am numărat cinci dolari și i-am lăsat lângă telefon pentru a acoperi costul apelurilor interurbane. Apoi m-am dus în camera mea, mi-am scos valiza din fundul dulapului și am început să împachetez.

Călătoria de la Morgen la New York a durat douăzeci de ore, repartizate pe parcursul unei zile și jumătate.

Unora li se poate părea un drum anevoios. Dar nu cred să fi avut vreodată la dispoziție douăzeci de ore neîntrerupte pentru a cugeta. Așa că m-am trezit gândindu-mă, în mod firesc probabil, la misterul dorinței noastre de a ne mișca.

Toate dovezile sugerează că nevoia de mișcare este la fel de veche ca omenirea. Să luăm, de pildă, Vechiul Testament. Acolo, oamenii erau mereu în mișcare. Mai întâi, Adam și Eva au părăsit raiul. Au urmat Cain, condamnat să fie un rătăcitor neliniștit, Noe, care a plutit în derivă pe apele Potopului, și Moise, care i-a condus pe israeliți din Egipt spre Țara Făgăduinței. Aceștia, fie că erau sau nu în grațiile Domnului, se aflau cu toții în mișcare. Iar în ceea ce privește Noul Testament, Domnul nostru Isus Hristos a fost ceea ce se numește un peripatetic – cineva care se deplasează mereu dintr-un loc în altul fie pe jos, fie pe spinarea unui măgar, fie pe aripile îngerilor.

Însă dovada dorinței de mișcare nu se limitează la paginile Cărții Sfinte. Orice copil de zece ani vă poate spune că a te ridica și a pleca este subiectul numărul unu în palmaresul eforturilor omului. De exemplu, cartea aceea mare și roșie pe care Billy o poartă întotdeauna cu el. Conține douăzeci și șase de povești care

străbat veacurile și aproape fiecare dintre ele relatează despre un om care pleacă undeva. Napoleon care pornește în războaiele de cucerire sau regele Arthur aflat în căutarea Sfântului Graal. Unii dintre bărbații prezentați în carte sunt personalități istorice, alții sunt personaje fictive, dar, indiferent că sunt reali sau imaginari, aproape toți se îndreaptă spre un loc diferit față de punctul din care au plecat.

Așadar, dacă dorința de mișcare e la fel de veche ca omenirea și orice copil vă poate spune acest lucru, ce se întâmplă cu un om ca tatăl meu? Ce întrerupător să fi fost apăsat într-un ungher al minții lui, care să-i fi răpit dorința de mișcare hărăzită de Dumnezeu, transformând-o în nevoia de a rămâne pe loc?

Nu e din pricina vigorii pierdute. Fiindcă transformarea nu are loc atunci când oamenii ca tatăl meu îmbătrânesc și se îmbolnăvesc. Ea se produce când sunt sănătoși, viguroși și în culmea vitalității. Dacă-i vei întreba ce anume a produs această schimbare, o vor descrie folosind limbajul virtuții. Îți vor spune că visul american înseamnă să te stabilești undeva, să-ți întemeiezi o familie și să duci un trai cinstit. Vor vorbi cu mândrie despre legăturile lor cu comunitatea, stabilite prin intermediul bisericii, al organizației caritabile Rotary International și al Camerei de Comerț, precum și prin toate celelalte lucruri care-i ajută să rămână locului.

Dar poate că dorința de a rămâne locului nu e generată de virtuțile omului, ci de viciile sale, mă gândeam eu în timp ce traversam fluviul Hudson. La urma urmei, nu cumva lăcomia, lenea și aviditatea se rezumă la a rămâne pe loc? Nu echivalează ele cu a te cufunda adânc într-un fotoliu, unde poți mânca, poți lenevi și poți dori mai mult? Într-un fel, mândria și invidia înseamnă, la rândul lor, tot a rămâne pe loc. Pentru că, așa cum mândria se bazează pe ceea ce ai construit în jurul tău, invidia se sprijină pe ceea ce a construit vecinul tău de peste drum. Casa unui om poate fi castelul său, dar mi se pare că șanțul cu apă e la fel de bun pentru a-i ține pe unii înăuntru și pe alții afară.

Eu cred că Bunul Dumnezeu are o misiune pentru fiecare – o misiune care ne iartă slăbiciunile, e adaptată la punctele noastre forte și e concepută numai și numai pentru noi. Dar poate că Dumnezeu nu vine să ne bată la ușă și să ne-o prezinte frumos împachetată. Poate, doar poate, că ceea ce El ne cere, ceea ce așteaptă de la noi, ceea ce speră este ca noi să umblăm prin lume și să o descoperim singuri, așa cum a procedat și unicul Său Fiu născut.

În timp ce coboram din mașină, Emmett, Woolly și Billy au ieșit cu toții din casă. Billy și Woolly surâdeau larg, în timp ce, ca de obicei, Emmett se purta de parcă zâmbetele ar fi fost o resursă prețioasă.

Woolly care, în mod evident, avusese parte de o educație aleasă, a vrut să știe dacă am vreo geantă.

— Ce drăguț din partea ta să mă întrebi! i-am răspuns fără să mă uit la Emmett. Valiza e în spate. Și, Billy, pe bancheta din spate se află un coș, fii amabil și ia-l. Dar fără să tragi cu ochiul.

— O să luăm noi totul, a răspuns băiatul.

În vreme ce Billy și Woolly îmi cărau lucrurile înăuntru, Emmett a clătinat din cap.

— Sally! a spus el pe un ton mai mult decât exasperat.

— Da, domnule Watson.

— Ce cauți aici?

— Ce caut aici? Păi, să vedem. Nu aveam în agendă prea multe lucruri deosebit de urgente. În plus, dintotdeauna mi-am dorit să văd orașul. Și apoi a mai fost și problema aceea minoră de ieri după-amiază, când am așteptat să sune telefonul.

Asta l-a mai îmblânzit puțin.

— Îmi pare rău, a spus el. Adevărul e că am uitat complet să te sun. De când am plecat de la Morgen, problemele s-au ținut lanț.

— Toți avem problemele noastre, am replicat.

— Cam așa e. Nu mă voi mai obosi să-mi cer scuze. Ar fi trebuit să te sun. Dar chiar era necesar să conduci până aici, din cauza asta?

— Poate că nu. Presupun că aș fi putut să-mi încrucișez degetele și să sper că tu și Billy sunteți bine. Dar mă gândeam că ai vrea să știi de ce a venit șeriful să mă vadă.

— Șeriful?

Înainte să apuc să-i explic, Billy m-a cuprins de talie, uitându-se deja la Emmett.

— Sally a adus mai multe prăjituri și gem.

— Parcă ți-am zis să nu tragi cu ochiul! i-am spus.

Apoi i-am ciufulit părul, pe care în mod vădit nu și-l mai spălase de când îl văzusem ultima oară.

— Știu că ai spus asta, Sally. Dar nu vorbeai serios. Nu-i așa?

— Nu, nu vorbeam.

— Ai adus gem de căpșuni? a întrebat Woolly.

— Da. Și de zmeură. Apropo de gem, unde e Duchess?

Toată lumea a ridicat privirea oarecum surprinsă, ca și cum abia acum ar fi observat că Duchess lipsea. Dar, în acel moment, a ieșit pe ușa din față, purtând cămașă și cravată pe sub un șorț alb și curat.

— Cina este servită! a anunțat el.

Woolly

Oh, ce noapte au avut!

Pentru început, la ora opt, Duchess a deschis ușa de la intrare și l-a găsit în prag pe Emmett, un motiv de sărbătoare în sine. Nici un sfert de oră mai târziu – imediat după ce Woolly îi dăruise lui Billy ceasul unchiului său – a avut loc o mică explozie și în fața ochilor lor uimiți și-a făcut apariția nimeni alta decât Sally Ransom, venită cu mașina tocmai din Nebraska. Iar înainte să apuce să sărbătorească sosirea ei, Duchess s-a ivit în prag și i-a anunțat că cina e servită.

— Pe aici, i-a îndrumat el, în timp ce intrau cu toții.

Dar, în loc să se îndrepte spre bucătărie, Duchess i-a condus în sufragerie, unde pe masă fuseseră aranjate porțelanuri și cristaluri, precum și două sfeșnice, chiar dacă nu era vreo zi de naștere sau vreo sărbătoare.

— Oh, Doamne! a exclamat Sally când a intrat pe ușă.

— Domnișoară Ransom, luați loc aici! a invitat-o Duchess, trăgându-i scaunul.

Apoi Duchess i-a așezat pe Billy lângă Sally, pe Woolly față-n față cu ei, iar pe Emmett în capul mesei. Și-a rezervat pentru el celălalt capăt al mesei, lângă ușa bucătăriei, prin care s-a făcut nevăzut imediat. Dar, înainte ca ușa să-și înceteze balansul, s-a întors cu un șervet pe braț și cu o sticlă de vin în mână.

— Nu poți aprecia o cină italiană bună fără un pic de vino rosso, a spus el.

Înconjurând masa, Duchess i-a turnat fiecăruia câte un pahar, inclusiv lui Billy. Apoi a lăsat sticla jos, a intrat în bucătărie și a revenit, de astă dată cu patru farfurii, câte una în fiecare mână și cu alte două în echilibru pe brațe – exact genul de împrejurare pentru care fusese proiectată ușa batantă, și-a zis Woolly.

După ce a mai făcut un tur în jurul mesei pentru a pune câte o farfurie în fața fiecăruia, Duchess a ieșit și s-a întors cu o porție pentru el însuși. Numai că, de data aceasta, când a intrat pe ușă, șorțul dispăruse și fusese înlocuit de o vestă cu toți nasturii încheiați.

Când Duchess și-a reluat locul, Sally și Emmett se holbau la farfuriile lor.

— Ce naiba! a exclamat Sally.

— Anghinare umplute, a zis Billy.

— Nu le-am gătit eu, a mărturisit Duchess. Billy și cu mine le-am luat mai devreme, astăzi, de pe Arthur Avenue.

— Este strada principală din zona italiană a Bronxului, a adăugat Billy.

Emmett și Sally s-au uitat amândoi de la Duchess la Billy și înapoi la farfuriile

lor, nu mai puțin perplecși.

— Trebuie să răzuiești partea cărnoasă a frunzei cu dinții, a explicat Woolly.

— Să ce? a întrebat Sally.

— Așa!

Pentru a exemplifica, Woolly a rupt o frunză, a răzuit-o cu dinții și i-a dat drumul la loc, în farfurie.

Câteva minute mai târziu, toată lumea se distra de minune smulgând frunze, sorbind vin și discutând cu admirația cuvenită despre prima persoană din istoria omenirii care avusese îndrăzneala să mănânce o anghinare.

Când și-au terminat aperitivul, Sally și-a îndreptat șervețelul din poală și a întrebat ce altceva aveau să mai mănânce.

— Fettuccine Mio Amore, i-a răspuns Billy.

Emmett și Sally s-au uitat la Duchess pentru mai multe detalii, dar, întrucât el strângea farfuriile, l-a rugat pe Woolly să facă onorurile.

Așa că Woolly le-a relatat totul despre Leonello's, restaurantul la care nu se făceau rezervări și nu se ofereau meniuri. Le-a povestit despre tonomat, despre mafioți și despre Marilyn Monroe. Le-a vorbit despre Leonello însuși, care mergea de la o masă la alta, își saluta clienții și le trimitea băuturi. Și, în cele din urmă, le-a povestit cum, când chelnerul venea la masa ta, nici măcar nu menționa Fettuccine Mio Amore, pentru că, dacă nu te pricepeai îndeajuns de bine încât să le comanzi, atunci nu meritai să le mănânci.

— Am ajutat la prepararea lor, a precizat Billy. Duchess mi-a arătat cum să tai ceapa în mod corespunzător.

Sally s-a holbat la Billy oarecum șocată.

— În mod corespunzător?!

— Da, a spus Billy. În mod corespunzător.

— Și cum se face asta?

Înainte ca Billy să apuce să-i explice, ușa s-a deschis și Duchess a apărut cu toate cele cinci farfurii.

La cum descrisese restaurantul Leonello's, Woolly își dădea seama că Emmett și Sally erau puțin sceptici și nu-i putea învinovăți. Pentru că, atunci când venea vorba de povestit, Duchess semăna oarecum cu Paul Bunyan, pentru care zăpada era întotdeauna înaltă de trei metri, iar râul era întins cât marea. Dar, după prima îmbucătură, toți mesenii și-au lăsat îndoielile deoparte.

— Cât sunt de bune! a exclamat Sally.

— Trebuie să recunosc că așa e, a zis Emmett. Apoi, ridicându-și paharul, a adăugat: În cinstea bucătarilor!

— Bine zis! În cinstea lor! a răspuns Woolly.

Și toți ceilalți au repetat după el.

Cina a fost atât de bună, încât toată lumea a mai cerut o porție. Duchess le-a mai turnat niște vin și ochii lui Emmett au început să strălucească, în timp ce obrajii lui Sally se înroșeau, iar ceara se scurgea în voie pe brațele sfeșnicelor.

Apoi cu toții au cerut să li se mai povestească ceva. Mai întâi, Emmett l-a rugat pe Billy să le relateze vizita la Empire State Building. A urmat Sally care l-a rugat pe Emmett să istorisească despre drumul cu marfarul. Apoi Woolly i-a cerut lui Duchess să povestească despre trucurile de magie pe care le văzuse pe scenă. Și, în cele din urmă, Billy l-a întrebat pe Duchess dacă știe vreun truc de magie.

— În decursul anilor, cred că am învățat câteva.

— Vrei să faci unul pentru noi?

Luând o înghițitură de vin, Duchess s-a gândit un moment, apoi a spus:

— De ce nu?

Duchess și-a împins farfuria pe masă, a luat tirbușonul din buzunarul vestei, a scos dopul și l-a așezat pe masă. Apoi, luând sticla de vin, a golit-o și a introdus dopul de tot în sticlă, dincolo de gâtul unde era fixat de obicei, acolo unde ar fi trebuit să se afle băutura.

— După cum vedeți, a spus el, am băgat dopul în sticlă.

Apoi a lăsat sticla să treacă din mână-n mână, astfel încât să poată confirma cu toții că era din material solid și că dopul se afla cu adevărat înăuntru. Woolly chiar a întors sticla cu susul în jos și a scuturat-o pentru a demonstra ceva ce toată lumea știa în principiu, și anume că, dacă era greu să împingi un dop până la capăt înăuntru, era practic imposibil să-l scoți doar agitând sticla.

Când sticla a încheiat turul mesei, Duchess și-a suflecat mânecile, a ridicat mâinile pentru a demonstra că erau goale, apoi l-a întrebat pe Billy dacă e amabil să se ocupe de numărătoarea inversă.

Spre satisfacția lui Woolly, Billy nu numai că a acceptat, dar s-a și folosit de secundarul micuț al noului său ceas pentru a-și îndeplini sarcina cu precizie.

— Zece, a spus el în timp ce Duchess a luat sticla și a coborât-o în poală, la adăpost de privirile lor. Nouă… Opt…, a continuat el, în vreme ce Duchess inspira și expira. Șapte… Șase… Cinci…, a numărat, în vreme ce Duchess a început să-și miște umerii înainte și înapoi. Patru… Trei… Doi, a zis, coborându-și pleoapele atât de mult, de parcă le-ar fi închis de tot.

Cât durează zece secunde? se întreba Woolly pe când Billy număra. Este suficient de mult timp ca să confirmi că un boxer la categoria grea a pierdut meciul. Îndeajuns cât să anunți sosirea unui nou an. Dar nu părea nici pe departe destul pentru a scoate un dop de pe fundul unei sticle. Și totuși, în momentul în care Billy a ajuns la unu, Duchess a trântit cu o mână sticla goală pe masă, iar cu

cealaltă a așezat dopul lângă ea, în poziție verticală.

Sally a icnit și s-a uitat la Billy, la Emmett și la Woolly. Billy s-a uitat la Woolly, la Sally și la Emmett. Iar Emmett s-a uitat la Billy, la Woolly și la Sally. Adică s-au uitat unii la alții. Cu excepția lui Duchess, care privea drept înainte, zâmbind misterios ca un sfinx.

Apoi toată lumea a început să vorbească deodată. Billy a declarat că e magie. Sally a spus că așa ceva nu se poate! Woolly exclama întruna că e minunat, minunat, minunat! Iar Emmett a cerut să vadă sticla.

Așa că Duchess a trecut sticla de la unul la altul și toată lumea a constatat că era goală. Apoi Emmett a sugerat, oarecum sceptic, că trebuie să fi fost două sticle și două dopuri de plută și că Duchess le-a schimbat în poală. Prin urmare, toată lumea s-a uitat sub masă și Duchess s-a învârtit, cu brațele întinse, dar n-au găsit o a doua sticlă.

Acum vorbeau din nou cu toții în același timp, cerându-i lui Duchess să le arate cum procedase, însă el le-a răspuns că un magician nu-și dezvăluie niciodată secretele. Și totuși, după îndelungi rugăminți și insistențe, a acceptat să le arate.

— Tot ce trebuie să faci, le-a explicat el după ce a repus dopul pe fundul sticlei, este să iei șervețelul, să-i strecori colțul îndoit prin gâtul sticlei, uite-așa, să miști dopul până când acesta aterizează în pliul șervețelului, apoi să îl retragi ușor.

Și într-adevăr, în timp ce Duchess trăgea ușor, colțul șervețelului împăturit s-a înfășurat în jurul dopului, l-a tras prin gâtul sticlei și l-a eliberat cu un pocnet mulțumitor.

— Să încerc și eu! au spus imediat Billy și Sally.

— Să încercăm cu toții! a sugerat Woolly.

Sărind de pe scaun, s-a repezit spre bucătărie și a intrat în cămară, unde „Dennis“ își ținea vinul. A luat trei sticle de vino rosso, le-a adus în bucătărie, unde Duchess le-a scos dopurile pentru ca Woolly să le poată goli conținutul la canalizare.

Odată reîntorși în sufragerie, Billy, Emmett, Sally și Woolly au introdus forțat dopurile de plută, fiecare în propria sticlă, și și-au împăturit șervețelele în timp ce Duchess se învârtea în jurul mesei dând instrucțiuni utile.

— Îndoaie-l puțin mai mult la colț, așa… Aruncă dopul un pic mai sus, uite așa… Sprijină-l puțin mai bine în pliul șervețelului. Acum trage, dar ușor!

Poc, poc, poc, au răsunat dopurile lui Sally, Emmett și Billy.

Apoi toată lumea s-a uitat la Woolly, chestie care, de obicei, îl făcea pe Woolly să vrea să se ridice și să părăsească încăperea. Dar nu și după ce servise la cină anghinare și Fettuccine Mio Amore cu patru dintre cei mai apropiați prieteni ai săi. Nu în seara asta!

— Așteptați, așteptați! le-a zis el. Mă descurc, mă descurc.

Mușcându-și vârful limbii, Woolly a mișcat dopul, l-a așezat cum trebuie, apoi, foarte, foarte ușor, a început să tragă. Și, în timp ce trăgea, toți mesenii, până și Duchess, și-au ținut răsuflarea până în momentul în care dopul lui Woolly a sărit și au izbucnit cu toții în urale!

Și atunci s-a deschis ușa batantă și a intrat „Dennis“.

— Oh, Doamne! a exclamat Woolly.

— Ce se întâmplă aici, pentru numele lui Dumnezeu? a zis „Dennis“, adresându-le una dintre întrebările acelea la care practic nu aștepta niciun răspuns.

Apoi ușa batantă s-a deschis din nou și Sarah și-a făcut apariția cu o expresie de îngrijorare.

Brusc, „Dennis“ a făcut un pas înainte, a luat sticla din fața lui Woolly și s-a uitat de jur împrejurul mesei.

— Château Margaux ’28! Ați băut patru sticle de Château Margaux ’28?!

— Am băut o singură sticlă, a răspuns Billy.

— Așa e, a zis Woolly. Am vărsat celelalte trei sticle la canalizare.

Dar, imediat ce i-a mărturisit asta, și-a dat seama că n-ar fi trebuit să o facă. Pentru că „Dennis“ s-a înroșit dintr-odată ca vinul său Château Margaux.

— Le-ai vărsat!

Sarah, care rămăsese tăcută în spatele soțului ei ținând ușa deschisă, a pășit în cameră. Aici avea să intervină și să rostească vorbele potrivite pe care mai târziu avea să-și dorească să fi avut prezența de spirit să le spună el însuși, și-a zis Woolly în sinea lui. Dar când l-a ocolit pe „Dennis“ și a reușit să vadă toată scena, a luat șervețelul de lângă farfuria lui Woolly care, la fel ca toate celelalte de pe masă, era împroșcată cu pete mari și roșii de vin.

— Oh, Woolly! a exclamat ea foarte încet.

Atât de încet, încât a sunat practic sfâșietor.

Acum, toată lumea tăcea. Și, o clipă, nimeni nu a părut să știe încotro să se uite. Pentru că nu prea voiau să se uite unul la altul, la sticle sau la șervețele. Însă când „Dennis“ a pus pe masă sticla goală de Château Margaux, parcă s-a rupt o vrajă și toți și-au ațintit privirea asupra lui Woolly, mai ales „Dennis“.

— Wallace Martin, pot să vorbesc cu tine între patru ochi? i-a zis acesta.

Când Woolly și-a urmat cumnatul în birou, și-a dat seama că tocmai înrăutățise o situație și așa complicată. Pentru că, în ciuda faptului că „Dennis“ îi spusese foarte clar că nu-i place ca oamenii să intre în biroul lui când el nu se află acolo, iată că telefonul său era căzut în sertarul biroului, cu cablul atârnând în afară.

— Stai jos! i-a spus „Dennis“, punând telefonul la locul lui.

Apoi s-a uitat o vreme la Woolly, așa cum părea să facă adesea persoanele

așezate la birou. După ce insistau să-ți vorbească neîntârziat, rămâneau acolo îndelung, fără să rostească vreun cuvânt. Dar chiar și acest interval de timp îndelungat are un sfârșit.

— Presupun că te întrebi ce căutăm eu și sora ta aici?

De fapt, Woolly nu se gândise deloc la asta. Dar acum, că „Dennis" adusese vorba, parcă merita să se întrebe, din moment ce ei doi urmau să petreacă noaptea în oraș.

Ei bine, se pare că vineri după-amiază Kaitlin primise un telefon de la o tânără care o întrebase dacă Woolly era la ea acasă. Apoi, ceva mai devreme în cursul zilei, un tânăr își făcuse apariția la ușa ei și-i adresase aceeași întrebare. Kaitlin nu înțelegea de ce se interesau oamenii dacă Woolly e acolo, când de fapt el trebuia să-și ispășească pedeapsa în Salina. Se îngrijorase, firește, așa că decisese să o sune pe sora ei. Dar, când formase numărul lui Sarah și răspunsese Woolly, nu numai că acesta îi închisese telefonul în nas, ci se părea că lăsase și telefonul scos din furcă, pentru ca, în cazul în care Kaitlin ar suna din nou, linia să fie ocupată. Această întorsătură a evenimentelor nu-i dăduse de ales lui Kaitlin decât să-i caute pe Sarah și pe „Dennis" – chiar dacă aceștia luau masa la familia Wilson.

Când Woolly era copil, punctuația i se păruse întotdeauna un fel de adversar – o forță ostilă, hotărâtă să-l învingă, fie prin spionaj, fie asaltându-l cu o forță copleșitoare. În clasa a șaptea, când recunoscuse acest lucru în fața amabilei și răbdătoarei domnișoare Penny, ea îi explicase că înțelesese greșit. Punctuația era aliatul, nu dușmanul său, îi zisese. Toate acele semne mici – punctul, virgula, două puncte – erau acolo pentru a-l ajuta să se asigure că ceilalți înțeleg ceea ce încearcă el să transmită. Dar se pare că „Dennis" era atât de sigur că ceea ce avea de spus o să fie înțeles, încât nu avea nevoie de nicio punctuație.

— După ce ne-am cerut scuze gazdelor noastre și am condus până acasă la Hastings ce găsim dacă nu o camionetă care blochează aleea mizerie în bucătărie în sufragerie străini care ne beau vinul și fețele de masă Doamne fețele de masă pe care bunica ta i le-a dăruit surorii tale sunt acum pătate iremediabil pentru că le-ai tratat așa cum tratezi orice și pe oricine altceva, adică fără cel mai mic respect

„Dennis" l-a studiat o clipă pe Woolly, ca și cum ar fi încercat cu adevărat să-l înțeleagă, să-l analizeze, și a continuat:

— La vârsta de cincisprezece ani familia ta te trimite la una dintre cele mai bune școli din țară dar ești dat afară dintr-un motiv pe care nici măcar nu mi-l amintesc apoi te duci la Saint Mark de unde ești exmatriculat din nou pentru că ai dat foc taman porții iar când nicio școală de renume nu mai este dispusă să te primească mama ta îi convinge pe cei de la Saint George să te accepte invocând amintirea unchiului tău Wallace care nu numai că a excelat acolo ca elev ci a și servit în cele din urmă în consiliul de administrație iar când ești alungat de acolo

și te trezești nu în fața unei comisii de disciplină ci în fața unui judecător ce face familia ta decât să mintă în legătură cu vârsta ta astfel încât să nu fii judecat ca adult și îți angajează un avocat de la Sullivan și Cromwell care îl convinge pe judecător să te trimită la o casă de corecție specială din Kansas unde poți cultiva legume timp de un an dar se pare că n-ai puterea să duci nici măcar acest lucru neplăcut până la capăt

„Dennis“ a făcut o pauză apăsătoare.

După cum bine știa Woolly, pauza era o parte esențială a unei discuții între patru ochi. Le sugera, atât vorbitorului, cât și interlocutorului, că tot ce avea să urmeze era de maximă importanță.

— Din spusele lui Sarah înțeleg că dacă te vei întoarce la Salina te vor lăsa să-ți ispășești pedeapsa în câteva luni astfel încât să te poți înscrie la facultate și să-ți continui viața dar singurul lucru care a devenit extrem de clar Wallace este că tu nu prețuiești încă educația iar cel mai bun mod în care cineva poate învăța valoarea educației este să-și petreacă câțiva ani făcând o slujbă care nu necesită o educație așa că mâine voi contacta un prieten de la bursă care caută în permanență tineri care să lucreze drept curieri și poate că el va avea mai mult succes decât noi în a te învăța ce înseamnă să-ți câștigi existența

Și în clipa aceea Woolly a înțeles cu siguranță ceea ce ar fi trebuit să știe cu o seară înainte, când stătuse binedispus printre florile sălbatice și în iarba până la genunchi – că nu avea să viziteze niciodată Statuia Libertății.

Emmett

După ce domnul Whitney terminase de vorbit cu Woolly, urcase în dormitorul de la etaj, urmat câteva minute mai târziu de soția sa. Spunând că vrea să se uite la stele, Woolly ieșise pe ușă, urmat după câteva clipe de Duchess, care voia să se asigure că e bine. Iar Sally urcase la etaj pentru a-l instala pe Billy. Așa că Emmett a rămas singur în bucătărie cu toată mizeria.

Dar se bucura.

Când domnul Whitney intrase pe ușa sufrageriei, veselia lui Emmett fusese pe dată înlocuită de rușine. La ce se gândiseră toți cinci? Să se distreze în casa altuia, să-i bea vinul și să păteze fețele de masă ale soției lui de dragul unui joc copilăresc? Sentimentului de jenă i s-a adăugat amintirea bruscă a lui Parker și a lui Packer în vagonul lor de dormit, cu mâncarea aruncată peste tot și sticla de gin pe jumătate goală și răsturnată. Cât de repede îi judecase Emmett pe cei doi; îi condamnase pentru felul nepoliticos și disprețuitor în care tratau lucrurile din jur.

Așa că nu i-a purtat pică domnului Whitney pentru furia sa. Avea tot dreptul să fie mânios. Să se simtă insultat. Să fie indignat. Pe Emmett îl surprinsese reacția doamnei Whitney, amabilitatea ei, blândețea cu care le spusese, atunci când Woolly și domnul Whitney părăsiseră încăperea, că totul era în regulă, că erau doar câteva șervețele și câteva sticle de vin, insistând – fără pic de supărare – să lase totul pe seama menajerei, apoi indicându-le camerele în care puteau dormi și dulapurile în care se găseau pături, perne și prosoape în plus. Grațioasă era singurul cuvânt care o descria. O grație care i-a intensificat lui Emmett sentimentul de rușine.

De aceea se bucura să rămână singur, să poată strânge masa din sufragerie și să spele vasele, în semn de oarecare penitență.

Tocmai terminase de spălat farfuriile și trecea la pahare, când s-a întors Sally.

— Doarme, a spus ea.

— Mulțumesc.

Fără să mai adauge vreun cuvânt, Sally a luat un prosop de vase și a început să șteargă farfuriile în timp ce el spăla cristalurile, apoi a șters cristalurile, în vreme ce el a spălat cratițele. Era o mângâiere să facă această treabă, mai ales în compania lui Sally, fără ca vreunul dintre ei să simtă nevoia să vorbească.

Își dădea seama că și Sally se simțea la fel de rușinată ca el și asta l-a mângâiat. Nu era mulțumirea că și altcineva se simțea stânjenit pentru mustrarea primită, ci

mai degrabă liniștea de a ști că simțul dreptății îi era împărtășit și de altcineva, iar asta îi conferea oarecum valoare.

DOI

Duchess

Când venea vorba de vodevil, totul ținea de organizare. Acest lucru era valabil atât pentru comedianți, cât și pentru jongleri și magicieni. Publicul intra în teatru cu propriile preferințe, cu propriile prejudecăți, cu propriile așteptări. Așadar, fără ca publicul să își dea seama de acest lucru, artistul trebuia să le elimine pe acelea și să pună în locul lor noi așteptări – așteptări pe care el era într-o poziție mai bună pentru a le anticipa, a le manipula și, în cele din urmă, a le satisface.

Să luăm exemplul lui Mandrake Magnificul. Manny nu era ceea ce s-ar numi un mare magician. În prima jumătate a numărului său scotea un buchet de flori din mânecă sau panglici colorate din urechi sau o monedă de cinci cenți din nimic – practic, lucruri pe care le-ai vedea la petrecerea de ziua unui copil de zece ani. Dar, ca și Kazantikis, ceea ce îi lipsea lui Manny în prima parte a numărului compensa în final.

O diferență între Mandrake și cei mai mulți dintre colegii săi era că, în loc să aibă o blondă cu picioare lungi lângă el, el avea un cacadu mare și alb, pe nume Lucinda. Cu mulți ani în urmă, în timp ce călătorea în Amazonia – așa le explica Manny spectatorilor – descoperise un pui de pasăre care căzuse din cuib pe solul pădurii. După ce îngrijise puiul până la vindecare, îl crescuse până la vârsta adultă și de atunci erau împreună. Pe parcursul numărului, Lucinda se cocoța pe stativul său aurit și asista ținând un set de chei în gheare sau bătând de trei ori cu ciocul într-un pachet de cărți de joc.

Dar, când numărul se apropia de sfârșit, Manny anunța că o să încerce un truc pe care nu-l mai făcuse niciodată. Un ajutor de scenă aducea un piedestal pe care se afla un cufăr din email negru decorat cu un dragon mare și roșu. Într-o călătorie recentă în Orient, spunea Manny, descoperise obiectul într-o piață de vechituri. În momentul în care îl văzuse, îl recunoscuse ca fiind o cutie de mandarin. Manny știa doar câteva cuvinte în chineză, dar bătrânul care vindea curiozitatea nu numai că îi confirmase bănuielile, ci îl și învățase cuvintele magice care o făceau să funcționeze.

În această seară, anunța Manny, pentru prima dată în America, voi folosi cutia mandarinului pentru a face să dispară și să reapară în fața ochilor voștri cacaduul meu de încredere.

Ușor, Manny o punea pe Lucinda în cufăr și închidea ușile. Apoi, cu ochii închiși, rostea o incantație într-o chineză inventată de el însuși, în timp ce bătea în cutie cu bagheta sa. Când redeschidea ușile, pasărea dispăruse.

După ce se înclina pentru o rundă de aplauze, Manny cerea liniște, explicând că vraja care făcea pasărea să reapară era mult mai complicată decât cea care o făcuse să dispară. Respirând adânc, repeta de două ori bolboroseala sa orientală, încercând să găsească tonul potrivit. Apoi, deschizând ochii, își îndrepta bagheta spre cufăr. Aparent de nicăieri, o minge de foc exploda și înghițea cufărul, făcând publicul să icnească și pe Manny, să se dea doi pași înapoi. Dar, odată ce fumul se risipea, cutia mandarinului era tot acolo, fără nicio zgârietură. Manny păși în față, timid, deschidea ușile cufărului… băga mâinile înăuntru… și scotea un platou pe care se afla o pasăre perfect friptă, înconjurată de toate garniturile posibile.

Pentru o clipă, magicianul și publicul împărtășeau o tăcere uimită. Apoi, ridicându-și privirea de la platou, Manny se uita spre sală și spunea: Ups!

Publicul râdea și izbucnea în aplauze.

Așadar, iată ce s-a întâmplat duminică, 20 iunie.

După ce ne-am trezit în zori, la insistențele lui Woolly, ne-am făcut bagajele, am coborât pe scările din spate în vârful picioarelor și ne-am strecurat pe ușă fără să scoatem un sunet.

După ce am adus Caddy-ul la punctul mort și l-am scos de pe alee, am pornit, am băgat în viteză și, o jumătate de oră mai târziu, călătoream pe Taconic State Parkway ca Ali Baba pe covorul său magic.

Mașinile de pe șosea păreau să se îndrepte toate în direcția opusă, așa că am mers bine, trecând de Lagrangeville până la ora șapte și de Albany până la opt.

După ce cumnatul său îl tratase cu asprime, Woolly se zvârcolise în pat aproape toată noaptea și se trezise cu un aer mai posomorât decât îl văzusem vreodată, așa că, atunci când am văzut o turlă albastră la orizont, am semnalizat imediat.

Faptul că se afla din nou într-un separeu portocaliu și luminos a părut să-i ridice moralul. Deși nu s-a arătat la fel de interesat de suportul din hârtie al farfuriei, a mâncat aproape jumătate din clătite și toată șunca mea.

La scurt timp după ce am trecut de lacul George, Woolly m-a pus să ies de pe autostradă și am început să ne croim drum prin marea sălbăticie care reprezintă nouăzeci la sută din suprafața statului New York și nimic din reputația sa. Văzând orășelele din ce în ce mai depărtate și copacii din ce în ce mai aproape de drum, Woolly aproape că părea el însuși, fredonând reclame, chiar dacă radioul nu era pornit. Trebuie să fi fost în jur de ora unsprezece când s-a ridicat drept pe marginea scaunului și a arătat spre o breșă în pădure.

— Ia-o pe prima la dreapta.

Întorcând pe un drum de pământ, am început să ne croim drum printr-o pădure cu cei mai înalți copaci pe care i-am văzut vreodată.

Ca să fiu sincer, când Woolly îmi spusese prima dată despre cei o sută cincizeci de mii de dolari ascunși într-un seif din reședința familiei, am avut îndoieli. Pur și simplu nu-mi puteam imagina atâția bani stând într-o cabană de lemn din pădure. Dar, când am ieșit dintre copaci, în fața noastră se ridica o casă care arăta ca o cabană de vânătoare deținută de Rockefeller.

Când Woolly a văzut-o, a răsuflat și mai ușurat decât mine, de parcă și el ar fi avut propriile îndoieli. De parcă întregul loc ar fi fost o născocire a imaginației lui.

— Bine ai venit acasă! am spus.

Și mi-a oferit primul lui zâmbet din acea zi.

După ce am coborât din mașină, l-am urmat pe Woolly pe lângă fațada casei și am traversat peluza până la o întindere uriașă de apă ce strălucea în soare.

— Lacul, a spus Woolly.

Cu copacii care coborau până la mal, nu se vedea nicio altă locuință.

— Câte case sunt lângă lac? am întrebat.

— Una singură…? a zis el.

— Corect, am replicat.

Apoi a început să-mi explice cum arată terenul.

— Docul, a spus el, arătând spre doc.

Și adăpostul pentru bărci, a adăugat, arătând spre adăpostul pentru bărci. Și catargul, a continuat arătând spre catargul steagului.

— Îngrijitorul nu a fost încă aici, a observat el cu un alt suspin de ușurare.

— De unde știi?

— Pentru că pluta nu este pe lac și bărcile cu vâsle nu sunt la doc.

Întorcându-ne, ne-am luat un moment pentru a admira casa, care privea peste apă ca și cum ar fi fost acolo de la începutul Americii. Și poate că așa fusese.

— Poate ar trebui să ne luăm lucrurile…? a sugerat Woolly.

— Dă-mi voie!

Ca un băiat de serviciu la Ritz, am sărit spre mașină și am deschis portbagajul. Lăsând deoparte bâta Louisville Slugger, am scos gențile noastre, apoi l-am urmat pe Woolly până la capătul îngust al casei, unde două rânduri de pietre vopsite în alb duceau la o ușă.

În partea de sus a scării erau patru ghivece de flori goale, întoarse cu fundul în sus. Fără îndoială că, atunci când pluta se afla pe lac și bărcile cu vâsle la doc, în acestea ar fi fost plantate orice fel de floare pe care protestanții albi, cu bani și putere o găseau ornamentală fără a fi ostentativă.

După ce s-a uitat sub trei dintre ghivece, Woolly a recuperat o cheie și a descuiat ușa. Apoi, dând dovadă de o prezență de spirit deloc în stil Woolly, a pus

cheia înapoi unde o găsise înainte de a intra amândoi.

Mai întâi am pătruns într-o cămăruță în care în dulapuri, cârlige și coșuri erau aranjate ordonat toate lucrurile de care aveai nevoie pentru activitățile în aer liber: paltoane și pălării, undițe și mulinete, arcuri și săgeți. În fața unui dulap din sticlă în care erau expuse patru puști se aflau mai multe scaune mari, albe, stivuite, care fuseseră aduse din locurile lor pitorești de pe gazon.

— Vestibulul, unde te cureți de noroi, a spus Woolly.

De parcă noroiul și-ar fi găsit vreodată locul pe pantoful unui Wolcott!

Deasupra dulapului cu arme era un panou mare, verde, precum cel din barăcile de la Salina, pe care erau scrise propriile reguli și regulamente. Mai peste tot în rest, pe pereți – atârnând din tavan – erau panouri de culoare roșu-închis, în zigzag, cu liste pictate în alb.

— Învingătorii, a explicat Woolly.

— La ce?

— În cursele pe care le organizam pe 4 Iulie.

Woolly a arătat cu degetul de la un panou la altul.

— Tir cu arme de foc, tir cu arcul, curse de înot, curse de canoe, cursa de sprint.

În timp ce mă uitam la panouri, Woolly trebuie să fi crezut că îi căutam numele, fiindcă a precizat că nu era acolo.

— Nu mă prea pricep să câștig, a mărturisit el.

— E un lucru supraevaluat, l-am asigurat eu.

Ieșind din vestibul, m-a condus pe hol, numind camerele pe măsură ce înaintam.

— Sala de ceai… sala de biliard… dulapul cu jocuri…

La capătul holului se deschidea un living uriaș.

— Noi numim asta camera mare, a spus Woolly.

Și nu glumeau. La fel ca în holul unui mare hotel, existau șase zone de relaxare, cu canapele, fotolii cu spătar și lămpi cu picior. Era, de asemenea, o masă de joc acoperită cu fetru și un șemineu care părea să aparțină unui castel. Totul era la locul lui, cu excepția balansoarelor de culoare verde-închis înghesuite lângă ușile exterioare.

Văzându-le, Woolly părea dezamăgit.

— Ce este?

— Astea chiar ar trebui să fie pe verandă.

— Cel mai bun moment e acum.

Am lăsat bagajele jos, mi-am aruncat pălăria pe un scaun și l-am ajutat pe Woolly să care balansoarele pe verandă, având grijă să aranjez, conform instrucțiunilor sale, la distanțe egale. După ce toate au fost la locul lor, Woolly m-

a întrebat dacă vreau să văd restul casei.

— Categoric, am răspuns, ceea ce l-a făcut să zâmbească și mai larg. Vreau să o văd toată, Woolly. Dar nu putem uita motivul pentru care ne aflăm aici…

După ce m-a privit o clipă, curios, Woolly a ridicat un deget, în semn că și-a adus aminte. Apoi m-a condus pe holul din cealaltă parte a camerei mari și a deschis o ușă.

— Biroul străbunicului meu, a spus el.

În timp ce străbătusem casa, mi se păruse ridicol că mă îndoisem vreodată că banii puteau fi ascunși aici. Având în vedere mărimea încăperilor și calitatea mobilierului, ar fi putut exista cincizeci de mii de dolari îndesați sub o saltea din camera menajerei și alți cincizeci de mii pierduți printre pernele canapelelor. Dar, oricât îmi sporise încrederea măreția casei, nimic nu se compara cu biroul străbunicului. Era camera unui om care știa nu numai cum să facă bani, ci și cum să-i păstreze. Ceea ce, la urma urmei, sunt două lucruri complet diferite.

În unele privințe, era ca o versiune mică a camerei mari, cu aceleași scaune de lemn, covoare roșii și un șemineu. Dar mai era și un birou mare, rafturi de cărți și una dintre acele scărițe pe care le folosesc cei pasionați de cărți ca să ajungă la volumele de pe rafturile de sus. Pe un perete era un tablou cu o grămadă de indivizi din perioada colonială, în pantaloni strâmți și cu peruci albe, adunați în jurul unui birou. Dar deasupra șemineului era portretul unui bărbat de vreo cincizeci de ani, cu ten deschis la culoare și o față frumoasă, cu un aer hotărât.

— Străbunicul tău? am întrebat.

— Nu, a răspuns Woolly. Bunicul meu.

Într-un fel, am fost ușurat să aud asta. Să-ți agăți portretul deasupra șemineului din propriul birou nu părea un lucru în stil Wolcott.

— A fost pictat în momentul în care bunicul a preluat locul străbunicului meu la compania de hârtie. Însă a murit la scurt timp după aceea, iar străbunicul meu a mutat portretul aici.

Privind de la Woolly la portret, am observat asemănarea de familie. Cu excepția părții decisive, bineînțeles.

— Ce s-a întâmplat cu compania de hârtie? am întrebat.

— Unchiul Wallace a preluat-o când a murit bunicul. Avea doar douăzeci și cinci de ani pe atunci și a condus-o până pe la treizeci de ani, apoi a murit și el.

Nu m-am obosit să spun că șefia companiei de hârtie Wolcott era o slujbă de evitat. Bănuiesc că Woolly știa deja asta.

Întorcându-se, Woolly s-a îndreptat spre tabloul coloniștilor și a întins mâna.

— Prezentarea Declarației de independență.

— Fără glumă.

— Oh, da. Acolo sunt John Adams, Thomas Jefferson, Ben Franklin și John Hancock. Sunt cu toții acolo.

— Care dintre ei este Wolcott? am întrebat cu un zâmbet strengăresc.

Dar Woolly a făcut încă un pas înainte și a arătat spre un cap mic din spatele mulțimii.

— Oliver, a spus el. A semnat și el Articolele Confederației și a fost guvernator al statului Connecticut. Deși asta s-a întâmplat cu șapte generații în urmă.

Am dat amândoi din cap câteva secunde, recunoscându-i bătrânului Ollie meritele. Apoi, întinzând mâna, Woolly a deschis tabloul ca pe o ușă de dulap și, iată, acolo era seiful străbunicului, care părea să fi fost confecționat din metalul unei nave de luptă. Cu un mâner placat cu nichel și patru cadrane mici, trebuie să fi avut cam jumătate de metru pe jumătate de metru. Dacă ar fi avut și jumătate de metru adâncime, ar fi fost suficient de mare pentru a adăposti economiile de-o viață a șaptezeci de generații de Hewett. Dacă n-ar fi fost palpabilă aproape solemnitatea momentului, aș fi fluierat.

Din punctul de vedere al străbunicului, conținutul seifului era probabil o expresie a trecutului. În casa veche și grandioasă, în spatele tabloului vechi și venerabil, se aflau documente care fuseseră semnate cu zeci de ani în urmă, bijuterii care fuseseră transmise din generație în generație și bani care fuseseră acumulați în decursul mai multor vieți. Dar, în doar câteva momente, o parte din conținutul seifului urma să fie transformat într-o reprezentare a viitorului.

Viitorul lui Emmett. Viitorul lui Woolly. Viitorul meu.

— Iată-l, a zis Woolly.

— Iată-l, am fost de acord.

Apoi amândoi am scos un oftat.

— Ai vrea să…? am întrebat, arătând cu mâna spre cadrane.

— Ce-i asta? Oh, nu! Dă-i drumul.

— În regulă, am spus, încercând să rezist tentației de a-mi freca palmele. Dă-mi cifrul și voi face onorurile.

După o clipă de tăcere, Woolly s-a uitat la mine cu o expresie de reală surprindere.

— Cifrul? a întrebat el.

Atunci am izbucnit în râs. Am râs până m-au durut rinichii și mi-au curs lacrimile.

După cum am spus, când vine vorba de vodevil, totul ține de organizare.

Emmett

— Ai făcut o treabă bună! Nu știu cum aș putea să-ți mulțumesc!

— A fost plăcerea mea, a spus Emmett.

Stăteau în pragul camerei copilului și se uitau la pereții pe care Emmett tocmai îi terminase de zugrăvit.

— Trebuie să-ți fie foame după atâta muncă. Nu vrei să cobori să îți pregătesc un sendviș?

— V-aș fi recunoscător, doamnă Whitney. Lăsați-mă doar să fac curat.

— Desigur. Dar, te rog, spune-mi Sarah.

În dimineața aceea, Emmett coborâse scările și constatase că Duchess și Woolly dispăruseră. După ce se treziseră la primele ore ale dimineții, plecaseră cu Cadillacul, lăsând în urmă doar un bilet. Domnul Whitney dispăruse și el, se întorsese la apartamentul lor din oraș fără să-și facă timp pentru micul-dejun. Iar doamna Whitney stătea în bucătărie îmbrăcată în salopetă, cu părul strâns și acoperit cu un batic.

— Am promis că voi termina în sfârșit de zugrăvit camera copilului, a explicat ea cu o privire stânjenită.

Nu a fost nevoie de prea multă muncă de convingere pentru ca ea să-l lase pe Emmett să se ocupe de treabă.

Cu aprobarea doamnei Whitney, Emmett a mutat cutiile cu lucrurile lui Woolly în garaj, stivuindu-le pe locul unde fusese Cadillacul. Cu ajutorul unor unelte pe care le-a găsit în subsol, a demontat patul și a depozitat piesele lângă cutii. Când camera a fost goală, a terminat de lipit cu bandă adezivă ornamentele, a întins prelata pe podea, a amestecat vopseaua și s-a apucat de treabă.

Când aveai treaba pregătită cum trebuie – cu camera goală, cu finisajele lipite cu bandă adezivă și podeaua protejată –, zugrăvitul era o muncă pașnică. Avea un ritm care permitea gândurilor să se liniștească sau să tacă de tot. În cele din urmă, erai conștient doar de mișcarea pensulei, înainte și înapoi, transformând peretele alb și grunduit într-o nouă nuanță de albastru.

Când Sally a văzut ce făcea Emmett, a dat din cap în semn de aprobare.

— Vrei o mână de ajutor?

— O am.

— Ai vărsat niște vopsea pe prelată, lângă fereastră.

— Da.

— În regulă, a spus ea. Doar ca să știi.

Apoi Sally s-a uitat în sus și în jos pe hol, puțin încruntată, de parcă ar fi fost dezamăgită că nu mai exista încă o cameră care trebuia zugrăvită. Nu era obișnuită să stea degeaba, cu siguranță nu ca oaspete neinvitat în casa altei femei.

— Poate că o să-l duc pe Billy în oraș, a spus ea. Să găsim un chioșc cu răcoritoare unde putem lua prânzul.

— Pare o idee bună, a fost de acord Emmett, așezând pensula pe marginea cutiei. Stai să-ți aduc niște bani.

— Cred că-mi pot permite să-i cumpăr fratelui tău un hamburger. În plus, ultimul lucru de care are nevoie doamna Whitney acum este ca tu să lași urme de vopsea prin toată casa.

Când doamna Whitney a coborât să facă sendvișurile, Emmett a cărat toate materialele de lucru pe scara din spate (după ce și-a verificat pantofii de două ori pentru a se asigura că nu are vopsea pe tălpi). În garaj, a curățat cu terebentină pensulele, tava de vopsea și mâinile. Apoi i s-a alăturat doamnei Whitney în bucătărie, unde un sendviș cu șuncă și un pahar de lapte îl așteptau pe masă.

Când Emmett s-a așezat, doamna Whitney a ocupat scaunul din fața lui, cu o ceașcă de ceai, dar fără nimic de mâncare.

— Trebuie să mă întorc în oraș, la soțul meu, a spus ea, dar am înțeles de la fratele tău că mașina ta este la atelier și nu va fi gata decât mâine.

— Este adevărat, a spus Emmett.

— În acest caz, de ce nu rămâneți voi trei aici peste noapte? Puteți să mâncați la cină ce e în frigider, iar dimineața încuiați ușa când plecați.

— Este foarte generos din partea dumneavoastră.

Emmett se îndoia că domnul Whitney ar fi aprobat un astfel de aranjament. Dimpotrivă, probabil că îi comunicase soției sale că îi dorea afară din casă imediat ce se trezeau. Emmett și-a simțit suspiciunea confirmată când doamna Whitney a adăugat, aproape ca o completare, că, dacă telefonul ar fi sunat, ar fi trebuit să nu răspundă.

În timp ce mânca, Emmett a observat că în mijlocul mesei se afla o foaie de hârtie împăturită, între solniță și piperniță. Urmărindu-i privirea, doamna Whitney a recunoscut că era biletul lui Woolly.

Când Emmett coborâse dimineața și doamna Whitney îi spusese că Woolly plecase, păruse aproape ușurată de plecarea lui, dar și puțin îngrijorată. Când s-a uitat la bilet, aceleași emoții i-au revenit pe chip.

— Vrei să-l citești? a întrebat ea.

— Nu mi-aș permite.

— Este în regulă. Sunt sigură că Woolly nu s-ar supăra.

Intuiția îi spunea lui Emmett să se eschiveze și a doua oară, dar a simțit că doamna Whitney voia ca el să citească biletul. Lăsându-și sendvișul jos, a luat hârtia dintre cele două recipiente.

Scris de mâna lui Woolly pentru Surioara lui, biletul spunea că lui Woolly îi părea rău că a făcut o asemenea încurcătură.Îi părea rău pentru șervețele și pentru vin. Îi părea rău pentru telefonul din sertar. Îi părea rău că pleacă atât de devreme dimineața, fără să aibă ocazia să-și ia rămas-bun cum se cuvine. Dar ea nu trebuia să-și facă griji. Nici măcar pentru un minut. Nici măcar pentru o clipă. Nici măcar pentru o clipire de ochi. Totul o să fie bine.

În mod criptic, biletul se încheia cu un post-scriptum: Familia Compton a mâncat varză în bucătărie!

— Oare? a întrebat doamna Whitney când Emmett a așezat biletul pe masă.

— Poftim?

— O să fie totul bine?

— Da, a răspuns Emmett. Sunt sigur că așa va fi.

Doamna Whitney a încuviințat din cap, dar Emmett și-a dat seama că a făcut-o nu atât fiindcă era de acord cu răspunsul lui, cât mai degrabă ca să-și arate recunoștința pentru cuvintele lui liniștitoare. O clipă, și-a coborât privirea spre ceașcă, în care ceaiul trebuie să fi fost deja călduț.

— Fratele meu nu a avut mereu probleme, a spus ea. A fost Woolly, desigur, dar lucrurile s-au schimbat pentru el în timpul războiului. Cumva, când tata a acceptat funcția în marină, Woolly a fost cel care a ajuns pe mare.

A zâmbit puțin trist la propria glumă. Apoi l-a întrebat pe Emmett dacă știe de ce fratele ei fusese trimis la Salina.

— Ne-a spus odată că a furat mașina cuiva.

— Da, a aprobat ea, râzând scurt. Așa a fost, mai mult sau mai puțin.

S-a întâmplat când Woolly era la Saint George, al treilea internat în tot atâția ani.

— Într-o zi de primăvară, în mijlocul orelor, a explicat ea, Woolly a decis să se ducă în oraș pentru un cornet de înghețată, înainte de toate. Când a ajuns la micul centru comercial aflat la câțiva kilometri de campus, a observat că lângă bordură era parcată o mașină de pompieri. S-a uitat în jur și nu a văzut niciun pompier, așa că s-a convins – într-un mod în care numai fratele meu se poate convinge – că trebuie să fi fost uitată acolo. Uitată ca – oh, nici nu știu – ca o umbrelă pe spătarul unui scaun sau ca o carte pe scaunul unui autobuz.

Cu un zâmbet de afecțiune, a clătinat din cap, apoi a continuat.

— Dornic să returneze mașina de pompieri proprietarilor de drept, Woolly s-a urcat la volan și a plecat în căutarea stației de pompieri. Prin oraș a condus cu o

pălărie de pompier pe cap – așa cum s-a relatat mai târziu –, claxonând pentru toți copiii pe lângă care trecea. După ce s-a învârtit prin oraș Dumnezeu știe cât timp, a găsit o stație de pompieri, a parcat mașina și s-a întors pe jos în campus.

Zâmbetul afectuos al doamnei Whitney începuse să se estompeze, în timp ce se gândea la ceea ce urmase.

— După cum s-a dovedit, mașina de pompieri fusese parcată la centrul comercial pentru că mai mulți pompieri se aflau în magazinul alimentar. Și în timp ce Woolly se plimba cu mașina, a venit un apel pentru un grajd care luase foc. Până la sosirea mașinii din orașul vecin, grajdul a ars până la temelii. Din fericire, nu a fost rănit nimeni. Dar tânărul îngrijitor de la grajduri nu a reușit singur să scoată toți caii din clădire, iar patru dintre ei au murit în incendiu. Poliția l-a urmărit pe Woolly până la școală și asta a fost tot.

După un moment, doamna Whitney a arătat spre farfuria lui Emmett pentru a-l întreba dacă a terminat. Când el a spus că da, ea a luat farfuria și a golit-o în chiuvetă, împreună cu ceașca ei.

Încerca să nu-și imagineze, s-a gândit Emmett. Încerca să nu-și imagineze acei patru cai prinși în grajduri, nechezând și ridicându-se pe picioarele din spate pe măsură ce flăcările se apropiau. Încerca să nu-și imagineze inimaginabilul.

Deși acum era cu spatele la Emmett, el își dădea seama, după mișcarea brațului ei, că își ștergea lacrimile. Hotărând că ar trebui să o lase în pace, Emmett a pus biletul lui Woolly la locul lui și și-a împins ușor scaunul înapoi.

— Știi ce mi se pare ciudat? a întrebat doamna Whitney, stând încă în picioare lângă chiuvetă, cu spatele la Emmett.

Fiindcă el nu a răspuns, ea s-a întors, afișând un zâmbet trist.

— Când suntem tineri, petrecem atât de mult timp învățând că e important să ne ținem viciile sub control. Mânia, invidia, mândria noastră. Dar, când mă uit în jur, mi se pare că atât de multe vieți sfârșesc prin a fi încurcate de o virtute. Dacă iei o trăsătură care, după toate aparențele, este un merit – o trăsătură lăudată de pastori și de poeți, o trăsătură pe care am ajuns să o admirăm la prietenii noștri și pe care sperăm să o încurajăm la copiii noștri – și o dai din abundență unui biet suflet, aproape sigur se va dovedi un obstacol în calea fericirii lui. La fel cum cineva poate fi prea deștept pentru binele său, există persoane care sunt prea răbdătoare pentru binele lor sau prea harnice.

După ce a clătinat din cap, doamna Whitney s-a uitat la tavan. Când și-a coborât din nou privirea, Emmett a văzut că o altă lacrimă îi aluneca pe obraz.

— Cei care sunt prea încrezători… sau prea prudenți… sau prea buni… sau prea amabili…

Emmett a înțeles că ceea ce doamna Whitney îi împărtășea era efortul ei de a

înțelege, de a explica, de a da un sens distrugerii fratelui ei cu inimă mare. În același timp, Emmett bănuia că în lista doamnei Whitney se ascundea și o scuză pentru soțul ei, care era fie prea deștept, fie prea încrezător, fie prea muncitor pentru binele său. Poate că toate trei. Dar Emmett s-a trezit întrebându-se ce virtute avea doamna Whitney în exces? Răspunsul, îi spunea instinctul, deși ezita să recunoască, era probabil puterea ei de a ierta.

Woolly

— Și ăsta era balansoarul meu favorit, a spus Woolly cu glas tare, deși nu era nimeni în preajmă.

Se așezase pe verandă, la puțin timp după ce Duchess plecase la magazinul general. A dat un impuls scaunului și a ascultat cum tălpile arcuite loveau podeaua în timp ce acesta se legăna înainte și înapoi, observând cum fiecare sunet se apropia tot mai mult de precedentul, pe măsură ce mișcarea încetinea, până când s-a oprit cu totul.

Punând din nou scaunul în mișcare, Woolly s-a uitat spre lac. Deocamdată, era atât de liniștit încât puteai vedea fiecare nor de pe cer reflectat pe suprafața lui. Dar peste încă o oră sau cam așa ceva, chiar în jurul orei cinci, briza de după-amiază va începe să se întețească, suprafața apei se va ondula, iar toate reflexiile vor fi măturate. Apoi perdelele de la ferestre vor începe să se agite.

Uneori, se gândea Woolly, uneori, la sfârșitul verii, când uraganele cutreierau Atlanticul, briza de după-amiază devenea atât de puternică, încât ușile dormitoarelor se închideau toate și balansoarele se legănau singure.

După ce a dat un ultim impuls scaunului său preferat, Woolly a intrat iar pe ușile duble în camera mare.

— Și aceasta este camera mare, a zis el, unde jucam Parcheesi și completam puzzle-uri în după-amiezile ploioase… Și acesta este holul… Iar aceasta este bucătăria, unde Dorothy făcea pui prăjit și faimoasele ei brioșe cu afine. Și asta e masa la care mâncam când eram prea mici pentru a lua masa în sufragerie.

Scoțând din buzunar biletul pe care îl scrisese în timp ce stătea la biroul străbunicului său, Woolly l-a așezat cu grijă între recipientele cu sare și piper. Apoi a ieșit din bucătărie pe singura ușă din casă care se legăna înainte și înapoi.

— Și aici este sufrageria, a spus el, arătând spre masa lungă în jurul căreia se adunau verișorii, mătușile și unchii săi. Odată ce deveneai suficient de mare pentru a mânca aici, a explicat el, puteai să te așezi pe orice scaun doreai, atât timp cât nu era cel din capătul mesei, pentru că acolo stătea străbunicul. Și iată și capul de elan.

Ieșind pe cealaltă ușă din sufragerie, Woolly a intrat iar în camera mare, a admirat-o din colț în colț, apoi a luat geanta lui Emmett și a început să urce scările, numărând pe măsură ce înainta.

— Doi, patru, șase, opt, eu pe cine să adopt?

În capătul scărilor, holul pornea în ambele direcții, est și vest, cu dormitoare

de o parte și de alta.

Pe peretele dinspre sud nu era nimic agățat, în schimb pe peretele dinspre nord erau fotografii peste tot unde te uitai. Potrivit legendei familiei, bunica lui Woolly fusese prima persoană care atârnase o fotografie în holul de la etaj – o fotografie a celor patru copii mici ai ei, pe care o pusese chiar deasupra mesei laterale, vizavi de scări. La scurt timp după aceea, o a doua și o a treia fotografie fuseseră atârnate la stânga și la dreapta primei fotografii. Apoi o a patra și a cincea, deasupra și dedesubt. În decursul anilor, fotografiile fuseseră adăugate în stânga și în dreapta, în sus și în jos, până când se întinseseră în toate direcțiile.

Lăsând jos geanta, Woolly s-a apropiat de prima fotografie, apoi le-a privit pe celelalte în ordinea în care fuseseră atârnate. Poza unchiului Wallace când era mic, în costumașul lui de marinar. Și fotografia bunicului său pe doc, cu tatuajul goeletei pe braț, pregătindu-se să înoate la ora douăsprezece. Și poza tatălui său, cu panglica albastră pe care o ținea în mână după ce câștigase concursul de tras la țintă cu pușca de pe 4 Iulie, în 1941.

— Întotdeauna a câștigat concursul de tras cu pușca, a rostit Woolly, ștergându-și o lacrimă de pe obraz cu palma.

Și acolo, cu un pas mai departe de măsuța laterală, era fotografia lui Woolly împreună cu mama și cu tatăl său în canoe.

Poza fusese făcută – oh, Woolly nu știa sigur – cam pe când el avea șapte ani. Cu siguranță înainte de Pearl Harbor și de portavion. Înainte de Richard și „Dennis". Înainte de Saint Paul, de Saint Mark și de Saint George.

Înainte, înainte, înainte, înainte.

Lucrul amuzant la o fotografie, se gândea Woolly, lucrul amuzant la o fotografie este că, deși spune tot ce s-a întâmplat până în momentul în care a fost făcută, nu spune absolut nimic despre ce se va întâmpla în continuare. Și totuși, odată ce fotografia a fost înrămată și atârnată pe un perete, când o privești cu atenție, vezi toate lucrurile care urmează să se întâmple. Toate lucrurile care nu se vor întâmpla. Lucrurile care nu au fost anticipate. Și neintenționate. Și ireversibile.

Ștergându-și încă o lacrimă de pe obraz, Woolly a luat fotografia de pe perete și a ridicat geanta. La fel ca și în cazul scaunelor din jurul mesei din sufragerie, exista un dormitor pe hol în care nu aveai voie să dormi pentru că era al străbunicului. Toți ceilalți, în afară de străbunicul, dormeau în dormitoare diferite, în perioade diferite, în funcție de vârsta pe care o aveau, de statutul marital sau de cât de devreme sau de târziu soseau în timpul verii. În decursul anilor, Woolly dormise în mai multe dintre aceste camere. Dar pentru cea mai lungă perioadă, sau ceea ce părea a fi cea mai lungă perioadă, el și vărul său Freddy dormiseră în penultima cameră de pe stânga. Așa că acolo s-a dus Woolly.

După ce a intrat, Woolly a lăsat jos geanta și a sprijinit fotografia cu el și părinții lui pe birou, în spatele urciorului și al paharelor. După ce a privit urciorul o clipă, s-a dus cu el la baie, l-a umplut cu apă și l-a adus înapoi. A turnat apă într-un pahar, l-a ridicat și l-a mutat pe noptieră. Apoi, după ce a deschis fereastra, pentru ca briza să pătrundă în cameră după ora cinci, a început să despacheteze.

Mai întâi, a scos radioul și l-a așezat pe birou, lângă urcior. Apoi a scos dicționarul și l-a așezat lângă radio. Apoi a scos cutia de trabucuri, în care își ținea colecția de versiuni identice ale unor lucruri diferite, și a așezat-o lângă dicționar. Apoi a scos flaconul de medicamente în plus și sticluța maro pe care o găsise așteptându-l în suportul de condimente și le-a așezat pe noptieră, lângă paharul cu apă.

În timp ce își scotea pantofii, Woolly a auzit motorul unei mașini care intra pe alee – Duchess se întorcea de la magazinul general. Apropiindu-se de ușa camerei, Woolly a ascultat cum se deschide și se închide ușa cu plasă a vestibulului. Apoi pașii care treceau prin camera mare. Apoi mobila mutată în birou. Și, în cele din urmă, un zdrăngănit.

Nu era un zăngănit ușor, precum cel al tramvaiului tras de cablu din San Francisco, s-a gândit Woolly. Era un zăngănit hotărât, precum cel produs de un fierar care bate într-o potcoavă încinsă pe nicovală.

Sau poate nu o potcoavă…, și-a zis Woolly, simțind un junghi.

Mai degrabă un fierar care bătea în altceva. Ceva de genul… ceva de genul… ceva de genul unei săbii. Da, asta era. Zăngănitul suna de parcă un fierar antic bătea cu ciocanul în lama lui Excalibur.

Cu această imagine mai fericită în minte, Woolly a închis ușa, a pornit radioul și s-a dus să se întindă pe patul din stânga.

În povestea lui Goldilocks, Bucle-Aurii, și a celor trei urși, Goldilocks trebuie să se urce în trei paturi diferite înainte de a-l găsi pe cel potrivit pentru ea. Dar Woolly nu a avut nevoie să se urce în trei paturi diferite, pentru că știa deja că cel din stânga va fi potrivit pentru el. Pentru că, la fel ca în adolescența lui, nu era nici prea tare, nici prea moale, nici prea lung, nici prea scurt.

Aranjând pernele, Woolly a terminat flaconul suplimentar de medicamente și s-a așezat comod. În timp ce privea tavanul, gândurile îi reveneau la puzzle-urile pe care le completau în zilele ploioase.

Nu ar fi fost minunat, s-a gândit Woolly, dacă viața fiecăruia ar fi fost ca o piesă dintr-un puzzle? Atunci viața nimănui nu ar mai fi fost un inconvenient pentru viața altcuiva. S-ar potrivi perfect în locul ei special amenajat și, astfel, ar permite ca întreaga imagine complicată să devină completă.

În timp ce Woolly avea această idee minunată, o reclamă s-a încheiat și a

început difuzarea unei emisiuni de mistere. Woolly a coborât din pat și a dat volumul radioului la doi și jumătate.

Lucrul important când ascultai la radio o emisiune de mistere, Woolly știa foarte bine, era că toate părțile menite să te neliniștească – cum ar fi șoapta asasinilor, foșnetul frunzelor sau scârțâitul pașilor pe o scară – erau relativ silențioase. În timp ce părțile menite să-ți liniștească mintea – cum ar fi apariția bruscă a eroului, scrâșnetul cauciucurilor sau pocnetul pistolului – erau relativ zgomotoase. Astfel, dacă dădeai volumul la doi și jumătate, abia dacă auzeai părțile menite să te neliniștească, dar în același timp auzeai toate părțile menite să te liniștească.

Întorcându-se în pat, Woolly a răsturnat pe masă toate pastilele mici și roz din sticluța maro. Cu vârful degetului, le-a împins în palma, spunând: Un cartof, doi cartofi, trei cartofi, patru. Cinci cartofi, șase cartofi, șapte cartofi, mai mulți. Apoi, le-a înghițit cu o gură mare de apă și s-a așezat din nou comod.

Cu pernele sprijinite cum trebuie, cu volumul reglat cum trebuie și cu pastilele mici și roz înghițite cum trebuie, ai putea crede că Woolly nu ar mai fi avut la ce să se gândească, Woolly fiind Woolly și predispus la toate vechile obiceiuri ale lui Woolly.

Dar Woolly știa exact la ce să se gândească. Știuse că o să se gândească la asta aproape imediat ce se întâmplase.

— O să încep din fața dulapului de la FAO Schwarz, și-a spus zâmbind. Va veni și sora mea și vom lua ceaiul la Plaza cu ursul panda de pluș. Și după ce mă voi întâlni cu Duchess la statuia lui Abraham Lincoln, vom merge amândoi la circ, unde Billy și Emmett o să reapară brusc. Apoi vom traversa Podul Brooklyn și vom urca în Empire State Building, unde îl vom întâlni pe profesorul Abernathe. Apoi ne vom îndrepta spre calea ferată acoperită de iarbă, unde, stând lângă foc, vom asculta povestea celor doi Ulise și a străvechiului clarvăzător care le-a explicat cum ar putea găsi din nou drumul spre casă – cum ar putea găsi drumul spre casă, după zece ani lungi.

Dar nu trebuie să ne grăbim, s-a gândit Woolly, în timp ce perdelele de la fereastră se agitau, iar iarba începea să răsară printre scândurile podelei și iedera se cățăra pe picioarele biroului. Pentru că o zi unică în felul ei merită să fie retrăită în cel mai lent ritm posibil, cu fiecare clipă, cu fiecare schimbare, cu fiecare întorsătură de situație amintită până în cel mai mic detaliu.

Abacus

Cu mulți ani în urmă, Abacus ajunsese la concluzia că cele mai mari povești eroice au forma unui diamant. Începută într-un punct fin, viața eroului se extinde spre exterior, prin tinerețe, pe măsură ce începe să-și stabilească punctele tari și slăbiciunile, prieteniile și dușmăniile. Plecând în lume, el săvârșește isprăvi alături de tovarăși deosebiți, acumulând onoruri și laude. Dar, într-un moment nedefinit, cele două raze care definesc limitele exterioare ale acestei lumi tot mai largi de tovarăși puternici și aventuri demne de luat în seamă încep simultan să cotească și să conveargă. Regiunea pe care eroul nostru o străbate, personajele pe care le întâlnește, scopul care l-a propulsat mult timp înainte, toate încep să se îngusteze – să se îngusteze spre acel punct fix și inexorabil care îi definește soarta.

Să luăm exemplul poveștii lui Ahile.

În speranța de a-și face fiul invincibil, nereida Thetis îșI ține băiatul nounăscut de călcâi și îl scufundă în râul Styx. Din acel moment precis și de la acea strângere de degete începe povestea lui Ahile. Ca tânăr voinic, învață istorie, literatură și filozofie cu centaurul Chiron. Pe terenurile de sport câștigă în forță și agilitate. Iar cu tovarășul său Patrocle construiește cele mai strânse legături.

Tânăr fiind, Ahile se aventurează în lume, unde trece de la o ispravă la alta, învingând tot felul de adversari, până când reputația sa îl precedă în lung și-n lat. Apoi, în culmea faimei sale și la apogeul măiestriei sale fizice, Ahile pornește spre Troia pentru a se alătura celor ca Agamemnon, Menelaus, Ulise și Ajax, în cea mai mare bătălie purtată vreodată de oameni.

Dar, undeva în această traversare, undeva în mijlocul Mării Egee, fără ca Ahile să știe, razele tot mai largi ale vieții sale cotesc și își încep traiectoria implacabilă spre interior.

Zece ani lungi, Ahile va rămâne pe câmpurile Troiei. În decursul acestui deceniu, aria de conflict se va micșora pe măsură ce liniile de luptă se vor apropia tot mai mult de zidurile orașului asediat. Legiunile de soldați greci și troieni, cândva nenumărate, vor deveni tot mai mici, diminuându-se cu fiecare moarte. Iar în al zecelea an, când Hector, prințul Troiei, îl va ucide pe iubitul Patrocle, lumea lui Ahile va deveni și mai mică.

Din acel moment, inamicul cu toate trupele sale se reduce în mintea lui Ahile la singura persoană responsabilă de moartea prietenului său. Câmpurile întinse ale bătăliei se reduc la cei câțiva metri pătrați pe care el și Hector vor sta. Iar scopul care la un moment dat cuprindea datoria, onoarea și gloria este acum

redus la o singură dorință arzătoare de răzbunare.

Așadar, poate că nu este surprinzător faptul că, la doar câteva zile după ce Ahile reușește să-l ucidă pe Hector, o săgeată otrăvită care zboară prin aer străpunge singurul loc neprotejat de pe corpul lui Ahile – călcâiul de care l-a ținut mama sa când l-a scufundat în Styx. Și, în acea clipă, toate amintirile și visurile sale, toate senzațiile și sentimentele, toate virtuțile și viciile sale se sting ca flacăra unei lumânări prinsă între arătător și degetul mare.

Da, de multă vreme, Abacus înțelesese că marile povești eroice erau ca un diamant. Dar, în ultima vreme, ceea ce-i acaparase gândurile fusese constatarea că nu doar viețile oamenilor renumiți se conformau acestei geometrii. Ci și viețile minerilor și ale stivuitorilor. Viețile chelneriților și ale infirmierelor sunt conforme cu ea. Viețile subordonaților și ale anonimilor, ale celor frivoli și ale celor uitați.

Toate viețile. Viața lui.

Și viața lui a început la un moment dat – pe 5 mai 1890, când în dormitorul unei căsuțe pictate de pe insula Martha's Vineyard s-a născut un băiat pe nume Sam, singurul copil al unui expert în asigurări și al unei croitorese.

Ca orice copil, Sam și-a petrecut primii ani în atmosfera caldă a familiei sale. Dar într-o zi, la vârsta de șapte ani, după un uragan, Sam l-a însoțit pe tatăl său la o epavă care trebuia evaluată în numele asiguratorilor. După ce venise tocmai din Port-au-Prince, nava eșuase pe un banc de nisip în largul West Chop și rămăsese acolo, cu coca spartă, pânzele zdrențuite și încărcătura de rom dusă la țărm de valuri.

Din acel moment, pereții vieții lui Sam au început să se ramifice spre exterior. După fiecare furtună, insista să meargă cu tatăl său să vadă epavele: goelete, fregate, iahturi. Indiferent că erau izbite de stânci sau înecate de un val turbulent, Sam nu se mulțumea să vadă pur și simplu o navă avariată. El vedea lumea pe care o reprezenta nava. Vedea porturile Amsterdam, Buenos Aires și Singapore. Vedea mirodenii, textile și ceramică. Vedea marinarii care proveneau din fiecare națiune maritimă de pe glob.

Fascinația lui Sam pentru epave l-a condus la povești fantastice despre mare, precum cele ale lui Sindbad și Iason. Poveștile fantastice l-au condus la istoriile marilor exploratori, viziunea sa asupra lumii lărgindu-se odată cu fiecare pagină citită. În cele din urmă, dragostea din ce în ce mai mare a lui Sam pentru istorie și mituri l-a adus în sălile acoperite de iederă de la Harvard, iar apoi la New York, unde – după ce s-a rebotezat Abacus și s-a declarat scriitor – a întâlnit muzicieni, arhitecți, pictori, finanțiști, dar și criminali și oameni fără căpătâi. Și, în cele din urmă, a întâlnit-o pe Polly, minunea minunilor, care i-a adus bucurie, companie, o fiică și un fiu.

Ce trecere extraordinară au fost acei primi ani în Manhattan! Când Abacus a experimentat pe propria piele extinderea omnipotentă, omniprezentă, omnilaterală care este viața.

Sau, mai degrabă, care este prima jumătate a vieții.

Când a venit schimbarea? Când limitele exterioare ale lumii sale au cotit și au început să se îndrepte inexorabil spre convergența lor finală?

Abacus nu avea nicio idee.

Nu la mult timp după ce copiii lui au crescut și au plecat, poate. Cu siguranță, înainte ca Polly să moară. Da, probabil că la un moment dat, în decursul acelor ani în care, fără ca ei să știe, timpul lui Polly începuse să se scurteze, pe când el, în așa-zisa floare a vieții, își vedea cu ușurință de treabă.

Modul în care convergența te ia prin surprindere, asta este partea cea mai crudă. Și totuși este aproape inevitabilă. Pentru că în momentul în care începe cotitura, cele două raze opuse ale vieții tale sunt atât de departe una de alta, încât nu ai putea discerne schimbarea traiectoriei lor. Iar în acei primi ani, când razele încep să se încline spre interior, lumea pare încă atât de deschisă, încât nu ai niciun motiv să bănuiești diminuarea ei.

Dar într-o zi, la ani întregi după ce a început convergența, nu numai că poți simți traiectoria spre interior a pereților, dar începi să vezi și punctul final în apropiere, în timp ce terenul care rămâne în fața ta începe să se micșoreze într-un ritm accelerat.

În acea perioadă de aur de la sfârșitul anilor 1920, la scurt timp după ce ajunsese la New York, Abacus își făcuse trei prieteni apropiați. Doi bărbați și o femeie erau cei mai harnici tovarăși, tovarăși de aventură ai minții și ai spiritului. Unul lângă altul, navigaseră pe apele vieții cu o sârguință rezonabilă și cu o doză de aplomb. Dar, în ultimii cinci ani, primul a fost lovit de orbire, al doilea – de emfizem, iar al treilea – de demență. Cât de variată le-a fost soarta, ai putea fi tentat să observi: pierderea vederii, a capacității pulmonare, a cogniției. Când, în realitate, cele trei infirmități se rezumă la aceeași sentință: îngustarea vieții la vârful îndepărtat al diamantului. Pas cu pas, terenul acestor prieteni s-a micșorat de la lumea însăși, la țara lor, la districtul lor, la casa lor și, în cele din urmă, la o singură cameră în care, orbiți, fără suflare, fără memorie, sunt sortiți să-și sfârșească zilele.

Deși Abacus nu avea încă nicio infirmitate de care să vorbească, și lumea lui se micșora. Și el văzuse cum limitele exterioare ale vieții sale se restrânseseră de la lumea largă la insula Manhattan, la biroul căptușit cu cărți în care aștepta cu o resemnare filozofică apropierea arătătorului și a degetului mare. Și apoi asta…

Asta!

Această întorsătură extraordinară a evenimentelor.

Un băiețel din Nebraska îi apare la ușă cu un comportament blând și o poveste fantastică. O poveste nu dintr-un volum legat în piele, atenție! Nu dintr-un poem epic scris într-o limbă nerostită. Nu dintr-o arhivă sau o bibliotecă. Ci din viața însăși.

Cât de ușor uităm – noi, cei care ne ocupăm de povestit – că viața a fost scopul de la început. O mamă care a dispărut, un tată care a eșuat, un frate care este plin de hotărâre. O călătorie dinspre prerie spre oraș cu un vagabond pe nume Ulysses, într-un vagon de marfă. De acolo, spre o cale ferată suspendată deasupra orașului la fel de sigur cum Valhalla este suspendată în nori. Și acolo, băiatul, Ulysses și el, după ce s-au așezat lângă un foc de tabără la fel de vechi ca și căile omului, au început…

— Este timpul, a zis Ulysses.

— Ce-i asta? a întrebat Abacus. Timpul?

— Dacă mai vii.

— Vin! a spus el. Acum vin!

Ridicându-se în picioare într-un tufiș de pădure, la treizeci de kilometri vest de Kansas City, Abacus s-a furișat prin tufișuri în întuneric, rupându-și buzunarul de la jacheta din bumbac. Cu răsuflarea tăiată, l-a urmat pe Ulysses prin spărtura din copaci, a urcat pe terasament și s-a urcat în vagonul destinat să-i ducă cine știe unde.

Billy

Emmett dormea. Billy își dădea seama că Emmett dormea pentru că sforăia. Emmett nu sforăia la fel de tare cum sforăia tatăl lor, dar sforăia suficient de tare încât să-ți dai seama când doarme.

În liniște, Billy s-a strecurat de sub pătură și a coborât pe covor. S-a întins sub pat, și-a găsit rucsacul, a deschis clapeta de sus și a scos lanterna militară. Având grijă să îndrepte fasciculul spre covor – ca să nu-și trezească fratele –, Billy a aprins lanterna. Apoi, scoțând Compendiul de eroi, aventurieri și alți călători neînfricați al profesorului Abacus Abernathe, s-a întors la capitolul douăzeci și unu și și-a luat creionul.

Dacă ar fi s-o ia de la început, Billy s-ar întoarce la data de 12 decembrie 1935, ziua în care s-a născut Emmett. Era la doi ani după ce tatăl și mama lor se căsătoriseră în Boston și se mutaseră în Nebraska. Era în timpul Marii Crize, Franklin Roosevelt era președinte, iar Sally avea aproape un an.

Dar Billy nu intenționa să o ia de la început. Avea de gând să înceapă in medias res. Partea cea mai grea, așa cum îi explicase lui Emmett în gara din Lewis, era să știe unde e mijlocul.

O idee care-i venise lui Billy era să înceapă pe 4 Iulie 1946, când el și Emmett, împreună cu mama și tatăl lor, au mers la Seward pentru a vedea focurile de artificii.

Billy era doar un bebeluș la acea vreme, așa că nu-și putea aminti cum a fost călătoria la Seward. Dar, într-o după-amiază, Emmett îi povestise totul despre ea. Îi povestise despre dragostea mamei lor pentru focurile de artificii, despre coșul pentru picnic din pod și despre pânza în carouri pe care o întindeau pe peluza din mijlocul parcului Plum Creek. Așa că Billy putea să se folosească de ceea ce îi spusese Emmett pentru a descrie ziua exact așa cum a fost.

Și avea și fotografia.

Băgând mâna în rucsac, Billy a scos plicul care se afla în buzunarul interior. Deschizând clapeta, a luat fotografia și a ținut-o lângă raza lanternei. Era o poză cu Emmett, Billy în coșuleț, mama lor și coșul de picnic, toți înșirați pe o pânză în carouri. Tatăl lor trebuie să fi fost cel care făcuse fotografia, pentru că nu era în ea. Toată lumea din poză zâmbea și, deși tatăl lui Billy nu se vedea în imagine, Billy își dădea seama că și el trebuie să fi zâmbit.

Billy găsise fotografia împreună cu cărțile poștale cu imagini de pe Autostrada Lincoln în cutia de metal din sertarul de jos al biroului tatălui lor.

Dar când Billy pusese cărțile poștale în plicul maroniu, ca să i le poată arăta lui Emmett când acesta avea să se întoarcă acasă de la Salina, pusese fotografia din Seward într-un alt plic. O pusese în alt plic fiindcă știa că amintirile despre călătoria la Seward îl înfuriau pe fratele său. Billy știa acest lucru pentru că fratele său se înfuriase când îi povestise lui Billy despre călătoria la Seward. Și nu-i mai povestise lui Billy despre asta niciodată.

Billy păstrase poza pentru că știa că Emmett nu va fi mereu supărat pe mama lor. După ce o vor găsi în San Francisco și ea o să le poată spune toate lucrurile la care se gândise în anii în care fuseseră despărțiți, Emmett nu va mai fi supărat. Atunci Billy îi va da poza, iar el se va bucura că Billy i-o păstrase.

Dar nu avea sens să înceapă povestea de acolo, s-a gândit Billy, în timp ce punea poza în plicul ei. Pentru că pe 4 Iulie 1946 mama lor nici măcar nu plecase încă. Așa că acea noapte era mai aproape de începutul poveștii decât de mijlocul ei.

O altă idee pe care o avea Billy era să înceapă în noaptea în care Emmett îl lovise pe Jimmy Snyder.

Billy nu avea nevoie de o fotografie pentru a-și aminti acea noapte, deoarece fusese acolo cu Emmett și era suficient de mare pentru a-și aminti el însuși.

Se întâmplase sâmbătă, 4 octombrie 1952, ultima noapte a târgului. Tatăl lor, care mersese cu ei la târg cu o seară înainte, decisese să rămână acasă sâmbătă. Așa că Emmett și Billy merseră împreună acolo cu Studebakerul.

În unii ani, temperatura din vremea târgului seamănă cu cea de la începutul toamnei, dar în acel an parcă era sfârșitul verii. Billy și-a amintit pentru că, în timp ce conduceau spre târg, aveau geamurile coborâte, iar când au ajuns, au decis să își lase gecile în mașină.

Plecaseră la târg la ora cinci, ca să poată lua ceva de mâncare, să se dea în câteva carusele și să mai aibă timp să găsească locuri aproape de partea din față a scenei la concursul de vioară. Atât lui Emmett, cât și lui Billy le plăcea concursul de vioară, mai ales când aveau locuri aproape de partea din față a scenei. Dar în acea seară, deși aveau destul timp liber, nu au apucat să-i vadă pe violoniști.

În timp ce mergeau de la carusel spre scenă, Jimmy Snyder se apucase să spună lucruri rele. La început, lui Emmett nu păruse să-i pese de ceea ce spunea Jimmy. Apoi se enervase, iar Billy se străduise să-l tragă departe de acolo, dar Emmett nu voise să plece. Iar când Jimmy încercase să spună un ultim lucru rău despre tatăl lor, Emmett îi trăsese un pumnul în nas.

După ce Jimmy căzuse pe spate și se lovise la cap, Billy trebuie să fi închis ochii, pentru că nu-și amintea imagini din următoarele minute. Își amintea doar sunete: prietenii lui Jimmy gâfâind, apoi cerând ajutor, apoi strigând la Emmett,

în timp ce alți oameni se îmbrânceau în jurul lor. Și apoi Emmett, care nu-i dăduse drumul nici măcar o clipă mâinii lui Billy, încercând să explice unuia sau altuia ce se întâmplase, până când sosise ambulanța. Și, în tot acest timp, flașneta de la carusel își cânta muzica și puștile de la poligon făceau poc, poc, poc.

Dar nu avea sens să înceapă povestea nici de acolo, s-a gândit Billy. Pentru că noaptea din târg fusese înainte ca Emmett să fie trimis la Salina și să-și învețe lecția. Așa că și ea trebuia să fie la început.

Pentru a fi in medias res, s-a gândit Billy, ar trebui să existe la fel de multe lucruri importante care s-au întâmplat ca și lucruri importante care nu s-au întâmplat încă. Pentru Emmett, asta însemna că ar fi trebuit să fi fost deja la Seward pentru a vedea focurile de artificii; și mama lor ar fi trebuit să fi urmat deja Autostrada Lincoln până la San Francisco; și Emmett ar fi trebuit să fi terminat deja cu munca la fermă pentru a deveni tâmplar; și ar fi trebuit să fi cumpărat deja Studebakerul cu economiile sale; și ar fi trebuit să se fi înfuriat deja la târg și să-l fi lovit pe Jimmy Snyder în nas și să fi fost trimis la Salina și să-și fi învățat lecția.

Dar și sosirea lui Duchess și a lui Woolly în Nebraska, și călătoria cu trenul spre New York, și căutarea Studebakerului, și reîntâlnirea cu Sally, și călătoria pe care urmau să o facă din Times Square până la Palace of the Legion of Honor pentru a-și găsi mama pe 4 Iulie, toate aceste lucruri nu ar fi trebuit să se fi întâmplat încă.

De aceea Billy a decis, în timp ce se apleca asupra capitolului douăzeci și unu cu creionul în mână, că momentul perfect pentru a începe povestea aventurilor lui Emmett era când acesta se întorcea acasă de la Salina pe scaunul din față al mașinii directorului.

UNU

Emmett

La nouă dimineața, Emmett mergea singur de la gară pe 125th Street din vestul Harlemului.

Cu două ore mai devreme, Sally coborâse în bucătăria familiei Whitney și anunțase că Billy doarme adânc.

— Este epuizat, probabil, spusese Emmett.

— Așa aș zice, replicase Sally.

Pentru o clipă, Emmett crezuse că remarca lui Sally era îndreptată spre el – o înțepătură pentru că îl expusese pe Billy la atâtea încercări în zilele precedente. Dar, după ce îi văzuse expresia, își dăduse seama că ea se făcea ecoul propriilor lui sentimente: Billy era epuizat.

Așa că deciseseră să-l lase pe Billy să doarmă.

— În plus, continuase Sally, am nevoie de ceva timp ca să spăl cearșafurile și să fac celelalte paturi.

Emmett urma să plece cu trenul spre Harlem pentru a lua Studebakerul. Întrucât Billy era hotărât să-și înceapă călătoria în Times Square, Emmett sugerase să se întâlnească toți trei acolo la zece și jumătate.

— În regulă, spusese Sally. Dar cum o să ne găsim?

— Cine ajunge primul acolo poate să aștepte sub panoul cu Canadian Club.

— Și unde ar fi asta?

— Crede-mă, răspunsese Emmett, nu veți avea nicio problemă să-l găsiți.

Când Emmett a ajuns la atelierul de reparații, Townhouse aștepta în stradă.

— Mașina ta e gata, a spus el după ce au dat mâna. Ți-ai primit plicul înapoi?

— Da.

— Bine. Acum tu și Billy puteți pleca în California. Și cât mai curând…

Emmett s-a uitat la prietenul său.

— Polițiștii s-au întors aseară, a continuat Townhouse. Numai că nu erau polițiști obișnuiți, ci doi detectivi. Mi-au pus aceleași întrebări despre Duchess, dar de data asta au întrebat și de tine. Și mi-au spus clar că, dacă aș avea vești de la tine sau de la Duchess și nu i-aș anunța, mi-aș atrage o grămadă de probleme. Pentru că o mașină care se potrivește descrierii Studebakerului tău a fost văzută lângă casa lui Old Testament Ackerly – în aceeași după-amiază în care cineva l-a băgat în spital.

— În spital?

Townhouse a încuviințat din cap.

— Se pare că o persoană sau niște persoane necunoscute au intrat în casa lui Ackerly din Indiana și l-au lovit în cap cu un obiect contondent. Ei cred că se va face bine, dar încă nu și-a revenit. Între timp, băieții în albastru i-au făcut o vizită bătrânului lui Duchess la un hotel ieftin din centrul orașului. El nu era acolo, dar Duchess era. Cu un alt tânăr alb și cu o mașină albastru-deschis.

Emmett și-a trecut o mână peste gură.

— Isuse!

— Exact. Uite, în ceea ce mă privește, orice a primit nenorocitul ăla de Ackerly a meritat. Dar, pentru moment, ar trebui, probabil, să iei o oarecare distanță de New York. Și, dacă tot ești aici, să iei distanță și de Duchess. Haide! Gemenii sunt înăuntru.

Deschizând drumul, Townhouse l-a condus pe Emmett prin halele de reparații până la locul unde așteptau frații Gonzalez și cel pe nume Otis. Studebakerul era acoperit cu o prelată, iar Paco și Pico zâmbeau larg, arătându-și dinții albi – doi meșteri nerăbdători să-și dezvăluie opera.

— Totul e gata? a întrebat Townhouse.

— Totul e gata, a răspuns Paco.

— Atunci, să începem.

Când frații au tras prelata, Townhouse, Emmett și Otis au rămas tăcuți o clipă. Apoi Otis a început să tremure de râs.

— Galben? a întrebat Emmett cu neîncredere.

Frații s-au uitat la Emmett, apoi unul la altul, apoi iar la Emmett.

— Ce are galbenul? a întrebat Paco, în defensivă.

— Este culoarea unui laș, a spus Otis, râzând.

Pico a început să-i vorbească rapid fratelui său în spaniolă. Când a terminat, Paco s-a întors spre ceilalți.

— El spune că nu este galbenul unui laș. Este galbenul unei viespi. Și nu doar că arată ca o viespe, ci și înțeapă ca una.

Paco a început să gesticuleze spre mașină, ca un vânzător care subliniază caracteristicile unui nou model.

— În afară de vopsea, ți-am scos loviturile, ți-am lustruit cromul și ți-am spălat transmisia. Dar am pus și câțiva cai-putere în plus sub capotă.

— Bine, a zis Otis, măcar acum polițiștii nu te vor mai putea recunoaște.

— Și, dacă o fac, a adăugat Paco, nu te vor putea prinde.

Frații Gonzalez au râs cu o satisfacție comună.

Regretându-și reacția inițială, Emmett și-a exprimat mulțumirea pe larg, mai ales având în vedere viteza cu care frații își făcuseră treaba. Dar, când a scos plicul cu bani din buzunarul de la spate, amândoi au clătinat din cap.

— Asta e pentru Townhouse, a spus Paco. Îi eram datori.

În timp ce Emmett îl ducea pe Townhouse înapoi pe 126th Street, cei doi au râs de frații Gonzalez, de mașina lui Emmett și de înțepătura ei nouă-nouță. Când au tras în fața casei din piatră roșiatică, erau liniștiți, dar niciunul dintre ei nu a întins mâna spre portieră.

— De ce California? a întrebat Townhouse după un moment.

Pentru prima dată cu voce tare, Emmett a descris planul pe care și-l făcuse cu banii tatălui său – planul de a cumpăra o casă dărăpănată, de a o repara și de a o vinde pentru a cumpăra alte două case și de aceea era necesar să ajungă într-un stat cu o populație mare și în creștere.

— Este un plan marca Emmett Watson, dacă am auzit vreodată unul, a comentat Townhouse cu un zâmbet.

— Dar tu? a întrebat Emmett. Ce ai de gând să faci acum?

— Nu știu.

Townhouse s-a uitat pe geamul de pe partea pasagerului la veranda casei lui.

— Mama vrea să mă întorc la școală. Are o viziune de vis, cum că aș primi o bursă și aș juca fotbal la facultate, dar nici una, nici alta nu se va întâmpla. Iar bătrânul vrea să-mi găsească o slujbă la poștă.

— Îi place a lui, nu?

— Oh, nu doar că-i place, Emmett. Îi place la nebunie.

Townhouse a clătinat din cap, zâmbind pe jumătate.

— Când ești poștaș, ți se dă un traseu, știi? Străzile pe unde trebuie să-ți cari geanta în sus și în jos în fiecare zi – ca un catâr de povară pe o potecă. Dar bătrânul meu nu pare să o simtă ca pe o muncă. Pentru că îi cunoaște pe toți cei de pe traseul lui și toți îl cunosc pe el. Bătrânele, copiii, frizerii, băcanii…

Townhouse a clătinat din nou din cap.

— Într-o seară, acum vreo șase ani, a venit acasă cu un aer foarte abătut. Cum nu-l mai văzusem niciodată. Când mama l-a întrebat ce s-a întâmplat, a izbucnit în lacrimi. Am crezut că murise cineva sau ceva de genul ăsta. S-a dovedit că, după cincisprezece ani, autoritățile îi schimbaseră traseul. Îl mutaseră șase străzi spre sud și patru străzi spre est, iar asta aproape că îi frânsese inima.

— Și ce s-a întâmplat? a întrebat Emmett.

— S-a trezit dimineața, a ieșit cu greu pe ușă și, până la sfârșitul anului, s-a îndrăgostit și de acel traseu.

Cei doi prieteni au râs împreună. Apoi Townhouse a ridicat un deget.

— Dar nu a uitat niciodată primul traseu. În fiecare an, de Memorial Day, când e liber, îl parcurge pe cel vechi. Salutându-i pe toți cei care îl recunosc și pe jumătate din cei care nu-l recunosc. După spusele lui, dacă ai o slujbă de poștaș, atunci Guvernul SUA te plătește ca să-ți faci prieteni.

— Dacă privești lucrurile așa, nu pare prea rău.

— Poate că da, a fost de acord Townhouse. Poate că da. Dar, oricât de mult îmi iubesc tatăl, nu-mi pot imagina că aș trăi așa. Bătând același drum zi de zi, săptămână de săptămână, an de an.

— În regulă. Dacă nu la facultate sau la poștă, atunci la ce?

— M-am gândit la armată.

— Armată? a întrebat Emmett surprins.

— Da, armată, a repetat Townhouse, aproape ca și cum ar fi încercat să audă cum sună asta. De ce nu? Nu e niciun război acum. Salariul e destul de bun și e ceva definitiv. Și, dacă ești norocos, poate ești trimis peste mări și vezi o parte din lume.

— Te-ai întoarce într-o cazarmă, a subliniat Emmett.

— Nu m-a deranjat prea mult asta, a replicat Townhouse.

— Să te înrolezi… să urmezi ordinele… să porți uniformă…

— Tocmai asta e, Emmett. Ca om de culoare, indiferent că ajungi să cari un sac de corespondență, să conduci un lift, să pui benzină sau să faci închisoare, porți o uniformă. Așa că ai putea să o alegi pe cea care ți se potrivește. Mă gândesc că, dacă stau cu capul plecat, îmi plătesc datoriile și poate voi reuși să urc în grad. Să devin ofițer. Să ajung la capătul corect al unui salut.

— Parcă te și văd, a zis Emmett.

— Știi ceva? Și eu la fel.

Când Townhouse a coborât în sfârșit din mașină, a făcut-o și Emmett. Ocolind mașina, Emmett s-a oprit pe trotuar, unde și-au strâns mâinile cu afecțiunea tăcută a celor înrudiți.

Cu o săptămână înainte, când Billy își întinsese cărțile poștale și îi explicase lui Emmett cum să-și găsească mama participând la una dintre cele mai mari sărbători de 4 Iulie din statul California, Emmett socotise ideea fratelui său ca fiind cel puțin fantezistă. Și totuși, în ciuda faptului că Emmett și Townhouse erau doi tineri pe punctul de a pleca în direcții diferite, fără să știe sigur unde vor ajunge, când Townhouse i-a spus la despărțire Ne mai vedem, Emmett n-a avut nici cea mai mică îndoială că era adevărat.

— Ce e asta, pentru numele lui Dumnezeu? a întrebat Sally.

— Mașina mea, a răspuns Emmett.

— Seamănă a mașină la fel de mult ca una dintre aceste reclame.

Se aflau la capătul nordic al Times Square, unde Emmett parcase Studebakerul chiar în spatele lui Betty.

Sally avea motive întemeiate să compare mașina lui cu panourile din jurul lor, pentru că era la fel de bătătoare la ochi. Atât de mult, încât începuse să atragă o mică mulțime de trecători. Reticent să stabilească un contact vizual cu ei, Emmett habar n-avea dacă se opreau să chicotească sau să admire.

— Este galbenă! a exclamat Billy, când s-a întors de la un chioșc de ziare din apropiere. Exact ca porumbul.

— De fapt, a spus Emmett, este galbenul unei viespi.

— Dacă zici tu, a replicat Sally.

Dornic să schimbe subiectul, Emmett a arătat spre punga din mâna lui Billy.

— Ce ai acolo?

În timp ce Sally se întorcea la camionetă, Billy a scos cu grijă din pungă ceea ce cumpărase și i-a dat lui Emmett. Era o carte poștală cu Times Square. În partea de sus a imaginii, ieșind la iveală din spatele clădirilor, era un mic petic de cer care, la fel ca în celelalte cărți poștale din colecția lui Billy, era de un albastru imaculat.

Stând lângă Emmett, Billy a arătat cu degetul de la cartea poștală spre punctele de reper.

— Vezi? Acolo este Criterion Theatre. Și Bond Clothiers. Și reclama la țigări Camel. Și reclama de la Canadian Club.

Billy s-a uitat în jur admirativ.

— Omul de la chioșcul de ziare spune că noaptea reclamele sunt luminate. Până la ultima dintre ele. Îți poți imagina?

— E ceva.

Billy a făcut ochii mari.

— Ai fost aici când reclamele sunt aprinse?

— Pentru scurtă vreme, a recunoscut Emmett.

— Ei, amice, a strigat un marinar cu brațul peste umărul unei brunete. Ce-ai zice să ne iei la o plimbare?

Ignorându-l, Emmett s-a ghemuit pentru a vorbi mai de aproape cu fratele său.

— Știu că e emoționant să fii aici, în Times Square, Billy. Dar avem un drum lung de parcurs.

— Și suntem abia la început.

— Adevărat. Așa că de ce nu arunci o ultimă privire în jur, ne luăm rămas-bun de la Sally și apoi pornim la drum.

— Bine, Emmett. Cred că e o idee bună. O să arunc o ultimă privire în jur și apoi pornim la drum. Dar nu trebuie să ne luăm rămas-bun de la Sally.

— De ce?

— Din cauza lui Betty.

— Ce e în neregulă cu Betty?

— E moartă, a spus Sally.

Emmett și-a ridicat privirea și a văzut-o pe Sally stând lângă portiera mașinii sale, cu valiza într-o mână și cu coșul în cealaltă.

— S-a supraîncălzit de două ori în timpul călătoriei lui Sally de la Morgen, a explicat Billy. Și a scos un nor mare de aburi și tot felul de zgomote când am ajuns în Times Square. Apoi s-a oprit.

— Cred că i-am cerut mai mult decât putea, a adăugat Sally. Dar ne-a dus cât de departe aveam nevoie, Dumnezeu s-o binecuvânteze.

Când Emmett s-a ridicat din nou în picioare, Sally s-a uitat de la el la Studebaker. După o clipă, el a făcut un pas înainte pentru a-i deschide portiera din spate.

— Ar trebui să ne așezăm cu toții în față, a spus Billy.

— S-ar putea să fie cam aglomerat, a replicat Emmett.

— S-ar putea să fie, a zis Sally.

Apoi, punându-și valiza și coșul pe bancheta din spate, a închis portiera și a deschis-o pe cea din față.

— De ce nu te strecori tu primul, Billy? a întrebat ea.

După ce Billy s-a suit cu rucsacul, Sally a urcat după el. Apoi a privit drept înainte prin parbriz, cu mâinile în poală.

— Mulțumesc frumos, a spus ea când Emmett a închis portiera.

Până când Emmett s-a așezat pe scaunul șoferului, Billy și-a desfășurat harta. Apoi a ridicat privirea de la hartă și a arătat prin geam.

— Ofițerul Williams – al doilea polițist cu care am vorbit – a spus că oficial Autostrada Lincoln începe la intersecția dintre Forty-Second Street și Broadway. De acolo, o iei la dreapta și te îndrepți spre apă. A mai zis că, atunci când a fost dată în folosință autostrada, trebuia să treci cu feribotul peste Hudson, dar acum poți să o iei prin Lincoln Tunnel.

Arătând spre hartă, Emmett i-a explicat lui Sally că Autostrada Lincoln a fost primul drum transcontinental din America.

— Nu trebuie să-mi spui, a răspuns ea. Știu totul despre asta.

— Este adevărat, a zis Billy. Sally știe totul despre asta.

Emmett a băgat mașina în viteză.

În timp ce intrau în Lincoln Tunnel, Billy i-a explicat lui Sally, aparent consternată, că treceau pe sub Hudson – un fluviu atât de adânc, încât văzuse o flotilă de nave de război navigând pe el cu doar câteva nopți înainte. Apoi, spre binele ei, s-a lansat într-o descriere a înălțimii, a lui Stew și a focurilor de tabără, lăsându-l pe Emmett cu gândurile lui.

Acum, că erau în mișcare, Emmett își imaginase că o să se gândească, așteptase cu nerăbdare să se gândească la drumul pe care îl aveau în față. Când frații Gonzalez spuseseră că adăugaseră niște cai-putere sub capotă, nu glumiseră. Emmett putea să simtă – și să audă asta – de fiecare dată când punea piciorul pe accelerație. Așa că, dacă autostrada dintre Philadelphia și Nebraska era rezonabil

de pustie, considera că puteau merge cu optzeci de kilometri pe oră, poate chiar o sută. Ar putea să o lase pe Sally în Morgen în după-amiaza următoare și apoi s-ar îndrepta în sfârșit spre vest, cu peisajele din Wyoming, Utah și Nevada întinzându-se înaintea lor. Iar la capăt, statul California, cu o populație care se apropia de șaisprezece milioane de locuitori.

Dar, în timp ce ieșeau din Lincoln Tunnel, după ce lăsaseră în urmă orașul New York, Emmett s-a trezit gândindu-se nu la drumul care îi aștepta, ci la ceea ce Townhouse îi spusese mai devreme în acea dimineață: că ar trebui să ia ceva distanță față de Duchess.

Era un sfat bun și în concordanță cu propriile instincte ale lui Emmett. Singura problemă era că, atât timp cât atacul asupra lui Ackerly rămânea o chestiune deschisă, poliția o să-i caute pe Duchess și pe el. Și asta, presupunând că Ackerly își revenea. În cazul în care Ackerly murea fără să-și recapete cunoștința, autoritățile nu o să se oprească până nu o să-l bage pe unul dintre ei doi în arest.

Aruncând o privire în dreapta sa, Emmett a văzut că Billy se întorsese la harta lui, în timp ce Sally se uita la drum.

— Sally…

— Da, Emmett.

— De ce a venit șeriful Petersen la tine?

Billy și-a ridicat ochii de pe hartă.

— Șeriful a venit la tine, Sally?

— Nu a fost nimic, i-a asigurat ea. M-aș simți caraghios chiar și discutând despre asta.

— În urmă cu două zile, ți s-a părut suficient de important ca să traversezi jumătate de țară, a subliniat Emmett.

— Asta a fost acum două zile.

— Sally!

— Bine, bine, bine. A fost ceva legat de acea mică problemă pe care ai avut-o cu Jake Snyder.

— Te referi la momentul în care Jake l-a lovit în oraș? a întrebat Billy.

— El și cu mine tocmai rezolvam ceva, a explicat Emmett.

— Așa am înțeles, spuse Sally. În orice caz, se pare că, atunci când tu și Jake vă rezolvați problema, mai era acolo un tip, unul dintre prietenii lui Jake, care la scurt timp după aceea a fost lovit în cap pe aleea din spate de la Bijou. Tipul a fost lovit atât de tare, încât a trebuit să fie dus la spital cu o ambulanță. Șeriful Petersen știe că nu tu ai făcut-o, pentru că erai cu el atunci. Dar apoi a auzit că un tânăr străin se afla în oraș în ziua respectivă. Și de aceea a venit la mine. Să mă întrebe dacă ai avut vizitatori.

Emmett s-a uitat la Sally.

— Evident, am spus că nu.

— Ai spus nu, Sally?

— Da, Billy, am spus. Și asta a fost o minciună. Dar o minciună nevinovată. În plus, ideea că unul dintre prietenii fratelui tău a fost implicat în afacerea din spate de la Bijou este absurdă. Woolly s-ar abate din drum un kilometru ca să nu calce pe o omidă. Și Duchess? Ei bine, cine poate să gătească un fel de mâncare ca Fettuccine-nu-mai-știu-cum și să-l servească pe o masă perfect aranjată nu ar lovi niciodată un alt om în cap cu o scândură.

Și astfel se încheie lecția, s-a gândit Emmett. Dar el nu era atât de sigur…

— Billy, în dimineața în care m-am dus în oraș, Duchess și Woolly au stat cu tine?

— Da, Emmett.

— Tot timpul?

Billy s-a gândit o clipă.

— Woolly a stat cu mine tot timpul. Iar Duchess a fost cu noi aproape tot timpul.

— Când n-a fost Duchess cu tine?

— Când a plecat la plimbare.

— Cât timp a durat asta?

Billy s-a gândit din nou.

— Cât Contele de Monte Cristo, Robin Hood, Teseu și Zorro. E următoarea la stânga, Emmett.

Văzând indicatorul Autostrada Lincoln, Emmett a trecut pe cealaltă bandă și a virat.

În timp ce se îndrepta spre Newark, Emmett vedea cu ochii minții ceea ce trebuie să se fi întâmplat în Nebraska. Deși Emmett îl rugase să stea ascuns, Duchess se dusese oricum în oraș. (Bineînțeles că o făcuse.) Odată ajuns în oraș, trebuie să fi asistat la înfruntarea dintre Emmett și Jake și să fi fost martor la toată treaba aia sordidă. Dar, dacă era așa, de ce s-ar fi deranjat să-l lovească pe prietenul lui Jake?

Gândindu-se la străinul înalt cu pălărie de cowboy, sprijinit de Studebaker, Emmett și-a amintit de postura lui leneșă și de expresia îngâmfată, și-a amintit cum îl încurajase pe Jake în timpul bătăii și, în sfârșit, și-a amintit primele cuvinte pe care le spusese străinul: Se pare că Jake are niște treburi neterminate cu tine, Watson.

Așa spusese el, s-a gândit Emmett, treburi neterminate. Și, potrivit bătrânului interpret FitzWilliams, treburile neterminate sunt exact ceea ce Duchess spunea că are cu tatăl său…

Emmett a tras pe dreapta și s-a oprit cu mâinile pe volan. Sally și Billy îl priveau curioși.

— Ce este, Emmett? a întrebat Billy.

— Cred că trebuie să mergem să-i găsim pe Duchess și pe Woolly.

Sally s-a arătat surprinsă.

— Dar doamna Whitney zicea că sunt în drum spre Salina.

— Nu sunt în drum spre Salina, a spus Emmett. Sunt în drum spre casa familiei Wolcott din Adirondacks. Singura problemă este că nu știu unde se află casa.

— Știu eu, a intervenit Billy.

— Știi?

Privind în jos, Billy și-a mutat încet vârful degetului departe de Newark, New Jersey, departe de Autostrada Lincoln, până în nordul statului New York, acolo unde cineva desenase o stea mare și roșie.

Sally

Când conduceam prin De-ce-ar-locui-cineva-de-pe-pământul-verde-al-Domnului-aici, New Jersey, iar Emmett a tras pe dreapta pentru a ne anunța că trebuie să mergem în nordul statului New York pentru a-i găsi pe Duchess și pe Woolly, nu am scos niciun cuvânt. Patru ore mai târziu, când a oprit într-un motel de pe marginea drumului, care arăta mai degrabă ca un loc unde să lași donații decât să petreci noaptea, nu am spus niciun cuvânt. Și când, în biroul micuț și dărăpănat al motelului, Emmett a semnat în registru cu numele domnului Schulte, nici atunci nu am scos vreun cuvânt.

Totuși…

După ce ne-am cazat și l-am trimis pe Billy să facă baie, Emmett și-a îndreptat atenția direct spre mine. Adoptând un aer grav, a spus că nu știe sigur cât timp îi va lua să îi găsească pe Duchess și pe Woolly. Ar putea dura câteva ore, poate chiar mai mult. Dar, după ce o să se întoarcă, o să mâncăm ceva toți trei și o să dormim bine, iar dacă o să ne punem din nou în mișcare până la șapte dimineața, presupunea că m-ar putea lăsa în Morgen miercuri seara, fără să se abată prea mult din drum.

Și atunci s-a epuizat toată hotărârea mea de a nu scoate niciun cuvânt.

— Nu-ți face griji că te vei abate din drum, i-am spus.

— Nu-i nicio problemă, m-a asigurat el.

— Și dacă este, și dacă nu este, asta nu prea contează. Pentru că nu am nici cea mai mică intenție să fiu lăsată în Morgen.

— În regulă, a spus el, cu o mică ezitare. Atunci unde vrei să fii lăsată?

— În San Francisco ar fi foarte bine.

Pentru o clipă, Emmett s-a uitat la mine. Apoi a închis ochii.

— Dacă închizi ochii, i-am spus, nu înseamnă că nu sunt aici, Emmett. Nici pe departe. De fapt, când închizi ochii, nu numai eu sunt aici, ci și Billy e aici, și acest motel minunat e aici, toată lumea întreagă este aici – exact acolo unde ai lăsat-o.

Emmett a deschis ochii.

— Sally, a zis, nu știu ce speranțe ți-am dat eu sau ce speranțe ți-ai făcut singură…

Ce-i asta? m-am întrebat. Speranțele pe care să mi le fi dat el? Speranțe pe care să mi le fi făcut singură? M-am aplecat puțin mai aproape ca să mă asigur că nu-mi scapă niciun cuvânt.

— …dar Billy și cu mine am trecut prin multe în acest an. Pierderea tatei și a fermei…

— Continuă, am spus. Sunt foarte atentă.

Emmett și-a dres glasul.

— Doar că… Având în vedere prin câte am trecut… Cred că ceea ce ne trebuie mie și lui Billy acum este să o luăm de la capăt împreună. Doar noi doi.

M-am holbat la el o clipă. Apoi am oftat ușor.

— Deci asta e, am spus. Tu crezi că mă invit la o plimbare spre San Francisco cu intenția de a deveni parte din gospodăria ta.

A părut puțin stânjenit.

— Eu doar spun, Sally…

— Oh, știu ce vrei să spui – pentru că tocmai ai spus-o. S-a auzit tare și clar, în ciuda tuturor bâlbâielilor. Așa că lasă-mă să vorbesc și eu tare și clar. În viitorul apropiat, domnule Emmett Watson, singura casă din care intenționez să fac parte este a mea. O casă în care mâncarea și curățenia pe care le voi face sunt pentru mine. Îmi voi pregăti micul-dejun, prânzul, cina. Îmi voi spăla vasele. Îmi voi spăla hainele. Îmi voi mătura podeaua. Așa că nu-ți face griji că-ți voi strica noul început. Ultima dată când am verificat, existau destule începuturi pentru toți.

În timp ce Emmett ieșea pe ușă și se urca în mașina lui galbenă și strălucitoare, m-am gândit că în America există cu siguranță o mulțime de lucruri mari. Empire State Building și Statuia Libertății sunt mari. Mississippi și Marele Canion sunt mari. Cerul de deasupra preriei este mare. Dar nu există nimic mai mare decât părerea unui om despre el însuși.

Am clătinat din cap, am închis ușa, apoi am bătut în ușa băii pentru a vedea cum se descurcă Billy.

Cu excepția fratelui său, cred că îl cunosc pe Billy Watson mai bine decât oricine altcineva. Știu cum își mănâncă friptura de pui, mazărea și piureul de cartofi (începând cu puiul, trecând la mazăre și lăsând cartofii pentru final). Știu cum își face temele (stând drept la masa din bucătărie și folosind guma de la capătul creionului pentru a șterge orice urmă de greșeală). Știu cum își spune rugăciunile (amintind întotdeauna de tatăl său, de mama sa, de fratele său și de mine). Dar știu, de asemenea, cum intră singur în necazuri.

Era în prima zi de joi din mai.

Îmi amintesc pentru că eram în mijlocul pregătirii plăcintelor cu lămâie și bezea pentru adunarea festivă a bisericii când am primit un telefon prin care mi se cerea să vin la școală.

Recunosc că, atunci când am intrat în biroul directorului, eram deja puțin supărată. Tocmai terminasem de bătut albușurile pentru bezea când sunase telefonul, așa că a trebuit să sting cuptorul și să arunc albușurile în chiuvetă. Dar

când am deschis ușa și l-am văzut pe Billy stând pe un scaun în fața biroului directorului Huxley și uitându-se la pantofii lui, m-am înroșit. Știu sigur că Billy Watson nu a avut niciodată în viața lui un motiv să se uite la pantofi. Dacă se holba la pantofi însemna că cineva îl făcuse să simtă această nevoie, pe nedrept.

— În regulă, i-am spus directorului Huxley. Suntem aici, în fața dumneavoastră. Care pare să fie problema?

S-a dovedit că, la scurt timp după prânz, școala făcuse un așa-numit exercițiu „Duck-and-Cover"15. În mijlocul orei, în timp ce copiii primeau instrucțiunile obișnuite, clopoțelul școlii sunase de cinci ori la rând, moment în care copiii trebuiau să se ghemuiască sub băncile lor și să-și pună mâinile deasupra capului. Dar se pare că, atunci când clopoțelul sunase și doamna Cooper le reamintise copiilor ce trebuie să facă, Billy refuzase.

15 Metodă de protecție împotriva efectelor unei explozii nucleare (n. red.).

Billy nu refuză foarte des. Dar, când alege să refuze, o face cu hotărâre. Și, oricât încercase doamna Cooper să-l convingă, să insiste sau să-l dojenească, Billy pur și simplu nu voise să se alăture colegilor săi sub bănci.

— Am încercat să-i explic lui William, mi-a spus directorul Huxley, că scopul exercițiului este acela de a-și garanta propria siguranță și că, refuzând să participe, nu numai că se pune pe el însuși în pericol, dar dă un motiv de dezordine chiar în momentul în care dezordinea ar putea face cel mai mare rău celorlalți.

Anii nu au fost blânzi cu directorul Huxley. Părul i s-a rărit în creștet, iar în oraș se vorbea că doamna Huxley avea un prieten în Kansas City. Așa că presupun că era nevoie de compasiune. Dar nu-l simpatizasem în mod deosebit pe directorul Huxley când fusesem elevă la școala primară Morgen și nu vedeam prea multe motive să-l plac acum.

M-am întors către Billy.

— Este adevărat?

Fără să-și ridice privirea de la pantofi, Billy a dat din cap că da.

— Trebuie să ne spui de ce ai refuzat să urmezi instrucțiunile domnișoarei Cooper, a sugerat directorul.

Pentru prima dată, Billy și-a ridicat privirea spre mine.

— În introducerea la Compendiul său, profesorul Abernathe spune că un erou nu întoarce niciodată spatele pericolului. El spune că un erou îl înfruntă întotdeauna față în față. Dar cum ar putea cineva să înfrunte pericolul, dacă stă sub bancă și cu mâinile deasupra capului?

Vorbind simplu și cu bun-simț. După părerea mea, nu există ceva mai bun.

— Billy, de ce nu aștepți afară?

— Bine, Sally.

Atât eu, cât și directorul am privit cum Billy a ieșit din birou, uitându-se încă

la pantofii lui. Când ușa s-a închis, m-am întors spre director ca să fim față în față.

— Domnule director Huxley, am spus, făcând tot posibilul să-mi păstrez amabilitatea, vreți să-mi spuneți că, la doar nouă ani după ce Statele Unite ale Americii au învins forțele fascismului din întreaga lume, îl pedepsiți pe un băiat de opt ani pentru că refuză să-și bage capul sub bancă ca un struț în nisip?

— Domnișoară Ransom…

— Niciodată nu am pretins că sunt om de știință, am continuat. De fapt, când eram la liceu, am primit un C la fizică și un B- la biologie. Dar puținul pe care l-am învățat la aceste materii îmi sugerează că partea de sus a unei bănci are la fel de multe șanse să protejeze un copil de o explozie nucleară precum are părul pieptănat să îți protejeze capul de soare.

Știu. Nu a fost un lucru creștinesc ceea ce am spus. Dar mă înfuriasem. Și mai aveam la dispoziție doar două ore în care să reîncălzesc cuptorul, să termin de făcut plăcintele și să le duc la biserică. Așa că nu era timp pentru a o lua cu binișorul.

Și ce să vezi? Când am părăsit biroul, cinci minute mai târziu, directorul Huxley a fost de acord ca, pentru siguranța elevilor, un suflet curajos pe nume Billy Watson să fie numit supraveghetor „Duck-and-Cover“. De acum încolo, când clopoțelul școlii va suna de cinci ori la rând, în loc să se ascundă sub bancă, Billy va merge din clasă în clasă, cu un clipboard în mână pentru a verifica respectarea regulilor de către toți ceilalți.

După cum am spus, îl cunosc pe Billy mai bine decât oricine, inclusiv modul în care intră în bucluc.

Așa că nu aveam niciun motiv să fiu surprinsă când, după ce am bătut de trei ori la ușa băii și am deschis-o în sfârșit, am găsit apa din cadă curgând, fereastra deschisă și nici urmă de Billy.

Emmett

După ce a condus un kilometru și jumătate pe un drum sinuos de pământ, Emmett a început să aibă o bănuială că o luase pe un drum greșit. Bărbatul de la benzinărie, care îi cunoștea pe soții Wolcott după nume, îi spusese că ar trebui să continue pe Route 28 încă vreo treisprezece kilometri, apoi să facă la dreapta pe drumul de pământ mărginit de cedri albi. Emmett măsurase distanța pe kilometraj și, deși nu era sigur cum arătau cedrii albi, drumul pe care îl întâlnise era mărginit de copaci veșnic verzi, așa că a luat-o la dreapta. Dar, după un kilometru și jumătate, încă nu se vedea niciun semn al vreunei reședințe de vară. Din fericire, drumul nu era suficient de lat pentru ca Emmett să întoarcă, așa că a mers mai departe și, câteva minute mai târziu, a dat peste o casă mare din lemn, la marginea unui lac – lângă care era parcată mașina lui Woolly.

Emmett a oprit în spatele Cadillacului, a coborât din Studebaker și s-a îndreptat spre lac. Era după-amiaza târziu și apa era atât de liniștită, încât suprafața ei reflecta perfect pinii de pe malul opus și norii răzleți de deasupra, dând lumii o iluzie de simetrie verticală. Singurul semn de mișcare venea de la un stârc-cenușiu care, deranjat de închiderea portierei mașinii lui Emmett, își luase zborul din apa puțin adâncă și acum plana în liniște la aproximativ doi metri deasupra lacului.

În stânga lui Emmett se afla o clădire mică, ce părea a fi un fel de șopron de lucru, pentru că în apropiere, sprijinită pe două capre de tăiat lemne, așteptând să fie reparată, se afla o barcă de pescuit răsturnată, cu o spărtură în prova.

În dreapta lui Emmett se afla casa care dădea spre peluză, lac și doc. De-a lungul fațadei se afla o verandă mare cu balansoare și un șir de trepte late, care coborau spre iarbă. În capătul treptelor trebuia să fie intrarea principală, știa Emmett, dar de cealaltă parte a Cadillacului era o cărare mărginită de pietre vopsite care ducea la o verandă și la o ușă deschisă.

Urcând treptele, Emmett a deschis ușa cu plasă și a strigat:

— Woolly? Duchess?

Neauzind nimic, a intrat, lăsând ușa să se trântească în urma lui. S-a trezit într-un vestibul unde erau undițe, cizme de drumeție, bocanci și patine. Tot ce se afla în încăpere era bine aranjat, cu excepția scaunelor de grădină, care erau stivuite în mijlocul încăperii. Deasupra unui dulap pentru pușți atârna un panou mare, pictat de mână, cu o listă de verificare intitulată ÎNCHIDEREA CASEI:

1. Scoateți percutoarele.
2. Strângeți canoele.
3. Goliți cutia de gheață.
4. Duceți înăuntru balansoarele.
5. Scoateți gunoiul.
6. Faceți paturile.
7. Stingeți focul din șeminee.
8. Închideți ferestrele.
9. Închideți ușile.
10. Mergeți acasă.

Ieșind din vestibul, Emmett a pășit într-un hol, unde s-a oprit, a ascultat și i-a strigat din nou pe Woolly și pe Duchess. Neprimind niciun răspuns, a băgat capul pe ușă în diferite camere. Primele două păreau neatinse, dar, în cea de-a treia, un tac și câteva bile fuseseră lăsate pe pâsla mesei de biliard, ca și cum cineva s-ar fi oprit în mijlocul jocului. La capătul holului, Emmett a ajuns într-o sufragerie cu tavan înalt, cu diverse aranjamente de canapele și scaune și cu o scară ce ducea la etajul al doilea.

Emmett a dat din cap în semn de apreciere. Era una dintre cele mai frumoase camere pe care le văzuse vreodată. Mare parte din mobilier era în stilul Arts and Crafts, din lemn de cireș sau de stejar, perfect îmbinat și discret finisat.

Deasupra centrului încăperii atârna un corp de iluminat mare care, la fel ca și lămpile, era umbrit cu mică, astfel încât încăperea să fie învăluită într-o strălucire caldă odată cu lăsarea serii. Șemineul, tavanele, canapelele, scara, toate erau mai mari decât în mod normal, dar proporționale între ele și rămâneau în armonie cu scara umană, astfel încât camera părea în același timp confortabilă și generoasă.

Nu era greu de înțeles de ce casa își păstrase o poziție atât de privilegiată în imaginația lui Woolly. Și-ar fi păstrat o poziție privilegiată și în cea a lui Emmett, dacă s-ar fi bucurat de luxul de a crește în ea.

Prin două uși deschise, Emmett vedea sufrageria cu o masă lungă de stejar, iar în continuarea holului vedea uși care duceau spre alte încăperi, inclusiv spre o bucătărie în capăt. Dar, dacă Woolly și Duchess s-ar fi aflat într-una dintre acele camere, l-ar fi auzit când i-a strigat. Așa că Emmett s-a îndreptat spre scări.

La capătul treptelor, holul ducea în ambele direcții.

Mai întâi, Emmett a verificat dormitoarele din dreapta. Deși difereau ca mărime și mobilier – unele cu paturi duble, altele cu paturi de o persoană, una cu două paturi suprapuse –, toate aveau în comun o simplitate rudimentară. Într-o casă ca aceasta, a înțeles Emmett, nu zăboveai în dormitorul tău. Te alăturai familiei de jos pentru micul-dejun la masa lungă de stejar, apoi îți petreceai restul zilei în aer liber. Niciuna dintre camere nu prezenta semne că ar fi fost folosită în

noaptea precedentă, așa că, întorcându-se, Emmett s-a îndreptat spre celălalt capăt al holului.

În timp ce mergea, Emmett a aruncat o privire la fotografiile de pe perete, cu intenția de a le acorda doar o atenție trecătoare. Și totuși s-a trezit încetinind pasul, apoi oprindu-se cu totul pentru a le studia mai atent.

Deși fotografiile variau ca mărime, toate înfățișau oameni. Imagini de grup și individuale, copii și adulți, unii în mișcare, alții în repaus. Luate separat, nu prezentau nimic neobișnuit. Fețele și hainele erau destul de obișnuite. Dar, luate împreună, exista ceva profund de invidiat la acest perete de fotografii în ramele lor negre potrivite. Și nu se datora luminii dominante a soarelui și zâmbetelor lipsite de griji. Era o chestiune de moștenire.

Tatăl lui Emmett crescuse într-o versiune a acestui loc. Așa cum scrisese în ultima sa scrisoare, în familia sa fuseseră transmise din generație în generație nu doar simple acțiuni și obligațiuni, ci case și tablouri, mobilă și bărci. Iar când tatăl lui Emmett alegea să povestească anecdote din tinerețea sa, părea că nu se mai terminau verii, unchii și mătușile, toți adunați în jurul mesei de sărbători. Dar, dintr-un motiv oarecare, un motiv care nu fusese niciodată explicat pe deplin, tatăl lui Emmett lăsase toate acestea în urmă când se mutase în Nebraska. Lăsase totul în urmă fără să păstreze nimic.

Sau aproape nimic.

Mai erau cuferele din pod, cu autocolantele exotice de la hoteluri străine, coșul de picnic cu aranjamentul său ordonat de ustensile și porțelanurile nefolosite din bufet – amintiri ale vieții la care tatăl lui Emmett renunțase pentru a-și urmări idealul emersonian. Emmett a clătinat din cap, nesigur dacă acțiunile tatălui său ar trebui să-i dea motive de dezamăgire sau de admirație.

Ca de obicei în cazul unor astfel de enigme ale inimii, răspunsul era, probabil, ambele.

Înaintând pe hol, Emmett și-a dat seama, după calitatea fotografiilor și stilul vestimentar, că imaginile se deplasau înapoi în timp. Pornind de la un anumit moment din anii 1940, ele se retrăgeau prin anii 1930 și 1920 până mai departe. Dar când Emmett a trecut pe lângă măsuța din capul scărilor, fotografiile și-au inversat cursul și au început să avanseze prin decenii. Tocmai când se întorsese în anii 1940 și privea curios un spațiu gol de pe perete, Emmett a auzit muzica – o muzică venind slab de undeva de pe hol. Trecând prin dreptul mai multor camere, a urmărit sunetul până când s-a oprit în fața penultimei uși și a ascultat.

Era Tony Bennett.

Tony Bennett cântând că ar ajunge de la zdrențe la bogății, dac-ai spune doar că-ți pasă.

Emmett a bătut la ușă.

— Woolly? Duchess?

Fiindcă niciunul nu a răspuns, a deschis ușa.

Era o altă cameră mobilată simplu, cu două paturi mici de o persoană și un birou. Într-un pat zăcea Woolly, cu picioarele întinse dincolo de capătul cadrului, cu ochii închiși și cu mâinile încrucișate pe piept. Pe noptieră se aflau două sticluțe de medicamente goale și trei pastile roz.

Cu o presimțire cumplită, Emmett s-a apropiat de pat. După ce i-a rostit numele, l-a scuturat ușor de umăr pe Woolly, găsindu-l țeapăn la atingere.

— Oh, Woolly, a zis Emmett, așezându-se pe patul opus.

Simțind un început de greață, Emmett și-a întors privirea de la trăsăturile inexpresive ale prietenului său și s-a trezit uitându-se la noptieră. După ce a recunoscut sticluța albastră ca fiind așa-zisul medicament al lui Woolly, Emmett a luat sticla maro. Nu auzise niciodată de medicamentul al cărui nume era scris pe etichetă, dar a văzut că îi fusese prescris lui Sarah Whitney.

În acest fel, s-a gândit Emmett, suferința naște suferință. Oricât de bine știa sora lui Woolly să ierte, nu va putea niciodată să se ierte pentru asta. În timp ce punea sticluța goală la loc, de la radio a răsunat un număr de jazz, legănat și discordant.

Ridicându-se de pe pat, Emmett s-a întins spre radio și l-a oprit. Alături, pe birou se aflau o cutie veche de trabucuri și un dicționar care ar fi putut proveni de oriunde, dar sprijinită de perete era o fotografie înrămată care nu putea să provină decât din spațiul gol din hol.

Era un instantaneu cu Woolly în copilărie, stând într-o canoe între mama și tatăl său. Părinții lui Woolly – un cuplu frumos, în vârstă de treizeci de ani – țineau câte o vâslă sprijinită pe bordaj, ca și cum ar fi fost pe punctul de a porni la drum. După expresia lui Woolly, îți puteai da seama că era puțin nervos, dar și că râdea, ca și cum cineva din afara cadrului, cineva de pe doc, făcea o figură special pentru el.

Cu doar câteva zile înainte – când stătuseră în fața orfelinatului așteptându-l pe Duchess –, Billy îi povestise lui Woolly despre mama lor și despre focurile de artificii din San Francisco, iar Woolly, la rândul său, îi povestise lui Billy despre sărbătorile de 4 Iulie pe care familia lui le petrecea aici. Lui Emmett i-a trecut prin minte că această fotografie cu Woolly stând între părinții săi în canoe ar fi putut foarte bine să fie făcută chiar în aceeași zi în care Emmett se întinsese între părinții săi pentru a urmări focurile de artificii din Seward. Și, poate pentru prima dată, Emmett și-a dat seama de ce călătoria spre vest pe Autostrada Lincoln devenise atât de importantă pentru fratele său.

Cu blândețe, Emmett a pus fotografia la locul ei pe birou. Apoi, după ce s-a mai uitat o dată la prietenul său, a plecat să caute un telefon. Dar, în timp ce se îndrepta spre hol, a auzit un zgomot puternic venind de jos.

Duchess, s-a gândit el.

Și durerea care se aduna în el a fost eclipsată de un sentiment de furie.

Coborând scările, Emmett s-a deplasat rapid pe hol în direcția bucătăriei, căutând din nou sursa zgomotului. Intrând pe prima ușă din stânga, a păsit într-o încăpere care arăta ca biroul unui gentleman, dar în dezordine – cărți aruncate de pe rafturi, sertare de birou scoase și hârtii împrăștiate pe podea. În stânga lui Emmett, un tablou înrămat ieșea la un unghi de nouăzeci de grade din perete, iar în spatele tabloului se afla Duchess, mișcând înainte și înapoi un topor pe suprafața gri și netedă a unui seif.

— Haide, a zis Duchess, lovind din nou seiful. Haide, dragă!

— Duchess! l-a strigat Emmett.

Apoi l-a strigat din nou, mai tare.

Speriat, Duchess și-a verificat toporul și s-a uitat peste umăr. Dar, când l-a văzut pe Emmett, a zâmbit larg.

— Emmett! Doamne, ce mă bucur să te văd!

Lui Emmett i s-a părut că zâmbetul lui Duchess era la fel de discordant ca și numărul de jazz care se auzea la radio în camera lui Woolly și a simțit aceeași dorință imperioasă de a-i pune capăt. În timp ce Emmett se apropia, expresia lui Duchess a trecut de la euforie la îngrijorare.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? a rostit Emmett, uimit. N-ai fost sus? Nu l-ai văzut pe Woolly?

Înțelegând brusc, Duchess a lăsat toporul pe un scaun, apoi a clătinat din cap cu o expresie solemnă.

— L-am văzut, Emmett. Ce pot să spun? Este îngrozitor.

— Dar cum…? a răbufnit Emmett. Cum ai putut să-l lași?

— Să-l las? a repetat Duchess, surprins. Chiar crezi că, dacă aș fi știut ce intenționa să facă Woolly, l-aș fi lăsat singur? Am fost cu ochii pe el din clipa în care l-am cunoscut. Cu nici o săptămână în urmă, am mers atât de departe, încât i-am luat și ultimul flacon cu medicamente. Dar trebuie să mai fi avut încă unul ascuns. Și nu mă întreba de unde a făcut rost de pastilele alea.

Cuprins de sentimente de neputință și de furie, Emmett voia să dea vina pe Duchess. Voia să dea vina pe el, cu adevărat. Dar înțelegea, de asemenea, că nu era vina lui Duchess. Și amintirea asigurării pe care i-o dăduse surorii lui Woolly că totul va fi bine a crescut în el, sufocându-l.

— Ai chemat măcar o ambulanță? a întrebat Emmett după o clipă, auzindu-și

vocea șovăind.

Duchess a clătinat din cap cu o expresie de inutilitate.

— În momentul în care l-am găsit, era prea târziu. Era deja rece ca gheața.

— În regulă, a spus Emmett. O să sun la poliție.

— Poliție? De ce ai face asta?

— Trebuie să spunem cuiva.

— Bineînțeles că trebuie. Și o vom face. Dar pentru Woolly nu contează dacă o facem acum sau mai târziu. În schimb, ar putea să conteze mult pentru noi.

Ignorându-l, Emmett s-a îndreptat spre telefonul de pe birou. Când Duchess l-a văzut încotro se îndreaptă, s-a grăbit în aceeași direcție, dar Emmett i-a luat-o înainte.

Ținându-l pe Duchess la distanță cu o mână, Emmett a ridicat receptorul cu cealaltă, doar pentru a-l găsi mut – serviciul nu fusese încă restabilit pentru acest sezon.

Duchess s-a relaxat când și-a dat seama că telefonul e mort.

— Să discutăm puțin despre asta.

— Haide, a spus Emmett, luându-l pe Duchess de cot. Mergem cu mașina la secție.

Îndemnându-l pe Duchess să iasă din birou, Emmett l-a condus pe hol, abia ascultând cum Duchess încerca să justifice amânarea.

— Este groaznic ce s-a întâmplat, Emmett. Sunt primul care s-o spună. Dar este ceea ce a ales Woolly pentru el însuși. Din propriile motive. Motive pe care poate nu le vom înțelege niciodată pe deplin și pe care nu avem dreptul să le contestăm. Ceea ce e important acum e să ne amintim ce ar fi vrut el.

Când au ajuns la ușa cu plasă din vestibul, Duchess s-a întors spre Emmett.

— Ar fi trebuit să fii acolo când fratele tău a vorbit despre casa pe care vrea să o construiască în California. Nu l-am văzut niciodată pe Woolly atât de entuziasmat. Își putea imagina cum voi doi ați locui acolo împreună. Dacă ne ducem acum la poliție, îți spun, într-o oră locul ăsta o să fie plin de oameni și nu vom mai apuca să terminăm ce a început Woolly.

Cu o mână, Emmett a deschis ușa, iar cu cealaltă l-a împins pe Duchess pe scări.

După ce Duchess s-a împleticit câțiva metri în direcția bărcii răsturnate, s-a răsucit brusc ca și cum ar fi avut o idee.

— Ei, vezi adăpostul ăla pentru bărci? E un banc de lucru înăuntru, cu un set întreg de dălți, pile și burghie. Mie nu mi-au fost de niciun folos. Dar pun pariu că tu ai putea deschide seiful ăla în câteva minute. După ce luăm fondul lui Woolly, putem merge împreună să găsim un telefon. Și când ambulanța e pe drum, putem pleca spre California, așa cum voia el.

— Noi nu mergem nicăieri, a replicat Emmett, roșu la față. Nu mergem la San Francisco, la Los Angeles sau în Tinseltown. Eu și fratele meu mergem în California. Tu te duci la Salina.

Duchess s-a uitat neîncrezător la Emmett.

— De ce naiba m-aș duce la Salina, Emmett?

Când Emmett nu a răspuns, Duchess a clătinat din cap și a arătat spre pământ.

— Rămân aici până când voi reuși să deschid seiful acela. Și, dacă nu vrei să rămâi să mă ajuți, e treaba ta. Este o țară liberă. Dar ți-o spun, Emmett, ca prieten: dacă pleci acum, o să regreți decizia asta. Pentru că, odată ajuns în California, îți vei da seama că două mii de dolari nu te vor duce prea departe. Atunci o să-ți dorești să fi avut partea ta din fond.

Emmett a făcut un pas în față și l-a apucat pe Duchess de guler, așa cum o făcuse la familia Whitney, numai că de data aceasta își folosea ambele mâini și simțea cum țesătura se strângea în jurul gâtului lui Duchess în timp ce el încleșta pumnii.

— Nu înțelegi? a spus el printre dinți. Nu există niciun fond. Nicio moștenire. Niciun ban în seif. E un basm. Un basm inventat de Woolly pentru ca tu să-l duci acasă.

Ca și cum ar fi fost dezgustat, Emmett l-a împins pe Duchess cât colo.

Împiedicându-se de pietrele care mărgineau aleea, Duchess a căzut pe iarbă.

— O să mergi la poliție, a spus Emmett, chiar dacă trebuie să te târăsc până la secție.

— Dar, Emmett, sunt bani în seif.

Răsucindu-se, Emmett și-a descoperit fratele stând în picioare în pragul vestibulului.

— Billy! Ce cauți aici?

Înainte ca Billy să poată răspunde, expresia lui a trecut de la una de comandă la una de alarmă, determinându-l pe Emmett să se întoarcă – chiar în momentul în care brațul lui Duchess s-a ridicat.

Lovitura s-a dovedit suficient de puternică pentru a-l face pe Emmett să cadă din picioare, dar nu suficient de puternică pentru a-l lăsa inconștient. Simțind sângele pe frunte, Emmett și-a adunat puterile și s-a ridicat în patru labe exact la timp pentru a-l vedea pe Duchess împingându-l pe Billy în casă și trântind ușa.

Duchess

Cu o zi înainte, după ce a recunoscut că noțiunea de cifru îi scăpase cu siguranță, Woolly m-a întrebat dacă vreau să facem o plimbare până la doc.

— Dă-i drumul, am spus. Cred că o stau o vreme singur cu gândurile mele.

După ce Woolly a ieșit, am rămas câteva minute în fața seifului străbunicului, cu mâinile în șolduri, privindu-l. Apoi, cu o mișcare din cap, m-am apucat de treabă. Mai întâi, am încercat să-mi lipesc urechea de metal și să întorc cadranele pentru a auzi pocnetul rotițelor, așa cum se face în filme – ceea ce a funcționat la fel de bine ca orice alt lucru pe care încerci să-l faci fiindcă l-ai văzut în filme.

Am scos caseta lui Othello din geanta mea și am luat cuțitul bătrânului. Ideea mea era să forțez vârful lamei să intre între ușă și carcasă și să-l mișc înainte și înapoi. Dar când am apăsat cu toată greutatea pe cuțit, lama a cedat și s-a rupt de la mâner.

— Forjat, călit și lustruit de un meșter din Pittsburgh, pe naiba, am mormăit.

Am plecat în căutarea unor unelte adevărate. După ce am deschis fiecare sertar din bucătărie și am scotocit prin toate dulapurile, m-am dus în vestibul, unde am verificat fiecare cutiuță și fiecare coș, fără niciun rezultat. Pentru o clipă, m-am gândit să trag în seif cu una dintre puști, dar, având în vedere norocul meu, probabil că aș fi fost lovit de un glonț care ar fi ricoșat.

Așa că am coborât la doc, unde Woolly admira priveliștea.

— Ei, Woolly! am strigat de pe uscat. Știi dacă există vreun magazin de feronerie în zonă?

— Ce-i asta? a întrebat el, întorcându-se spre mine. Un magazin de feronerie? Nu sunt sigur. Dar este un magazin universal la vreo opt kilometri mai sus pe drum.

— Perfect. N-ar trebui să dureze mult. Ai nevoie de ceva?

Woolly s-a gândit o clipă, apoi a clătinat din cap.

— Am tot ce-mi trebuie, a răspuns el cu un fel de zâmbet în stil Woolly. O să mă plimb puțin și o să-mi despachetez lucrurile. Apoi m-am gândit să trag un pui de somn.

— De ce nu? Îl meriți.

Douăzeci de minute mai târziu, hoinăream pe culoarele magazinului universal gândindu-mă că trebuie să se numească așa pentru că în general are cam tot ce există-n univers, mai puțin ceea ce cauți. Parcă cineva ar fi răsturnat o casă pe o

parte și ar fi scuturat-o până când tot ce nu era bătut în cuie pe covor a căzut pe ușă afară: spatule, mănuși de bucătărie și cronometre pentru a măsura cât să fierbi ouăle, bureți, perii și săpunuri, creioane, caiete și radiere, yo-youri și mingi de cauciuc. În starea de exasperare a consumatorului, l-am întrebat în cele din urmă pe proprietar dacă are vreun baros. N-a putut să-mi ofere decât un ciocan cu cap rotund și un set de șurubelnițe.

Când m-am întors la casă, Woolly era deja la etaj, așa că m-am dus în birou cu uneltele mele. Cred că am bătut în chestia aia vreo oră, fără să obțin nimic altceva decât niște metal parcă zgâriat de o găină și o cămașă îmbibată de transpirație.

Următoarea oră mi-am petrecut-o căutând cifrul în birou. M-am gândit că un bătrân șmecher ca domnul Wolcott nu ar fi atât de neglijent încât să lase cifrul seifului său la voia întâmplării. Mai ales dacă ne gândim că a trăit până la nouăzeci de ani. Trebuie să-l fi notat undeva.

Bineînțeles, am început cu biroul lui. Mai întâi, am răscolit prin sertare, căutând un jurnal sau o agendă în care un număr important ar putea fi consemnat pe ultima pagină. Apoi am scos sertarele și le-am întors pentru a vedea dacă nu cumva îl scrisese pe una dintre părțile inferioare. M-am uitat sub lampa de birou și pe partea de jos a bustului de bronz al lui Abraham Lincoln, în ciuda faptului că acesta cântărea vreo sută de kilograme. Apoi, mi-am îndreptat atenția spre cărți, răsfoindu-le în căutarea unei bucăți de hârtie ascunse. Acest efort a durat până când mi-am dat seama că răsfoirea tuturor cărților bătrânului mi-ar lua tot restul vieții.

Atunci am decis să-l trezesc pe Woolly – pentru a-l întreba care dintre dormitoare era al străbunicului său.

Mai devreme, când Woolly spusese că va trage un pui de somn, nu mă gândisem la nimic. După cum am menționat, nu dormise prea mult în noaptea precedentă, iar apoi se trezise în zori ca să plecăm în grabă. Așa că îmi închipuisem că exact asta intenționa să facă, să tragă un pui de somn.

Dar în momentul în care am deschis ușa dormitorului am știut la ce mă uit. La urma urmei, mai stătusem în pragul acela înainte. Am recunoscut impresia de ordine – lucrurile lui Woolly aliniate pe birou și pantofii lui puși unul lângă altul la capătul patului. Am recunoscut liniștea – pusă în evidență de mișcarea delicată a perdelelor și de murmurul unei știri difuzate la radio. Și am recunoscut expresia de pe chipul lui Woolly – o expresie care, ca și cea a lui Marceline, nu radia nici fericire, nici tristețe, dar care sugera un fel de pace.

Când brațul îi căzuse, Woolly trebuie să fi fost prea departe sau prea indiferent ca să se mai obosească să-l ridice, pentru că degetele lui atingeau podeaua, la fel cum o făcuseră și la HoJo. Și, la fel ca atunci, i-am ridicat brațul, de data asta

încrucișându-i mâinile pe piept.

În cele din urmă, m-am gândit, casele, mașinile și Roosevelt se prăbușiseră.

— Măreția este că a rezistat atât de mult16.

16 Replică din *Regele Lear*, de William Shakespeare (n. red.).

Înainte să ies, am oprit radioul. Dar apoi l-am pornit din nou, gândindu-mă că, în orele care aveau să urmeze, Woolly va aprecia probabil să aibă din când în când o reclamă care să-i țină companie.

În acea seară am mâncat fasole dintr-o conservă și am ajutat-o să alunece pe gât cu un pepsi-cola cald, singurele lucruri de mâncare pe care le-am găsit în bucătărie. Ca să nu stânjenesc fantoma lui Woolly, am dormit pe o canapea din camera mare. Și, când m-am trezit dimineața, m-am întors la muncă.

În orele care au urmat, cred că am lovit seiful ăla de o mie de ori. L-am lovit cu ciocanul. L-am lovit cu un ciocan de crochet. Am încercat chiar să-l lovesc cu bustul lui Abe Lincoln, dar nu am reușit să-l țin suficient de strâns.

În jurul orei patru după-amiaza am decis să mă duc la Caddy, în speranța de a găsi un levier. Dar, când am ieșit din casă, am observat că barca cu vâsle răsturnată pe două capre de tăiat lemne avea o gaură considerabilă în prova. Gândindu-mă că cineva o pusese acolo pentru a o repara, am intrat în adăpostul pentru bărci ca să caut un instrument care s-ar putea dovedi util. Desigur, în spatele tuturor vâslelor și al canoelor se afla un banc de lucru cu o mulțime de sertare. Cred că mi-am petrecut o jumătate de oră examinând fiecare centimetru din el, dar tot ce mi-a oferit a fost un nou sortiment de unelte de mână cu care n-aș fi ajuns mult mai departe decât cu cele de la magazinul general. Amintindu-mi că Woolly pomenise de un foc de artificii anual, am răscolit magazia bărcilor căutând explozibil. Apoi, tocmai când eram pe punctul de a ieși, demoralizat, am găsit un topor agățat între două cuie pe perete.

Fluierând ca un tăietor de lemne, m-am întors în biroul bătrânului, m-am așezat în fața seifului și mi-am luat avânt. Nu puteam să fi lovit de mai mult de zece ori când, deodată, din senin, Emmett Watson intră pe ușă.

— Emmett! am exclamat. Doamne, ce mă bucur să te văd!

Și am vorbit serios. Pentru că, dacă exista cineva pe care îl știam în toată lumea asta largă care să găsească o cale de a deschide seiful, acela era Emmett.

Înainte de a avea șansa să-i explic situația, conversația a deviat puțin – deși era de înțeles. Pentru că sosise când eram în adăpostul pentru bărci și nu găsise pe nimeni în casă, Emmett urcase la etaj și îl descoperise pe Woolly.

Era în mod clar zdruncinat. După toate probabilitățile, nu mai văzuse niciodată un cadavru, cu siguranță nu al unui prieten. Așa că n-am putut să-l învinovățesc când a aruncat o parte din vină asupra mea. Așa fac oamenii nervoși. Arată cu degetul. Arată cu degetul spre cel care stă mai aproape – și, având în

vedere modul în care ne adunăm, este mai probabil ca persoana respectivă să fie un prieten decât un dușman.

I-am amintit lui Emmett că eu îl supravegheasem pe Woolly un an și jumătate și am observat că s-a mai liniștit. Dar apoi a început să vorbească cam aiurea. Să se poarte ca un nebun.

În primul rând, a vrut să sune la poliție. Când a descoperit că telefonul e mort, a vrut să conducă până la secție – și a vrut să mă ia cu el.

Am încercat să-l fac să înțeleagă. Dar era atât de încordat, încât m-a tras după el pe hol, m-a împins pe ușă și m-a trântit la pământ, susținând că nu sunt bani în seif, că trebuie să merg la secția de poliție și că, dacă va fi necesar, o să mă târască până acolo.

Având în vedere starea în care se afla, nu mă îndoiesc că exact asta ar fi făcut – oricât de mult ar fi regretat mai târziu. Cu alte cuvinte, nu mi-a lăsat prea multe opțiuni.

Iar soarta părea să-mi dea dreptate. Pentru că, atunci când Emmett m-a doborât, am aterizat pe iarbă cu mâna sprijinită practic pe una dintre acele pietre vopsite. Apoi, de nicăieri, a apărut Billy – exact la timp pentru a-i atrage atenția lui Emmett în cealaltă direcție.

Piatra pe care pusesem mâna era de mărimea unui grepfrut. Dar nu voiam să-i fac vreo rană serioasă lui Emmett. Trebuia doar să-l încetinesc pentru câteva minute, cât să poată vedea imaginea de ansamblu înainte de a face ceva ce nu ar mai fi putut repara. M-am târât câțiva metri și am luat o piatră care nu era mai mare decât un măr.

Sigur, a căzut la pământ când l-am lovit cu ea. Dar asta s-a întâmplat mai mult din cauza surprizei decât din cauza forței impactului. Știam că se va întoarce la treabă cât ai zice pește.

Gândindu-mă că, dacă cineva îi putea băga mințile în cap lui Emmett, acela era fratele lui, am fugit pe scări, l-am împins pe Billy în casă și am încuiat ușa în urma noastră.

— De ce l-ai lovit pe Emmett? a strigat Billy, părând mai zdruncinat decât fratele său. De ce l-ai lovit, Duchess? N-ar fi trebuit să-l lovești!

— Ai perfectă dreptate, am fost de acord, încercând să-l liniștesc. N-ar fi trebuit s-o fac. Și jur că nu o voi mai face niciodată.

L-am dus mai departe de ușă, l-am luat de umeri și am încercat să vorbesc cu el ca de la bărbat la bărbat.

— Ascultă, Billy, a fost o mică încurcătură. Seiful e aici, așa cum a spus Woolly. Și sunt de acord cu tine din toată inima că banii sunt în el, așteptând să fie revendicați. Dar nu știm cifrul. Așa că avem nevoie de puțin timp, de ingeniozitatea ta de yankeu și de multă muncă în echipă.

De îndată ce l-am luat de umeri, Billy a închis ochii. Și, înainte să ajung la jumătatea discursului meu, dădea din cap și repeta în liniște numele fratelui său.

— Ești îngrijorat pentru Emmett? l-am întrebat eu. Asta este? Îți promit că nu e niciun motiv de îngrijorare. Abia dacă l-am lovit. De fapt, ar trebui să se ridice în picioare din clipă în clipă.

Chiar în timp ce spuneam asta, am auzit clanța zăngănind în spatele nostru, apoi pe Emmett bătând în ușă și strigându-ne.

— Vezi? am spus eu conducându-l pe puști pe hol. Ce ți-am spus?

Când bătăile în ușă s-au oprit, am coborât vocea pentru a vorbi pe un ton confidențial.

— Dar adevărul, Billy, este că, din motive pe care nu le pot detalia în acest moment, fratele tău vrea să cheme autoritățile. Dar mă tem că, dacă face asta, nu vom deschide niciodată seiful, nu va fi nicio împărțire, iar casa ta – cea pentru tine, Emmett și mama ta – nu va fi construită niciodată.

Credeam că am prezentat un caz destul de bun, dar Billy a continuat să dea din cap cu ochii închiși și să rostească numele lui Emmett.

— O să vorbim cu Emmett, l-am asigurat, cu o doză de frustrare. O să vorbim cu el despre tot, Billy. Dar, pentru moment, suntem doar noi doi.

Și uite-așa, puștiul a încetat să mai dea din cap.

Gata, m-am gândit. Hai că am reușit!

Dar apoi a deschis ochii și m-a lovit cu piciorul în tibie.

Nu că-i amuzant?

O clipă mai târziu, iată-mă sărind într-un picior în timp ce el alerga pe hol.

— Isuse Hristoase! am șuierat, luând-o la fugă după el.

Dar, când am ajuns în camera mare, el dispăruse.

Dumnezeu mi-e martor că, deși nu-l pierdusem din ochi mai mult de treizeci de secunde, puștiul dispăruse – precum cacaduul Lucinda.

— Billy? am strigat, uitându-mă după fiecare canapea. Billy?

De undeva din altă parte a casei, se auzea o altă clanță zăngănind.

— Billy! am strigat către întreaga încăpere, cu sentimentul că trebuia să mă grăbesc. Știu că escapada nu s-a desfășurat exact așa cum am plănuit, dar important este să rămânem împreună și să o scoatem la capăt! Tu, fratele tău și cu mine! Toți pentru unul și unul pentru toți!

În acel moment, din direcția bucătăriei s-a auzit un zgomot de sticlă spartă. O clipă mai târziu, Emmett intra în casă. În privința asta, nu încăpea nicio îndoială. Neavând de ales, m-am îndreptat spre vestibul unde, găsind dulapul cu puști încuiat, am luat o minge de crochet și am aruncat-o în geamul lui.

Billy

După ce s-au cazat în camera 14 de la White Peaks Motel de pe Route 28, iar Billy și-a scos rucsacul, Emmett a anunțat că trebuia să plece să-i găsească pe Woolly și pe Duchess.

— Între timp, i-a spus el lui Billy, probabil că e mai bine să rămâi aici.

— Apropo, a intervenit Sally, când ai făcut ultima oară baie, tinere? Nu m-aș mira să fi fost în Nebraska.

— Este adevărat, a răspuns Billy dând din cap. Ultima dată când am făcut baie a fost în Nebraska.

În timp ce Emmett începuse să discute liniștit cu Sally, Billy și-a pus rucsacul în spate și s-a îndreptat spre baie.

— Trebuie neapărat să iei chestia aia cu tine? a întrebat Sally.

— Am nevoie de rucsac, a spus Billy cu mâna pe clanță, pentru că acolo sunt hainele mele curate.

— În regulă. Dar nu uita să te speli după urechi.

— N-o să uit.

Când Emmett și Sally s-au întors la discuția lor, Billy a intrat în baie, a închis ușa și a deschis robinetele de la cadă. Dar nu și-a dat jos hainele murdare. Nu și-a dat jos hainele murdare pentru că nu avea de gând să facă baie. Asta fusese o minciună nevinovată. Ca și cea pe care Sally i-o spusese șerifului Petersen.

După ce a verificat de două ori să se asigure că scurgerea e deschisă, astfel încât cada să nu se reverse, Billy și-a strâns curelele de la rucsac, s-a urcat pe toaletă, a împins oblonul în sus și s-a strecurat pe fereastră, fără să atragă atenția.

Billy știa că fratele său și Sally ar putea să stea de vorbă doar câteva minute, așa că a trebuit să alerge cât mai repede pe lângă motel, până la locul unde era parcat Studebakerul. A alergat atât de repede, încât, atunci când s-a urcat în portbagaj și a coborât capacul, își auzea inima bătându-i cu putere în piept.

Când Duchess îi povestise lui Billy cum el și Woolly se ascunseseră în portbagajul mașinii directorului, Billy îl întrebase cum au ieșit din nou. Duchess îi explicase că luase cu el o lingură pentru a desface încuietoarea. Așa că, înainte de a se urca în portbagajul Studebakerului, Billy își scosese briceagul din rucsac. Apoi își scosese și lanterna, pentru că urma să fie întuneric în portbagaj odată ce capacul ar fi fost închis. Lui Billy nu-i era frică de întuneric. Dar Duchess spusese cât de dificil fusese să deschidă încuietoarea fără să vadă. Uite atât am fost de aproape, adăugase Duchess, ținându-și degetul mare și arătătorul la o distanță de

un centimetru unul de celălalt, să călătorim înapoi la Salina fără să zărim măcar Nebraska.

Aprinzându-și lanterna, Billy s-a uitat rapid la ceasul lui Woolly pentru a verifica ora. Era 3:30. Apoi a stins lanterna și a așteptat. Câteva minute mai târziu, a auzit portiera deschizându-se și închizându-se, motorul pornind, apoi s-au pus în mișcare.

În camera de motel, când Emmett îi spusese lui Billy că probabil era mai bine dacă rămânea în urmă, Billy nu fusese surprins.

Emmett se gândea adesea că era mai bine ca Billy să rămână în urmă când el pleca în altă parte. Ca atunci când se dusese la tribunalul din Morgen pentru a fi condamnat de judecătorul Schomer. Cred că e mai bine, îi spusese lui Billy, să aștepți aici cu Sally. Sau când se aflau la depoul din Lewis și Emmett plecase după informații despre trenurile de marfă spre New York. Sau când se aflau pe West Side Elevated și el se dusese să-l caute pe tatăl lui Duchess.

În al treilea paragraf al introducerii la Compendiul de eroi, aventurieri și alți călători neînfricați, profesorul Abernathe spune că eroul își lasă adesea în urmă prietenii și familia când pornește într-o ispravă. Își lasă prietenii și familia în urmă pentru că este preocupat să nu-i pună în pericol și pentru că are curajul de a înfrunta necunoscutul de unul singur. De aceea Emmett a considerat adesea că este mai bine ca Billy să rămână în urmă.

Dar Emmett nu știa despre Xenos.

În capitolul douăzeci și cinci din Compendiul său, profesorul Abernathe spune:

De când există oameni mari care au realizat lucruri mărețe, există povestitori dornici să le povestească isprăvile. Dar, indiferent că a fost vorba de Hercule sau de Teseu, de Cezar sau de Alexandru, faptele pe care acești oameni le-au realizat, victoriile pe care le-au obținut, adversitățile pe care le-au depășit nu ar fi fost posibile fără contribuția lui Xenos.

Deși Xenos sună ca și cum ar fi numele unei figuri istorice – de pildă, Xerxes sau Xenofon –, Xenos nu este deloc numele unei persoane. Xenos este un cuvânt din greaca veche care înseamnă străin, oaspete și prieten. Sau, mai simplu, Celălalt. După cum spune profesorul Abernathe:

Xenos este cel de la periferie, în veșmânt discret, pe care abia îl observi. În decursul istoriei, el a apărut sub multe înfățișări: paznic sau însoțitor, mesager sau paj, negustor, chelner sau vagabond. Deși de obicei fără nume, în cea mai mare parte necunoscut și prea adesea uitat, Xenos apare întotdeauna la momentul potrivit, în locul potrivit, pentru a-și juca rolul esențial în desfășurarea evenimentelor.

De aceea, când Emmett sugerase că era mai bine ca Billy să rămână în urmă în

timp ce el pleca în căutarea lui Woolly și a lui Duchess, Billy nu avusese de ales decât să se strecoare pe fereastră și să se ascundă în portbagaj.

La treisprezece minute după ce plecaseră de la motel, Studebakerul s-a oprit, iar portiera șoferului s-a deschis și s-a închis.

Billy era pe punctul de a desface încuietoarea portbagajului când a simțit miros de benzină. Trebuie să fie la o benzinărie, s-a gândit el, iar Emmett cere indicații. Deși Woolly pusese o stea mare și roșie pe harta lui Billy ca să marcheze locul unde se găsea casa familiei sale, harta era la o scară prea mare pentru a include drumurile locale. Așa că Emmett, deși știa că ajunsese în apropierea casei lui Woolly, nu știa exact unde se află aceasta.

Ascultând cu atenție, Billy l-a auzit pe fratele său strigând mulțumiri cuiva. Apoi portiera s-a deschis și s-a închis și au pornit din nou la drum. Douăsprezece minute mai târziu, Studebakerul a luat o curbă și a început să se deplaseze din ce în ce mai încet până când s-a oprit. Apoi s-a oprit și motorul, iar portiera șoferului s-a deschis și s-a închis din nou.

De data aceasta, Billy a decis că va aștepta cel puțin cinci minute înainte de a încerca să deschidă portbagajul. Îndreptându-și fasciculul lanternei spre ceasul lui Woolly, a văzut că era ora 4:02. La ora 4:07 l-a auzit pe fratele său strigându-i pe Woolly și pe Duchess, apoi o ușă cu plasă trântindu-se. Probabil că Emmett intrase în casă, s-a gândit Billy, dar a mai așteptat încă două minute. Când a fost 4:09, a desfăcut încuietoarea și a ieșit. Și-a pus briceagul și lanterna la loc în rucsac, rucsacul la loc în spate și a închis în liniște portbagajul.

Casa era mai mare decât aproape orice casă pe care Billy o văzuse vreodată. La capătul apropiat se afla ușa cu plasă pe unde trebuie să fi intrat Emmett. În liniște, Billy a urcat treptele pe verandă, a tras cu ochiul prin plasă și a pășit înăuntru, având grijă să nu lase ușa să se trântească în urma lui.

Prima încăpere în care a intrat era un fel de magazie cu tot felul de lucruri pe care le foloseai afară, cum ar fi cizme și pelerine de ploaie, patine și pușți. Pe perete erau afișate cele zece reguli pentru Închiderea casei. Billy își dădea seama că lista cuprindea ordinea în care trebuia să faci lucrurile, dar s-a mirat de ultimul punct, Mergeți acasă. După o clipă, Billy a decis că trebuie să fi fost pus acolo în glumă.

Scoțând capul afară din magazie, Billy și-a văzut fratele la capătul holului, uitându-se la tavanul unei camere mari. Emmett făcea asta uneori – se oprea și privea fix o cameră pentru a înțelege cum fusese construită. După o clipă, Emmett a urcat scara. Când Billy i-a auzit pașii deasupra capului, s-a strecurat pe hol și a intrat în camera mare.

De îndată ce a observat șemineul suficient de mare pentru ca toată lumea să se adune în jurul lui, Billy a știut exact unde se află. Pe ferestre se vedea veranda cu

acoperișul atârnat, sub care puteai sta în după-amiezile ploioase și pe care te puteai întinde în nopțile călduroase de vară. La etaj ar fi suficiente camere pentru ca prietenii și familia să vină în vizită de sărbători. Iar acolo, în colț, era locul special pentru bradul de Crăciun.

În spatele scării era o cameră cu o masă lungă și scaune. Aceea trebuie să fie sufrageria, s-a gândit Billy, unde Woolly a recitat Discursul de la Gettysburg.

După ce a traversat încăperea mare și a ajuns în holul opus, Billy a băgat capul în prima cameră pe lângă care a trecut. Era biroul, chiar acolo unde îl desenase Woolly. Camera mare era îngrijită și ordonată, dar biroul nu era așa. Era un dezastru, cu cărți și hârtii împrăștiate peste tot și un bust al lui Abraham Lincoln zăcând pe podea, sub un tablou cu semnarea Declarației de independență. Pe un scaun, lângă bust, se aflau un ciocan și câteva șurubelnițe, iar suprafața seifului era plină de zgârieturi.

Woolly și Duchess trebuie să fi încercat să-l deschidă cu ciocanul și șurubelnițele, s-a gândit Billy, dar nu avea cum să meargă. Un seif era făcut din oțel și proiectat să fie impenetrabil. Dacă puteai să deschizi un seif cu un ciocan și șurubelnițe, atunci nu mai era seif.

Ușa seifului avea patru cadrane, fiecare dintre ele indicând numerele de la zero la nouă. Asta însemna că existau zece mii de combinații posibile. Duchess și Woolly ar fi făcut mai bine să le încerce pe toate cele zece mii, începând cu 0000 și mergând până la 9999, s-a gândit Billy. Ar fi durat mai puțin decât să încerce să-l forțeze cu ciocanul și șurubelnițele. Totuși, și mai bine ar fi fost să ghicească cifrul pe care îl alesese străbunicul lui Woolly.

Lui Billy i-au trebuit șase încercări.

Odată deschisă ușa, seiful i-a amintit lui Billy de cutia din fundul biroului tatălui său, în sensul că înăuntru se aflau documente importante – doar că în seif erau mult mai multe. Dar sub raftul cu toate hârtiile importante, Billy a numărat cincisprezece teancuri de bancnote de cincizeci de dolari. Billy și-a amintit că străbunicul lui Woolly pusese o sută cincizeci de mii de dolari în seiful său. Asta însemna că fiecare teanc era alcătuit din zece mii de dolari. Stive de zece mii de dolari, s-a gândit Billy, într-un seif cu zece mii de combinații posibile. După ce a închis ușa seifului, Billy s-a îndepărtat, dar apoi s-a întors din nou pentru a roti cadranele.

Ieșind din birou, Billy a continuat să meargă pe hol și a intrat în bucătărie. Aceasta era curată și ordonată, cu excepția unei sticle goale de suc și a unei cutii de fasole din care ieșea o lingură drept în sus, ca bățul unei acadele. Singurul alt semn că cineva fusese în bucătărie era plicul ascuns între recipientele cu sare și cu piper de pe masă. Plicul, pe care scria A se deschide în cazul absenței mele, fusese lăsat acolo de Woolly. Billy și-a dat seama că fusese lăsat de Woolly pentru că

scrisul de pe plic se potrivea cu cel de pe desenul casei făcut de Woolly.

În timp ce Billy punea plicul la loc, între solniță și piperniță, a auzit un zgomot de metal care se lovea de metal. Mergând în vârful picioarelor pe coridor și aruncând o privire pe ușa biroului, l-a văzut pe Duchess lovind cu un topor în seif.

Era pe punctul de a-i explica lui Duchess despre cele zece mii de combinații, când a auzit pașii fratelui său coborând zgomotos scările. Billy a fugit înapoi pe hol, s-a strecurat în bucătărie și a dispărut din vedere.

Emmett a intrat în birou. Billy nu auzea ce spune fratele său, dar și-a dat seama că e furios după tonul vocii. Câteva clipe mai târziu, Billy a auzit ceea ce părea a fi o încăierare, apoi Emmett a ieșit din birou ținându-l pe Duchess de cot. În timp ce Emmett îl târa după el pe hol, Duchess vorbea repede despre ceva ce Woolly alesese pentru el din motive proprii. Apoi Emmett l-a dus pe Duchess în magazie.

Urmându-l rapid, dar în liniște, pe hol, Billy a tras cu ochiul pe după tocul ușii magaziei la timp pentru a-l auzi pe Duchess spunându-i lui Emmett de ce nu ar trebui să se ducă la poliție. Apoi Emmett l-a împins pe Duchess pe ușă.

În primul capitol al Compendiului de eroi, aventurieri și alți călători neînfricați – după partea în care profesorul Abernathe scrie că multe dintre cele mai mari povești de aventuri încep in medias res – el continuă să explice punctele slabe tragice ale eroilor clasici. Toți eroii clasici, spune el, oricât de puternici, de înțelepți sau de curajoși ar fi, au un punct slab al caracterului lor care-i duce la pieire. Pentru Ahile, defectul fatal a fost furia. Când era furios, Ahile nu se putea stăpâni. Chiar dacă fusese prezis că ar putea muri în timpul Războiului Troian, odată ce prietenul său Patrocle a fost ucis, Ahile s-a întors pe câmpul de luptă orbit de o furie neagră și ucigașă. Și atunci a fost lovit de săgeata otrăvitoare. Billy a înțeles că fratele său avea același defect ca și Ahile. Emmett nu era o persoană nesăbuită. Rareori ridica vocea sau își arăta nerăbdarea. Dar, când se întâmpla ceva care îl înfuria, forța furiei sale putea ajunge la un asemenea punct de fierbere, încât să ducă la un act nechibzuit cu consecințe ireversibile. Potrivit tatălui lui Billy, de asta spusese judecătorul Schomer că Emmett se făcuse vinovat când îl lovise pe Jimmy Snyder: un act nechibzuit cu consecințe ireversibile.

Prin ușa cu plasă, Billy vedea cum Emmett dădea în clocot chiar atunci. Se înroșise la față, îl apucase de cămașă pe Duchess și țipa. Striga că nu există niciun fond, nicio moștenire, niciun ban în seif. Apoi l-a aruncat pe Duchess la pământ.

Asta trebuie să fie, s-a gândit Billy. Acesta este momentul și locul în care trebuia să mă aflu pentru a-mi juca rolul esențial în desfășurarea evenimentelor. Așa că Billy a deschis ușa cu plasă și i-a spus fratelui său că în seif sunt bani.

Dar când Emmett s-a întors, Duchess l-a lovit în cap cu o piatră și Emmett a

căzut la pământ. A căzut la pământ la fel ca Jimmy Snyder.

— Emmett! a strigat Billy.

Și Emmett trebuie să-l fi auzit pe Billy, pentru că a vrut să se ridice în genunchi. Atunci Duchess a apărut brusc în prag, împingându-l pe Billy înăuntru, încuind ușa și vorbind repede.

— De ce l-ai lovit pe Emmett? a întrebat Billy. De ce l-ai lovit, Duchess? N-ar fi trebuit să-l lovești.

Duchess a jurat că nu va mai face asta, dar apoi a început iar să vorbească repede. Vorbea despre o încurcătură. Și apoi despre seif. Și despre Woolly. Și despre yankei.

Când Emmett a început să bată în ușa magaziei, Duchess l-a împins pe Billy în hol, iar când bătăile lui Emmett au încetat, Duchess a început să vorbească din nou, de data aceasta despre autorități și despre casa din California.

Și, brusc, Billy s-a simțit de parcă mai trecuse prin asta. Strânsoarea lui Duchess și graba cu care vorbea l-au făcut pe Billy să se simtă ca și cum s-ar fi întors pe West Side Elevated, în întuneric, în mâinile pastorului John.

— O să vorbim cu Emmett, a spus Duchess. O să vorbim cu el despre tot, Billy. Dar, pentru moment, suntem doar noi doi.

Atunci Billy a înțeles.

Emmett nu era acolo. Ulysses nu era acolo. Sally nu era acolo. Încă o dată, era singur și abandonat. Abandonat de toată lumea, inclusiv de Creatorul său. Și orice s-ar fi întâmplat în continuare depindea doar de el.

Deschizând ochii, Billy l-a lovit pe Duchess cât de tare a putut.

Imediat, Billy a simțit cum Duchess a slăbit strânsoarea. Apoi a început să alerge pe hol. Fugea pe hol spre ascunzătoarea de sub scări. A găsit ușa cu zăvorul micuț chiar acolo unde spusese Woolly că este. Ușa avea cam jumătate din dimensiunea unei uși normale și partea de sus era triunghiulară, special tăiată ca să încapă sub scări. Dar era suficient de înaltă pentru Billy. Strecurându-se înăuntru, a tras ușa și și-a ținut respirația.

O clipă mai târziu, l-a auzit pe Duchess strigându-l.

Billy își dădea seama că Duchess se află la doar câțiva metri distanță, dar nu avea cum să-l găsească. Așa cum spusese Woolly, nimeni nu se gândea niciodată să se uite în ascunzătoarea de sub scări, pentru că era chiar acolo, în fața tuturor.

Emmett

După ce a încercat ușa vestibulului și a găsit-o închisă cu zăvorul, Emmett a fugit prin spatele casei și a încercat ușa care dădea în sufragerie. Când a găsit-o încuiată, la fel și pe cea de la bucătărie, a renunțat să încerce și alte uși. Scoțându-și cureaua, și-a înfășurat-o în jurul mâinii drepte, astfel încât catarama să fie deasupra articulațiilor. Apoi a spart unul dintre geamurile ușii. Cu suprafața metalică a cataramei a îndepărtat cioburile rămase în ramă. Băgând mâna stângă prin spărtură, a descuiat ușa. A păstrat cureaua înfășurată în jurul pumnului, gândindu-se că s-ar putea să-i mai fie de folos așa.

Când a intrat în bucătărie, a văzut silueta lui Duchess la capătul celălalt al holului, cotind în fugă și dispărând în vestibul – fără Billy.

Emmett n-a alergat după el. Înțelegând că Billy se eliberase, nu mai simțea vreun pericol. Ceea ce simțea acum era inevitabilul. Oricât de repede ar fi alergat Duchess, oriunde ar fi fugit, era inevitabil ca Emmett să pună mâna pe el.

Dar, în timp ce ieșea din bucătărie, Emmett a auzit un zgomot de sticlă spartă. Nu era sunetul unui geam. Era o vitrină. O clipă mai târziu, Duchess a reapărut la celălalt capăt al holului, ținând în mână o pușcă.

Faptul că Duchess avea o pușcă nu schimba cu nimic lucrurile pentru Emmett. Încet, dar fără ezitare, a pornit-o spre Duchess, iar acesta, spre el. Când au ajuns amândoi la vreo trei metri de scară, s-au oprit, lăsând vreo șase metri între ei. Duchess ținea pușca într-o mână, cu țeava în jos și degetul pe trăgaci. După felul în care o ținea, Emmett își dădea seama că nu o făcea pentru prima oară, dar nici asta nu schimba nimic.

— Lasă pușca! i-a cerut.

— Nu pot, Emmett. Până nu te calmezi și nu începi să vorbești rațional.

— Rațional am vorbit, Duchess. Pentru prima dată de o săptămână încoace. Cu voie sau fără voie, vei merge la secția de poliție.

Duchess își luă un aer sincer dezamăgit.

— Din cauza lui Woolly?

— Nu din cauza lui Woolly.

— Atunci de ce?

— Pentru că polițiștii cred că ai bătut pe cineva în Morgen cu o scândură și că apoi l-ai băgat în spital pe Ackerly.

Acum Duchess părea uluit.

— Ce tot spui, Emmett? De ce-aș fi lovit un tip din Morgen? N-am călcat pe-

acolo-n viața mea. Iar în ce-l privește pe Ackerly, lista celor care ar vrea să-l bage în spital trebuie să aibă pe puțin vreo mie de pagini.

— De fapt, nu contează dacă ai făcut sau nu lucrurile astea, Duchess. Ceea ce contează e că polițiștii cred că le-ai făcut – și că eu am fost, cumva, amestecat. Atât timp cât te caută pe tine, o să mă caute și pe mine. Așa că trebuie să te predai și să lămurești totul cu ei.

Emmett a făcut un pas înainte, dar de data aceasta Duchess a ridicat pușca astfel încât țeava să fie îndreptată spre pieptul lui.

Undeva, în străfundul minții, Emmett știa că ar trebui să ia în serios amenințarea lui Duchess. Așa cum spusese Townhouse, când Duchess își punea ceva în gând, toată lumea din preajmă era în pericol. Indiferent că urmărea să evite întoarcerea la Salina, să pună mână pe banii din seif sau să-și regleze conturile cu tatăl său, dacă se lăsa luat de val, Duchess era perfect capabil să facă o prostie, cum ar fi să apese pe trăgaci. Și, dacă Emmett se lăsa împușcat, ce s-ar fi întâmplat cu Billy?

Dar, înainte să poată recunoaște meritele acestui raționament, înainte de a avea șansa să ezite măcar, Emmett a observat cu coada ochiului o pălărie pe perna unui fotoliu, iar amintirea lui Duchess stând la pian în salonul lui Ma Belle, cu pălăria dată de ceafă, în postura aceea plină de trufie i-a provocat un nou acces de furie care i-a redat sentimentul de inevitabilitate. Avea să-l înșface pe Duchess, să-l ducă la poliție și, în curând, Duchess avea să fie pe drum spre Salina sau Topeka sau oriunde or vrea să-l trimită.

Emmett și-a reluat înaintarea, reducând distanța dintre ei.

— Emmett, a spus Duchess cu o expresie de regret anticipat, nu vreau să te împușc. Dar o să te împușc dacă nu-mi dai de ales.

Când mai rămăseseră trei pași între ei, Emmett s-a oprit. Nu amenințarea puștii sau rugămintea lui Duchess l-au făcut să se oprească. Ci faptul că, la trei metri în spatele lui Duchess, apăruse Billy.

Pesemne că se ascunsese undeva în spatele scării. Acum ieșea în liniște ca să vadă ce se întâmplă. Emmett voia să-i facă semn lui Billy să se întoarcă în ascunzătoare, fără ca Duchess să-l observe.

Dar era prea târziu. Duchess a remarcat schimbarea expresiei lui Emmett și a aruncat o privire să vadă ce e în spate. Când și-a dat seama că e Billy, a făcut doi pași în lateral și s-a rotit la patruzeci și cinci de grade, astfel încât să-l vadă în continuare pe Emmett, în timp ce îndrepta țeava puștii spre Billy.

— Rămâi acolo! i-a spus Emmett fratelui său.

— Exact, Billy. Să nu faci nicio mișcare. Atunci nici fratele tău n-o să facă nicio mișcare și nici eu n-o să fac vreo mișcare și putem să discutăm și să lămurim treaba asta.

— Nu-ți face griji, i-a spus Billy lui Emmett. Nu mă poate împușca.

— Billy, nu știi ce o să facă sau nu o să facă Duchess.

— Nu, a spus Billy. Nu știu ce o să facă Duchess. Dar știu că nu mă poate împușca. Pentru că nu știe să citească.

— Ce? au spus Emmett și Duchess într-un glas, unul perplex, celălalt jignit.

— Cine spune că nu știu să citesc? a întrebat Duchess.

— Chiar tu ai spus-o, a explicat Billy. Mai întâi, ai afirmat că literele tipărite mărunt îți dau dureri de cap. Apoi ai zis că de la cititul în mașină ți se face greață. În cele din urmă, că, vezi Doamne, ești alergic la cărți.

Billy s-a întors spre Emmett.

— Spune așa pentru că-i este prea rușine să recunoască faptul că nu știe să citească. La fel cum îi este prea rușine să recunoască faptul că nu știe să înoate.

În timp ce Billy vorbea, Emmett nu-l scăpa din ochi pe Duchess și-l vedea cum roșește. Poate că de rușine, se gândea Emmett, dar mai degrabă de ciudă.

— Billy, l-a avertizat Emmett, acum nu contează dacă Duchess știe sau nu să citească. Mai bine lasă asta în seama mea.

Dar Billy a clătinat din cap.

— Ba contează, Emmett. Contează pentru că Duchess nu cunoaște regulile de închidere a casei.

Emmett s-a uitat o clipă la fratele său. Apoi s-a uitat la Duchess – bietul Duchess, analfabet și necugetat. Făcând ultimii trei pași, Emmett a pus mâinile pe pușcă și a smuls-o din strânsoarea lui Duchess.

Duchess i-a spus imediat că n-ar fi apăsat niciodată pe trăgaci. Nu împotriva unui Watson. În vecii vecilor. Dar, peste vorbele lui Duchess, Emmett l-a auzit pe fratele său spunând un singur cuvânt. Rostindu-i numele ca pentru a-i aminti ceva.

— Emmett...

Și Emmett a înțeles. Pe peluza tribunalului din comitat, Emmett îi făcuse fratelui său o promisiune. O promisiune pe care intenționa să și-o țină. Așa că, în timp ce Duchess trăncănea mai departe despre toate lucrurile pe care nu le-ar fi făcut niciodată, Emmett a numărat până la zece. Și, în timp ce număra, simțea cum i se domolește înverșunarea, cum i se scurge furia, până când nu s-a mai simțit deloc furios. Apoi, ridicând patul puștii, l-a lovit pe Duchess în față, cu toată puterea.

— Cred că ar trebui să vezi asta acum, a insistat Billy.

După ce Duchess se prăbușise, Billy se dusese în bucătărie. Când se întorsese câteva clipe mai târziu, Emmett îi spusese să se așeze pe scară și să nu se clintească de acolo. Apoi, luându-l pe Duchess de subsuori, începuse să-l târască prin sufragerie. Planul lui era să-l târască afară din vestibul, apoi în jos, pe treptele de

la intrare și peste gazon, până la Studebaker, pentru a-l duce la cea mai apropiată secție de poliție și a-l lăsa la ușă. Nu făcuse mai mult de doi pași când a vorbit Billy.

Emmett s-a uitat în sus și l-a văzut pe fratele său ținând în mână un plic. Încă o scrisoare de la tatăl lor, s-a gândit Emmett cu o urmă de exasperare. Sau altă carte poștală de la mama lor. Sau altă hartă a Americii.

— Mă uit mai târziu, a zis Emmett.

— Nu, a spus Billy clătinând din cap. Nu. Cred că ar trebui să te uiți acum.

Dându-i drumul lui Duchess pe podea, Emmett s-a dus lângă fratele său.

— E de la Woolly, i-a explicat Billy. Pentru a fi deschis în cazul că el ar lipsi.

Oarecum uimit, Emmett s-a uitat la scrisul de pe plic.

— Lipsește, nu-i așa? a întrebat Billy.

Emmett nu prea se hotărâse cum sau dacă să-i spună fratelui său despre Woolly. Dar, judecând după tonul cu care vorbise, Billy părea să știe deja.

— Da, a răspuns Emmett. Așa este.

Așezându-se pe trepte lângă Billy, Emmett a deschis plicul. Înăuntru erau câteva rânduri scrise de mână pe o foaie cu antetul lui Wallace Wolcott. Emmett nu știa dacă acest Wallace Wolcott era străbunicul, bunicul sau unchiul lui Woolly. Dar nu conta a cui era hârtia de scris.

Datată 20 iunie 1954 și adresată Părților interesate, scrisoarea preciza că autorul ei, fiind sănătos la minte și la trup, lasă o treime din fondul său fiduciar de o sută cincizeci de mii de dolari domnului Emmett Watson, o treime domnului Duchess Hewett și o treime domnului William Watson – pentru a-i folosi după cum vor socoti de cuviință. Era semnată Cu cele mai alese sentimente, Wallace Wolcott Martin.

În timp ce închidea scrisoarea, Emmett și-a dat seama că fratele său o citise peste umărul său.

— Woolly era bolnav? a întrebat el. Ca tata?

— Da. Era bolnav.

— M-am gândit că ar putea fi când mi-a dat ceasul unchiului său. Pentru că era un ceas din cele care se lasă moștenire.

Billy s-a gândit o clipă.

— De asta i-ai spus lui Duchess că Woolly voia să fie dus acasă?

— Da, a răspuns Emmett. Asta am vrut să spun.

— Cred că ai avut dreptate în privința asta, a spus Billy, dând aprobator din cap. Dar te-ai înșelat în privința banilor din seif.

N-a mai așteptat răspunsul lui Emmett, ci s-a ridicat și a pornit pe hol. Fără tragere de inimă, Emmett și-a urmat fratele înapoi în biroul domnului Wolcott și

până la seif. Lângă rafturile cu cărți se afla o piesă de mobilier care semăna cu primele trei trepte ale unei scări. Trăgând-o în fața seifului, Billy a urcat treptele, a rotit cele patru cadrane, a întors mânerul și a deschis ușa.

Pentru o clipă, Emmett a rămas fără glas.

— De unde știi cifrul, Billy? Ți l-a spus Woolly?

— Nu. Woolly nu mi l-a spus. Dar mi-a povestit că străbunicul său ținea la ziua de 4 Iulie mai mult decât la orice altă sărbătoare. Așa că prima combinație pe care am încercat-o a fost 1776. Apoi am încercat 7476, pentru că ăsta e un mod de a scrie 4 Iulie. După aceea am încercat 1732, anul nașterii lui George Washington, dar apoi mi-am amintit că străbunicul lui Woolly spunea că, deși Washington, Jefferson și Adams au avut viziunea de a întemeia republica, domnul Lincoln a fost cel care a avut curajul de a o desăvârși. Așa că am încercat 1809, anul în care s-a născut președintele Lincoln, și 1865, anul în care a murit. Atunci mi-am dat seama că trebuie să fie 1119, fiindcă 19 noiembrie e ziua Discursului de la Gettysburg. Poftim, a spus el, coborând de pe scară, vino să te uiți!

Împingând scara într-o parte, Emmett s-a apropiat de seif, unde, sub un raft cu hârtii, mii de bancnote de cincizeci de dolari noi-nouțe erau aranjate ordonat în teancuri.

Emmett și-a trecut o mână peste gură.

O sută cincizeci de mii de dolari, s-a gândit el. O sută cincizeci de mii de dolari din averea bătrânului domn Wolcott fuseseră lăsați moștenire lui Woolly, iar acum Woolly le lăsase lor banii. Îi lăsase prin intermediul unui testament semnat și datat corespunzător.

Nu se putea pune la îndoială intenția lui Woolly. În această privință, Duchess avusese dreptate. Erau banii lui Woolly și el știa exact ce vrea să facă cu ei. După ce fusese găsit inapt din punct de vedere temperamental să-i folosească el însuși, în absența sa dorea ca prietenii lui să-i folosească după bunul lor plac.

Dar ce s-ar fi întâmplat dacă Emmett l-ar fi târât pe Duchess până la Studebaker și l-ar fi lăsat la secția de poliție?

Oricât de neplăcut i-ar fi fost lui Emmett să recunoască, Duchess avusese dreptate și în privința asta. Odată ce Duchess ar fi ajuns în mâinile polițiștilor și s-ar fi aflat că Woolly a murit, roțile viitorului lui Emmett și al lui Billy s-ar fi oprit. Poliția și anchetatorii ar fi descins în casă, urmați de membrii familiei și de avocați. Circumstanțele ar fi fost studiate. S-ar fi făcut inventare. Intențiile ar fi fost puse la îndoială. S-ar fi pus întrebări nesfârșite. Și orice noroc nesperat ar fi fost privit cu cea mai mare suspiciune.

Peste câteva momente, Emmett avea să închidă seiful domnului Wolcott. Asta

era o certitudine. Dar, odată închisă ușa, două variante de viitor ar fi fost posibile. Într-una, conținutul seifului rămânea neatins. În cealaltă, spațiul de sub raft era gol.

— Woolly dorea ce e mai bun pentru prietenii săi, a observat Billy.

— Da, așa e.

— Pentru tine și pentru mine, a spus Billy. Și pentru Duchess.

Odată luată decizia, Emmett știa că va trebui să acționeze rapid, punând lucrurile în ordine și lăsând cât mai puține urme.

După ce a închis ușa seifului, Emmett i-a dat lui Billy sarcina de a face curățenie în birou, în timp ce el se ocupa de restul casei.

Mai întâi, după ce a adunat toate uneltele pe care le folosise Duchess – ciocanul, șurubelnițele și toporul –, le-a dus afară, pe lângă barca spartă, până la șopronul de lucru.

Întors înăuntru, Emmett s-a dus în bucătărie. Sigur că Woolly nu ar fi mâncat niciodată fasole din conservă, a pus conserva goală și sticla de pepsi într-o pungă de hârtie pentru a fi duse afară. Apoi a curățat lingura și a pus-o înapoi în sertarul cu tacâmuri.

Nu-și făcea griji din cauza geamului spart din bucătărie. Autoritățile ar fi presupus că Woolly l-a spart pentru a intra în casa încuiată. Dar dulapul cu puști era cu totul altceva. Ar fi fost mai probabil să ridice întrebări. Întrebări serioase. După ce a așezat pușca la loc în dulap, Emmett a scos mingea de crochet. Apoi a repoziționat stiva de scaune de grădină așa încât să pară că s-au răsturnat și s-au izbit de geam.

Acum era timpul să se ocupe de Duchess.

Luându-l din nou de subsuori, Emmett l-a târât pe hol, prin vestibul și l-a scos pe iarbă.

Când hotărâseră să-și ia partea lor de bani și să-l lase pe Duchess cu a lui, Billy îl pusese pe Emmett să-i promită că n-o să-i facă lui Duchess mai mult rău decât îi făcuse deja. Dar, cu fiecare minut care trecea, creștea riscul ca Duchess să-și recapete cunoștința și să pună alte probleme. Emmett trebuia să-l lase într-un loc care să-l încetinească pentru câteva ore. Sau cel puțin destul pentru ca Billy și Emmett să-și termine treaba și să fie deja departe.

În portbagajul Cadillacului? s-a întrebat el.

Problema cu portbagajul era că, odată ce-și recăpăta cunoștința, Duchess ar fi putut să iasă foarte repede sau să nu mai iasă deloc, rezultat prost în ambele cazuri.

Șopronul de lucru?

Nu. Nu aveau cum să blocheze ușile pe afară.

În timp ce se uita spre șopron, lui Emmett i-a venit o altă idee, o idee

interesantă. Dar, deodată, la picioarele lui, Duchess a scos un geamăt.

— La naiba! a spus Emmett.

Privind în jos, vedea că Duchess își mișcă ușor capul dintr-o parte în alta, pe punctul de a-și reveni. În timp ce Duchess scotea un alt geamăt, Emmett s-a uitat peste umăr ca să se asigure că Billy nu e acolo. Apoi, aplecându-se, l-a ridicat pe Duchess de guler cu mâna stângă și l-a lovit în față cu pumnul drept.

Duchess fiind din nou liniștit, Emmett l-a târât în direcția șopronului.

Douăzeci de minute mai târziu, erau gata de plecare.

Cum era de așteptat, Billy aranjase perfect biroul. Fiecare carte era din nou pe raftul ei, fiecare hârtie în teanc, fiecare sertar în fanta sa. Numai bustul lui Abraham Lincoln nu-l pusese la loc, pentru că era prea greu. Când Emmett l-a ridicat și a început să se uite în jur în căutarea unui loc unde să-l așeze, Billy s-a apropiat de masă.

— Aici, a spus el, punând un deget pe urma abia perceptibilă lăsată de baza sculpturii.

În timp ce Billy aștepta lângă ușa bucătăriei, Emmett a încuiat ușile de la veranda din față și de la vestibul, apoi a făcut un ultim tur prin casă.

Întorcându-se în dormitorul de la etaj, s-a oprit în prag. Intenția lui fusese să lase totul exact așa cum găsise. Dar, văzând sticla maro goală, a luat-o și a pus-o în buzunar. Apoi și-a luat un ultim rămas-bun de la Wallace Woolly Martin.

În timp ce închidea ușa, a observat vechea sa geantă pe un scaun și și-a dat seama că și cea pe care i-o împrumutase lui Duchess trebuie să fie undeva în casă. După ce a verificat toate dormitoarele, a căutat-o în sufragerie și a găsit-o pe podea, lângă o canapea, unde Duchess trebuie să-și fi petrecut noaptea. Abia când se îndrepta spre bucătărie, unde-l aștepta Billy, și-a amintit și a recuperat pălăria de pe fotoliu.

După ce au ieșit din bucătărie, trecând pe lângă doc, Emmett i-a arătat lui Billy că Duchess e în siguranță. A aruncat geanta lui Duchess și pălăria pe scaunul din față al Cadillacului. În portbagajul Studebakerului a pus două pungi de hârtie – una cu gunoiul din bucătărie, cealaltă cu partea lor din averea lui Woolly. Când se pregătea să închidă portbagajul, și-a amintit că, în urmă cu doar nouă zile, stătuse în același loc când primise moștenirea tatălui său: banii și citatul din Emerson, care era pe jumătate scuză, pe jumătate îndemn. După ce străbătuse o mie cinci sute de kilometri în direcția greșită, pe punctul de a mai parcurge încă trei mii, lui Emmett i se părea că are în el o putere nouă, că nimeni altcineva nu poate ști de ce e capabil și că abia începuse să știe și el.

Închizând portbagajul, s-a așezat lângă Billy pe scaunul din față, a întors cheia și a apăsat pe demaror.

— La început mă gândeam să înnoptăm aici, i-a spus fratelui său. Dar n-ar fi

mai bine s-o luăm pe Sally și să pornim la drum, ce zici?

— E o idee bună, a răspuns Billy. Hai s-o luăm pe Sally și să pornim la drum.

În timp ce Emmett dădea mașina cu spatele în arc de cerc pentru a o îndrepta spre alee, Billy își studia deja harta – încruntat.

— Ce e? a întrebat Emmett.

Billy a clătinat din cap.

— E cea mai rapidă rută de aici.

Punând vârful degetului pe steaua mare și roșie a lui Woolly, Billy l-a mișcat de-a lungul diferitelor drumuri care duceau de la familia Wolcott spre sud-vest, spre Saratoga Springs și Scranton, apoi spre vest, spre Pittsburgh, unde aveau să intre din nou pe Autostrada Lincoln.

— Cât e ceasul? a întrebat Emmett.

Uitându-se la ceasul lui Woolly, Billy a spus că e cinci fără un minut.

Emmett a arătat spre un alt drum de pe hartă.

— Dacă ne întoarcem pe unde am venit, a spus el, am putea să ne începem călătoria în Times Square. Și, dacă ne grăbim, am putea ajunge acolo exact când se aprind toate luminile.

Billy l-a privit cu ochii lui mari.

— Am putea, Emmett? Chiar am putea? Dar asta nu ne-ar abate de la drumul nostru?

Emmett s-a prefăcut că se gândește o secundă.

— Cred că ne-ar abate puțin. Dar în ce dată suntem?

— 21 iunie.

Emmett a băgat Studebakerul în viteză.

— Înseamnă că avem treisprezece zile să traversăm țara, dacă vrem să ajungem la San Francisco până pe 4 Iulie.

Duchess

Când mi-am venit în fire, aveam senzația că plutesc în derivă – ca unul care stă într-o barcă într-o după-amiază însorită. Și, după cum s-a dovedit, exact acolo mă aflam: stând într-o barcă într-o după-amiază însorită! Am scuturat din cap ca să-l limpezesc, am pus mâinile pe bordaj și m-am ridicat.

Primul lucru pe care l-am observat, recunosc cu ușurință, a fost frumusețea naturală din fața mea. Deși nu am fost niciodată un șoarece de câmpie – găsind că aerul liber este în general supărător și uneori inospitalier –, peisajul avea ceva profund satisfăcător. Cu pinii care se înălțau pe malul lacului, cu lumina soarelui care cădea în cascadă de pe cer și cu suprafața apei agitată de o briză ușoară. Nu te puteai abține să suspini în fața măreției tuturor.

Dar durerea din fese m-a readus la realitate. Privind în jos, am văzut că stau pe o grămadă de pietre vopsite. Am ridicat una ca s-o examinez mai atent și mi-am dat seama că am sânge uscat nu numai pe mână, ci și pe toată partea din față a cămășii.

Apoi mi-am amintit.

Emmett mă lovise cu patul puștii!

Dăduse buzna pe ușă în timp ce încercam să deschid seiful. Avuseserăm o divergență de opinii, un fel de ceartă și o mică încăierare. De dragul dramatizării, fluturasem o armă, agitând-o în direcția lui Billy. Dar, înțelegându-mi greșit intențiile, Emmett înșfăcase pușca și mă pocnise.

S-ar putea chiar să-mi fi spart nasul, m-am gândit. Ceea ce ar fi explicat de ce respiram așa de greu pe nări.

În timp ce ridicam mâna să-mi cercetez cu grijă rana, am auzit un motor de mașină turat. Uitându-mă în stânga, am văzut Studebakerul, galben ca un canar, cum dă înapoi, merge la ralanti, apoi iese în trombă de pe aleea familiei Wolcott.

— Așteptați! am strigat.

Dar, când mă aplecam pe o parte ca să-l strig pe Emmett, barca a luat-o la vale spre apă.

M-a tras înapoi și mi-am reluat cu grijă locul în centru.

Bine, mi-am zis, Emmett m-a doborât cu pușca. Dar apoi, în loc să mă ducă la poliție, așa cum mă amenințase, m-a lăsat în derivă într-o barcă fără vâsle. De ce ar fi făcut asta?

Atunci mi-a picat fisa.

Pentru că micul domn Știe-Tot i-a spus că nu știu să înot. De asta. Și,

lăsându-mă în derivă pe lac, frații Watson s-au gândit că au tot timpul necesar să deschidă seiful și să pună mâna pe moștenirea lui Woolly.

Dar, chiar în timp ce aveam acest gând urât – un gând pentru care nu voi putea niciodată să mă revanșez pe deplin –, am observat teancurile de bani de la prova.

Emmett chiar deschisese seiful bătrânului, așa cum știam că o să facă. Dar, în loc să mă lase cu mâna goală, îmi dăduse partea cuvenită.

Era partea ce mi se cuvenea, nu?

Păi, nu cam așa ar arăta cincizeci de mii de dolari?

Curios din fire, am început să mă mișc spre partea din față a bărcii pentru a face rapid socoteala. Dar greutatea mea a înclinat vârful bărcii și apa a început să intre printr-o gaură din prova. Când m-am retras rapid la locul meu, prova s-a ridicat și fluxul s-a oprit.

În timp ce apa mi se scurgea pe lângă picioare, mi-am dat seama că nu e o barcă oarecare. Era barca lăsată la reparat lângă magazie. Și de aceea Emmett încărcase pietrele la pupa. Ca să mențină prova stricată deasupra liniei de plutire.

Câtă ingeniozitate, m-am gândit cu un zâmbet. O barcă spartă și fără vâsle în mijlocul unui lac. Era ca o punere în scenă pentru Kazantikis. Mai lipsea numai ca Emmett să-mi fi legat mâinile la spate. Sau să-mi fi pus cătușe.

— Bine, am zis, simțindu-mă pe deplin pregătit pentru provocare.

După estimările mele, eram la câteva sute de metri de țărm. Dacă mă aplecam pe spate, băgam mâinile în apă și vâsleam ușor, ar fi trebuit să ajung în siguranță pe uscat.

Întinderea brațelor peste spatele bărcii s-a dovedit surprinzător de incomodă, iar apa s-a dovedit surprinzător de rece. De fapt, o dată la câteva minute trebuia să întrerup vâslitul pentru a-mi încălzi degetele.

Dar, chiar când începeam să fac progrese, s-a stârnit o briză de după-amiază târzie, astfel încât, de fiecare dată când făceam o pauză de la vâslit, mă trezeam în derivă spre mijlocul lacului.

Pentru a compensa, am început să vâslesc puțin mai repede și să fac pauze mai scurte. Dar, ca un răspuns, briza sufla mai tare. Atât de tare, încât o bancnotă a zburat din vârful teancului și a aterizat la vreo șase metri distanță, pe suprafața apei. Apoi a zburat alta. Și încă una.

Vâsleam cât de repede puteam, fără să mai fac pauze. Dar briza continua să sufle și bancnotele continuau să zboare, plutind peste bordul bărcii, câte cincizeci de dolari.

Neavând de ales, m-am oprit din vâslit, m-am ridicat în picioare și am început să mă apropii de provă. Când am făcut al doilea pas mic, prova s-a scufundat cu un centimetru prea mult și apa a început să se reverse înăuntru. Am făcut un pas

înapoi și fluxul s-a oprit.

Nu era loc de prudență, mi-am dat seama. Trebuia să apuc banii, apoi să mă retrag rapid spre pupa înainte să intre prea multă apă în barcă.

Ținându-mi echilibrul cu brațele întinse în față, m-am pregătit pentru salt.

Nu era nevoie decât de îndemânare. O mișcare rapidă combinată cu o atingere delicată. Ca atunci când scoți dopul de plută dintr-o sticlă.

Exact, mi-am zis. Toată treaba n-ar trebui să dureze mai mult de zece secunde. Dar fără Billy să mă ajute, trebuia să mă ocup singur de numărătoarea inversă.

La zece am făcut primul pas înainte, iar barca s-a balansat spre dreapta. La nouă am compensat făcând un pas spre stânga și barca s-a clătinat spre stânga. La opt, din cauza legănării și a clătinării, mi-am pierdut echilibrul și am căzut în față, aterizând chiar deasupra banilor, în timp ce apa pătrundea prin spărtură.

Am întins mâna spre bordaj încercând să mă ridic, dar degetele îmi erau atât de amorțite de la vâslit, încât am pierdut aderența și am căzut din nou în față, izbindu-mă cu nasul spart de prova.

Cu un țipăt, m-am ridicat în picioare din reflex, în timp ce apa înghețată continua să se repeadă în jurul gleznelor mele. Cu toată greutatea mea în partea din față a bărcii și cu pupa ridicându-se în spate, pietrele vopsite s-au rostogolit spre picioarele mele, prova s-a afundat și mai mult, iar eu am căzut cu capul în lac.

Împingând în adânc cu picioarele și plesnind la suprafață cu brațele, am încercat să iau o gură de aer, dar am luat în schimb o gură de apă. Tușind și zbătându-mă, am simțit cum capul îmi e acoperit și corpul începe să mi se scufunde. Am privit în sus spre suprafața cu pete de lumină și am văzut umbrele bancnotelor plutind pe apă ca niște frunze de toamnă. Apoi barca a plutit în derivă peste mine, aruncând o umbră mult mai mare, o umbră care a început să se întindă în toate părțile.

Dar tocmai când părea că întregul lac va fi cufundat în întuneric, s-a ridicat o mare cortină și m-am trezit stând pe o stradă plină dintr-o metropolă aglomerată, doar că toți cei din jurul meu erau oameni pe care-i cunoșteam și toți erau încremeniți.

Pe o bancă din apropiere stăteau împreună Woolly și Billy, care se uitau zâmbind la planul casei din California. Și mai era și Sally, aplecată peste un cărucior pentru a-l înveli cu păturica pe copilul de care avea grijă. Iar lângă cărucior se afla sora Sarah, cu un aer melancolic și trist. Și chiar acolo, la vreo cincisprezece metri, stând în picioare lângă portiera mașinii sale de un galben strălucitor, era Emmett, cu o înfățișare onorabilă și cinstită.

— Emmett! l-am strigat.

Dar, chiar în timp ce făceam asta, am auzit bătăile îndepărtate ale unui

orologiu. Numai că nu era un orologiu și nu era îndepărtat. Era ceasul de mână din aur care-mi fusese vârât în buzunarul hainei și care acum se afla brusc în mâna mea. Privind în jos la cadran, nu puteam spune ce oră e, dar știam că, după alte câteva sunete de clopoței, întreaga lume va începe să se miște din nou.

Așa că, scoțându-mi pălăria strâmbă, m-am înclinat în fața lui Sarah și a lui Sally.

M-am înclinat în fața lui Woolly și a lui Billy.

M-am înclinat în fața unicului Emmett Watson.

Și, când a sunat ultima bătaie, m-am întors spre ei toți pentru a rosti cu ultima suflare: Restul e tăcere. Ca Hamlet.

Sau era Iago?

Niciodată n-am reușit să țin minte.